

**Tam Bir Halk Cephesi
Dünyanın Her Yanından Halklar
Oradalar...**

-Kimler Yoktu Ki?

**Mahir'ler, Deniz'ler, İbo'lar
Diktikleri Devrim Ağacının
Boy Atışını Gülen Gözleriyle İzliyorlar
Bir İşaret Parmağı Gördü Herkes
Hedef, Diyor Büyük Ustamız
“Öfkemiz Haklıdır,
Öfkemizi Hedefe Yöneltelim,
Hedef Düşmanın Kalbidir!”**

Yeni
kurtuluş
EKİM 2013 / Sayı: 6 Fiyat: 5 TL (KDV DAHİL)

BU DAHA BAŞLANGIÇ

**AÇLIK, ZULÜM VE ADALETSİZLİK
EMPERYALİZMİN ESERİ
AYAKLANMALARDAN KURTULAMAYACAKLAR!**

EKİM 2013

KURTULUŞ

Haziran Ayaklanmasının Bilançosu

İçişleri Bakanlığı'nın Gezi Parkı Direnişi'ne yönelik hazırladığı rapor, tam 3.5 milyon kişinin eylemlere katıldığını ortaya koydu. İçişleri'nin raporuna göre haziran Ayaklanması;

- 6 kişi şehit düştü
- 12 kişinin gözü gaz fişekleriyle polisin yakın mesafeden nişan alarak ateş etmesi sonucu çıkartıldı.
- 60'ın üzerinde kişi komalık oldu. 14 Yaşındaki Berkin Elvan 4. ayında hala komada.
- 4 bin 725 eylem gerçekleşti.
- Eylemlerde 5 bin 341 kişi gözaltına alındı.
- 190 kişi tutuklandı.
- 2.5 milyon tweet 'suçlu' bulundu.
- Rapora göre 31 Mayıs'tan itibaren tüm Türkiye'ye yayılan Gezi sürecinde 733 eylemle başı çeken İstanbul'da bu eylemlere 1 milyon 153 bin katılım oldu.
- Eylemlere en çok katılım 1 Haziran, 7 Temmuz ve 13 Temmuz tarihlerinde gerçekleşti.
- En fazla gözaltı olayı Ankara'da yaşandı. Başkentte 280 olayda 905 kişi gözaltına alındı.
- İstanbul'da gözaltı sayısı 872.
- Bayburt, Gezi eylemi yapılmayan tek il oldu.
- 20 Twitter hesabı da mercek altına alındı. Bu hesapların her birinden 7 binden fazla paylaşım yapıldığı belirlendi
- Başta Twitter olmak üzere sosyal paylaşım sitelerinin tamamını etkin bir şekilde kullandığı belirtilen Gezi eylemcilerinin Twitter'da 150 konu başlığı (hashtag) altında 39 milyon paylaşımda bulunduğu belirtildi.

**BİZ HALKIZ!
HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!**

Yeni
kurtuluş

Sürekli Yerel Yayın

Sahibi ve yazışmaları müdürü: Ünal Çimen

Yönetim ve yazışma adresi: Kocatepe Mah. Feridiye Cad. Farabi Sok. No: 7/9 Beyoğlu / İstanbul

Baskı: Özdemir Matbaacılık ve Cilt Evi Davutpaşa Cad. Güven SAN. SİT. C Blok No: 242 Topkapı / İstanbul

Sayı: 6

EKİM
2013

İNTERNET ADRESİ: [Http://www.kurtulus.com/](http://www.kurtulus.com/)

İÇİNDEKİLER

◆ Kurtuluş'tan	4
◆ BU DAHA BAŞLANGIÇ Açlık, Zulüm ve Adaletsizlik Emperyalizmin Eseri Ayaklanmalardan Kurtulamayacaklar!	5
◆ Adımız İsyan	22
◆ Halk Cephesi Açıklaması: Çapulcu Değil Halkız!	25
◆ Halk Cephesi Açıklaması: Ekmek Özgürlük Adalet İçin Halk Anayasası İstiyor!	30
◆ Halk Cephesi Açıklaması: Doğru Sloganlar ve Somut Taleplerimizle Direnişi üyütmeliyiz!	35
◆ Milyonları Örgütleyeceğiz	39
◆ Demokrasi Mücadelesi ve Halk Komiteleri, Halk Meclisleri	56
◆ Kentsel Dönüşüm Saldırısı ve Komiteler	74
◆ Demokratik Mücadeleyi silahlı Mücadeleye Göre Şekillendirmeliyiz	89
◆ Ailelerimizi Kazanmalıyız	116
◆ Cepheli Aileler Çocuklarını Nasıl Yetiştirmeli Ne Yapmalı?	141
◆ Devrimci Bir Kitle Hareketi Yaratmalıyız	152
◆ Kadro ve Doğru İstihdam	173
◆ Devrimci Kişilik	188
◆ Faşizm ve Demokrasi, Sol ve “Yeni Anayasa” Tartışmaları	203

Kurtuluş'tan

Yeni bir Kurtuluş sayısıyla birlikteyiz. Bir yıl önce milyonları örgütleyeceğimiz demiştik. Halkımızın her alanda örgütsüz olduğu, sendikalardan demokratik kitle örgütlerine, düzen için reformist partilerden devrimci sosyalist örgütlere kadar örgütlülüklerin en geri olduğu bir dönemde, **“milyonları örgütleyeceğiz”** diye kampanya başlatmak kimilerine hayal gibi geldi. Israrla halka, halkın en yoksullarına gitmenin önemi üzerinde durduk.

En son 550 bin kişinin katıldığı Bağımsız Türkiye konseri ve AKP faşizmine karşı halkın her geçen gün büyüyen öfkesi bunun hiç de hayal olmadığını göstermişti bize. Haziran ayaklanmasıyla milyonların örgütlenmesinin hiç de hayal olmadığını tüm Türkiye gördü.

Elbette, halkımız ayaklanmayla birlikte hemen örgütlenmedi, halk hala örgütsüz. Devrimci demokratik örgütler hala çok zayıf, ve güçsüz... Ancak, artık halkımız faşizm karşısında eskisi gibi susmuyor. AKP'nin hiçbir politikasına inanmıyor ve boyun eğmiyor.

Haziran ayaklanmasıyla birlikte halkımız korku duvarlarını yıkmıştır. 6 Şehit, binlerce yaralanmalara, sakatlıklara rağmen AKP'nin faşist terörüne, dayatmalarına karşı halkın direnişi sürüyor.

Dergimizin bu sayısında ayaklanmanın değerlendirmesini yaparak ayaklanma günlerinde yapılan açıklamalara da yer verdik.

Halka gitmek, milyonları örgütlemek görevi hala önümüzde duran en önemli görevimizdir. Bunun için halka gitmenin, halkı örgütlemenin aracı olarak Halk Komiteleri ve Halk Meclislerini ele aldık...

Son yıllarda düşmanın devrimcilere saldırının bir aracı olarak özellikle ailelerimizi kullanıyor. Bu sayımızda ailelerimizi kazanmanın önemi üzerinde durduk.

Yine bu sayımızda Cepheli ailelerin çocuklarını nasıl yetiştirmesi gerektiğini ele aldık.

Faşizmle yönetilen ülkemizde demokratik mücadelenin nasıl şekillenmesi gerektiğini ve devrimci kitle hareketinin nasıl yaratılacağını ele aldık.

Kitlelerin içinde bulunduğu durum, halkın ayaklanması, devrimci partinin öngörüsü, politikalarının doğruluğu, doğru taktikler, doğru strateji... eğer onları hayata geçirecek yeterlilikte kadrolar yoksa hiçbir anlam ifade etmez. Bu sayımızda Kadro ve kadroların istihdamı konusunu ele aldık.

Bunların dışında Kentsel dönüşümden sol'un “12 Eylül Anayasası değişecek” diye büyük umutlar bağladığı “anayasa tartışmaları”na değindik.

Yeni konularla, yeni bir sayıda görüşmek dileğiyle...

BU DAHA BAŞLANGIÇ

**Açlık, Zulüm ve Adaletsizlik Emperyalizmin Eseridir
Ayaklanmalardan Kurtulamayacaklar!**

Anadolu tarihi, sömürü ve zulme karşı isyanların tarihidir. Kavimler köprüsü olan bu topraklarda yaşayan halklar, ayaklanıp kırmışlardır zulmün ve sömürünün kanlı çarkını. Bu bir damardır Anadolu'da.

Egemenlerin kesip kurutmaya, köreltip yok etmeye çalıştığı halkların isyan damarıdır bu. Haksızlığa, adaletsizliğe, ahlaksızlığa boyun eğmek değil, isyan etmek gelenek olmuştur bu topraklarda. Bu uğurda dağlara çıkılmış, egemenlerle çarpışılmış, konaklar yakılmıştır. Haramilerden hesap sorulmuş, zalimlerden intikam alınmıştır. Ölmek gerekince de, Pir Sultanca ölmüştür. Teslimiyet dayatılınca, kılıçlara baş verilmiş ama baş eğilmemiştir hünkâr eteklerine. Bu davranış, kuşaktan kuşağa geçirilerek gelenekselleştirilmiş, yaşatılmış ve yüceltilmiştir.

Dadaloğlu'nun "Ferman padişahınsa dağlar bizimdir" deyişi, bu geleneğin en özlü ifadesi sayılır. Sömürü ve zulüm fermanı yazan egemenlere karşı; halklar da adalet arayışının, yani isyanın tarihini kanla yazmaktan geri durmamışlardır.

İngiltere'de yapılan, "**21. Yüzyılda NATO ve Güvenlik, Gerçek Vizyon**" başlıklı toplantıda NATO kurmaylarının dile getirdiği bir gerçek vardı: "**21. Yüzyıl, ayaklanmalar yüzyılı olacaktır. ... 21 yy'ın ilk otuz yılının geri ülkelerde ortaya çıkacak ayaklanmalarla geçeceği, ekonomik eşitsizliklerin artmasıyla ayaklanmaların önünün alınamayağı**" tespiti yapılmıştı.

Emperyalistler bu korkularının önünü almak için türlü "önlemleri" aldılar. Ülkemizdeki F Tipi hapishaneler işte bu korkunun eseri idi.

Ama "korkunun ecele faydası yoktur" demiş halkımız; daha 21. yy.'ın hemen başında (2001) Arjantin halkı IMF politikalarının sonucu açlık ve zulme karşı ayaklandı. Aynı günlerde ülkemizde yoksul halk "**açız, açız**" diye lüks otellerin camlarını taşıladı...

Emperyalistler ve işbirlikçilerin halk korkusu, ayaklanma korkusu hiç eksik olmadı.

Onun için dünya halklarının baş düşmanı Amerika tüm dünya halklarına karşı savaş açtı. Dünya imparatorluğunu ilan etti. "**Ya benden yanasınız ya düşmanısınız**" dedi. Halk ayaklanmalarını bastırmak için NATO'nun müdahale alanını genişlettiler. Amerika Afganistan'ı, Irak'ı işgal etti. Kafkaslar'da, Asya'da, Ortadoğu'da, Afrika'da sözde "devrim"lerle, Büyük Orta Doğu Projesi gibi planlarla dünyayı yeniden düzenlemeye kalkıştı.

Amerika Orta Doğu'dan Afrika'ya 22

ülke sınırları dahil yeniden dizayn edilecek demişti.

“Arap Baharı” aldatmacasıyla Orta Doğu halklarının açlığını, yoksulluğunu, işsizliğini, faşist diktatörlüklere olan öfkesini kullandılar. Diktatörlükleri yıkıp **“demokrasi”** getireceklerdi. İşbirlikçi AKP iktidarını bütün Ortadoğu’ya model olarak gösterdiler. Yıllardır kullandıkları miadı dolmuş işbirlikçi diktatörlükleri Tayyip Erdoğan gibi işbirlikçiler ile değiştirerek halkın öfkesini emperyalist politikaları çerçevesinde kontrol altına aldılar.

Boyun eğdiremedikleri, politikalarının önünde engel olan Libya, Suriye gibi ülkelerdeki küçük burjuva diktatörlükleri ise iç savaşla, askeri saldırılarla yıkmak istediler. Libya’da başardılar ancak Suriye halkının direnişi emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin tüm politikalarını bozdu.

Model olarak gösterdikleri Tayyip Erdoğan Ortadoğu’nun “kurtarıcısı” gibi karşılıyordu.

Tayyip Erdoğan ülkemizde “açız” diyen, “iş” isteyen, “adalet, özgürlük” isteyen halkı, “Büyüyen Türkiye”, “Model ülke”, “demokratikleşme” masallarıyla uzun süre susturdu.

Ama artık halk susmuyor. Tayip Erdoğan’ın yalanlarına kanmıyor. Polisin gözaltılarından, gaz bombalarından, TOMA’larından korkmuyor.

Halkımız bir ayı aşkın zamandır meydanlarda faşizmin zulmüne karşı direniyor. Sokak sokak barikatlar kurarak çatışıyor...

Emperyalistler ve işbirlikçileri yüzyılın başında yaptıkları **“21. Yüzyıl, ayaklanmalar yüzyılı olacaktır”** tespitini yaşıyorlar.

Amerika’nın Ortadoğu politikası çökmüştür. Amerika’nın politikaları ile birlikte işbirlikçi AKP de çökmüşe geçti.

Emperyalistlerin Ortadoğu’ya “demokrasi, özgürlük” değil, açlık, yoksulluk, daha çok sömürü ve zulüm götürdüğü ortaya çıkmıştır.

AKP ve Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’ın

Ortadoğu için bir model değil, kukla olduğu, maşa olarak kullanıldığı ortaya çıkmıştır.

Recep Tayyip Erdoğan artık “Büyüyen Türkiye”, “Model ülke”, “Ortadoğu liderliği” yalanlarıyla kimseyi kandıramamaktadır.

Bir Ağaç Meselesi Değil, Halkın Açlığa, Zulme, Adaletsizliğe Başkaldırısıdır!

İstanbul Taksim’deki Gezi Parkı’na AKP’nin Alış Veriş Merkezi yapmak istemesine karşı Taksim Dayanışma Platformu 27 Mayıs’ta çadır kurup direnişe başladı. AKP her zaman olduğu gibi halkın taleplerini dikkate almayarak Gezi Parkı’nda ağaçları sökerek zorla kazı işlerini başlattı. AKP’lilerin bu pervasızlığı karşısında 29 Mart’ta parkta çadır kurup direnenlerin sayısı binleri buldu.

AKP’nin aylardır süren “şafak operasyonları” 30 Mayıs sabaha karşı 05.00 civarlarında bu kez Gezi Parkı’ndaydı. Talimatı bizzat Başbakan Tayyip Erdoğan vermişti: **“Üçbeş çapulcuya pabuç bırakmayız”** diye. Yüzlerce çevik kuvet polisi, belediye zabıtalı ve sivil polisler akreplerle, TOMA’larla, gaz bombalarıyla saldırdılar. **Parktaki çadırları ateşe verip yaktılar.**

Gezi Parkı’nda ne var ne yok yaktılar. İnsanları Gezi Parkı’nın dışına çıkarttılar. Yüzlerce yaralı... Yaralılara ambulansların içinde, hastanelerde dahi gaz sıktılar. İşte AKP’nin bu faşist terörü üzerine İstanbul’un dörtbir yanından onbinlerce kişi bir nehir gibi Taksim’e aktı.

AKP, 2013 1 Mayıs’ından beri halka Taksim’i kapatmış, her eyleme saldırmıştı. Gezi Parkı’na yapılan saldırı ve çadırların yakılması, halkın **“çapulcular”** diye aşağılanması bardağı taşıran son damla oldu.

On binler yüzbinleri buldu, Beşiktaş’tan, Tarlabası’ndan, Harbiye’den... dört bir koldan halk Taksim’e çıkmak için çatıştı. On

binlerce kişi Taksim'e çıkan tüm sokaklarda polisın gazbombalarına, tazyikli sularına aldırmadan çatıştı. Kimi zaman geri çekildi, kimi zaman yüklenip polisi ara sokaklardan Taksim Meydanı'na kadar kovaladı. Halkı Taksim'e sokmamak için polis Taksim'e giren tüm yolları özel beriyerlerle kapattı.

1 Haziran öğleye doğru ara sokaklardan çekilen polisler Taksim 1 Mayıs Alanı'na sıkıştırıldı. Saat 15.40'ta bariyer malzemelerini, kasklarını, polis otolarını, otobüslerini bırakıp Taksim Meydanı'nı, kaçarcasına terk edip gittiler... Polis bariyerleri polise karşı kullanılan barikat malzemesi olarak kullanıldı.

İki gün boyunca kesintisiz onbinlerce kişi Taksim'e girmek için polisle çatışırken burjuva medya sanki böyle bir şey hiç olmuyormuş gibi haber dahi yapmadı. CNN gibi haber kanalı yüzbinler Taksim'de toplanmışken **"PENGUEN BELGESELİ"** gösterdi. Oysa tüm haber kanallarının Taksim'de canlı yayın aracı vardı. Halk ayaklanmayla ilgili haberi yabancı kanallardan, Halk TV, Cem TV gibi küçük kanallardan ve internette öğrenemedi.

Burjuva medyaya olan öfkesini halk, canlı yayın araçlarını ateş vererek gösterdi.

Bütün Çatışmalar Boyunca Cepheliler Hep En Öndelerdi!

AKP, 1 Mayıs'ta Taksim'i yasakladığında Cephe; **"Taksim 1 Mayıs Alanıdır. Taksim'de şehitlerimizin kanı var. Gasp ettirmeyeceğiz"** demişti. 1 aydır Taksim'e çıkmak için polisın gazına, copuna, tazyikli suyu karşı direndi.

Kesintisiz süren 35 saatlik çatışmanın sonucunda 1 Haziran'da Taksim 1 Mayıs Alanı'na girildi. Bir ay gecikmeli de olsa İstanbul'un dörtbir yanından gelen yüz binlerce kişi artık 1 Mayıs Alanı'ndaydı.

Yoksul gecekondulu mahalleleri Gazi'den, Alibeyköy'den, Çayan'dan, Okmeydanı'dan,

Armutlu'dan, Kadıköy'den, Anadolu yakasının diğeri tüm mahallelerinden Taksim Meydanı'na doğru yüzbinlerce kişi yürüdü. Onbinlerce kişinin Boğaz Köprüsü'nü trafiğe kapatıp yürüyerek geçmesine, polis engel olamadı. Vapurlar Taksim'e gelen insanlarla doluydu...

Şimdiye kadar protestonun, eylemin ne olduğunu bilmeyen milyonlar korku duvarını yıkarak günlerce polisle çatıştılar. Eylemler İstanbul'la sınırlı kalmadı. İçişleri Bakanlığı'nın açıklamalarına göre 79 ilde 2.5 milyonun üzerinde insan eylemlere katıldı. **BU SİRADAN BİR EYLEM, POROTES-TO DEĞİL, HALK AYAKLANMASIYDI.**

Türkiye ile de sınırlı kalmadı, dünyanın dört bir yanında **"HER YER TAKSİM HER YER DİRENİŞ"** diye eylemler yapıldı.

Halk Neden Nasıl Ayaklandı?

Üç dönemdir iktidarda olan AKP, Amerika ve Avrupa emperyalistlerinin büyük desteğiyle iktidara getirildi. Düzen içinde bile tam olarak meşruluğunu kabul ettiremeyen AKP iktidarı, ilk dönemlerinde, adeta Kürt milliyetçileri, reformistler ve "liberal" kesimler tarafından meşrulaştırıldı.

Kürt sorununun çözümünü emperyalistlerden bekleyen Kürt milliyetçileri AKP'nin her zaman "can simidi" oldu. Demokratikleşmeyi AB'den bekleyen ÖDP gibi reformistler AKP'nin AB politikalarına "HAVET" diyerek AKP politikalarına destek verdiler.

AKP Kürt milliyetçilerinin, reformistlerin desteğini alarak düzen içindeki yerini sağlamlaştırmaya çalışırken, yüzüne taktığı "demokratikleşme" maskesinin arkasında devrimcilere karşı terör estirmekten hiç geri durmadı. Oligarşinin faşist diktatörlüğü devrimcilere karşı "demokrasıcılık" maskesi altında AKP eliyle sürdürüldü. DSP, MHP, ANAP koalisyon hükümetinin F Tipi politikalarını devralan AKP aynen de-

vam ettirdi. Hatta AKP'nin Eski Adalet Bakanı Cemil Çiçek, koalisyon hükümetinin olumlu buldukları tek icraatlarının F Tipi hapishane politikaları olduğunu söyledi. Büyük Ölüm Orucu Direnişi'nde 25 kişi AKP iktidarında katledildi.

AKP'nin kompoları ilk kez 1 Nisan 2005 yılında devrimci harekete karşı yapıldı.

12 Eylül'ün DGM'lerini kaldırıyoruz diyerek "demokrasi" şovu yaparken ACM'lerle, TCK, ÇİK, CMUK ile devrimcilere ve halka karşı daha büyük saldırı yasalarını çıkarttı.

Emperyalistlerden, Kürt milliyetçilerden, reformizmden, liberallerden aldığı destekle AB Uyum Yasaları'nın arkasına sığınarak ordunun iktidardaki etkisini adım adım sıırladı.

AKP'nin AB Uyum Yasaları üzerinden yaptığı demagojiler boşa çıkınca bu sefer "demokratikleşme" ve "açılım" politikaları devreye sokuldu.

AKP iktidarının ikinci döneminde oligarşi içi çatışmanın derinleşmesiyle birlikte halk desteğini arkasına almak için halkın hemen her kesimine yönelik "açılım" politikalarını devreye soktu.

Alevi açılımı, Kürt açılımı, Roman açılımı, sanatçı açılımı, futbolcu açılımı, ... gibi politikalarla halkın çok çeşitli kesimlerini kendine yedekledi.

Diğer taraftan "Ergenekoncu"ydu, "Bal-yozcu"ydu, "darbeci"ydi diyerek bu politikalarla AKP, oligarşi içi çatışmada tek tek muhaliflerini yok etti. Kendi döneminde Genel Kurmay Başkanlığı yapmış İlker Başbuğ'a kadar hapishanelere doldurdu. AKP bu operasyonlarla ordunun, yargının iktidardaki gücünü tasfiye tetti. **"12 Eylül anayasasını değiştireceğiz, 12 Eylül cun-tacılarını yargılayacağız"** diyerek Anayasa referandumu ile iktidarını güçlendirmek için ihtiyacı olan yasal düzenlemeleri yaptı.

AKP iktidarının üçüncü döneminde artık oligarşi içi rakiplerini iktidardan tama-

men tasfiye ederek ordusuyla, polisiyle, MİT'iyile, yargısıyla, mahkemeleriyle, medyasıyla... devlet, AKP'nin DEVLETİ haline geldi.

AKP'nin artık hiç kimseye ihtiyacı yoktu. Şimdi tasfiye sırası daha önce politikalarına yedeklediği kesimlerdeydi. Devleti tüm kurumlarıyla ele geçiren AKP'nin başka da bir şansı yoktu.

Alevi açılım, Roman açılımı, Kürt açılımı, sanatçı açılımı, futbolcu açılımı... hepsi rafa kaldırıldı.

Gazete ve televizyonlardaki "yetmez ama evet"çiler dahil AKP'li olmayan eski solcular, sosyal demokratlar, liberaller... hepsi kovuldu.

Daha önce politikalarına yedeklediği, en azından etkisiz hale getirdiği, Aleviler'i, liberalleri, küçükburjuva aydın, sanatçı gibi kesimleri de tasfiyeye girişti. Eğitim, kültür sanat, müzik, tiyatro, spor gibi alanlardaki geçmiş yapıyı da tasfiye edip buraları da kendi anlayışına göre yeniden düzenlemeye kalkıştı.

Tiyatrocular, sinemacılar, TV'lerdeki program yapımcıları ya açıktan AKP yalakası olduğunu beyan ettiler ya da kovuldular. AKP'ye en küçük bir eleştiri yapan, ima eden programlar, diziler yayından kaldırıldı. Televizyon ekranlarından "liberaller" dahi kovularak onların yerini AKP yalakası dinciler aldı.

Futbol kulüplerine, taraftar gruplarına dahi operasyonlar yapıldı. Onlarca kişi tutuklandı.

AKP iktidarının iki dönemi boyunca adeta koltuk değnekliği yapan Kürt milliyetçi hareket de AKP'nin hedefi oldu. Kürt milliyetçi hareket hala "barış"tan, "uzlaşma"dan bahsederken KCK operasyonları adı altında 8 binin üzerinde kişi tutuklandı.

"Kürt açılımı" yapan AKP, iktidarının üçüncü döneminde **"Kürt sorunu yok terör sorunu"** var diyordu. Kürt milliyetçi hareket bu süreçlerde silahlı eylemlerini artırsa da tek hedefi yine oligarşiyle uzlaşmaktı.

AKP Kürt sorununu inkar ettiği gibi “**Alevi açılımı**”nı da unutup Alevi halkı inkar politikalarıyla yok saydı. Asimilasyon politikalarıyla düzen içine çekmeye çalıştı. Her fırsatta içlerindeki tarihsel düşmanlığı açığa vurarak Alevi halkımıza hakaret etti.

AKP’nin “ustalık” dönemi diye ifade ettiği üçüncü dönemi halka açılmış tam bir savaş ilanıydı. Onyıllardır devrimcilere karşı uygulanan her türlü komplo, işkence, terör, halka karşı uygulanıyordu artık.

Devleti tüm kurumlarıyla ele geçiren AKP, sahip olduğu iktidarını korumak için artık kendine oy vermeyen halkın her kesimini düşman olarak görmeye başladı.

AKP’nin Halkın Değil, Emperyalistlerin ve İşbirlikçi Tekellerin Çıkarlarını Gözetten Sömürü, Yağma ve Talan Politikaları Halkın Öfkesini Büyütmüştür!

AKP’nin 2011 genel seçimlerine girerken büyük şaşaalarla açıkladığı “**çalgın projeler**”in yağma ve talan olduğu kısa sürede ortaya çıktı.

Ülkemiz kentsel dönüşüm adı altında tam bir yağma ve talana açıldı. AKP, o kadar fırsatçıydı ki, Van depremini bile yağma ve talan olan Kentsel Dönüşüm Projesini hayata geçirmek için kullandı.

Meclis çoğunluğuna dayanarak yağma ve talanın önünde hiçbir engel kalmayacak şekilde yasal düzenlemeler yaptı.

İşçilere, memurlara, emeklilere yönelik saldırı yasaları çıkarttı ve kazanılmış tüm hakları bir bir gasp etti ve etmeye devam ediyor. Sağlıkta dönüşüm yasaları, gece vakitleri çıkartılan torba yasalar... hiçbirinde halkın çıkarları yoktur. Hepsi de emperyalist ve işbirlikçi tekellerin dayatması sonucu çıkartılan yasalarlardır.

Kısacası AKP’nin halka vereceği hiç bir şey yoktu. Tüm politikaları tekellerin çıkarları içindi. Ve bunların artık yalanlarla

üstü örtülemiyordu.

Yine AKP’nin İmam Hatip’lerin orta bölümlerini yeniden açılması, “**Dindar gençlik yetiştireceğiz**” diyerek eğitimin daha da gericileştirilmesi, içkiye getirilen yasaklar, kürtajın yasaklanması, halkın kaç çocuk yapacağından tutun da, ne yeyip ne içeceğine kadar karışması, halkı her fırsatta aşağılayan yaklaşım tarzları ve “benim şu kadar oyum var, istediğimi yaparım” anlayışı ve daha onlarca neden halkta büyük bir kin ve öfke birikmesine neden oldu.

AKP’nin İşbirlikçi Politikaları Halkın Öfkesini Büyütmüştür!

AKP, yeni sömürgecilik ilişkilerinin kurulduğu 1950’lerden bugüne gelmiş geçmiş en işbirlikçi iktidar oldu. İçte ve dışta tamamen emperyalizmin politikaları için çalıştı. Davutoğlu ve Erdoğan, Obama’nın yaveri gibi Ortadoğu’da ABD için çalıştı. ABD, Ortadoğu politikalarında AKP iktidarını maşa olarak kullandı. Suriye politikaları AKP’nin maşa olarak kullanıldığını en açık ortaya koydu. Suriye’de Beşar Esad iktidarını yıkıp yerine Sünni Müslüman Kardeşler iktidarını kurmak için mezhep çatışmasının, kardeş kanı dökülmesinin öncüsü oldu. Hem de uşaklıkta öyle ileri gitti ki, kraldan daha çok kralcı kesildi.

Topraklarımızı Suriye halkının katledilmesi için “muhalif” denilen Suriyeli işbirlikçilerin eğitim kampı haline getirdiler. Ülkemizde de Alevi Sünni kamplaşması yaratmak için elinden geleni yaptılar... Emperyalist ajanlar cirit atar oldu. “Suriyeli mülteciler” adı altında kamplarda istediği gibi hareket eden ve büyük ayrıcalıklara sahip olan işbirlikçiler Adıyaman’da, Urfa’da, Antep’te, Hatay’da, Adana’da halkta büyük tepki yaratmaya başladı. Halkımız kendisi açlık yoksulluk içinde yaşarken bu işbirlikçiler emperyalistler ve AKP tarafından özel olarak korundu, beslendi, eğitildi... Halkımız nezdinde onların sıradan yardıma

ihtiyacı olan “mülteci” olmanın ötesinde Esad iktidarına karşı kullanılan emperyalistlerin oyuncağı olduğu ortaya çıktı.

Suriye politikalarındaki başlangıçtaki “kendi halkını katleden, zulmeden Esad” , “diktatör”, demagöjileri, AKP’nin faşist gerçekliği içinde işe yaramaz oldu. Türkiye gaz odasına dönüşmüşken, halkın en demokratik, en meşru talepleri polis terörüyle susturulurken, dünyanın en çok gazetecisi ülkemizde hapishanelere doldurulurken, ve Esad iktidarının her şeye rağmen direnişi sürdürmesi, halkın Esad’ın yanında yer alması, AKP’nin ve emperyalistlerin yalanlar üzerine kurulu politikaları artık kendilerini vuran bir silaha dönüştü.

Emperyalistlerin Ortadoğu politikaları fiilen çöktü. Artık kimse emperyalistlerin Suriye’de amaçlarının, “Esad diktatörlüğünü devirip demokrasi inşa etmek” olmadığını gördü...

İflas eden emperyalis politikaların “kraldan çok kralcı” geçinen AKP iktidarındaki yansıması çok daha büyük oldu.

AKP iflas eden politikalarına destek bulabilmek için Esad iktidarına karşı daha açıktan Sünni Müslüman Kardeşler’e destek verdi. Sık sık Alevi düşmanlığı yaptıkları açıklamalarla kendi oy tabanının desteğini kemikleştirmeye çalıştı. Bugün AKP’nin dış politikalarını, kendi dinci-gerici tabanından başka destekleyen yoktur.

Sonuç olarak AKP’nin kendi halkına yönelik, kendi ülkesinin çıkarlarını ön planda tutan hiç bir politikası yoktu. Amerika’nın maşası olarak kullanıldıkları o kadar alenileşti ki, Erdoğan hastalanıp evinde yatarken hastalığı nedeniyle kendi Bakanlarıyla dahi görüşmezken Amerikalı yetkililerle görüşüp tekmil verdi.

AKP’nin iç politikası da, dış politikası da tamamen emperyalistlerin hizmetindeydi. Bu politikalar halkın anti-emperyalist bilincini geliştirirken AKP’ye öfkesinin, kininin de büyümesinde etkili oldu.

Cephenin Bağımsız Türkiye Konserleri

emperyalizme, işbirlikçi AKP’ye karşı büyüyen öfkenin en somut ifade edildiği ölçüyüdü. Bağımsız Türkiye Konserlerimiz halkın bağımsızlık özlemlerinin ifade biçimi oldu. AKP işbirlikçiliği, uşaklığı geliştirirken Cephe, Bağımsızlık talebi etrafında yüzbinleri birleştirdi.

14 Nisan 2013’teki 550 bin kişilik Bağımsız Türkiye Konseri, ayaklanmanın herbircisi gibiydi adeta... Yüzbinler AKP faşizmine karşı omuz omuza vermek için Türkiye’nin dörtbir yanından konsere aktı. Faşizme karşı omuz omuza diye haykırdı.

Kürt Milliyetçileri, Onlara Yedeklenen Oportünizm ve Reformizm “Barış” Adı Altında Düzenle Uzlaşırken, Cephe’nin Faşizme Karşı Birleşme ve Savaşma Çağrılarını Halka Yol Göstermiştir!

Daha 2012’deki Bağımsızlık konserinde duygularını sorduğumuz Okmeydanı’nda oturan yaşlı bir kadın; *“inşallah 1 Mayıs’ta da AKP ye karşı böyle kalabalık oluruz”* diye ifade etmişti. Günlük politikadan uzak, yaşlı bir kadının bu duyguları sıradan bir istek değil, yıllardır biriken öfkenin ta kendisidir...

Nitekim, 2012 1 Mayıs’ı halkın her kesiminin katıldığı ve dünyanın en kitlesel 1 Mayıs’larından birisi olmuştu. Bu Cephe’nin devrimci politikalarının sonucuydu. 2012 1 Mayıs’ı sonrasında şöyle demiştik;

“...İkincisi; AKP iktidarının zulmüne uğrayan halkın her kesimi kendi talepleriyle alana çıktı. Halkın tüm kesimleri gerçek anlamda 1 Mayıs’ın “Birlik, Mücadele, Dayanışma” ruhuna uygun olarak birleşti.

Üçüncüsü, 1 Mayıs’a katılan halkın tüm kesimlerinin talepleri çok netti. Hedefinde de kendisine zulmeden AKP iktidarı vardı. Ve AKP’nin zulmüne uğrayan yüzbinler ilk defa bu kadar kitlesel olarak AKP’nin zulmüne boyun eğmeyeceğini gösterdi. Hal-

kın her kesiminden İstanbul'da, Ankara'da, İzmir'de yüzbinlerce kişi **"Faşizme Karşı Omuz Omuz"** diye slogan atarak faşist AKP iktidarına karşı birlikte mücadele çağrısı yaptı." (Yürüyüş, 13 Mayıs 2012, Sayı: 316)

*"Yaşadığımız sürecin 12 Eylül cunta yıllarından öz itibarıyla hiçbir farkı yoktur. **AKP'nin yönetememe krizi baskı ve terörden başka burjuva anlamda da olsa demokrasibilik oyununa manevra alanı tanımıyor.** Devletin tüm kurumları AKP'ye tabii olmuş durumda. Halka yönelik her türlü saldırı yasalarını çıkartıyor.*

***Artık baskı ve terör işe yaramıyor!** AKP'nin tüm zulmüne rağmen halk susmuyor. **Halkın her kesiminden AKP iktidarına olan öfke büyüyor.** 2012 1 Mayıs'ında 1 Mayıs Meydanı'ndaki yüz binler bunun en somut halidir. AKP zulmüne maruz kalan hiçbir kesim sessiz kalmıyor. (...)*

*AKP, artık zulümle de yönetemiyor. Hep daha fazlasına ihtiyaç duyuyor. Ama yine de kimseyi teslim alabilmiş değil. **Futbol taraftarları bile AKP'nin polisiyle çatışıyor. 15 yaşındaki bir liseliyi bile teslim alamıyor.** Yoksul gecekonduarlarda halk evlerimizi yıktırmayacağız diyor.*

*AKP zulmü hepimizi aynı anda eziyor. **Sanmayın zulüm kendiliğinden azalır. AKP'nin yönetememe krizi derinleştikçe zulmü her geçen gün daha da pervasızlaşacak.** Zulmü yenmenin yolu; **birincisi; örgütlenmektir. İkincisi; örgütlü güçlerimizi birleştirmek ve zulme karşı direnmektir.***

*Zulmü yeneceğiz! AKP, 14 ilde değil, 81 ilde baskın yapsa da, yüzlerce Halk Cephesi'yi gözaltına alıp tutuklasa da bizi teslim alamayacak. **Halkı teslim alamayacak. Halkı örgütleyeceğiz.** AKP'nin halka yönelik her saldırısının karşısına örgütlü gücümüzle çıkacağız. Halkı örgütleyerek halkın gücüyle çıkacağız. AKP'nin terörü buna engel olamayacak. **Halkın Öfkesi Büyüyecek.**" (Yürüyüş, 27 Mayıs 2012, Sayı 318)*

Söylediğimiz hiçbir şey kehanet değildi. Halkın öfkesi büyüdü. AKP'nin yöneteme-

me krizi derinleşirken, faşist terör hergün daha fazla tırmanırken sahte "barış" hayalleri kurmadık. Uzlaşma politikalarıyla halkı aldatmadık. Birleşmeye, direnmeye savaşımaya çağırdık. Faşizme karşı başka yolun olmadığını söyledik ve gereğini yaptık...

2012 yılı boyunca halkın öfke ve kini büyürken, Kürt milliyetçileri, onun politikalarına yedeklenen sol ve reformistler "barış" adı altında halkı AKP ile uzlaşmaya çağırdı. Kürt milliyetçi hareket 2012 yazı boyunca silahlı savaşı en üst boyuta çıkartmasına rağmen oligarşiyle ve emperyalizmle uzlaşmaktan başka hedefi olmadı.

Onların politikaları uzlaşmak olurken, bizim politikalarımız halkın öfkesini faşizme karşı bir mücadele cephesi içinde birleştirmek ve savaşı büyütmek oldu. Bu temelde sola çağrılar yaptık. Görüşmeler yaptık. Esas olarak da **"milyonları örgütleyeceğiz"** diyerek halkı birleştirmeyi, halkın öfkesini, savaşını büyütmeyi önümüze hedef olarak koyduk...

AKP'nin halkın hiçbir sorununu çözemeyeceğini, yönetememe krizinin en üst boyutta olduğunu, halka karşı faşist baskı ve terörden başka politikasının olamayacağını söyledik. AKP'nin faşizmine karşı en geniş mücadele cephesini oluşturmak için yoğun çaba sarfettik...

Kürt milliyetçileri, oportünizm, reformizm Türkiye gerçeklerini ne kadar ters yüz etmeye çalışsalar da AKP'nin faşist terörü halkın öfke ve kinini büyüttü... Meydanlarda halkın her kesiminin katıldığı ve en gür sesle atılan slogan **Faşizme Karşı Omuz Omuz** sloganı oldu.

AKP Politikalarının Önünde Tek Engel Biz Vardık ve AKP Bize Saldırdı!

AKP'nin terörü özellikle 2013 yılının başında **"çözüm süreci"**yle devlet için önemli bir muhalefet olan Kürt halkını etkisizleştirirken Türkiye solunu ve halkı sindirmek

için de bize yönelik operasyonlar başlattı. Çünkü herkes “barış, çözüm” adı altında AKP ile uzlaşma sürecine girerken, biz AKP’nin Suriye politikasından, Kürecik’e radar üssünün kurulmasına, eğitimden, kentsel dönüşüme, Kürt politikalarına kadar tüm politikalarına karşıydık. Herkesin “çözüm” dediği, yine sahte “demokrasi”, “barış” beklentileri içine girdiği “süreç”e “Kürt milliyetçi hareketin silahlı direnişinin tasfiyesi” diyorduk. Herkes AKP’nin saldırıları karşısında susarak kendini korumaya çalışırken biz silahlı eylemlerimizle de AKP’ye ve Amerika’ya vurduk. Kürt milliyetçi hareket silahlı mücadelenin “miadının” dolduğunu ilan ederken biz silahlı mücadeleyi büyütelim diyoruz. AKP’ye karşı gerek demokratik alandaki direnişimiz, gerekse silahlı eylemlerimiz, politikalarımız, sloganlarımız, yazılarımız, söylediklerimiz.... hepsi halkta AKP’ye karşı direnilebileceğini de gösterdi.

AKP politikalarının önünde biz engeldik ve bizi etkisiz hale getirmek için ülke çapında bize karşı operasyonlar yapıldı. Bir kaç ay içinde 200’e yakın insanımız tutuklandı. Biz her şeye rağmen direndik ve halkı AKP faşizmine karşı birleşmeye, direnmeye, savaşmaya çağırdık...

Ayaklanmanın Ateşi 1 Mayıs 2013’de Yakıldı!

2012 1 Mayıs’ında 1 milyona yakın halkın Taksim 1 Mayıs alanında birleşip AKP’ye öfkesini haykırması, AKP’nin 2013 1 Mayıs’ını yasaklamasına neden oldu.

AKP 1 Mayıs 2013’de “**Taksim 1 Mayıs Alanı’nı yasaklıyorum**” dedi. “**İstedığınız yerde istediğinizi yapamazsınız. 1 Mayıs mı kutlayacaksınız; benim istediğim yerde ve benim istediğim şekilde kutlamanıza izin veririm**” dedi. Sadece 1 Mayıs alanını değil, halkın sesini duyurduğu tüm alanları yasakladı.

Büyük bedellerle kazandığımız 1 Mayıs Alanı’nın yasaklanması halktaki öfkeyi bü-

yüttü.

Diyebiliriz ki, 2013 1 Mayısı ayaklanmanın başlangıcı oldu.

AKP’nin yasaklarına meydan okuduk. O meydanlarda şehitlerimizin kanı vardı. Şehitlerimizle kazandığımız o alanları gerekirse yeni şehitler pahasına da olsa koruyacaktık.

1 Mayıs 2013’de AKP’nin sıkıyönetim ilanına rağmen **7.5 saat** boyunca Taksim’e girmek için sokak sokak barikatlarda çatıştık. Çatışan sadece biz değildik, halk bizimle, devrimcilerle birlikte faşizme karşı direndi, çatıştı... Teslim olmayacağımızı gösterdik.

Faşizme karşı direnişimiz 1 Mayıs ile de sınırlı kalmadı. Ayaklanmaya kadar ısrarla, AKP’nin yasakladığı meydanlara çıktık. AKP’nin faşist terörünü teşhir ettik.

AKP tam bir ikiye bölünmüşlük içindeydi. Bize farklı davranıyordu, dincilere farklı. “Yasak” dedikleri ve Halk Cephe’li’lerin her eylemine pervasızca saldıran AKP, bir gün sonra aynı yerde islamcıların yaptığı eyleme adeta her türlü olanağı sağladı. Burjuva medyada bile “**çifte standart**” diye manşetler atılmasına neden oldu.

Ve AKP’lilerin 1 Mayıs’tan itibaren devam eden halkı sürekli aşağılaması, susturması, ‘her şeyi biz biliriz’ küstahlıkları halktaki öfkeyi daha da büyüttü.

Bu öfke sıradan bir öfke değildi; Halkın öfkesi AKP’ye karşı nefrete dönüştü.

Yine bizim 2000’lerden beri süren büyük direnişimiz ve her şeye rağmen direnmemizin kitlelerde yarattığı yılların birikimi nitel bir dönüşüme neden oldu.

Halk her olay karşısında her zaman gerekli tepkiyi vermez ama yaşanan hiç bir olayı da unutmaz. Yıllar önce uğradığı bir haksızlığın hesabını yıllar sonra aynı öfkeyle hatırlanarak büyüyen bir öfkeyle sorabilir.

Ne diyor halkımız? “**Keser döner sap döner, gün gelir hesap döner**”

Taksim Meydanı’nda halkın tesadüfen gördüğü Hikmet Sami Türk’ü dövmeye kalkışması bunun en somut örneğidir.

19 Aralık'ta ve Büyük Direniş boyunca sesini çıkartamayan halk, 13 yıl sonra Hikmet Sami Türk'ten gördüğü yerde büyük bir öfkeyle hesap sormaya kalkışıyor...

Yine yüzyıllar sonra Alevi halkımızın Onbinlerce Aleviyi katleden Yavuz Sultan Selim'i hiç unutmadığını, kuşaktan kuşağa öfkeyi büyüttüğünü görüyoruz...

Sonuç olarak halkın, AKP'nin zulmüne karşı yıllardır biriken öfkesi patlama noktasına gelmiş ve tüm korku ve kaygılarını aşarak patlamıştır. Ve Gezi Parkı'ndaki saldırılar ve yaşananlar AKP ile hesabı olan tüm halk kesimlerinin ayaklanmasına neden olan son damla olmuştur. Ve ülkenin dört bir yanında halk ayaklanmıştı...

Bu ayaklanmada Cephe'nin on yıllardır dağda, şehirde, hapishanelerde, demokratik alanlarda faşizmin her türlü saldırıları karşısında büyük kahramanlıklar yaratarak teslim olmayan direniş çizgisinin etkisi büyüktür.

Ayaklanma boyunca Cepheliler nasıl direniyorsa, nasıl savaşıyorsa halkımız da, aynı şekilde direnmiş, çatışmış ve savaşmıştır...

Halk Ayaklanması ve Sol!

Ayaklanmanın başında bütün dünyanın birinci gündemi olan ayaklanmayı görme-yen burjuva medya, ilerleyen günlerde ayaklanmanın örgütsüz olduğunu, kendiliğinden olduğunu, devrimcilerin inisiyatifinin olmadığını ispatlamaya çalıştı. Örgütsüzlüğe övgüler dizdiler. "Gezi eylemleri"nin en önemli özelliğinin de örgütsüz olması olduğu, "orta sınıfın eylemi" olduğu propagandası yapıldı. Bunu ispatlamak için anketler yaptılar. Gezi Parkı içinde yapılan eylemin dışında bütün ülkeye yayılan eylemleri görmezlikten geldiler. Gezi Parkı'ndakilerin çoğunluğunun daha önce hiçbir partiye oy vermedikleri, ilk kez bir eyleme katıldıkları, ilk kez slogan attıkları, herhangi bir örgüte üye olmadıkları, yepyeni bir kuşak oldukları, şiddetten uzak oldukları, barışçıl oldukları, çevreci oldukları, bilgisayar

iyi kullandıkları vb. vb.... propagandasını yaptılar. AKP iktidarı yüzbinleri görmezlikten gelerek sadece bir grup "marjinal"lerin eylemi propagandası yaparken burjuvazi de eylemlerde solun, devrimcilerin öncülüğünün olmadığını ispatlamaya çalıştı.

Bunlar AKP iktidarının ve burjuvazinin halktan ve devrimcilerden korkusunun ürünüdür. Halk ayaklanmasını etikisizleştirmek için yaptıkları kendi sınıfsal bakış açılarıyla ideolojik savaşın bir parçasıdır.

Halk, Devrimcilerin Onyıllardır Süren Direnişi ve Mücadele Mirası Üzerinden Ayaklanmış!

Ayaklanmaya katılan milyonların örgütsüz olması, daha önce hiçbir eyleme katılmaması, 79 ile yayılan eylemlerin doğrudan devrimcilerin öncülüğünde yapılması, ayaklanmaya devrimcilerin öncülük ettiği gerçeğini değiştirmez.

Herşeyden önce ayaklanmanın kendisi devrimcidir. Burjuvazinin göstermeye çalıştığı gibi çevreci, sivil toplumcu, reformist değildir. Eyleme katılanların içinde sivil toplumcular, reformistler, düzen içi çok çeşitli kesimler olmasına rağmen ayaklanmanın özü devrimcidir. Kitleler düzen için herhangi bir taleple çıkmamışlardır alanlara. Ayaklanmaya katılan her kesimde faşizmin zulmüne karşı başkaldırı, isyan vardır. Halkı isyana çağırarak, halkı ayaklandırmak sadece devrimcilerin politikasıdır. Onun için ayaklanmanın özü devrimcidir. Devrimci olduğu içindir ki, burjuvazinin, AKP'nin, onca saldırısına, reformizmin, Kürt milliyetçilerin düzen içi kurumların direnişi bitirememişlerdir. Ayaklanan halk devrimcilerin politikaları, sloganları etrafında birleşmişler ve devrimcilerle birlikte saatlerce günlerce barikatlarda taşlarla, mola toflarla polise karşı direnmişler, çatışmışlardır. AKP'nin ideolojik, fiziki her türlü saldırısına karşı direnerek cevap vermişlerdir..

Burjuvazi, reformizm onyıllardır devrimcilerin direnişlerini “terörizm”le, “vandallık”la suçlamışlar gayrimeşru göstermek istemişlerdir. Halkın direnişini “**cam-çerçeve kırma**” demagogileriyle, koparılan çiçekleri, basılan çimleri, sökülen kaldırım taşlarını, kırılan sokak lambalarını gösterek mahkum etmeye kalkmışlardır. Solcu olacaksın; taş atmayan, silahlı mücadeleyi savunmayan “akıllı solcu”, “düzenin solcusu” olacaksın dediler. Onyıllardır yoksul gecekondu mahallelerinde direnen halkı “vandallık”la, “terörist”likle suçladılar... Burjuvaziden önce reformistler “devrimciğin kırıp dökmek olmadığı”nı söyleyerek akıl vermeye kalktılar...

Ama halk onların “akıllarıyla” değil, devrimcilerin on yıllardır yarattıkları geleneklerle, savaş kültürüyle direndiler. Devrimciler gibi barikat kurdular, polise taş atmayı, molotof atmayı öğrendiler. Gecekondu-larda, hapishanelerde devrimcilerin kurdukları barikatlar şimdi Türkiye’nin her tarafındaydı. Milyonlar için faşizme karşı taşla, sopayla, molotoflarla, barikatlarla direnmek en meşru hak olarak görüldü. İşte devrimci olan budur. Bu devrimci politikaların gücüdür. Yaratılan devrimci değerlerin gücüdür.

Reformizm, milliyetçilik ideolojik olarak ayaklanma karşısında iflas etmiştir.

Baştan sona, ayaklanma içinde yer alan halkın ruh halinden davranış biçimlerine kadar her şeye devrimci değerler yön vermiştir. Reformizm, burjuvazi onyıllardır “birey” olmaktan bahsetmiştir. Gezi Parkı’nda da ısrarla “bireyin”, “örgütsüzlüğün” propagandasını yapmışlardır. Ancak tam tersine ayaklanmaya katılan halkta tam bir kolektivizm, birlik, beraberlik ve paylaşma hakim olmuştur. Gezi parkında kapitalizmin birey kültürü değil, sosyalizmin komin yaşamı her şeye damgazını vurmuştur. Ve o güne kadar düzenin bencil kültürünü yaşayan, örgütsüz olan kitle ayaklanmaya birlikte örgütlü hareket etmeye başlamıştır, düzenin bencilliğinden kurtulup ilk kez halkın çıkarlarını ca-

nının dahi önünde tutmuştur. Kollarına kan gruplarını yazıp, organlarını bağışlayıp çatışmalara girenler bunun en somut göstergesidir.

Direnış içinde yer alan halk kesimlerinin hangi partiye oy verdikleri, ya da hangi siyasi grubun, kurumun üyesi olduğunun, hatta örgütsüz olmasının bir önemi yoktur.

Halk faşizme karşı omuz omuza vermiş ve direnmiştir. Direniş bitirmek için başından itibaren reformistler, oportünistler, Kürt milliyetçileri ellerinden geleni yapmışlardır. Ancak hiçbirinin buna gücü yetmemiştir. Reformist, uzlaşmacı politikalarını kendi kitlelerine dahi kabul ettirememişlerdir.

Faşizmin terörü halkın ümüğüne kadar gelmiştir ve alk isyan etmiştir. Artık “yeter” demıştır ve ayaklanmıştır. Bu devrimcilerin her zaman yapmak istediğı şeydir. halkı ayaklandırmak devrimcilerin politikasıdır. Devrimcilerin hedefi halkı savaşın içine katmak ve halkı savaştırmaktır. Oligarşinin krizini büyütmektir ve iktidarı almaktır. Bunun içindir ki, halkın ayaklanmasını isteyen, ayaklanmaları büyüten, sonuna kadar götürecek olan sadece devrimcilerdir.

Biz bu düzeni yıkıp yerine yeni bir düzeni-sosyalizmi kurmak için savaşıyoruz. Her ayaklanmayı bu temelde ele alırız.

Bu reformistlerin en büyük korkusudur. Onun için reformistler ayaklanmanın büyütilmesini değil bir an önce bitirilmesini isterler. Ayaklanmayı sadece düzene çeki düzen vermek için, faşist iktidarı burjuva demokratik çerçevede tutmak için isterler. Bu aynı zamanda burjuvazinin de isteğidir. Nitekim ayaklanma sürecinde AKP ile hesabı olanlar ayaklanmanın gücünü kullanarak AKP’ye ayar çekmek istemişlerdir. AKP karşısında susan, pızan, sinen, iktidar olanaklarından yeteri kadar beslenemeyen Cem Boyner gibi tekeller de “biz de çapulcuyuz” gibi ayaklanan halkın yanında olduklarını söylemişlerdir. Evet, onlar gerçek çapulculardır ve iktidardardan daha çok pay almaktan başka dertleri yoktur.

Bir burjuva ideolojisi olarak reformizmin ayaklanmalara yaklaşımı da burjuvaziden farklı değildir. Reformizm, artık halkın her kesimine saldırıların yöneldiği faşizmin burjuva demokrasisi çerçevesinde hizaya sokulmasıdır.

Reformizim, burjuvazinin ideolojisidir. Fakat ülkemizdeki reformistlerin tarihi devrimcilere dayanır. Hemen tüm reformist hareketler devrimci dalganın yükseldiği dönemlerde devrim iddiasıyla ortaya çıkan açık faşizm koşullarında yenilgiye uğrayan, devrimciliği terk edip düzen içine yerleşen eski silahlı mücadeleyi savunan devrimci hareketlere dayanmaktadır. Başta reformizmi savundukları için değil, sonradan faşizme karşı direnemedikleri için reformistleşen hareketlerdir. Bundan dolayı ayaklanma bütün solu devrimci bir temelde etkilemiştir. Sol ayaklanmada eksiğiyle-gediğiyle kendi tarihini görmüştür ve kendine güveni gelmiştir. Devrimcilikle uzaktan yakında ilişkisi kalmayan halk devrimci değerleriyle, kültürüyle ayaklanmanın içinde yer almışlardır. Ayaklanmayla birlikte “halk korku duvarını yıktı” denilmiştir. Halkın korku duvarını yıktığı nokta, reformistlik, uzlaşmacılık değil, devrimciliktir.

Ülkemizde 60’lı yılların ortalarından 80’lere kadar bütün olarak solun hiç de küçümsenmeyecek yarattığı değerler vardır. Anti-emperyalist, ant-faşist mücadelede yüzlerce evladını şehit vermiştir. 80’li yıllar boyunca devrimciler cuntanın hücrelerinde her türlü insanlık dışı işkencelere karşı ölümüne direnmiştir. ‘90’lı yıllar boyunca dünyada karşı-devrim rüzgarları hakim olurken ülkemizde devrimciler orak çekiçli bayrakları dalgalandırmıştır. Kuşatıldıkları üslerinde saatlerce çatışmışlar, direnmişlerdir. Kanlarıyla duvarlara inançlarını yazmışlardır. Faşizmin adaletsizliğine karşı halkın da adaletinin olduğunu göstermiştir. Devrimcilerin 90’lı yıllarda polislerle “istifa et, simit sat, onurunla yaşa” sloganı yüzbinlerin sloganı olmuştur.

2000’li yıllar boyunca emperyalizmin ve

oligarşinin Türkiye’den devrim umudunu yok etmek için gündeme getirdiği F Tipi Tercit Politikasına karşı direnişimiz ve direnişimizin zaferi halkta çok büyük bir bilinç yaratmıştır.

Ayaklanma dönemleri devrimcilerin on yıllar boyunca yarattığı bilincin halkta ortaya çıktığı dönemlerdir. Onun için ayaklanmaya katılan milyonların geçmişte hangi partiye oy verdiğinin yada kimin kitlesi olduğunun önemi yoktur. Hepsı devrimin kitlesidir.

Onun içindir ki, ne reformizmin direnişi bitirmek isteyen reformist politikaları ne Kürt milliyetçilerinin uzlaşmacı politikaları ne de burjuvazinin, düzen içi güçlerin direnişi bitirme politikaları ayaklanmanın devrimci özünü yokedememiş ve ayaklanmayı bitirememiştir.

Ayaklanmalara Sadece Devrimciler Önderlik Yapabilir!

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, halk ayaklanmalarının özü devrimcidir. Halk ayaklanmalarını faşizmin iktidarını yıkıp halkın iktidarını kurma hedefiyle ele aldığı için halk ayaklanmalarına sadece iktidar iddiasını taşıyan devrimciler önderlik edebilir. Devrimcilerin görevi ayaklanmaları bütün ülke çapında yaygınlaştırma ve kitleleri iktidar hedefiyle faşizmi yıkmak için savaştırmaktır. Reformistler ise ayaklanmalardan burjuvazi kadar korkar ve ayaklanmayı biran önce bitirmek ister.

Nitekim son ayaklanmada da öyle olmuştur. Kitle tabanları ayaklanma içinde yersa da ÖDP’sinden EMEP’ine, TKP’sinden, ESP’sine, Kürt milliyetçi hareketine 36 saat süren çatışma sonucunda Taksim’den polislerin kovulup alanı yüzbinlerin doldurduğu 1 Haziran günü ve daha her tarafta çatışmalar sürerken, İstanbul’un dört bir yanından halk otobanları, köprüleri trafiğe kapatılarak Taksim’e akın ederken, ülkenin dört biryanında halk “Her yer Taksim, her

yer direniş” diyerek ayaklanmışken panik içinde Taksim Meydanı’nın boşaltılması, Gezi Parkı’nda küçük bir grup olarak direnişin sürdürülmesini istemişlerdir. Kitleyi dağıtıp direnişi bitirmek için karar almışlardır fakat devrimcilerin müdahalesi sonucu kitleyi dağıtmaya, ayaklanmayı bitirmeye güçleri yetmemiştir.

Reformistler Neden Ayaklanmadan Korkar?

Korkarlar çünkü halk ayaklanmasının özü devrimcidir. Ayaklanan halk doğrudan düzenin politikalarını hedef almıştır. Devrimcilerin önderliğinde iktidarı sarsmaktır. Ayaklanan halk üzerinde reformist politikaların hiç bir etkisi olmaz.

Düzenin sarsılması, halk kitlelerinin devrimcilerin öncülüğünde iktidara yönelmesi ÖDP, TKP, EMEP, Kürt milliyetçileri gibi reformist uzlaşmacı hareketlerin işine gelmez. M-L temeldeki bir devrim onların en büyük korkusudur. Reformistler M-L’yi hala dillerinden düşürmeseler de M-L ideolojiyi çoktan terk etmişlerdir. Halkın iktidarda olduğu, proletarya diktatörlüğünü istemezler. Bu ülkemiz reformist hareketlerine özgü bir durum değildir. Tarih boyunca devrimini yapan ülkelerde de devrimin önündeki en büyük engellerden birisi reformizm olmuştur.

1995 yılında Gazi ayaklanması üzerine reformizmin tavrı üzerine Dayı şöyle demiştir: *“Reformizm, hep düzen içi mücadeleyi savunuyor olup, kendi varlığını tehdit eden her türlü gelişmeye karşıdır ve bu gelişmeler karşısında burjuvaziyle aynı tavrı almaktan çekinmez. Bunun en çarpık halini Gazi ayaklanmasında yaşadı. Gazi halkının ayaklanmasını desteklemeyip provokasyon olarak değerlendirdiler.”* (Dursun Karataş, Seçme Yazılar, Syf: 194)

İktidarı hedefleyen her devrimci gelişme reformizmin düzen içindeki statülerini bozacaktır. Reformizm düzenin yıkılıp yeri-

Bir Cepheli Anlatıyor: “Gittiğimizde ÖDP başkanı, TKP başkanı, SDP başkanı, ve diğer solun olduğunu gördük. Çatışmanın bitirilmesini konuşuyorlardı. Kontrol Alper Taş’taydı. Sürmekte olan çatışmanın bitirilmesini konuşuyorlardı. ” ...Bu anlamsız çatışma bitsin, biz de parka ve çevresine yerleşelim, bunda hemfikirsek gidip polislerle konuşacağız ...” dediler .

Herkes kendi kitlesine çatışmayı durdurmasını söylesin diyorlardı. Genel olarak çatışmanın bitirilmesine kimse itiraz etmiyordu. Biz ettik. ‘Çatışma anlamsız değil’ dedik.” (Yürüyüş, 23 Haziran 2013, Sayı:370)

Başka Bir Cepheli Anlatıyor: “...Bu çatışmalar da gün boyu surdü. Kitle meydan için meydanın her yerinde çatıştı. Öğleden sonra barikatlara Alper Taş geldi. Barikatı bırakıp parka geçmemizi, polisle konuşup meydandan çıkmasını isteyeceğini söyledi. Biz de gitmeyeceğimizi, polisle konuşuyorsa konuşacağını, bizim parka donmeyeceğimizi, meydandan polisi çıkarmak için çatıştığımızı söyledik.”

ne halk iktidarının kurulmasını istemez, faşist uygulamalarla tehlikeye giren düzenin reformlarla güçlendirilmesinden, burjuvazi için “istikrar”dan yanadırlar...

Ayaklanmalar bütün ülkeye yayıldığın-

da, oligarşiyle halk arasındaki çatışmalar daha da keskinleştğinde mücadele daha büyük bedeller isteyecektir. Reformizm hiçbir şey için bedel ödeyemez. Mücadelenin gerektirdiği bedelleri göze alamaz. Onun için 1 Haziran'da Taksim'e çıkan bütün sokaklarda polisle kıyasıya çatışmalar sürerken ÖDP Genel Başkanı **Alper Taş** barikatların başına gidip direnen kitleye **"bu anlamsız çatışma bitsin"** diyebilmektedir. Açım tan karşı koyamasa lar da onlara göre barikatlar, polisle çatışmalar **"anlamsız"**dır. Reformizmin gerçek düşüncesi budur.

On yıllardır kendilerini düzene kabul ettirmeye çalışan reformistler polisla çatışarak "düzen dışına çıktıkları" gibi "yanlış" bir izlenim oluşmasını istemezler. Onlar çatışmanın en keskinleştiği noktalarda bile düzen dışına çıkmadıklarını, düzeni savunduklarını ispatlamaya çalışırlar. İktidarın "faşizan" politikalarının halkı radikalleştirdiğini ve halkın düzen içine çekilmesi için iktidarın **"yumuşaması"** gerektiğini söyleyerek faşizme akıl vermeye kalkışır lar.

Nitekim yukarıda saydığımız reformist hareketler ve bunların demokratik kitle örgütleri ve sendikalar, meslek örgütleri içindeki uzantıları da aynı çizgidedirler. Hiç bir zaman halk ayaklanmalarının faşizmin iktidarını yıkmayı hedefleyip halkın iktidarına yönelmesini istemezler... Ayaklanma boyunca direnişi bitirmeye çalış tılar. Hatta, direnişin bitirilmesi yönünde karar aldır mış lar maya çalış mış, hatta bitirme kararı almış lar fakat halka rağmen bitirememişlerdir. Bu noktada yine tüm çabaları kitleleri düzen içinde tutmaya çalışmak olmuştur. KESK, DİSK, TMMOB TTB'nin 17 Haziran'da yaptıkları bir günlük iş bırakma eylemleri bunun en somut örnekleridir. Bu kurumların kitlesi ayaklanma anında devrimcilerle, halkla birlikte günlerce sokaklarda çatışırken iş bırakma eyleminde polis önüne barikat kurunca barikatı aşmak için çatışmak bir yana hiçbir direniş göstermeden kitleyi dağıtmıştır. Yine Taksim Dayanışma Platformu'nun tüm toplantılarında direnişi

bitirme kararı çıkarttırmak için hiç bir işte harcamadıkları enerjiyi harcamışlar saatlerce tartışmışlardır. Ancak direnişi bitirme kararı alsalar dahi direnişi bitirememişlerdir. Çünkü direnen halk reformist değil devrimcilerdir. Reformizmin politikalarıyla değil, devrimci politikalarla hareket etmektedir. Halkın tüm kesimlerinin talepleri çok açıktır. Faşizmin zulmüne karşı başkaldırmıştır. Faşizme artık boyun eğmeyeceğini göstermiştir. Ve AKP faşizminin her türlü manevralarına, saldırılarına anında direnişle cevap vermiştir.

Kürt Milliyetçi Hareket Başından Beri Direnişin Karşısında Olmuştur!

Kürt milliyetçileri de reformistler gibi hiçbir şekilde ayaklanmanın büyümesini, iktidarı yıkacak noktaya gelip halk iktidarına yönelmesini asla istemez. Bu onların stratejik hedeflerine terstir. Kürt milliyetçileri de 90'ların başındaki karşı devrim rüzgarlarıyla birlikte sosyalizmi terk edip kurtuluşu emperyalizmde ve oligarşiyle uzlaşmakta aramıştır. Son 20 yıldır sürdürdükleri silahlı mücadele oligarşiyi masaya oturtmak ve Kürt sorunun çeşitli demokratik hak kırıntılarıyla düzen içinde uzalaşarak çözmektir.

Nitekim son İmralı'da Abdullah Öcalan ve devlet arasında yürütülen görüşmeler düzen içi çözüm yolunda geldikleri son noktadır. Oligarşi Kürt silahlı direnişinin bitirilmeden çözüm olmayacağını dayatmış ve Abdullah Öcalan aracılığıyla da Kürt Silahlı mücadelesi tasfiye edilmektedir. Son 20 yıldır oligarşiyi masaya oturtmak için kullandıkları silahlı mücadelenin Öcalan tarafından da artık uzlaşmanın önünde engel olarak görüldüğü savunulmakta ve silahlı mücadele tasfiye edilmek istenmektedir.

Ayaklanmayı da bundan dolayı Kürt milliyetçi hareket uzlaşmanın önünde bir engel olarak görmüş ve 1 Haziran'da yüzbinler yasaklanan Taksim Meydanına çatışa çatışa girerken Türkiye çapında -Kürdistan il-

lerini de kapsayarak- 77 ilde halk AKP'nin faşist terörüne karşı milyonlar olup alanlara çıkarken işte BDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş'ın yaptığı açıklama: *"Bu eylemle birlikte şuan bazı ulusalcı, ırkçı ve milliyetçi kesimler Kürt sorunu nasıl balalayabilirizin içindeler. Bunların farkındayız. Herkesin dikkatli olması gerekir. İstanbul'da yaşayanlar gazın tadını ilk kez tadıyor, ama Diyarbakır, Hakkari ve Şırnak'ta günlerce gaz yedik. Bir yıl geçmesine rağmen Diyarbakır sokaklarından hala gaz kokusu geliyor. Biz Gezi parkında yaşayanları müzakere karşılığına çevrilmesine izin vermeyeceğiz. Çünkü biz onlarla hareket etmiyoruz. Bunu yapmalarına izin vermeyiz. Tabanımız kesinlikle ırkçı ve faşistlerle aynı etkinlikler içinde olmaz. Bizim tabanımız ne yapacağını bilir"* (Selahattin Demirtaş / BDP Genel Başkanı, 01 Haziran 2013)

Selahattin Demirtaş'ın *"ulusalcı, ırkçı ve milliyetçi"* dediği kesimlerin ayaklanmada hiç bir belirleyiciliği yoktur. Ancak Demirtaş bunu AKP'ye verdikleri açık desteğin gerekçesi yaptı.

Fakat bu açıklamalara kendi tabanını bile ikna edemedi. BDP'nin AKP faşizmine ortak olmayan Kürt halkı Kürdistan illeri dahil olmak üzere bir çok yerde BDP'nin iradesinini tanımayarak ve hatta yoğun tepki göstererek Türkiye halklarıyla birlikte faşist AKP iktidarına karşı birleşti.

Kürt milliyetçi hareket soldan ve Kürt halkında aldığı yoğun eleştirilerden sonra halk ayaklanmasını destekleyen ve AKP'yi "otoriter" politikalarından dolayı eleştirmeye başladı.

İstanbul'da, Ankara'da, İzmir'de, Adana'da günlerdir polisin her türlü terörüne, copuna, gazına, TOMA'sına rağmen yüz binlerin ısrarla alanlara çıkmaya devam etmesini de kendilerine mâletmeye kalkıştı.

"Çözüm süreci olmasaydı halk özgürlük talepleriyle sokaklara çıkmazdı", "Kürtlerin yıllardır süren direnişinden etkilendiler" şeklinde değerlendirme yaptılar.

Başlangıçta AKP'yi koruyacağım diyerek ayaklanmayı *"Kürt sorunu nasıl balalayabilirizin içindeler"* derken direnişin ilerleyen günlerinde direnişi selamlayan mesajlar yayınlamaya, Kürtlerin mücadelesinden etkilendiler demeye başladılar.

Ancak bu mesajları da gerçekçi değildi. Kürt milliyetçi hareket başından sonuna kadar direnişi bitirmek için tüm güçleriyle çaba sarf ettiler. Çünkü halk ayaklanmayı doğrudan AKP'yi hedef aldığı için oligarşiyile uzlaşma sürecine engel olduğunu düşündüler. Ayaklanma Kürt milliyetçi hareketin tüm tespitlerini boşa çıkartıyordu çünkü.

Kürt milliyetçi hareket Türkiye'nin ve Ortadoğu'nun yeniden inşaa sürecinden bahsediyordu. Türkiye'nin ve tüm Ortadoğu'nun demokratikleşeceğini söylüyorlardı. Oysa ayaklanma gerçeklerin tam tersi olduğunu gün yüzüne çıkartmıştı. Kürt milliyetçi hareketin pompaladığı barış rüzgarlarının ne kadar sahte olduğu ortaya çıkmıştı. Barış rüzgarları değil, halkın üzerinden **faşizm kasırğa** gibi geçiyordu. Bütün ülke gaz odasına çevrilmiş ve halk da artık AKP'nin faşist terörü karşısında susmuyordu. Halk artık yeter demiş ve ülkenin dört biryanında ayaklanmıştı.

Kürt milliyetçi hareket kendi dışlarında devrimcilerin önderliğinde bir ayaklanma olduğu için ve uzlaşmayı değil, faşizme karşı savaş çağrısı olduğu için Kürt milliyetçileri ayaklanmanın karşısında oldular...

Kürt milliyetçi harekete göre onlardan başka kimse direnemez, kimse ayaklanamaz, kimse savaşılamaz. Kendi dışlarında gelişen her hareketi provokasyon olarak değerlendirdikleri gibi devrimci örgütleri de hep küçümsediler.

Halk ayaklanmasında da; *"çözüm süreci olmasaydı, hergün üç-beş asker cenazesi kaldırılmaya devam etseydi bu ayaklanma olmazdı"* diyerek bunu da kenilerine bağladılar. Halk *"çözüm sürecinin sağladığı demokratik ortamda ayaklandı"* diyerek yine her şeyin merkezine kendilerini koydular...

Bunları söyleyenler sadece Kürt milli-

yetçileriyle de sınırlı kalmadı. Onlara yedeklenen reformist, oportünist sol da aynı sözleri söyledi...

Halk uzlaşma sürecinden sağladığı demokratik ortamda ayaklanmamıştır, bu Kürt milliyetçi hareketin kendini aldattığı hayal dünyasıdır. Halk olmayan “demokratik” ortamda ayaklanmamıştır. Halk faşizmin zulmüne karşı isyan etmiştir.

Halk Ayaklanması Kürt Milliyetçi Politikaların İflasıdır!

Çünkü milliyetçilik; ezilen, çıkarları devrimden yana olan emekçi halkları bölen bir işlev görmüştür. Özellikle Kürt milliyetçi hareketin halka zarar veren eylem anlayışı ve milliyetçi politikaları on yıllar boyunca halkların birbirine karşı önyargılarını büyütülmüştür. Kürt milliyetçi hareket **düşman olarak** Kürt halkına oligarşiyi değil, “**Türk halkı**”nı göstermiştir. Kurulan her yeni hükümette, Genel Kurmay Başkanların da, subaylarda, MGK’da, Sabancı gibi tekellerde “şahinler” ve “güvercinler” diye ilericilik ararlarken oligarşiyi egemen güçler olarak düşman görmeyip “Türkler” diyerek halkın ulusal kimliğini düşman olarak göstermişlerdir... Kürt milliyetçi hareketin bu anlayışı halklar arasındaki birliğin önünde engel olmuştur.

Her konuda “başta Kürt sorunu” diyen yaklaşımları Kürt halkını emek mücadelesinden uzaklaştırdığı gibi, emekçilerin en temel sorunları için bile birlikte mücadele etmesinin önünde engel olmuştur.

Elbette Kürt milliyetçi hareketin etkisi kalması yüzbinlerce emekçinin birleşmesine katkı sunmuştur. Ayaklanmaya katılan Kürt halkı milliyetçi politikalarla değil, devrimci politikalarla ayaklanmaya katılmıştır. Kürt milliyetçilerinin Kürt halkını AKP’ye yedekleme çabasına rağmen ayaklanmaya katılmış ve devrimcilerle birlikte omuz omuza faşizme karşı çatışmıştır.

Bu halkın Kürt milliyetçilerinin uzlaşma

politikalarının etkisiyle ayaklandığını değil, Kürt milliyetçi politikaların iflasının kanıtıdır...

Faşizme karşı tüm halk kesimlerini sadece devrimci politikalar biraraya getirebilir...

Halkevleri Gibi Sivil Toplumcu Anlayışlar da Halk Ayaklanmasını Büyümesini İstemez!

Sivil Toplumculuk düzen içiliktir. Düzenin alternatifi değildir. Ayaklanmaları da düzeni tehlikeye sokacak şekilde büyümesini istemezler. Ayaklanma düzeni tehlikeye sokacak şekilde büyümeye başladığında onun gerektirdiği bedelleri ödemekten kaçınarak ve ayaklanmayı düzen içi sınırlara çekmek için ellerinden geleni yaparlar.

CHP Gibi Düzen Partileri Oligarşi İçin Muhalefeti Güçlendirmek İçin Kullanmak İsteyecektir!

CHP’ye oy veren taban da bu ayaklanmaya katıldı. Ancak CHP’li kimliğinden daha çok faşizme öfke duyan bir halk olarak ordaydı. CHP’li kimliğinden daha çok ayaklanmanın devrimci ruhuyla ayaklanmanın içinde yer aldı ve çatıştı.

Ancak buna rağmen CHP gibi düzen partileri AKP’ye karşı düzen içi muhalefeti geliştirmek ve kullanmak isteyecektir. Fakat ayaklanmanın devrimci özü tarafından CHP’nin ayaklanmayı düzene çekmek isteği etkisiz kalacaktır.

İşçi Partisi (İP)-“Ergenekoncu” gibi “ulusalcı” kesimler de yine AKP ile ne kadar çatışma içinde olurlarsa olsunlar, onların çatışması düzen için iktidar kavgasıdır. Ayaklanma boyunca çeşitli bölgelerde etkili olsalar da, hatta güçlerini artırsalar da halk ayaklanmasına öncülük edecek, onu büyütüp güçlendirecek ne bir perspektife ne de politik güce sahiptirler. Ayaklanmaya katı-

lan halkın her kesiminin taleperinin karşı-
lığı sadece devrimci halk iktidarında vardır.
Faşizme karşı tüm halkı birleştiren sadece
M-L devrimci politikalarıdır.

İktidar İddiasını Kaybeden Oportünizm Kendine Güvensizdir! Ne Ayaklanan Kitlelere Öncülük Yapabilir Ne de Ayaklanmayı Daha İleri Bir Noktaya Taşıyabilir!

Kürt milliyetçi hareketin yedeğinden
çıkamayan ESP'yi saymazsak sosyalist sol
ayaklanmadan güç almış, en güçsüz duru-
ma düştüğü döneminde kendine olana gü-
veni artmıştır. Bütün olarak sol sosyalist ha-
reketin tarihsel birikimiyle, değerleriyle
hareket edip faşizmin karşısında devrimci di-
reniş çizgisinde kalmıştır. Ancak iktidar
iddiasını yitiren solun halk ayaklanmasını ile-
ri taşıyacak ne iddiası ne de gücü vardır.
Oportünizmin Kürt milliyetçi hareketin ye-
değine düşmesi devrimci hareketin zayıflı-
ğındandır. Devrimci hareketin halk hareke-
tine ideolojik, politik ve pratik önderliğiyle
birlikte sol hareketler de devrimci cephe
içinde yer alacaktır. Bu ayaklanma en geri
sol kesimler de bile bir umut yaratmıştır. Her
şeyden önce halkın nasıl bir güç olduğunu
görmüşlerdir.

Marksist-Leninist Devrimciler Ayaklanmaları Nasıl Ele Alır!

Lenin ayaklanmalar hakkında şöyle di-
yor: “Tüm zaman boyunca hep sadece sis-
tematik ve planlı bir hazırlıktan söz ettik, fa-
kat bununla kesinlikle, otokrasinin ancak ve
yalnız kurala uygun bir kuşatmayla ya da ör-
gütlü bir taarruzla yıkılabileceğini söylemek
istemiyoruz. Böyle bir anlayış saçma bir

doktrincilik olurdu. Tam tersine, otokrasi-
nin onu her yandan tehdit eden herhangi bir
kendiliğinden patlamanın ya da önceden gö-
rülemeyen politik komplikasyonların baskısı
altında düşmesi tamamen olanaklı ve tarihsel
olarak kesinlikle daha büyük olasılıktır.

Fakat hiçbir politik parti, eğer macera-
cılığa düşmek istemiyorsa, faaliyetini bu tür
patlamalar ve komplikasyonlar beklentisi
üzerine kuramaz. Kendi yolumuzda yürümek,
yolumuzdan şaşmadan sistemli çalışmamızı
inşa etmek zorundayız, ve beklenmedik
olaylara ne kadar az güvenirsek, hiçbir ta-
rihsel dönüm noktasının bizi gafil avlama-
ması o kadar büyük ihtimaldir.”

Lenin'in de işaret ettiği gibi otokrasinin
yıkılması “kendiliğinden patlamanın ya da
önceden görülemeyen politik komplikas-
yonların baskısıyla” yıkılması mümkün
hatta büyük olasılık olmakla birlikte hiç
politik hareket bunlara bel bağlayamaz di-
yor.

Özellikle emperyalizmin yeni-sömür-
gecilik döneminde halkın kendiliğinden
ayaklanması emperyalizmin üçüncü buna-
lım öncesi dönemine göre çok daha azdır.
Onun için yeni sömürgecilik döneminin dev-
rimci stratejisi ne Rusya'da olduğu gibi
ayaklanma stratejisidir, ne Çin'de, Viet-
nam'da olduğu gibi klasik halk savaşı sit-
ratejisidir. Bizim gibi yeni sömürge ülkelerde
emperyalizmin yeni-sömürgecilik ilişkile-
rinin ortaya çıkarttığı çelişki ve olguların so-
nucunda POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SA-
VAŞ STRATEJİSİ (PASS) ile devrim ger-
çekleştirilecektir.

Kendiliğinden halk ayaklanmaları oli-
garşinin krizi derinleştikçe kaçınılmaz ola-
rak çıkacaktır. Ancak bunlara devrimci bir
önderlik yapılamadığı sürece oligarşi bu halk
ayaklanmalarını düzeni yeniden tahkim et-
mek için kullanacaktır.

Onun içindir ki, halk ayaklanmalarını ik-
tidar perspektifiyle ele alarak kitleleri dev-
rimci halk iktidarına yönlendirmeliyiz. Bu-
radan ayaklanmadan bir devrim gerçekle-
şeceği sonucu çıkartılmasın. Devrim, birleşik

halk savaşı ile gerçekleştirilecektir. Ayaklanma dönemleri halk kitlelerinin bilinç düzeyini çok kısa sürede nitel dönüşüme uğratacaktır. Suni denge olgusundan dolayı mücadeleye katılmayan kitlelerin önündeki

engellerin hızla kalkmasını ve halkın kitlesel olarak mücadeleye katılmasını sağlayacaktır. Bize düşen görev halkı kurmayca yönetmek ve savaştırmaktır.

Haziran Ayaklanmasının Bilançosu

İçişleri Bakanlığı'nın Gezi Parkı direnişine yönelik hazırladığı rapor, tam 3.5 milyon kişinin eylemlere katıldığını ortaya koydu. İçişleri'nin raporuna göre Haziran Ayaklanması;

- 6 kişi şehit düştü.
- 12 kişinin gözü gaz fişekleriyle polisin yakın mesafeden nişan alarak ateş etmesi sonucu çıkartıldı.
- 60'ın üzerinde kişi komalık oldu. 14 Yaşındaki Berkin Elvan 4. ayında hala komada.
- 4 bin 725 eylem gerçekleşti.
- Eylemlerde 5 bin 341 kişi gözaltına alındı.
- 190 kişi tutuklandı,
- 2.5 milyon tweet 'suçlu' bulundu.
- Rapora göre 31 Mayıs'tan itibaren tüm Türkiye'ye yayılan Gezi sürecinde 733 eylemle başı çeken İstanbul'da bu eylemlere 1 milyon 153 bin katılım oldu.
- Eylemlere en çok katılım 1 Haziran, 7 Temmuz ve 13 Temmuz tarihlerinde gerçekleşti.
- En fazla gözaltı olayı Ankara'da yaşandı. Başkentte 280 olayda 905 kişi gözaltına alındı.
- İstanbul'da gözaltı sayısı 872. Bayburt, Gezi eylemi yapılmayan tek il oldu.
- 20 Twitter hesabı da merccek altına alındı. Bu hesapların her birinden 7 binden fazla paylaşım yapıldığı belirlendi.
- Başta Twitter olmak üzere sosyal paylaşım sitelerinin tamamını etkin bir şekilde kullandığı belirtilen Gezi eylemcilerinin Twitter'da 150 konu başlığı (hashtag) altında 39 milyon paylaşımında bulunduğu belirtildi.

**BİZ HALKIZ!
HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!**

ADIMIZ İSYAN

-1-

Suçumuz açık
Ne mutlu bize ki
Ayaklandık
Sordu işkenceciler
"Adın?"
Ser veren
Ama asla sır vermeyen
Soruyor işkenceciler
"Adın?"
İsyan
Gelince zamanı ayaklanmanın
Alanları dolduranlardır adım
Sordu işkenceciler
"Kimden talimat aldın?"
-Tarihten
Yürü dedi yürü, hep ileri
Dönüyor, dönecek tarihin tekeri
İleri, aydınlıklara, ileri
-Bilimden talimat aldım
Ayaklanmak gerek dedi
Ermek için Hakkın sırrına
Hak dilencisi değil
Hak savaşçısı olunmalı dedi
-Toprağımız verdi talimatı
O toprak ki
Nice isyan yatar altında
O toprak ki
Nice beden düştü uğruna

Ölmüyoruz biz
Kazı bunu aklına
Sen gömdükçe bedenlerimizi
Göğ ekin misali
Fıskırıyoruz toprakta
O toprağa ekmek
O toprağa iş
O toprağa özgürlük
Toprağımıza adalet gerek
Sordu işkenceciler
"Kimler katıldı isyana?"
-Kimler yoktu ki?
Gördüm
"Zalime biat etme" yazıyordu
Al-yeşil bir sancakta
Ben direndim
Siz direniyorsunuz diyordu Kerbela
Bir işçi gördüm ön safta
demirden canavarlara vuruyordu
Kawa'nın çekici avuçlarında
Spartaküsler vardı sonra
Sel olmuş akıyorlardı
Kölelik zincirlerini parçalamanın
coşkusuyla
-Kimler yoktu ki isyanda?
Kızıl sancaklarıyla
Paris komünarlarıydı
Çarpışanlar barikatlarda
Bedrettin yiğitleri vardı

Ortak üretip, ortak tüketen
Ve ortak dövüşen
Ortaklık çadırı kurdular alanda
-Kimler yoktu ki?
Stalingrad direnişçileri
Vietkonglar, Barbudolar, Partizanlar
Saymaya her birini
Ne yer, ne zaman var
Dersin ki
Direniş alanı
Tam bir HALK CEPHESİ
Dünyanın her yanından halklar
oradalar...
-Kimler yoktu ki?
Mahirler, Denizler, İbolar
Diktikleri devrim ağacının boy atışını
Gülen gözleriyle izliyorlar
Bir işaret parmağı gördü herkes
Hedef diyor Büyük Ustamız
"Öfkemiz haklıdır
Öfkemizi hedefe yöneltelim
Hedef düşmanın kalbidir"
"Bayrak" diyordu "Bayrak"
Gür bir ses, Sabo'nun sesi
Çiftehavuzlar'da dalgalandırdık
Ülkemizin her yanında dalgalandıracamız
Komutanları vardı Cephenin
Savaşçıları
17'sinden 50'sine
Düşerken toprağa
Yarattıkları destanla
Can vermişlerdi yeni doğanlara
En önünde çarpıştılar isyanın
Elleri tencere tavalı

Elleri taşlı sapanlı
Ellerinde düşenlerin silahları
Ellerinde pankartları bayrakları
Elleri işçi
Elleri köylü, öğrenci
Elleri kadın, elleri çocuk
Elleri genç, elleri yaşlı
Elleri yemek yapan
Elleri halı dokuyan
Elleri eken toprağı
Elleri döndüren çarkları
Elleri biçen ekini
Elleri döven demiri
Elleri bir ordu
Komutanlarının ardından yürüyordu
Demelisiniz ki,
Kimler orada yoktu?
Ki yollar,
Küba'dan, Nikaragua'dan
Çin'den, Vietnam'dan
Mozambik'ten, Angola'dan
Paris'den, İspanya'dan, İrlanda'dan
Moskova'dan, Şikago'dan
Ve Orta Doğu ve Anadolu'dan
Tüm dünya haklarını
Taksim'e akıtan oluktu...

-2-

Atom dedik bre gafil
O puşt tohumu toprağıımıza,
Tutmaz...
Bak şu göğü delen çınarlarımıza
Bir tekinin üzerinde
Teslimiyet yazmaz
Pir Sultan, Bedrettin ormanı bu
Zorlama kendini

Çakallara bu ormanda yer olmaz
İsyandır adımız bre gafil
Gözlerimiz yangınlara bakar
Yangınlar Kızıldere
Yangınlar darağaçları
Yangınlar işkence tezgahları
Yangınlar ölüm oruçları
Yangınlar teslimiyete indirdiğimiz
şamar
Yangınlar kuşatmalarda
Umudun adını kanla yazdığımız
Üsler, sokaklar, dağlar
Yangınlar ölümüne çıktığımız alan-
lar
İşgaller, barikatlar
Sokak, sokak çatışmalar
Yangınlar ölümüne meydan okuyan
Zılgıtlar, sloganlar
İsyandır adımız bre gafil
gözlerimiz yangınlara bakar
"Dünya benim kasabam"
Buyurmuşken Teksaslı haydutlar
Dağlarımızı kuşatmışken
Sırtlanlar, çakallar
Şahan olmaktır yangınlar
Doğrulmuşken üstümüze alçak nam-
lular
"Ya teslimiyet ya ölüm" arar
Uşak, işbirlikçi ağızlar
İşte o anda
Yanmak kömür olmak
Hücre hücre eriyip, toprak olmak
Düştüğü yerde depremler yaratan
feda olmak
Sarayları tutuşturan ateş olmak
Ölüm demek, teslimiyet dememektir

yangınlar...
Böyle isyanlar bre gafil
Sadece ve sadece
Böylesi yangınlardan doğar
Çakallar, sırtlanlar sürüsüne
çiçek sunmaz
Zalime, zulme öfkedir
Kindir, nefrettir
Yangınlardan doğan isyandır
"Yeter" demektir tüm adaletsizliklere
Ve alt-üst etmektir
Adaletsizliğin saraylarını
Yeşertmektir isyan
Çoraklaştırılmış topraklarımızı
Puştluk yok
Yangınlardan doğan isyanlarda
Yağcılık, içten pazarlık yok
Çıkarcılık, fırsatçılık yok
Korkaklık, halkı satmak yok
Yarı yolda bırakma yok
Arama başka masumluk bre gafil
Budur isyanımızın masumluğu
Budur haklılığı
Budur insancılığı
Budur mertliği, delikanlılığı
Budur isyanımızın mayası
Atma dedik bre gafil
O puşt tohumu toprağımıza
tutmaz...
Ayak denilenler baş olacak
İşte bu kadar...

Şadi Özbolat

**Halkımıza Çapulcu Diyenler
Halkımızın Öfkesi Karşısında Yenilecek!**

**Çapulcu Değil Halkız!
Faşizmi Yeneceğiz!
Hiçbir Güç Halkın Önünde Duramaz!**

**Gecekondulardan, Okullardan, Dağlardan, Fabrikalardan,
Tarlalardan Geliyor Halkımız!**

**BÜTÜN İSTANBUL, BÜTÜN
TÜRKİYE TAKSİM OLDU ŞİMDİ!**

**Halkın Birleşik Gücünü, Halkın Direncini, Halkın Savaşını,
Tüm Ülkeye Yaymak İçin Faşizme Karşı İleri!**

Tüm dünya bir kez daha tanık olmaktadır halkın gücüne. Tüm dünya tanık olmaktadır faşizmin aczine. İşte oligarşinin gücü bu kadar.

Tankınız, topunuz, copunuz, gaz bombalarınız, TOMA'larınız, helikopterleriniz, onbinlerce katil polisiniz halkın gücü karşısında tam bir çaresizlik içinde.

Panzerlerinizden, TOMA'larınızdan, basınçlı sularınızdan, gaz bombalarınızdan, coplarınızdan KORKMUYOR HALKIMIZ!

**İşte Halk!
İşte Halkın Gücü!**

Günlerdir gaz bombalarıyla, coplarla, tazyikli sularla halka terör estirdiniz. Gaz stoklarınız tükendi. İstanbul'un tüm sokaklarında kesintisiz süren direniş şimdi tüm Türkiye'ye yayıldı. Tüm Türkiye sokak sokak direniyor faşizme karşı...

**Alanlar Halkındır!
Şehitlerimizin Kanı Var
O Alanlarda! Alanları Halka
Yasaklayamazsınız! Faşist
AKP, Halka Yasakladığımız
Tüm Alanları Açın!**

1 Mayıs'ta emekçi halkımıza 1 Mayıs Alanı'nı yasakladı AKP. 1 Mayıs Alanı halkındır. 1 Mayıs Alanı'nda şehitlerimizin kanı var. 1 Mayıs Alanı'nı yasaklamaya gücünüz yetmez dedik. 1 Mayıs Alanı'na halkı sokmamak için İstanbul'un tüm sokaklarında gün boyu gaz bombalarıyla halka terör estirdiler. Yüzlerce kişi yaralandı. Gözaltına alındı. Kafalarına nişan alınarak gaz bombası atıldı. İnsanlarımız günlerce komada kaldı. AKP ağır yaralanan Meral Dönmez ve Dilan Poyraz'ın hastanede tedavi olmasına dahi izin vermedi, hastaneden attırdı.

Başta Başbakan Erdoğan, İstanbul Vali-

si, İçişleri Bakanı olmak üzere tüm AKP'liler adeta halkla alay eden halkı aşağılayan açıklamalar yaptılar. Beyinleri sokaklara akıtılan insanlarımız için **"hak ettiler"** dediler. **"Fevkalade orantılı güç kullanılmıştır"** dediler.

Zulmederek halkı sindireceklerini sandılar.

AKP, onbinlerce polisi ve faşist terörüyle emekçi halkımızın 1 Mayıs alanına girmesini engelleyince daha da küstahlaştı. 1 Mayıs Alanı'nı yasaklamakla da yetinmediler. 1 Mayıs'tan sonra Taksim'i, İstiklal Caddesini, Beşiktaş'ı, Adliye önlerini ve halkın sesini duyuracağı tüm alanları halka yasakladılar.

Halk Cephesi'nin, TAYAD'ın, Grup Yorum'un, direnen işçilerin Taksim'deki, Adliye ve Adli Tıp önündeki, eylemlerine azgınca saldırdılar.

Her gün kafamız, gözümüz patlatılması pahasına çıktık Taksim Meydanına.

Çağlayan Adliyesi önünde adalet istedik gaz bombalarına boğulduk. Kafamız gözümüz patlatıldı. Adli Tıp önünde hasta tutsaklara özgürlük istememiz basınçlı sularla yerlerde sürüklenmemize neden oldu.

Haftalardır kimyasal silah kullanıyor AKP halkın üzerinde. İşçiye aşağılıyorlar, memuru aşağılıyorlar, çiftçiye aşağılıyorlar. Alevi halkımızı aşağılıyorlar. İşçilerin grevlerinde grev kırıcılığı yapıyorlar. Başbakan Erdoğan başta olmak üzere tüm AKP'liler halkı aşağılayan, halkla dalga geçen, alay eden küstahça tavırlar içindeler. Adeta "dağları biz yarattık" havasındalar.

1 Mayıs mı kutlayacaksınız? *"Ancak benim istediğim yerde, benim istediğim şekilde kutlayabilirsiniz"* diyorlar. Miting mi yapacaksınız? *"Benim izin verdiğim yerde, benim belirlediğim şekilde yapabilirsiniz"* diyorlar.

Tayyip Erdoğan, hergün talimat yağıyor; **"İstediğim yeri yıkarım yakarım,**

1- GAZ BOMBASI KİMYASAL SİLAHTIR! GAZ BOMBASI YASAKLANSIN!

2- HASTA TUTSAKLAR SERBEST BIRAKILSIN!

3- TAKSİM HALKINDIR! HALKA YASAKLANAN TÜM ALANLAR AÇILSIN!

4- 'KENTSEL DÖNÜŞÜM' ADI ALTINDA SÜREN YAĞMA VE TALANA SON VERİLSİN!

5- HALKIN AŞAĞILANMASINA, İNANÇ VE DEĞERLERİNE SALDIRILMAYA SON VERİLSİN!

6- SALDIRI EMRİNİ VEREN VALİ VE EMNİYET MÜDÜRLERİ İSTİFA ETSİN!

7- BÜTÜN GÖZALTILAR SERBEST BIRAKILSIN, HAKSIZ TUTUKLANANLAR TAHLİYE EDİLSİN!

8- DİRENİŞÇİLER HAKKINDA HİÇBİR TAKİBAT YAPILMASIN!

istediğim yerde istediğim binayı yaparım, istemediğim binayı yıkarım, istediğim yeri satarım" diyor.

Taksim Gezi Parkı'na AVM yapılmasına karşı çıkan halkın üzerine binlerce polisiyle, belediye zabıtasıyla, iş makineleriyle, gaz bombalarıyla "şafak operasyonu" düzenliyor.

Yüzbinlerce ağacın kesilmesi pahasına havaalanı yapacağım, köprü yapacağım diyor. Bir AKP'li çıkıyor "bir çukur verdik 90 milyar aldık" diyor. Her şey para, her şey sa-

tılık AKP için. Yapacakları köprünün adına **40 bin Alevi'yi katleden Yavuz Sultan Selim**'in adını veriyor. Alevi halkımıza açıkça hakaret ediliyor.

Halk da Kim Oluyor, Biz Ne Dersek O Olur Diyorlar! Halkın Kim Olduğunu Gördünüz! Bu Daha Başlangıç!

1 Mayıs'ta Taksim'e sokmadığınız, aşağıladığınız o halk 1 Haziran'da 35 saat kesintisiz süren direnişin sonucunda girdi Taksim Meydanı'na.

1 Haziran'da 35 saat sokak sokak süren çatışmaların sonucunda binlerce polisiyle, panzeriyle, TOMA'sıyla, gazıyla, copuyla sökülüp atıldı Taksim Meydanı'ndan. Halkımız yine Taksim Meydanında. Hadi gücünüz yetiyorsa sökün halkı Taksim'den.

Taksim halkındır, tekellerin değil. Taksim'de şehitlerimizin kanı var.

Kanla yazılan tarih silinemez. Kendinize göre tarih yazarak Taksim gerçeğini değiştiremezsiniz.

Gerekirse yeni şehitler pahasına Taksim'e sahip çıkacağız dedik. İşte yine Taksim'deyiz. **On binlerce Mehmet Akif Dalcı kucagında taşlarla "Taksim bizim" diyor.**

Halkın kim olduğunu gördünüz. 'Marjinal' kim? Çapulcu kim? Halk kim? Öğreneceksiniz...

Halka hakaret etmenin, halkı aşağılamanın ne demek olduğunu öğreneceksiniz...

Kimyasal gazınıza, TOMA'nıza, copunuza karşı taşla, sopayla, bedeniyle, yüreğiyle direniyor halk...

Beyinlerini akıttınız insanlarımızın, gözlerini çıkarttınız. Daha ne yapabilirsiniz? Halk artık kaçmıyor bombalarınızdan, coplarınızdan, basınçlı sularınızdan gözaltılarınızdan korkmuyor...

Halkı Taksim'e sokmuyordunuz: Binlerce insanımız gözaltına alındı, binlercesi

yaralı...

Yasaklarınızı tanımıyor halkımız. Bütün İstanbul, bütün Türkiye Taksim oldu şimdi. 68 ilde halk sokak sokak çatışıyor, zulmünüze karşı direniyor.

Kimse Halka Sağduyu, İtidal Çağrılarını Yapmasın Faşizme Karşı Direnmeden, Savaşmadan Zulüm Son Bulmaz Faşizme Karşı Savaşı Büyütelim!

AKP'nin halka karşı savaşı bir günlük olay değildir. İktidara geldiğinden beri AKP, halkı düşman olarak görmüştür. Yalan, demagoji ve riyakarlıkla gerçek yüzünü gizleyerek halkı uzun süre aldattılar. Ama artık halk AKP'nin yalanlarını yutmuyor.

AKP, kendisi gibi düşünmeyen herkese düşmandır. Gün giçmiyor ki, halkın bir kesimine "şafak operasyonu" yapılmasın.

Faşizme "yeter artık" dedi halkımız.

Şimdi kimse halkımıza "sağduyu" masalları anlatmasın. Son bir aydır her gün sokaklarda gaza boğulduk. AKP gibi düşünmeyen herkese tüm alanlar kapatılırken, AKP politikalarına hizmet eden kesimlerin önündeki tüm engeller kaldırılıyor.

AKP'nin "Akil insanlar"ı ülkenin her tarafında AKP politikalarını anlatıyor. Polislerin özel koruması altında çalışıyorlar.

Mavi Marmara katliamını kınama eylem yapan dinci örgütler için Çağlayan Adliyesinin önünde her türlü olanak sağlanırken, aynı yerde Halk Cephelilere eylem yapmak yasaklandı. Halk Cephelilerin kafası gözü patlatıldı. AKP, **"istediğime eylem yaptırırım, istemediğimin kafasını gözünü patlatırım"** diyor.

İşte bu adaletsizliklerdir halkın öfkesini, kini büyüten. Halka isyan ettiren, halkta hesap sorma bilincini yaratan....

Bu düzen halka ekmek ve adalet yerine yoksulluk, haksızlık, eşitsizlik, yozlaşma, aç-

lık veriyor. Yoksulluğun ve haksızlığın olduğu yerde, halk acı çeker, açlık çeker. İnsan yerine konulmaz, horlanır. Onuru çiğnenir, “ayaktakımı” denilir. Ve AKP’liler ağızlarından çıkan her kelimeyle halkı aşağılamaktadırlar.

Halkın öfkesi küstah AKP’den hesap soruyor.

Adaletin olmadığı yerde halk kendi adaletini uygular

Halkımız faşizmin adaletinden hesap soruyor.

AKP’nin Yargıtayı, Danıştayı, mahkemeleri... hepsi halka karşı süren faşist terörü meşrulaştırma işlevi görüyor.

AKP “istediğimi tutuklar, istediğimi serbest bırakırım” diyor.

Domuz bağlarıyla onlarca kişiyi katleden Hizbullahçılar için, Bahçelievlerin faşist katilleri için, Mehmet Ağar gibi kontrgerilla şefleri için yargı paketleri çıkartıp hapisneden çıkarttı. Devrimciler için ise yine özel yargı paketleri çıkartarak resim taşımayı bile ‘yasa dışı örgüt’ suçlamasıyla hapse atıyor. Devrimcilerin derneklerini, sendikalarını, gazete bürolarını, hukuk bürolarını, kültür merkezlerini, basıyor. Komplolarla, sahte belgelerle yüzlerce ilerici, devrimci, demokrasi tutukluyor.

Bu Adaletsizliğe, Faşist Teröre Halk Sonsuza Kadar Susarmı Sandınız! Halk Denilen Deryanın Çok Büyük Bir Sabrı ve Engin Bir Sınıf Bilinci Vardır! Şimdi Halkın Öfkesi Alev Alev Sokakları Tutuşturuyor!

Halkın suskunluğu yanıltmasın sisi. Sessiz, pasif durduğuna bakmayın halkın. Sessiz sessiz, alttan alta biriktirir, büyütür öfkeyi. “Yeter” dedi mi bir kez halk; artık önünde hiçbir güç duramaz.

Yeter dedi halkımız!

İşte faşizmin hali: Copunu, kaskını, tel-sizini, bariyerlerini bırakıp kaçtılar Taksim’den. Halka tepeden bakan, aşağılayan küstah AKP’lilerin zavallı halini görün.

Kimse Halkın Öfkesine Ket Vutmaya Kalkmasın! Kimse Halka “itidal” çağrılarını yapmasın! Halkın öfkesi adalet demektir. Halk tarihsel sınıf bilinciyle, sabırla büyüyen öfkesiyle AKP’nin küstahlığına nasıl cevap verilmesi gerektiğini göstermiştir.

Faşizmle Uzlaşılmaz! Faşizme Karşı Direnmek En Meşru Haktır!

Biz sustukça AKP’nin terörü pervasızlaşıyor. Yağma, talan, soygun, sömürü, zulüm büyüyor. Yok sayılıyor. Hergün aşağılanıyor, hergün horlanıyor.

Bu duruma son vermek için halkın öfkesini yatıştırmak değil, öfkeyi büyütmeliyiz. Faşizme karşı direnişi büyütmeliyiz.

Faşizmle uzlaşılmaz. Faşizme karşı bütün yurttaki direnişi büyütmeliyiz.

Faşizm bugün AKP ile özdeşleşmiştir.

Ancak faşizm ne Başbakan Tayyip Erdoğan’ın kişiliğinden, ne de AKP’den ibaret değildir.

“Faşizm sermayenin emekçi kitlelere yöneltebileceği en azgın saldırdır,

Faşizm dizginlenmemiş bir şovenizm ve yağma savaşıdır,

Faşizm kudurmuş bir gericilik ve bir karşı devrim hareketidir,

Faşizm işçi sınıfının ve bütün emekçilerin en korkunç düşmanıdır,

Faşizm, tekelsel kapitalizmin en gerici, en şoven, en emperyalist unsurlarının açık terörcü diktatörlüğüdür” diyor Dimitrov.

Faşizm oligarşik devletin karakteridir. Oligarşinin halkı yönetme biçimidir. Faşizmle uzlaşılmaz. Faşizm yıkılmadan halk için asla demokrasi olmaz. Halk için adalet olmaz. Halk için özgürlükler olmaz. Halk için ekmek olmaz, aş olmaz, iş olmaz,

inançlarımıza, kültürümüze, değerlerimize saygı duyulmaz.

Daha Kararlı, Daha Cüretli Olmalıyız! Faşizme Karşı Direnişi Büyütmeliyiz!

AKP'nin örmeye çalıştığı korku dağları aşıldı. Korku duvarları paramparça yıkıldı. Halk olarak AKP'den korkmamız için hiçbir nedenimiz yok. Bir canımız var, neyimizi alacak!

Faşizmin dayattığı onursuzca yaşamayı kabul etmiyoruz.

Vatanımızın parsel parsel satılmasını, yağmalanmasını, talan edilmesini, sömürüyü, zulmü kabul etmiyoruz.

Kültürümüzün, inançlarımızın, değerlerimizin aşağılanmasını kabul etmiyoruz!

Adaletsizliği, küstahlığı kabul etmiyoruz!

Halkımız! Daha cüretli, daha kararlı olmalıyız. Faşizme karşı direnmek en meşru haktır. Faşizme karşı direnişi bütün ülke çapına yaymalı ve direnişi büyütmeliyiz. Direnişi sürdürmeliyiz. 1 Mayıs'ta halka kapatılan Taksim'in 1 Haziran'da açılması, onca teröre rağmen ısrarla alanlara çıkmamızdır.

Sürekli bir direniş olmadan faşizme geri adım attıramayız. AKP halkı yönetmek için faşizmi tırmandırmak ve daha çok terör uygulamak zorundadır. Başka türlü yönetemez. Bu faşizmin tükenişidir.

Faşizme Karşı Omuz Omuza!

Direniş boyunca bütün halkın en güçlü haykırdığı slogan Faşizme karşı omuz omuza sloganıdır. Faşizme karşı bütün halk birleşmeliyiz. Aramızda birçok farklı düşündüğümüz noktalar olabilir. Ancak faşizm ayırım gözetmiyor, kendi düzenine hizmet etmeyen tüm halk kesimlerini düşman olarak görüyor ve saldırıyor. Onun için aramızdaki çelişkileri bir tarafa bırakıp tüm halk güç-

leri olarak faşizme karşı omuz omuza verip direnişi tüm ülke çapında büyütmeliyiz!

Halk Cephe!ler! Halkı Birleştirmek, Direnişi Büyütmek Sizin Görevinizdir!

Son bir aydır Faşizme karşı omuz omuza diyerek çağrılar yapıyoruz. AKP'nin faşist terörüne karşı ısrarla yasaklanan alanlara çıktık. Gaz yedik. Coplandık, kafamız, gözümüz patlatıldı. Tazyikli sularla yerlerde sürükledik. Yılmadık. İsrarla çıktık alanlara. Boyun eğmedik, teslim olmadık faşizme.

Direniş bizim geleneğimizdir. Direnişimiz halkta da karşılığını buluyor. Halkımız faşizme karşı direniş içinde birleşti. Bütün ülke çapında omuz omuza verdi. Faşizme karşı nasıl direnileceğini gösterdi. AKP'nin "marjinal" demagojisi de bitmiştir. Devrimciler nasıl direniyorsa halk da öyle direniyor. Devrimciler nasıl barikat kuruyorsa halk da öyle kuruyor. **Devrimciler halktır. "Marjinal" olan AKP'dir. Faşizmdir.**

Tüm Cephe!ler! Büyük bir sorumlulukla karşı karşıyasınız!

Halk sokaklarda. Halkın öfkesi alev alev sokakları sardı. Tüm mahallelerde tüm sokakları tutuşturalım. Amerikan uşaklarına ülkemizi dar edelim!

Her Cephe!li, halkın direnişinde doğrudan inisiyatif almalı, direnişe öncülük yapmalıdır. Her bir Cephe!li binlerce kitleyi yönetmeli ve doğru bir şekilde yönlendirmelidir.

Cephe!ler; halkın birleşik gücünü, halkın direnişini, halkın savaşı, tüm ülkeye yaymak için Faşizme karşı ileri!

**Faşizmi Yeneceğiz!
Biz Halkız!
Haklıyız Kazanacağız!**

**Tarih: 3 Haziran 2013
Halk Cephesi**

**AKP, ‘Demokrasi’ Diye Faşizmi
Halka Yutturmaya Çalışıyor!
Artık Halkımız AKP’nin Yalanlarını Yutmuyor!
Halkımız Faşizme Karşı Ayaklandı!**

**EKMEK, ÖZGÜRLÜK, ADALET
İÇİN HALK ANAYASASI İSTİYOR!**

Halkımız, AKP’nin demokrasi diye yutturmaya çalıştığı faşist terörünü artık yutmuyor. AKP’nin faşist terörüne Türkiye çapında ayaklanmayla cevap verdi. İki haftadır bir milyonu aşkın halkımız geceli gündüzlü polisin TOMA’larına, gaz bombalarına, coplarına karşı direniyor, faşist terörüne boyun eğmiyor.

**HALKIMIZ!
AKP FAŞİZMİ, TERÖRLE YALANLARLA
DEMAGOJİLERLE SALDIRIMAYA, HALKI
AŞAĞILAMAYA, TEHDİTLER SAVURMAYA
DEVAM EDİYOR!**

Çünkü AKP faşizmi, yalan ve demagoji olmadan halkı yönetemez.

Kimse AKP’den demokrasi beklemesin. Faşizmin olduğu yerde, demokrasi olmaz.

Neden?

Çünkü; AKP iktidarının yönetememe krizi, halkı başka türlü yönetmeye olanak tanımaz. Onun için demokrasi hayalleri kuramayalım. AKP faşist terörü tırmandırmak zordur.

İki haftadır yaşadıklarımız bunun en somut göstergesidir.

AKP Tam Bir İkiyüzlülükle Halkın Direnişini Bölmeye Çalışıyor!

Polis İstanbul Taksim Gezi Parkı’nın dışında yapılan tüm eylemlere TOMA’larla, gaz bombalarıyla, coplarla, ellerinde çivili

sopalar taşıyan özel sivil polis timleriyle pervasızca saldırıyor.

Sokak sokak 35 saat süren direnişimiz sonucunda AKP, Taksim’den polislerini çekti. Burjuva medya aracılığıyla Gezi Parkından gösterdiği görüntülerle demokrasi yalanlarına devam ediyor. Bazı AKP’liler, Gezi Parkı’ndakilere ilk günkü saldırıdan dolayı “özür” dileyerek halkı kandırıyor. Biz özür değil adalet istiyoruz. Taleplerimiz çok somut.

Milyonlarca insanımız AKP’nin faşist terörüne karşı somut talepleri için ayaklandı.

AKP ne yapıyor?

Faşist teröre karşı ayaklanan milyonların taleplerini “çevre sorunu”na indirgiyor.

Hayır, milyonlarca halkımızın ekmek,

adalet, özgürlük sorunu vardır. Yalanlarla halkın ekmek, özgürlük, adalet talebinin üstünü örtüyor.

Tüm halkımızı aptal yerine koymaya, aşağılamaya, devam ediyor.

Çevreyi, doğayı katlediyor, sözde özürlerle, “bizde çevreciyiz” diyor.

Gezi Parkı’nı kazmaktan vaz mı geçti?

Hayır, AVM yapmayacağız, Topçu Kışlası yapacağız diyor.

Gezi Parkı AKP’nin çevre ve doğa katliamında sadece bir semboldür. AKP tüm ülkede ormanlarımızı, nehirlerimizi, derelemizi, madenlerimizi emperyalist tekelle-re peşkeş çekerek katlediyor.

Başbakan Erdoğan “Çevrecinin daniskası benim, şu kadar milyar ağaç diktik” diyor. Tabii, kimse soramıyor AKP’ye; nereye diktiniz o ağaçları?

Halkı aptal yerine koyuyorlar. Açıkça yalan söylüyorlar.

Halkı “çapulcu” diyerek halkı aşağılamaya devam ediyorlar.

Halkın hiçbir talebini dikkate almıyorlar.

Direnen halkı “marjinaller”, “provokatörler” diye bölmeye çalışıyorlar.

Devrimcilere “provokatörler” diyerek halkla arasına duvar örmeye çalışıyorlar.

Halka gaz bombalarıyla, coplarla, TOMA’larla, çivili sopalarla saldıran AKP’nin faşist polisidir. AKP faşizmine karşı direnen milyonlarca halkımızı provokatör ilan ediyor.

Halkı provokatör ilan ederse faşist terörüne meşruluk kazandıracak.

Faşizme karşı direnmek meşrudur. Provokatör AKP’dir.

Hitler faşizmi katletmek için gaz odaları kurdu. AKP faşizmi, tüm Türkiye’yi gaz odasına çevirdi.

Şehirlerimizde, mahallelerimizde halkın üzerinde gaz bulutları dolaşıyor.

Şu ana kadar üç insanımız katledildi. Onlarca insanımız polisin nişan alarak ateş et-

mesi sonucunda gaz fişeklerinden gözlerini kaybetti. Onlarcası başından aldığı yaralarla komalık oldu. Eli çivili sivil polis timlerinin saldırısı sonucunda insanlarımız öldürülesiye dövüldü. Hastane kayıtlarına göre 5 binin üzerinde insanımız yaralandı. Üç binin üzerinde insanımız gözaltına alındı. Her gün bu saldırılar devam ediyor.

Peki AKP ne yapıyor?

Bu saldırılarını Taksim Gezi Parkı’ndaki “yoga” yapanları göstererek “aman provokasyona gelmeyin” diyor. “Provokatörlerle aranızda mesafe koyun” diyor. “Barışçıl gösterilerinizi selamlıyoruz” diye insanlarımızı katledenler ikiyüzlüce “Twit” atıyorlar.

Halkımız!

AKP, İki Yüzlü

Politikalarıyla Bizi

Bölmeye Çalışıyor!

Artık AKP’nin

Oyunlarına Kanmayalım!

Bir tarafta özürler, diğer tarafta saldırılar. İyi polis, kötü polis, faşizmin en iyi bildiği iştir.

İstanbul Büyük Şehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş, Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç, İstanbul Valisi Hüseyin Avni Mutlu özür üstüne özür diliyor. Aynı günlerde İzmir’de, Ankara’da, Adana’da internetten mesaj atarak halkı isyana teşvik ettiler diye AKP’nin polisleri operasyonlar düzenliyor.

İşte faşizm budur.

Bir tarafta halka karşı her türlü terör saldırısı yapılırken diğer taraftan demokrasicilik oyunlarıyla, yalanlarla, demagogilerle taleplerimiz çarpıtılıyor.

Halkımızın açlığı yoksulluğu gündemde yok. İşsizlik gündemde yok. Bugün parasız eğitim istediği için yüzlerce öğrenci hapis-hanelere dolduruldu.

AKP’nin köleleştirme yasalarına karşı çıktığı için, demokratik yasal, sendikal hak-

larını kullandığı için yüzlerce devrimci memur hapishanelere dolduruldu.

Hapishanelerde hasta tutsakların tedavilerini engelleyerek katlediyor.

Alanlar halkımıza yasaklandı.

Hala yasaklı alanların açıldığına yönelik bir açıklaması var mı AKP'nin? Hayır!

Kentsel dönüşüm adı altında milyonlarca halkımız şehir dışına sürülecek. Oturdugumuz mahallelerimiz emperyalist ve işbirlikçi tekellere peşkeş çekiliyor. AKP düzeni tam bir yağma ve talan düzeni. İşte Taksim'in halka kapatılması ve Gezi Parkı'na yapılan "yayalaştırma projesi" halkın şehir merkezlerinden sürüldüğü bu yağma ve talanın parçasıdır.

AKP, yağma ve talandan vaz mı geçti? Hayır!

Her gün "şafak operasyonları" adı altında mahallelerimiz binlerce polisle basılıp halkın yatak odalarına kadar girip insanlarımız teşhir ediliyor. Aşağılanıyor.

AKP, halkımızı aşağılamaktan vaz mı geçti? Hayır!

Alevi halkımızın inançları, değerleri yok sayılıyor. Alevi çocuklarına zorunlu din dersi dayatılıyor. Asimilasyon politikalarıyla Alevilik tamamen yok edilmek istendiği gibi her fırsatta aşağılanıyor. 40 bin Aleviyi katleden Yavuz Sultan Selimin adı Alevi halkımızdan da kesilecek vergilerle yapılacak 3. Boğaz Köprüsüne veriliyor.

Peki, AKP Alevi halkımıza saldırmaktan, aşağılamaktan, inançlarını yok saymaktan vaz mı geçti? Hayır!

Bütün bunları yok mu sayacağız?

Hayır!

Artık faşizme boyun eğmiyoruz. Artık AKP'nin yalanlarına kanmıyoruz. Artık AKP'nin polisinden, copundan, gaz bombalarından, TOMA'larından korkmuyoruz. AKP'nin tüm tehdit ve saldırılarına rağmen, hergün hergün milyonlar olup alanları dolduruyoruz.

Halkımız!

AKP, halkın gücünü gördü. Sadece AKP de değil, tüm dünya bizim gücümüzü gördü. Birleşen halkın gücünün önünde hiç bir güç duramaz. AKP'nin kuyruğu dik tutmaya çalıştığına bakmayın. AKP on yıllık iktidarı boyunca ilk kez temellerinden sarsıldı. İlk kez halkın gerçek gücüyle karşı karşı kaldı.

Halkımız!

Kendimize güvenmeliyiz.

Halkın gücüne güvenmeliyiz. Tüm dünyaya halkları bugünlerde halkımızın onurlu direnişinden umut alıyor. Tüm dünya haklarının yüreği Taksim'de ve tüm Türkiye de direnen halkımızla birlikte atıyor.

Tüm Türkiye'de milyonlarca halkımız günlerdir faşizmin tüm saldırılarına rağmen onurluca direniyor. Faşizme meydan okuyor.

Halkımızın bir sözü var: "Osmanlı da oyun çoktur"

Osmanlının torunları AKP'lilerde de oyun çok. AKP, emrindeki tüm medya ile direnişimizi bölmeye çalışıyor. Milyonlarca halkı birleştiren faşizmin terörüdür. AKP'yi temelinden sarsan bizim birliğimizdir. Faşizme karşı, birliğimizin bölünmesine izin vermeyelim.

Halkımız! İşçiler, memurlar, aydınlar, sanatçılar, meslek örgütleri, sendikalar, dernekler, çevreciler, taraftar grupları, Alevi, Sünni tüm inanç ve mezheplerden, Kürt, Türk, Çerkez, Laz, Gürcü tüm milletlerden halkımız!

Faşizmle uzlaşılmaz! Faşizmle uzlaşmak ölümdür.

Faşizme karşı direnmek meşrudur.

Çünkü faşizm tüm halk kesimlerinin düşmanıdır.

Faşizm demokrasinin düşmanıdır.

Faşizmle yönetilen bir ülkede hiç bir hakkın kalıcılığı yoktur.

Faşizme Karşı Birleşelim, Savaşalım!

AKP halka karşı açıkça savaş ilan etti. AKP'nin itidal çağrıları halkın faşizme öfkesini bastırmaya yöneliktir.

Başbakan Erdoğan 9 Haziran'da Adana, Mersin ve Ankara'da yaptığı konuşmalarda halka açtığı savaşı sürdüreceğini açıkça ortaya koydu.

“Bir derdiniz varsa Belediye Başkanıyla görüşün, Valimle görüşün, Kültürle ilgili bir talebiniz varsa Kültür Bakanım ile görüşün. Daha olmadı toplayın temsilcilerinizi Başbakanınız olarak benimle görüşün” dedikten sonra “yoksa” diyerek tehditlerini savurdu. *“Sabrın da bir sınırı var”* diyor Erdoğan. Yani bazı AKP'lilerin tüm özürleri sahtedir.

Devam ediyor Erdoğan; *“bu ülkeyi dün-yada adeta terörün estiği bir ülke olarak gösteremezsiniz”* diyor.

Halkın taleplerini dinlemek yerine AKP, halkın karşısına mitinglerle çıkma kararı alıyor.

Sıradan bir miting kararı değil bunlar: Halkın taleplerinin karşısına faşist, ırkçı, şovenist propagandayla **“YOL VER GİDELİM, TAKSİM’İ EZELİM”** diye sloganlar attırarak LİNÇÇİ BİR GÜRUH hazırlıyor. Bunlara boyun eğmeyeceğiz!

AKP'ye Oy Veren Yoksul Müslüman Halkımız!

AKP on yıldır yalanlarla yönetti halkımızı. Bugün gerçek olan tek şey açlığımız, yoksulluğumuz, işsizliğimiz, işi olanların köle gibi çalıştırıldığıdır. AKP iktidara geldiğinden beri 6 olan milyarder sayısı 44'e çıkmıştır. Bizim payımıza düşen ise sadece açlık ve sefalettir. Bugün ayaklanan, direnen halkımızın da önemli bir kesimi geçmişte AKP'ye oy verdi. Ama artık AKP'nin yalanlarına kanmıyor.

Biz ekmek, özgürlük ve adalet istiyoruz.

AKP Ne Yapıyor?

Sizlerin inançlarını sömürerek yalanlarına devam ediyor. İnananlar, inanmayanlar diye sizleri bize karşı kışkırtıyor.

Eylemciler için Beşiktaş'taki camiyi bastılar, kapılarını zorla kırıp içeri girdiler. İçeride içki içtiler, yerleri kirlettiler” gibi futursuzca yalan söylüyor. Caminin imamı bizzat Erdoğan'ın sözlerinin hepsinin yalan olduğunu açıkladı. Eylemcilerin hiç bir saygısızlık yapmadığını söyledi. Caminin polisin yaraladığı insanların tedavisi için kullanıldığını açıkladı. İnancı olan bir insan böyle bir iftira atabilir mi?

İşte Başbakan Erdoğan başta olmak üzere AKP'liler halkları birbirine böyle düşmanlaştırıyor.

Neden? Çünkü bizler birbirimizi düşman gibi görürsek soygunculara, yalancılara, talancılara karşı birleşemeyelim. Haklarımızı alamayalım. Birbirimize düşman olup gerçek düşmanları görmeyelim diyor.

Müslüman halkımız; Hepimizin sorunları aynı. Bizim evlerimizi yıkarken AKP, ‘oy verdi’ diye sizin evlerinizi yıkmamazlık yapmıyor. Bizi üç kuruş asgari ücretle çalıştırırken, sizlere daha fazla ücret vermiyor. Sorunlarımız ve taleplerimiz aynıdır. AKP, sizlerin dini duygularınızı kullanarak bize düşman ediyor. AKP'nin müslümanlığı da sahtedir. Onların dini imanı her şeyi paradır. AKP Amerikancıdır. İnançlarınızın kullanılmasına izin vermeyin.

Halkımız! Faşizme Karşı Direnmekten Savaşmaktan Başka Şansımız Yoktur!

AKP iktidara geldiği ilk günden beri halkın çeşitli kesimlerini “demokrasi paketleri” “açılım” gibi politikalarla kendine yedeklemeyi başardı. Rakip gördüğü güçleri bir bir ya dize getirdi ya da yok etti. Bugün

iktidarını sağlamlaştırdıktan sonra halkın tüm kesimlerini düşman olarak görmektedir. Bunu artık gizlemiyor. Benim iktidarına hizmet etmeyen tüm kesimler düşmanımdır diyor. Onun için tüm halk güçleri taleplerimiz etrafında birleşerek faşizme karşı direnişi büyütmeliyiz.

AKP'nin savaş ilanına, direnişi büyüterek cevap vermeliyiz. Burjuva basın sürekli "barışçıl" gösteriler diye Gezi Parkı'nı örnek göstererek halkın faşizme olan öfkesini söndürmek istiyor. Direnişi düzen içine çekmek istiyor.

Saldırıları başlatan biz değiliz. Bugüne kadar hiç bir saldırıyı halkımız başlatmadı. Tüm saldırıları başlatan polistir. "Provokasyon" demagojileri halkın faşizme karşı direnişini karalamak için yapılmaktadır. Taksim'de eğer hiç bir olay olmuyorsa bunun nedeni polisin Taksim'i terk edip gitmesinden dolayıdır. Polisin olduğu her yer-

de saldırılar pervasızca sürmektedir.

Halka savaş açan AKP'dir. Biz de AKP'ye "savaşınız kabulümüzdür" diyerek gücümüzü göstermeliyiz. AKP saldırı hazırlıkları yaparken biz de direniş hazırlıklarını yapmalıyız.

**FAŞİZME KARŞI DİRENMEKTEN
BAŞKA ŞANSIMIZ YOKTUR!**

**EKMEK, ÖZGÜRLÜK, ADALET İÇİN
DİRENİŞİ BÜYÜTMELİYİZ**

**GERÇEK BİR DEMOKRASİ İÇİN
HALK ANAYASASI İSTİYORUZ!**

FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA!

**FAŞİZME KARŞI BİRLEŞELİM Dİ-
RENELİM, KAZANALIM!**

Tarih: 10 Haziran 2013

Halk Cephesi

Halkımıza! DOĞRU SLOGANLAR VE SOMUT TALEPLERİMİZLE DİRENİŞİ BÜYÜTMELİYİZ!

EKMEK ADALET VE ÖZGÜRLÜK İÇİN;

Bağımsız, Demokratik, Ulusların Ve Halkların Özgür
Olduğu, Halkın Yönettiği Bir Ülke İçin;

HALK ANAYASASI İSTİYORUZ!

Direnış üç haftayı geride bıraktı. Halkımız AKP faşizmine karşı kahramanca direniyor. AKP'nin her saldırısına daha büyük ayaklanmayla cevap veriliyor. Ayaklanma bütün Türkiye çapında hızla kitleselleşerek büyüyor.

AKP'nin tavrında hiçbir değişiklik yok. Halk düşmanlığına yalanlarla, iftiralarla devam ediyor! Halkımızı AKP'ye "oy verenler, vermeyenler" diye ikiye bölüyor. AKP faşizmi iktidarını korumak için katliamlar, kimyasal gazlar, halkı birbirine kırdırmak dahil her türlü aşağılık yönetime başvuruyor.

Halkımız!

İşçiler, memurlar, esnaflar, köylüler, gençlik, Alevi, Sünni, Kürt, Türk, Laz, Çerkez, tüm inançlardan, tüm milliyetlerden halkımız...

Bizler kardeşiz. AKP faşizminin hal-

kı birbirine düşmanlaştırmasına asla izin vermeyelim. Düşmanımız faşizmdir.

Üç haftayı aşkın geceli gündüzlü sokak sokak direnen, milyonları birleştiren AKP faşizminin zulmüdür. Tüm meydanlarda milyonlar FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA diyerek en güçlü birliğini oluşturmuştur.

AKP iktidarını kaybetmemek için faşist terörünü daha da pervasızlaştıracak. Buna hazırlıklı olmalıyız. Bizim yapmamız gereken direniş büyütme- tir.

Alanlardan "TAYYİP İSTİFA", "AKP İSTİFA" gibi sloganlar yükseliyor.

AKP İstifa Edince Ne Olacak?

'ERKEN SEÇİM YAPALIM' diyecekler.

SEÇİMLER YENİ SÖMÜRGE ÜLKELERDE FAŞİZMİN MASKESİDİR. DEMOKRASİCİLİK OYUNUNUN EN ÖNEMLİ ARACIDIR!

DÜZEN İÇİNDE AKP'NİN BİR ALTERNATİFİ YOKTUR! ANCAK OLİGARŞİ, BU SÜRECİ AKP'YE BİR ALTERNATİF YARATMAYA HİZMET EDECEK ŞEKİLDE KULLANMAK İSTEYECEKTİR. "TAYYİP İSTİFA", "AKP İSTİFA" sloganı AKP'ye düzen içinden alternatif yaratmaya hizmet eder.

AYRICA, BUGÜN ERKEN SEÇİM OLSA YİNE AKP İKTİDAR OLABİLİR.

BU DA "HALK BİZİ İSTİYOR" DİYECEK OLAN AKP'NİN DAHA DA PERVASIZLAŞMASINA, FAŞİST İKTİDARINI DAHA DA GÜÇLENDİRMESİNE HİZMET EDECEĞİ GİBİ, HALKIN FAŞİZME OLAN ÖFKESİNİ SANDIKTA BİTİRMEMEYE VE ÖFKESİNİ UMUTSUZLUĞA DÖNÜŞTÜRMEYE HİZMET EDECEKTİR.

"TAYYİP İSTİFA", "AKP İSTİFA" SLOGANI HALKIN FAŞİZME ÖFKESİNİ ERKEN BİR SEÇİMLE DÜZEN İÇİNE ÇEKMEKTİR.

TAMAM, BU HALK TARAFINDAN KENDİLİĞİNDEN ATILAN BİR SLOGANDIR! ANCAK BİZ KENDİ SLOGANLARIMIZI ÖNE ÇIKARTARAK HALKIN ATTIĞI SLOGANLARI POLİTİKLEŞTİRMELİYİZ. FAŞİZME YÖNELTMELİYİZ!

SLOGANLARIMIZ BÜTÜN HALK KESİMLERİNE ATTIRACAĞIMIZ SLOGANLAR OLMALIDIR. HALKI BİRLEŞTİRECEK SLOGANLAR OLMALIDIR!

AKP FAŞİZMİNİ EZECEĞİZ,

FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA...

HALKIZ HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ.... gibi tüm kitleye sahiplendireceğimiz sloganarı attırmalıyız.

AKP halkın her kesimine saldırıyor. Halkın çok farklı kesimlerinin çok farklı talepleri var.

Bunların hepsini "EKMEK, ADALET, ÖZGÜRLÜK İSTİYORUZ!" sloganında birleştirebiliriz.

3 Haziran Tarihli Halk Cephesi açıklamasında halkın taleplerini 8 maddede yazmıştık. O taleplere yenilerini ekleyerek talepleri öne çıkartmalıyız.

Halk Cepheliler!

Halkımıza "TAYYİP İSTİFA", "AKP İSTİFA" Sloganını yanlışlığını anlatmalıyız.

- Tüm yürüyüşlerde somut taleplerimizin olduğu pankartımız diğer pankartlarımızın yanında mutlaka olmalıdır.

- Katledilen insanların resimlerinin olduğu ve üzerinde "KATLEDEN AKP'DİR! KATİLLERİNİ İSTİYORUZ" YAZILI BİR PANKART MUTLAKA OLMALIDIR!

- FAŞİZMİ EZECEĞİZ / HALK ANAYASASI İSTİYORUZ / HALKIZ HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ pankartı olmalıdır....

Halka somut taleplerimizle gitmeliyiz ve halkı somut taleplerimiz etrafında birleştirmeliyiz.

Bugün HALK ANAYASASI TASLAĞIMIZ halkın tüm taleplerinin cevabıdır.

Halk anayasası faşizmin zulmü altında ezilen tüm halkın taleplerinin cevabıdır. Tüm halkı birleştirecek bir Ana-

1- EKMEK ADALET ÖZGÜRLÜK İÇİN; Bağımsız, Demokratik, Ulusların ve Halkların Özgür Olduğu, Emegin, Adaletin, Onurun, En Yüce Değer Sayıldığı, Halkın Yönettiği Bir Ülke İçin;

HALK ANAYASASI İSTİYOR!

2- GAZ BOMBASI KİMYASAL SİLAHTIR! GAZ BOMBASI YASAKLANSIN!

3- HASTA TUTSAKLAR SERBEST BIRAKILSIN!

4- TAKSİM HALKINDIR! HALKA YASAKLANAN TÜM ALANLAR AÇILSIN!

5- ‘KENTSEL DÖNÜŞÜM’ ADI ALTINDA SÜREN YAĞMA VE TALANA SON VERİLSİN!

6- HALKIN AŞAĞILANMASINA, İNANÇ VE DEĞERLERİNE

SALDIRILMASINA SON VERİLSİN!

7- HALKA SALDIRI EMRİNİ VEREN BAŞBAKAN’DAN İÇİŞİLERİ BAKANINA, VALİSİNE, EMNİYET MÜRDÜRLERİNE KADAR TÜM SORUMLULAR YARGILANSIN!

8- ŞU ANA KADAR 4 İNSANIMIZ KATLEDİLDİ ONLARCASI SAKAT BIRAKILDI, BİNLERCESİ YARALANDI. KATİL POLİSLER GÖREVDEN ALINSIN VE YARGILANSIN!

9- BÜTÜN GÖZALTILAR SERBEST BIRAKILSIN, TUTUKLANANLAR TAHLİYE EDİLSİN!

10- DİRENİŞÇİLER HAKKINDA HİÇBİR TAKİBAT YAPILMASIN!

yasadır.

AKP’nin halkı bölme çabalarına karşı biz halkı birleştirerek faşizme karşı ayaklanmayı büyütmeliyiz.

Halk bugün faşizme karşı birleşmiştir. Ancak buna devrimci bir önderlik yapılamadığında oligarşinin bunu bastırması zor olmayacaktır. Halka biz önderlik yapabiliriz. Çünkü taleplerimiz ve programımız çok açıktır. Bu açıklıkta önümüzü çok net görebiliriz.

AKP’nin faşist politikaları halkı öyle baskı altına aldı ki, halk ÖZGÜRLÜK diye çığlık atıyor.

Faşizm yıkılmadan, faşizme diz çöktürülmeden özgürlük gelmez.

Böylesi süreçler normal süreçlerle karşılaştırılmamalı. Böylesi süreçlerde halk çok hızlı politikleşir, dönüşür değişir.

Şu anda yüzbinlerce kişi Cephe’nin direniş çizgisinde faşizme karşı direniyor. Cephenin direniş tarzını ve direniş ısrarını aklınıza getirin.

1984 ölüm orucundan beri düşünün.

1996 direnişimizi düşünün

Yedi sene süren büyük direnişimizi düşünün.

20 EKİM 2000’den 17 Ocak 2007’ye kadar Tam yedi yıl 79 ay 316 hafta 2280 gün 25 mevsim aç kaldık DİRENDİK

Abdi İpekçi Parkı’nı

Düşünün:

3 yıl, 40 ay, 160 hafta, 1230 gün, 13 mevsim direndik...

Bu bilinçle, bu irade ile hareket etmeliyiz.

Her bir Cepheli binlerce kişilik topluluklara önderlik edebilecek pratiğe ve bilince sahiptir.

Halk korku duvarını yıkmıştır. Şu ana kadar 4 şehit verildi. Onlarca ağır yaralımız var. Halk TOMA'ların önüne geçip oturuyor. Düşmanla Cephe'nin feda ruhuyla çarpışıyor. Direniş herkese öğretiyor. Yeni şehitler ve gaziler vereceğiz. Şehit düşen herkesin çok güçlü sahiplenilmesi sağlanılmalıdır.

AKP'nin faşist terörü tırmandırmaktan başka politikası yoktur. Oligarşinin içinde bulunduğu yönetememe krizi başka türlü politika yapmaya izin vermez.

AKP, burjuvaziye de, emperyalistlere de bunun mesajını veriyor. Arkamda şu kadar kitlem var. "Benim borsada batacak param yok" demesi onun içindir. "Çıkarlarınızı düşünüyorsanız benim iktidarımı desteklemek zorundasınız" diyor Erdoğan. Yoksa "Türkiye'yi Suriye yaparım" diye tehdit ediyor.

Karşılarında anti emperyalist, anti faşist halk var... Onun için Fethullahçılar'la da anlaştılar.

Başbakan Erdoğan, çıktığı bir televizyon programında *"Bizde bu tür bazı gruplar belli yerlere yerleştikleri zaman, oradan icabında çıkmayı da bilemeyebilirler ve orayı sürekli olarak terörize edebilirler."* dedi. Oligarşinin karşısında halk olunca kendi aralarındaki tüm çelişkilerini bir kenara bırakır hal-ka karşı birleşirler... Oligarşinin her türlü oyunun bozacak olan direniştir.

Biz ayaklanmayı büyüteceğiz! Direnen halkın gücünden daha büyük bir güç yoktur. Halkın gücü tüm hesapları bozacak güçtedir...

Onun İçin Biz Ayaklanmayı Büyüteceğiz!

Küçük burjuva kesimler, reformistler ayaklanmanın daha da büyümesini istemez. Gözaltılar, tutuklamalar olduğunda yan çizerler ve "itidal" çağrıları yükselmeye başlar.

-Tüm halklarımızı tüm inançları cephe saflarına, ayaklanmaya çağırın.

Düzen içinde, AKP ile uzlaşarak kürt sorunun çözümü yoktur. Kürt sorunun çözümü türkiye halklarıyla emperyalizme ve faşizme karşı savaşıarak devrimci halk iktidarıyla çözülür!

Halk anayasası kürt sorununun da çözümüdür..

Onun içindir ki halkın ayaklanması na önderlik yapacak tek güç biziz.

AKP faşizmine karşı olan en geniş cepheyi direniş içinde tutma politikasıyla hareket etmeliyiz. Halkın öfkesinin yatıştırılmasına izin vermemeliyiz!

Halkımızın onurlu ayaklanması şimdiden devrimci mücadelenin en görkemli yerine yazılmıştır.

FAŞİZMİ EZECEĞİZ!

**EKMEK, ADALET, ÖZGÜRLÜK
İÇİN HALK ANAYASASI
İSTİYORUZ!**

**HALKIZ HAKLIYIZ
KAZANACAĞIZ!**

Tarih: 17 Haziran 2013

Halk Cephesi

MİLYONLARI ÖRGÜTLEYECEĞİZ

Derim ki sana:

Denize varmaktır amacı nehrin, denize varmak, ey yolcu!

Büyükse dağ, aşamıyorsa üstünden nehir, dolanır çevresini dağın. Büyükse kaya, söküp atamıyorsa nehir, birikip birikip taşlar üstünden, dolanır yanını yöresini. Yokuşsa yolu, koşamıyorsa, menderesler çizer nehir. Uçurum çıkarsa önüne, kapıp bırakır kendini nehir, açar kanatlarını ve varır varacağı yere, oraya denize!

...

Derim ki sana:

İyi oku yolunu, avucunun içi gibi bil! İyi belle yolunun engellerini! Dizlerini, ciğerlerini, yüreğini sıkı tut, iyi dengele! Ovada koşar gibi vurma kendini dik yokuşlara! Uçuruma atlar gibi bindirme kayalara! «Daha koş, daha koş!» diye alkış tutanlara kanıp da, kesilip kalma yarı yolda! Dıddiri varmalısın oraya! Varıp bir şeyler yapmalısın! Hız koşusu değildir bu, ey yolcu, engelli koşudur bu! Engelleri aşı aşı, gücünü koruya koruya varmalısın oraya! Çünkü oraya varmaktır amacın, koşmak değil!..» (Hasan Hüseyin - Bütün Şiirler -1- Nehirler Aka Aka syf: 24-25)

“Semra trende kömür almak isterken hayatını kaybetti. Zonguldak Çaydamar Mahallesi'ndeki evlerinin önünde ray değiştirmek için manevra yapan yük trenin vagonlarındaki kömürü yere düşürmek isterken, tırmağı vagona takıldı. Bu yüzden dengesini kaybederek trenin altında kaldı. Semra, evli ve iki çocuk annesiydi. Karısının trenin altında kaldığını gören koca, karısının ikiye ayrılan vücudunun bir parçasını evin önüne taşıdı.” (28 Eylül 2012 Taraf). Semra sadece ısınma sorununu çözmeye çalışıyordu.

“Erkan, aylardır iş arıyordu. Nereye gitse, ne yapsa sonuç alamadı. En son çare olarak benzini üzerine döktü, kendini yaktı.” (7 Ekim 2012, Yurt)

Tek talebi "iş" ti.

Yulia, Ukrayna parlamentosunda aşçılık yapıyordu. Milletvekilleri için hazırladığı yemeklerin içine, yanındaki arkadaşları ile birlikte, dört yıldan beri bir çok defa tükürdüğü ortaya çıktı. Olayın öğrenilmesi üzerine işten atılan Yulia, yapmış olduklarından pişmanlık duymadığını, "Bu benim, ülkeyi düzgün yönetemeyen vekillerden kişisel intikamımdır... Ülkeyi ve insanları bu hale getiren milletvekillerinden öcümü aldım, pişman değilim." dedi.

“Metin, Ordu'da yaşıyordu, sakat, tekerlekli sandalyeye mahkum bir kızı vardı. Kış ayları boyunca kızıyla birlikte evde kalmaya mahkum oluyorlardı. Çünkü belediyenin çevre düzenlemesi sakatlara göre değildi, yürürken bile yol boyunca yüzlerce engelle karşılaşıyorlardı. Kızı Derya ve eşi Zeynep ile birlikte sorunun çö-

zülmesi için Ordu Belediyesi'nin önüne çadır kurarak eylem başlattı.” (11 Aralık 2012 Milliyet) Metin kızının hakkını arıyordu.

“Nusrettin Barlak'ın bir oğlu polis tarafından öldürüldü, diğer oğlu yatağa bağlı olarak yaşamak zorunda bırakıldı. İzmir Karabağlar semtinde kağıt toplayarak geçinmeye çalışıyorlardı. Yatağa bağlı olarak yaşamak zorunda kalan oğlu Erhan Barlak'ı ameliyat için Yeşilyurt Devlet Hastanesi'ne getiren baba Nusrettin Barlak, boynuna polis kurşunuyla öldürülen oğlu Emrah Barlak'ın resmini asarak "Adalet istiyorum" diye bağırdı.” (14 Aralık 2012 Gündem)

Semra, Erkan, Yulia, Metin, Nusrettin... Onlar bir kaç örnek değiller. Daha onlarca yüzlerce isim sayılabilir. Her gün bir kaç olay duyuyor, görüyor, yaşıyoruz. Duyduklarımız, gördüklerimiz Semra'nın, Erkan'ın, Metin'in ve milyonların umutsuzluğudur.

Yoksulluk altında ezilen, egemenler tarafından inim inim inletilen milyonların çığıdır. Binleri, on binleri, yüz binleri değil, ülkemizde milyonları, dünyada milyarları ifade ediyorlar. 6,5 milyar nüfusa sahip dünyada, 1,5 milyara yakın aç, 4 milyardan fazla yoksul var. Ve her geçen gün çoğalıyorlar. Çünkü dünyada emperyalizmin sürekli krizi var, krizle birlikte milyonlara her gün yenileri ekleniyor. Birleşmiş Milletler ve Asya Kalkınma Bankası'nın açıklamasına göre; 2009 yılında sadece Asya kıtasında 17 milyon kişi ekonomik krize bağlı olarak "aşırı yoksullar" grubuna dahil oldu 2010'da ise bu rakam 21 milyon kişiye yükseldi ve bu rakamlar her geçen gün daha da artıyor.

Zenginlerin Yoksullaştırdığı Bir Dünya'da Yaşıyoruz!

Forbes dergisine göre 2010'da dünyada 1011 tane dolar milyarderi vardı. Bu rakam 2009'da 793'tü.

Yine bu dergiye göre en zengin 10 ailenin toplam serveti 22 milyar dolar, en zengin 50 ailenin toplam serveti 60 milyar do-

Ve toplumun yüzde 80'ini oluşturan yoksul köylüler örgütlenip, birer savaşıya dönüşüyordu. Yoksul köylülerden biri durumu şöyle anlatıyordu: "Geçmişte mutsuz bir kızdım, sürekli bir endişe içindeydim. Örgütlendiğimden beri manevi olarak yeniden doğmuş gibiyim. Kendi ilgilerimin peşinden gidiyorum. Kendi işimi planlıyorum. Ve istediğimi yapmaya cüret edebiliyorum. Ne kadar önemsiz olursa olsun yaşamda olduğumun bilincine varabiliyorum."

lar... 2012'ye geldiğimizde, en zengin 200 milyarderin serveti 241 milyar dolar artarak rekor kırdı. Dünyanın en zengin adamı olan Meksikalı Carlos Slim'in serveti yüzde 21,6 artarak 75,2 milyar dolara ulaştı.

Diğer zenginler sırasıyla: Microsoft'un patronu Bill Gates ise servetini yüzde 12,6 artırarak 62,7 milyar dolara; İspanya'nın "moda devi" Zara'nın patronu Amançio Ortega'nın serveti 57,5 milyar dolara; finans "duayeni" yani yasal tefeci Warren Buffett'in serveti 47,9 milyar dolara; servetini Nazi kamplarındaki esirleri köle gibi çalıştırarak elde eden IKEA'nın sahibi Ingvar Komped'in ki ise 42,9 milyar dolara ulaştı. Ki servetleri bu kadar büyümeden, yani bundan 3 yıl önce bile en zengin üç tekelin gelirinin toplamı ile 48 ülkenin milli gelirinin değerinin birbirine eşit olduğu ortaya konmuştu.

Ve bugün dünya yoksulluk ve açlık bakımından 10 yıl öncesine göre iki kat daha kötü durumdadır. Artık tarihe gömüldüğü söylenen verem gibi hastalıklar için, "yeni den hortladı" denilerek haberler yapılmaya başlandı. Çünkü her yıl binlerce çocuk önlenebilecek hastalıklardan ötürü can veriyor. 2006 yılının istatistiklerine göre Türkiye'de günde 120 bebek ölüyor, yine "önlenebilir"

gerekçelerden!

1 milyardan fazla insan bugün temiz içme ve kullanma suyundan mahrumdur. Evet yoksula "su bile" yasaklanmıştır. Parası olana her şey vardır. Parası olmayana su bile yasaktır. İşte "ÖZGÜR" dünya!

Çünkü tekellerden sadece bir tanesinin zenginliği bile milyonları oluşturan kesimlerin yoksulluğu ve sefaleti anlamına gelmektedir. Burada daha fazla sayısal değerler verebiliriz. Ancak açık olan şudur ki, ezilenlerin yoksulluğu her geçen gün derinleşiyor. Bu yoksulluk derinleştikçe insanlar umutsuzlaşıyor; umutsuzlaştıkça da yozlaşıyor. Çıkış bulamadığı noktada da intihar artıyor; insanlar değerlerini yitiriyor ve her tür çürümeye biçimi ortaya çıkıyor.

İşte bu umutsuzluğa itilen, yaşadığı açlığın, sefaletin içinden, en iyi ihtimalle sadece "kendi gemisini kurtarmaya çalışanlar" çıkıyor. Ki bunu da başaramayınca umutsuzluğa düşen bu açlık ordusunun tek umudu biziz. Tek kurtuluşu sosyalizmdir. Milyonların yaşadığı sorunun çözümü bizdedir. Yapmamız gereken "gerçekçi olmak" ve "imkansız olanı başarmaktır!"

Biz halkız. Tarihimizde sayısız zaferlerimiz var. "Üç beş baldırı çıplak, başı kabak"ın iktidarlara alamayacağı, alsa bile yönetemeyeceğini söyleyenlerin tepetaklak olduğu örneklerimiz var.

1900'li yıllar... Rusya'da halk gitgide daha çok yoksullaşıyordu. Halk ekmek ve kömür bulamıyordu. Ve Rusya 1. Paylaşım Savaşı içine girdi. Emperyalistler arası bu savaşın yükünü yine yoksul halk çekiyor, sermayedarlar ve tekeller ise gece eğlenceleri, patlayan şampanyalar eşliğinde sefahat içinde yaşıyordu. "Ekmek" diyerek mücadeleye atıldı işçiler ve köylüler... 17 Ekim depremi ile emperyalizmi bozguna uğratarak Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ni (SSCB) kurdular. Sosyalizmi ilk kez dünyada var eden halk oldular.

Çin'de yoksul köylüler yıllarca kendiliğinden ayaklandı. Halkın çalışma koşulları o kadar kötüydü ki, İngiliz sömürgeci te-

keller çözümü halkı afyonla uyuşturmakta bulmuştu. Bütün bir halkın yozlaştığını gören Çin İmparatorluğu bile afyona karşı savaş açtı. Ancak Çin'e artık emperyalistler dadanmıştı. İngilizler, Hollandalılar, Amerikalılar, Fransızlar, Almanlar... Sorun halkın örgütlenmesi ve doğru önderlik sorunuuydu. Yıl 1920'lere geldiğinde Çin nüfusunun yüzde 80'ini oluşturanlar kırlarda yaşayan yoksul köylülerdi. İki milyona yakın işçi vardı, MAO onlar için "... Her türlü üretim olanğından yoksun bırakmışlardır. Hamallar, çekçekçiler, hiçbir zaman zengin olma hayalleri yoktur ve üstelik emperyalistler, savaş ağaları ve burjuvazi tarafından en amansız şekilde ezilmektedirler... İyi savaşçı damarlarının nedeni budur" diyordu.

Ve toplumun yüzde 80'ini oluşturan yoksul köylüler örgütlenip, birer savaşçıya dönüşüyordu. Yoksul köylülerden biri durumunu şöyle anlatıyordu: "*Geçmişte mutsuz bir kızdım, sürekli bir endişe içindeydim. Örgütlendiğimden beri manevi olarak yeniden doğmuş gibiyim. Kendi ilgilerimin peşinden gidiyorum. Kendi işimi planlıyorum. Ve istediğimi yapmaya cüret edebiliyorum. Ne kadar önemsiz olursa olsun yaşamda olduğumun bilincine varabiliyorum.*"

MAO yarattığı bu bilinçle toprak ağalarının çetelerini yok etti, yerel ve bölgesel yönetimler kurdu, batıl inançları unutturdu, geleneksel dini otoriteler devrildi, afyon, alkol, kumar, dilencilik, ... vb. alışkanlıkları yenmeyi başardı. Yoksul köylüler kendi, öz güçlerine güvenmeye başladılar. Çin devriminin kaderini belirleyen 15 bin kilometrelik güzergah boyunca bir yandan savaşarak, bir yandan propaganda yaparak, devasa ırmaqları, sonsuz bozkırları, geçit vermez ormanları, buzlu dağları aşacakları Uzun Yürüyüş'ü gerçekleştirdiler. Kızıl Ordu bir yandan halkı tanıyor, diğer yandan halka devrimcileri tanıtıyorlardı. Fedakarlık, cesaret ve adanmışlıkla süren savaş 20 yıl sonunda kazanıldı. 1 Ekim 1949 günü, dünya Çin'deki depremle sarsıldı. Bu sarsıntının nedeni yürüyen yoksul köylülerin ayak sesle-

riydi. Devrimciler yoksul, cahil bırakılmış, okuma-yazması bile olmayan halkla bütünleşmişti. Ve sosyalizm uçsuz bucaksız bozkırlara nehir oldu aktı, kuruyan topraklara can verdi, açları doyurdu.

Açlık-yoksulluk Küba'yı emperyalistlerin genelevine çevirmişti. Yüzyıllar öncesinden Colomb'un keşfiyle başladı "yeşil timsah"ın sömürüsü... Her şey altın için yapıldı. Yakıldı, yıkıldı, yerliler tutsak alınıp esir pazarlarında satıldı. Yıllar geçti, Colomb'un sömürüsünün yerini Amerikan sömürüsü aldı. Kahve, şeker kamışı ve tütün... Hepsi Amerika'nın denetiminde, onlar için üretiliyordu. Yolsuzluk, rüşvet, çürüme ve kokuşmuşluk bütün ülkeyi sarmıştı. Halk kendi toprağında emperyalistler için üretiliyordu. İşçiler her gün hak gasplarına uğruyor; çalışma saatleri durmadan uzatılıyordu. Açlık "yeşil timsah" üzerinde kol geziyordu.

Bu kez Fidel, Che ile birlikte gerilla savaşını başlattılar. Şimdi onlar halkla bütünleşerek emperyalist tekelleri ve yerli işbirlikçilerinin iktidarını yakıp yıkıyorlardı. Artık iktidar yoksul halkın örgütlü gücündeydi ve sosyalizm bayrağını yükseltiyorlardı.

Hepsinin ortak sloganı; "**Devrim kitlelerin eseridir**" oldu. Bulgaristan, Yugoslavya, Vietnam, Nikaragua, Gine Bissau... Nerede olursa olsun, devrimin ayak seslerini oluşturan, bu kapıyı açan hep yoksullar oldu. Yoksulların bu gücünü kavramayan, anlamayan bütün hareketler gelişemediler, yenildiler ve sonuç alamadılar. Çünkü devrim gerçekte yoksullarıdır, onların yararıdır. Sırtını yoksullara çeviren hareketler iktidarı alamaz, alsalar bile koruyamazlar.

Devrimin Asli Gücü Yoksullardır! Neden?

Çünkü: düzenle çelişkileri en derin yaşayan onlardır. Hemen bir kaç istatistik verelim...

DİSK-AR'ın 2012 Aralık ayı açlık yoksulluk sayıları şöyle; Açlık sınırı 1.001 TL, yoksulluk sınırı 3.354 TL ve bu verilerin ol-

DİSK-AR'ın 2012 Aralık ayı açlık yoksulluk sayıları şöyle; Açlık sınırı 1.001 TL, yoksulluk sınırı 3.354 TL ve bu verilerin olduğu bir ülkede asgari ücretin 740 TL'den 774 TL'ye çıkartılması düşünülüyor.

duğu bir ülkede asgari ücretin 740 TL'den 774 TL'ye çıkartılması düşünülüyor.

İşte bu koşullarda asgari ücret zammının yüzde 3 mü, yüzde 4 mü olacağı tartışılıyordu.

AKP'nin araştırma kuruluşu TÜİK'ye göre bile "sürekli açlık çeken" insan sayısı 3 milyon 300 bini aşıyor.

Kişi başına günde 2,15 dolarla geçinenlerin sayısı on binde 7; kişi başına günde 4,30 dolarla geçinenlerin sayısının ise on binde 87 azaldığı tahmin ediliyormuş! Bu rakamlar açlık-yoksulluk sorununa çözüm bulunmuş gibi anlatılıyor. Oysa;

- Kişi başına günde 4,30 dolarla geçinenler ayda 232 lira ile "idare" etmesi gerekiyor.

- Kişi başına günde 2,15 dolarla geçinenler ayda 116 lira ile.

Yani bu ülkede günde 4 lira ile beslenen, barınan, eğitim, sağlık, ulaşım gibi sorunlarını çözen, "yaşayan" insanlar var. Bu rakamlar iyi kötü bir işi olanlar için geçerli. Birde işsizler ordusu var, hiç geliri olmayanlar... Yine TÜİK'nin verilerine göre Türkiye'de işsiz sayısı 2 milyon 539 bin kişi. Bu araştırmanın SSK'ya kayıtlı olanlar üzerinden yapıldığı biliniyor.

Gerçek rakamlar ise çok daha fazladır.

İş kaybetme korkusu ile çalışanlar, iş yerinde yaşam koşulları ne olursa olsun katlanıyorlar. 2008 yılında iş kazalarında hayatını kaybeden işçi sayısı 895 iken; 2009 yılında 1,171'e; 2010 yılında 1,444'e; 2011 yılında 1,593'e ulaştı. Bu da günde 5 işçinin önlem alınmaması yüzünden, daha çok kar için ölmesi anlamına geliyor.

2013'ün daha ilk haftasında Zonguldak Kozlu kömür madeninde metan gazı sıkışması yüzünden bir patlama oldu; 8 işçi öldü. Bunu izleyen ikinci gün, yine başka bir maddende göçük oldu. 1 işçi öldü. Nedeni maden çıkarmak için galeri açma çalışmaları sırasında yapılması gereken, 16 patlama ve gaz salımını sağlamak yerine, sadece 8 patlama yapılmış olmasıydı.

"Yeterli önlem alınmadığı" için katledilmişti hepsi. Son **10 yılda 10 bin 700** kişi öldü. 2012 yılı verilerine göre zenginle yoksul arasında gelir uçurumu tam 8 kat.

Bu ülkede **11 milyon 670 bin** kişinin aylık geliri **400 TL**'den bile daha azdır.

Ekonomist dergisi açlık yoksulluk rakamlarına rağmen Türkiye'nin en zengin ailelerinin listesini açıklıyor. 2012 yılının en "En zengin 100 Türk" araştırma sonuçlarına göre; Koç ilk sırada yer aldı. İkinci sırada Şahenk, üçüncü sırada Ülker yer aldı.

"**En zengin 100 Türk**"'ün toplam serveti 2012 yılında bir önceki seneye oranla **yüzde 25 arttı**. Ve en zengin 12 ailenin toplam serveti **70 milyar** dolar... Bu miktar Türkiye'deki milyonlarca aç ve yoksulu doyurmaya yetecek ve artacak bir paradır. Yoksulun boğazından çalınan lokmaların toplamıdır aynı zamanda.

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK), "**2012 Yılı Gelir ve Yaşam Koşulları Araştırması**" sonuçlarını göre **yüzde 20**'lik gruplarda, **en yüksek** gelire sahip son gruptakilerin toplam gelirden aldığı pay yüzde **46.6** iken, **en düşük** gelire sahip ilk gruptakilerin toplam gelirden aldığı pay yüzde **5.9** oldu. Buna göre, son yüzde **20**'lik grubun toplam gelirden aldığı pay, ilk yüzde **20**'lik gruba göre **8** kat oldu. Halkın yüzde **16**'sı **sürekli yoksulluk** riski altında. Yüzde **61**'inin borç ya da taksit ödemesi var. Ciddi finansal sıkıntıyla karşı karşıya olan nüfusun oranı olarak ortaya çıkan ve 9 maddeden en az dört tanesini karşılayamama ya da mahrum olma durumunu tanımlayan "**maddi yoksunluk**" oranı yüzde **59.2** olarak hesaplandı.

İşte en keskin çelişki budur.

Bu çelişkiyi her gün yaşayan, günlük yaşamlarını bu koşullarda sürdüren yoksullardır. İnsanlar gelecek kaygısı içinde hayal bile kuramaz hale gelmişlerdir.

Örgütlenmeye en çok ihtiyacı olan, sayıları milyonları bulan en yoksullardır.

Bu yoksulları biz örgütlemeliyiz. Ve biz örgütlemedikçe umutsuzlaşmaya, düzenin altında kalmaya, ezilmeye devam etmektedirler. İflas, borç batağı, göç, yoksulluk, işsizlik...

Gazeteler 10 kişilik bir ailenin bu nedenle yok olduğunu yazdı. 4 Kasım 2012 tarihinde "**7 çocuk babası Engin Sargık, Batman'da iflas edince borç batağına düştü. Ailesi ile İstanbul'a göç etti. Bir tekstil atölyesinde işe başladı. İşten atıldı. Ve cinnet sonucu 7 çocuğunu, karısını kendileriyle birlikte yaşayan kardeşini, sonra da kendisini vurdu.**" Engin Sargık sadece bir örnek... Umutsuzluk girdabının içinde birleşen, her gün bu yaşam çıkmazının içinde intihar edenlerin sayısı gitgide daha çok artıyor. Sadece intiharlarla değil, açlık-yoksulluk içinde çabalayan insanlar, bir süre sonra yozlaşma batağına saplanıyorlar.

2006 yılında evden hırsızlık oranlarındaki artış yüzde 59; kapkaçta artış yüzde 70'e çıkmıştı.

AKP'nin iktidara geldiği 2002'de cinsel suç dosyası **8 bin 146 idi. 2011**'de bu rakam **4 kat büyüdü ve 32 bin 988'e** çıktı.

Uyuşturucu kullanım yaşı 10'a düştü... AMATEM "*Türkiye'de geçen yıl uyuşturucu tedavisi gören en küçük bağımlının yaşının 13, en büyük bağımlının yaşının ise 65 olduğunu, hastalardan %24'ünün 15 yaşının altında olduğunu*" bildirdi. (25 Aralık 2012 Milliyet)

Açlıkla baş edemeyen halk, bu çıkmazı aşmaya çalışıyor, aşamadığı noktada yozlaşma batağına saplanıyor. Böylece iktidar insanı insan olmaktan çıkararak yozlaştırılmaya çalışıyor, başarabildiği ölçüde de onları dilediğince yönetmektedir.

İnsanlar ya "günlük maişet derdinde" iş-

ten eve, evden işe sürgit bir yaşam içinde köle gibi nefes olmadan çalışmakta ya da kumar, fuhuş, uyuşturucu, hırsızlık batağına saplanmaktadır. Bu suçları üreten düzendir. Bu bataklık her geçen gün içine milyonları çekmektedir. Bunun için bugün örgütlenmeye en çok ve en acil ihtiyacı olan kesim bu milyonlardır. Çünkü sahip oldukları ve kaybedecekleri bir hayatları bile yoktur. Yaşam, yoksullar için örgütlendikçe var olacaktır.

Geçmişten beri yaşanan isyanların, ayaklanmaların kökeninde açlık yoksulluk vardır. Toplumsal olarak hangi dönem olursa olsun yaşanan bu çelişkiler, birinin açlıktan ölümler diğerinin aksırıncaya, tıksırıncaya kadar yemesi, eşitsizlik, adaletsizlik halkın isyanını ateşlemiştir. Ve halk adaletin olmadığı yerde ayaklanmış, kendine kahramanlar yaratmış, önderler çıkarmıştır. Ki, isyan bayrağını ilk yukarı kaldıran Spartaküs de bir köledir. Ve o bayrak kapitalizmin kar hırsı ile biraz daha yoksullaştığı, işsiz kalma korkusu ile köleleştiği milyonların içindedir.

Bu kıvılcık bayrak Sovyetler'de Çin'de, Küba'da defalarca dalgalanmıştır. Ve dünyanın bir çok yerinde "üretilen her şey emekçinin olacak, açlık yoksulluk son bulacak" umudunu büyütüyor.

Halk bağrında bu isyan bayrağını gizliyor. İsyen bayrağını nasıl yukarı kaldırmayı sağlayacağız, asıl önümüzde duran sorun budur. Bu isyan bayrağı bugün bizim elimizdedir. Onu yukarı kaldırmamızı sağlayacak olan da kitleler ve yaratacağımız örgütlülüklerdir.

AKP Yalan ve Demagoji İle Halkı Kandırıyor!

"Akıl hazır değilse, göz görmez" der bir atasözü. Biz de bir çok çelişkiden, adaletsizlikten, eşitsizlikten söz ettik. Kitleler her gün, her an bu adaletsizlikle karşı karşıya oldukları halde nasıl olur da isyan etmezler, nasıl olur da bu şekilde ölüm pahasına yaşamaya devam ederler? Bunun nedenini anlamalı, görmeliyiz. Görmeliyiz

"Dünyadaki en büyük sorun nedir?" diye soruyor Mao... Ve cevap veriyor: **"En büyük sorun yemek için yiyecek bulmaktır!"** Yani açlık sorunudur. Devamında tekrar soruyor. **"En büyük güç nedir?"** Ve yine cevap veriyor: **"En büyük güç halk yığınlarının birliğidir."**

ve politika üretmeliyiz. Bunu görmeyenlerin akıbeti bellidir. Hepsi halka karşı inançsızlaşmış, halka olan güvenlerini kaybetmişlerdir.

Görmeliyiz çünkü ne yaparlarsa yaparsınlar halkın isyan damarının bir şahdamarı gibi attığını hissederiz. Görmeliyiz çünkü, egemenlerin kendilerini en güçlü hissettikleri anda bile nasıl bir güçsüzlüğü, çürümüşlüğü barındırdıklarını anlarız.

Halk İdeolojik Propagandanın Etkisi Altındadır!

Bu yüzyıla girerken emperyalistler "21. Yüzyıl ayaklanmalar yüzyılı olacak" dedi. Bu bir gerçeğin ve korkularının ifadesiydi.

Bu korkuyla egemenler her şeyi kontrol altında tutmaya çalışıyorlar. Örneğin ABD'de 11 Eylül eylemleri sonrası Amerikan istihbarat örgütü (CIA) tarafından tüm yabancılar, mülteciler suçlu ilan edildi. Kendi vatandaşları için (Yurtseverlik Kanunu) çıkardılar. Geniş çerçeveli bu kanun Ekim 2001'de yürürlüğe girdi. Öyle ki bu kanunla halk üzerindeki denetim öyle bir arttırıldı ki, kütüphanelerde kimlerin ne tür kitap aldığı bile denetleniyordu. Bununla ilgili olarak 2005 yılında en az 200 kez resmi ya da gayri resmi soruşturma yapıldığı ortaya çıktı. (21 Haziran 2005, Birgün gazetesi)

Emperyalistlerin korkuları bu denli derindi.

Haydut ABD, Orta Doğu'ya saldırırken de yalanlara sık sık başvurdu.

Yarattıkları dezenformasyonlarla gerçekleri çarpıtarak tepkileri önlemeye çalıştılar. Burjuva basın aracılığıyla, "fısıltı gazeteleriyle", kimi zaman da "sol"u da ideolojik etkileri altına alarak etki güçlerini arttırdılar. Sokaklara dev ekran televizyon koymaları, otobüs metro ve tramvaylara monitörlerle sürekli yayın yapmaları hep bu yüzdendir.

O yalanlar üzerine insanlar öldürüldü, ülkeler işgal edildi. Ama yalanlar ortaya çıktığı anda bunların hiçbir tartışılmadı. Örneğin Irak işgalinin gerekçesi Saddam'ın elinde kimyasal silahların bulundurulmasıydı. Ancak hiçbir zaman Irak'ta bu silah bulunamadı. "Saddam'ın elinde aslında kimyasal silah yoktur" itirafı sonrasında emperyalistler tarafından kendi iç çelişkileri sonucu ortaya çıkacaktı. Yine bu savaşta unutulmayan görüntü petrole bulanmış karabataktı. Ki aynı günlerde ABD, ulvi amaçları için her türlü silah ve msket bombalarıyla yüzlerce sivil ve binlerce çocuk öldürüyordu. Bu yine tartışma konusu yapılmadı. Ve bir kaç yıl sonra bu karabatak görüntüsünün, Alaska'da, Exxon-Valdez adlı tankerin yaptığı kaza sonucu denize yayılan petrole bulan kuşların görüntüsü olduğu açığa çıkmıştı.

Bugün de Suriye üzerinde bin bir yalanla bu ideolojik propaganda gerçekleştiriliyor. Örneğin BBC News'in Suriye'nin Hula kasabasında yaşanan katliama ilişkin kullandığı ve Esad yönetimini suçlayan fotoğrafın 2003 yılında Irak'ta çekildiği ortaya çıkınca BBC, fotoğrafı alelacele değıştirdi, ama buna dair bir bildirimde bulunmadı.

Emperyalistlerin ülkeleri işgal etmek için geliştirdiği bu silahı, uşak AKP ülke içinde kullanıyor. Halkı böyle aldatıyor. AKP'nin yaptığı budur. Efendisinin yaptığını uygulamak, yalan ve demagoji üzerine imparatorluğunu büyütmek...

2008 yılında AKP'nin Anayasa Mahkemesi tarafından kapatılması gündeme getirildiğinde dönemin ABD dışişleri bakanı Condelezza Rice açıklamasında; "*Kürt kökenli vatandaşlara ulaşarak son seçimde oy-*

ların büyük bir bölümünü aldı. Türkiye'de yoksullara ve kırsal kesimlerde daha önce hiç yapılmadık biçimde ulaştılar, dindar insanlara ulaştılar..." diyerek AKP'nin arkasında olduklarını da açıkça ifade etmişti.

Bu ifadede başka bir gerçek daha vardı. Türkiye halklarının, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin kanlı dişleri arasında öğütüldüğü ve bunu yaparken de halkı aldatmak konusunda başarılı olduğuydu. Ve bu "*başarılı*" parti 3 dönemdir ve yüzde 50 oranında oy alarak, birinci parti olarak iktidara gelmekteydi.

Neden?

Bu sorunun en önemli cevabı halkın örgütsüzlüğüdür.

Açlık-yoksulluk, umutsuzluk, yalan, korku, demagoji, inançlarımızın sömürülmesi, şükürcülük, yapılan yardımlarla sadaka kültürü, yozlaşma, fuhuş, uyuşturucu, bas-kı, şiddet, katiam... Bunların hepsinin toplamı halkın;

1- Görmesine engeldir.

2- Görenin harekete geçmesine engeldir.

3- Harekete geçenin kararlı olmasına engeldir.

Anayasa Mahkemesi'nin AKP'yi "laiklik karşıtı" iddiasıyla kapatma girişimi döneminde AKP kendisini "hizmetin, sevginin hoşgörünün odağı" bir parti olarak açıklamıştı. AKP'nin başından itibaren fikri emperyalistlere tekellere hizmet, halka ise zulmetmekti. Her ne kadar "hizmet, sevgi, hoşgörü" demagojisi yapmasa da, kendisine karşı yapılan en ufak bir eleştiri ya da muhalefet karşısında gerçek yüzü açığa çıkıyordu.

AKP politikalarından dert yanan köylüye "**anani da al git**" diyordu. Mazot fiyatından yakınana; "**en ufak bir sıkıntıda fer-yat ediyorsunuz**", hububat fiyatlarının devlet tarafından çok düşük fiyata alındığını, artık üretim yaparken girdileri bile karşılamadığını anlatana "**gözünüzü toprak doyursun**" diyordu. "**Beni ne kadar sev-**

diğini takla at da görelim" diyerek halkı aşağılamalarından tutalım da, küçük bir hak talebini bile gaza boğan, hatta bunu eleştirenlere **"gaz sıkmayıp ta ne yapacaktık"** diyen AKP dir.

AKP, aslında kendi zeminini yoksul halkın içinde taban çalışması yaparak ördü. ABD Dışişleri Bakanı'nın AKP için "daha önce hiç yapılmadık biçimde" halka ulaştığını söylemesi boş bir tespit değildir. Ayrıca bir düzen partisinin emperyalistlerin tercihi haline gelebilmesi için asgari anlamda da olsa kitleleri etkileyebilmesi, "seçim oyununa" katarak düzen içinde tutabilmesi koşulu gerekir. AKP'nin **"deliğe süpürül-mek"** yerine emperyalistlerin tercihi haline gelmesinin nedenlerinden birisi de budur.

Diğer düzen partileri seçimlerde halkın sandık başına gidişine kadar halkla ilgili gibi görünüyorlar, seçimin ertesi günü bu durum ortadan kalkıyordu. Halkın düzen partileri için **"seçimden sonra ortalıkta göremez-siniz"**, **"bunlar seçim oyunlarıdır"** demesi bu yüzdendir.

AKP ise sürekli olarak burjuva politikası çerçevesinde de olsa halkla bir iletişim içine girdi. Politikalar belirledi.

Hedefleri ve araçları netti.

Hedefinde kapısı iktidarlar tarafından çalınmamış yoksullar vardı. Yani kendilerini unutulmuş sayan ve gerçekte unutilan halk kesimiydi.

Araç ise; halkın vergileriyle oluşturulmuş devlet olanaklarıydı, Belediyeler, vekiller, kaymakamlıklar ve yardım kuruluşları adı altında soygun yapan kurumlar devreye sokularak halka gidiyorlardı. Yardımlarla, yoksulluk-açlık içinde yaşayan, halkın kapısı bir bir böyle çalınıyordu.

AKP, kendi kadrolarını bu yönde eğitmeye devam etmekle birlikte kadınları da gö-nüllü olarak çalıştırıyordu.

Tayyip Erdoğan'ın 1994 yılında İstanbul Belediye Başkanı olmasıyla beraber bu süreç başladı.

Düğünler, cenazeler, sünnet düğünleri,

Forbes dergisine göre 2010'da dünyada 1011 dolar milyarderi vardı. Bu rakam 2009'da 793'tü.

Yine bu dergiye göre en zengin 10 ailenin toplam serveti 22 milyar dolar, en zengin 50 ailenin toplam serveti 60 milyar dolar... 2012'ye geldiğimizde, en zengin 200 milyarderin serveti 241 milyar dolar artarak rekor kırdı.

kermesler, ev toplantıları, çay sohbetleri, hastalıklar ve diğer ihtiyaçlar... Şu ya da bu şekilde, sonradan AKP'yi oluşturan "Milli Görüş" çalışanlarının gündemindeydi.

AKP iktidar olduktan sonra da devletin olanaklarıyla halkın çaresizliğini kullanarak sahte umutlar dağıtmaya devam etti.

Diğer yandan da özelleştirmeler hızla devam ediyor; 2B adı altında talanlar gerçekleştiriliyordu. "Kentsel dönüşüm" adı altında yoksul gecekonduların evini başına yıkmaya planlarını hayata geçirmeye başladı. Sağlık alanında halkın tedavi ve ilaç hakkı engellenmeye; eğitim bir yandan özelleştirmelerle tekellere devredilirken, devlet okulları paralı hale getiriliyor, bir yandan da 4+4+4 gibi yöntemlerle yeni eğitim müfredatları yürürlüğe konuyordu. Her şeye günlük zam geliyordu. Asgari ücrete yüzde 4 zam yapılırken, halkın alım gücü geçen yıla oranla yarı yarıya düşmüştü. Bu arada devlet habire gaz, portatif çelik cop, zırh delici mermiler getiriyordu. Tüm bunlarla birlikte elbette ki ülkenin tüm sınırları emperyalistlere sınırsız açılıyordu. İzmir NATO'nun baş karargahı haline gelecekti, 4 tane patriot füze sistemi sınırlara yerleştirildi.

Kürecik'e radar üssü kuruldu, ABD'yi ve İsrail'i korumak için! Sellerin, karın, toprak kaymasının, trafik kazasının, yangının, depremin... vb. her türlü felaketin halkı vurduğu bu sistemde, halka sürekli dini vecizelerle kapitalizme boyun eğme telkinleri yapıldı:

"Belaların en şiddetlisine, Allah'ın sevdiği kulları olan başta efendimiz (S.A.V.), olmak üzere, peygamberler ve kullar maruz kalmıştır. Eğer zannedildiği gibi musibet mutlaka kötü bir şey olsaydı, o zaman Allah en sevdiği kullarına bela ve musibetler vermezdi. Çünkü hadis-i şerifte ifade edildiği gibi 'En ziyade musibet ve zorluklara maruz kalanlar, insanların en iyisi en kamilleridir.' " (Yürüyüş Dergisi, Sayı 158)

AKP'nin bu politikalarına karşı mücadele edenlere ise, azgın bir saldırı vardı. Panele gitmek, mitinge katılmak, anma yapmak, basın açıklaması yapmak veya katılmak vb. her türlü demokratik eylemin karşılığı gözaltılar, keyfi tutuklamalar oluyordu. Çünkü 70 milyonun hepsi bir avuç tekercinin dışında potansiyel suçluydu. Hapishaneler halk içindi.

2012 yıl sonu itibariyle Adalet Bakanlığı 373 hapishanede 136 bin 20 kişinin bulunduğunu ve 157 hapishanenin yapılacağını duyurdu. Aç ve çaresiz bırakılan, evi-ışi-aşı olmayan halk, önce suça yöneltiliyor, sonra da hapsediliyordu.

Evrensel bir gerçekliktir; *"Hiçbir zulüm ve baskı gerçekleri örtecek kadar güçlü değildir."* Yapmamız gereken ısrarlı bir çalışma ile halka bu gerçekleri anlatmak, göstermek ve adaleti kendi ellerimizle sağlamaktır. Halkın güvenini kazanarak onları savuşturmak.

Dayı'nın söylediği gibi: *"Yoksulluğa ancak yoksullar, açlığa ancak açlar son verebilir. Onları örgütlemek devrimi örgütlemektir."*

Devrime en çok onların ihtiyacı vardır, devrim yoksulların yararınadır. Ve kuracağımız iktidar yoksul halkın iktidarı olacaktır.

Hedefimiz Milyonların Öfkesini Örgütlemektir!

"Dünyadaki en büyük sorun nedir?" diye soruyor Mao... Ve cevap veriyor: "En büyük sorun yemek için yiyecek bulmaktır!" Yani açlık sorunudur. Devamında tekrar soruyor.

"En büyük güç nedir?" Ve yine cevap veriyor: "En büyük güç halk yığınlarının birliğidir."

Tarih sahnesi bugüne kadar hiçbir despotun, egemenin halk tarafından devrilmeksizin bu sahneyi terk ettiklerini görmemiştir. Onları bu sahneden alacak olan biziz. Bunun için milyonların eşitsizliğe, adaletsizliğe olan öfkesini örgütlemeliyiz.

Onlar, emperyalizmle işbirliği içinde olanlar hepsi bir avuçturlar. Bizler milyonlar.

Bunu Nasıl Yapacağız?

Örgütlenme olarak oldukça zengin ve deneyimlere sahibiz. Sadece 2000-2007 yılları arasında içerde ve dışarda tecrit duvarlarını yıkmak için gerçekleştirdiğimiz eylemler bile bu zenginliğin ifadesidir.

Öğrenmenin temel koşulu sadece var olanla yetinmemek ve sürekli öğrendiklerini gözden geçirmektir. Deneyim de asıl olarak değerlendirme yaptıkça ortaya çıkar.

Temel çalışma yöntemimiz hatalarımızdan öğrenmektir.

Deneyimlerimizi unutmamalıyız. Gelecekteki hataları önlemek için geçmişteki hatalardan ders çıkarmalıyız.

Örgütlenme Çalışması Sırasında Yaptığımız Hatalar Nelerdir!

1- Elimizdeki Olanakları Değerlendirmemek Konusunda Bir Deneyim Aktaralım:

"Van depreminin olduğu süreçte, Van'daki halkımıza yardım amaçlı bütün dernek ve kurumlarımız tarafından halktan yardım toplandı. Biz de gençlik olarak toplanan yardımları kurumumuzun alt katına yerleştirdik. Yardım paketlerinin hazırlanması için oluşturulan komite, bir tır gideceğini söyledi. Paketler hazırlanıp tıra yüklendikten sonra

halktan toplanan bir çok malzeme arttı. Kalan malzemeler günlerce orada durdu ve sonunda temizlemek gerektiğini düşündük, artan malzeme çok fazlaydı. Bir kısmını arkadaşların ihtiyaçları için kullandık, çevremizde ki bir iki aileye verdik. Ama bitmedi, hala çok fazla eşya vardı. Kime vereceğimiz, ne yapacağımızı bilmiyorduk. Önce eşyaların bir kısmını kapının önüne koyduk. Ama biz daha çöpe koyar koymaz, malzemeler resmen "yağmalandı", 10 dakika içinde ne koyduysak hepsi bitmişti. Çok utanmıştık. Bu kez belediyenin çöp bölümünü arayarak çöp arabası istedik. Atacağımız yardım malzemelerini direk çöp arabasına yerleştirdik."

Yardım amaçlı toplanan eşyaları önce çıkarıyoruz, sonra çöpe atıyoruz, yoksul halk gelip çöpten alınca utanıyor, onu da görmesinler diye çöp arabasını arıyoruz! Bunları yaparken artık nüfusu 20 milyona gelen İstanbul'da yaşayan milyonlarca yoksulu düşünmüyoruz.

Halkımıza örgütlenmenin önemini anlatmanın en iyi yolu dayanışmayı örgütlemek, hayatın içinde göstermektir.

Halkımız bu malzemeleri dayanışma amaçlı bize vermiştir. Biz de malzemeleri hem bu amaca uygun olarak değerlendirmeliyiz hem de halkın dayanışmasının nasıl olması gerektiğini pratikte göstermeliyiz.

Yine yapılmayan kampanya afişleri, konser afişleri, bez pankartlar, bildiriler, satılmayan dergiler, kitaplar... Onlarca sayılabileceğimiz materyalin çöpe atılması veya bir depoda çürümeye bırakılması olanaklarımızın bilerek yok edilmesidir. Oysa o olanaklar ödediğimiz bedeller sonucu oluşturulmuştur. Kıymetini bilmeli, olanaklarımıza sahip çıkmalı, mücadele içine sevk ederek maddi bir güce dönüştürmeliyiz. Buradaki "maddi güç" örgütlenmemizin daha fazla büyümesi demektir.

Olanakları görmemek de bir bakıma onları heba etmek anlamına gelir. Aslında çevremizde gelip giden, bize sempati duyan bir çok insan vardır. Bu insanlar konserlerimize gelen, kurumlarımıza-derneklerimize belli

zaman dilimlerinde uğrayan, çayımızı içen insanlar olabiliyorlar. Ancak çoğu zaman bize yaklaşımdan çekinebiliyorlar ve bir çok konuda sessiz kalabiliyorlar. Bazen devrimcileri gözlerinde büyütürler, bazen de kendi kendilerinin önüne set koyarlar. Oysa sorun insanlara emek harcamak, en yakınımızdakini görmek meselesidir. Bunu yakın süreçte gerçekleştirdiğimiz Bakırköy Pazar Alanı'ndaki konserlerde de yaşadık. Yüz binleri alanlara götürmemizin ana koşulu çevremizdeki her insanın çalışması sayesinde oldu.

"Kul sıkışmayınca, Hızır yetişmez" misali, böylesi zorlu çalışmalar sırasında can havli ile herkese sarılmak sıkça yaptığımız bir çalışma tarzıdır.

Ancak asıl olarak sorun şu ki, çalışma bitince her şey "eski tas eski hamam" olmalıdır. Aynı hızla, aynı sahiplenme ve aynı coşkuyla çevremizdeki her olanağa, her insana emek vermeye devam etmeliyiz.

Herkesin yapabileceği bir iş vardır. Bazen sıkıştığımız bir an yaşadığımız sorunlardan yola çıkarak belli bir noktaya insanları yönlendiririz. Oysa bu çaba o anla sınırlı kalmamalı, uzun vadeli düşünülmeli ve örgütlenmemizin ihtiyaçları düşünülerek insanlarımız değerlendirilmelidir.

Olanaklara sadece para gözüyle bakmak veya eyleme gelecek adam gözüyle bakmak da bizi kısırlaştıran bir bakış açısıdır. Yani sınırlı ve dar bir bakış açımız olmamalıdır.

2- Söz Verip de Tutmamak Üzerine Bir Deneyim:

"Biz iki arkadaş çalışma yaptığımız bir mahallede bir kahveye gidiyorduk. Abi oldukça iyi bir insandı. Ben kadın olmama rağmen o kahveye rahatlıkla girebiliyordum. Birlikte çalışma yaptığımız erkek arkadaşı sürekli evine davet ediyordu. Arkadaş her seferinde 'olur abi geleceğim' diyordu. Fakat işlerin yoğunluğu sebebiyle bir türlü vakit bulamıyordum. Birgün abi 'gün söyle o gün gelirsin.' dedi. Arkadaşta bir tarih verdi ve 'söz geleceğim' dedi. Abide 'söz verdin bak' di-

yerek teminatını aldı. Aslında söz verdiği gün gitmesinin olanağı yoktu. Ki öyle de oldu. Bir kaç gün sonra ikimiz tekrar mahalleye gittiğimizde abi beni kahveye aldı ve arkadaşına dönerek 'erkek adam sözünde durur, hadi erkekliliği geç, sen devrimcisin.' dedi. İkimiz de çok utanmıştık."

Verilen sözün küçük büyük olması fark etmez. Halkımız sözün tutulmasını bekler. Söz verip de tutmayınca en açık haliyle yüzümüze vurur. Güven sözünde durarak sağlanır. Çünkü söz namustur. Güven halkla aramızda kurulması zorunlu olan en önemli köprüdür. Güvenin oluşma süreci, küçük sözlerin yerine getirilmesi ile başlar; genel politikalarımızın hayata geçmesi ile devam eder.

Halkın bizi sınıadığı yerler bu küçük işlerdir.

3- Hep Aynı Yöntemleri Deneme:

"Tanışmak, dergi vermek, eyleme, derneğe çağırma"la sınırlı çalışma yapmak.

"Hep aynı şeyleri yapmak, ölümdür biraz" diyor bir şair... Çoğu kez düşünmeden, kendini ve yaratıcılığını katmadan yürüttüğümüz kitle çalışması ölümdür. Çünkü kendini sınırlamaktır. Sıradanlaşmaktır, sıradanlaşmak çürümektir.

Devrimciler "nesnel" duruma karşı çıkıp sorguladıkları, onu değiştirmeye çalıştıkları için devrimcidirler.

Kitle çalışması, ezbere yapılan "tanış, dergi ver, derneğe-eyleme çağır" değildir.

4- İnsan Seçmek; "Herkes Her İşi Yapabilir" Diye Düşünmemek...

Bir deneyim:

"Çalışma yaptığım mahallede 1,5 sene-dir tanıdığımız, evinde kaldığımız bir abla bizim için elinden gelen her şeyi yapmaya çalışıyordu. Bir gün ben evine gittiğimde

bana, 'Aranan arkadaşlar varmış. Ben bu konuda elimden geleni yaparım. Sen bana nasıl yapmam gerektiğini anlat, ben ona göre arkadaşlara ev ayarlarım' demişti. Ve olabilecek evleri saymıştı. Çoğu ev gerçekten çok uygundu. Ben çok şaşırmıştım. O zamana kadar o ablayı dergi alır, evinde kalırdı diye sınırlayarak düşünmüştüm hep. Yine çalışma yaptığım mahallede derneğimize sürekli gelip giden biri olarak görüyorduk. Ama o bende bir şeyler yapabiliyordum diye belirtiyordu. Bizde yaşı biraz büyük olmasından kaynaklı TAYAD'a gitsin diye düşünüyor, 'ancak orada çalışır' diye onu sınırlıyorduk. Biraz da kendi çabasıyla bizimle her gün dergiye, eylemlere gelmeye, derneği açmaya başladı. Tersine bir durum olmuştu, biz sınırlamaya çalıştıkça, o daha çok öne çıkmaya başladı. Bizim kafamızdaki sınırları kırdı, bizi o örgütledi."

"... Çalışma yaptığım mahallede arkadaşlar benden bir kaç malzemeyi koymak için ev istemişlerdi. Gidebileceğim ilk insanlara gittim. Ve hiçbirisi olmadı. Ama sorun hala devam ediyordu, sonra bir kaç kişiye daha gittim ve bir yer buldum. Kısa bir süre sonra yine ihtiyaç oldu ve yine bir yer bulmam gerekti. Ama ben kimsenin kalmadığı bir ev bulamadım. Ki bulmak için çok bir şey yapmadım, çünkü kafamda olanakların kalmadığını düşünüyordum. Daha sonra arkadaşlar beni bir kaç şey almak için bir yere gönderdiler. Gittiğim yer çalışma yaptığım bir evdi. Çok şaşırmıştım orada malzemelerimizin olmasına, çünkü ben o eve hiç o gözle bakmamıştım. 'Elimizde hiç olanak yok' dediğim zaman, o evin en yakınımızda çıkması ne kadar kör olduğumu gösterdi bana, insanlara, çevreye, yaptığımız çalışmaya sınırlar koymak, insan seçmek, şu sadece şu işi yapabilir demek bizi körleştirmişti. Oysa biz herkesi denemeli ve değerlendirmeliydik. Ki o evde sonra bir çok işimizi de hallettik."

Yaşanmış bu örneklerin ortaya koyduğu durum oldukça açıktır. Yürüttüğümüz savaş, şehitlerimizin hayatı bize herkesin her işi ya-

pabileceğinin en güzel örnekleridir. Sınırlar bizim baş düşmanımızdır. Sınırlarımızı yok etmeliyiz.

5-İnsanlarımızı Tanımalıyız, Hayatlarına Vakıf Olmalıyız:

Bir deneyim:

"...Yeni çalışma yaptığımız bir alanda bir ablamız bize çok yardımcı oluyordu. Abla bizim her dediğimizi yapar, sözümüzü ikiletmezdi. Ama biz ablaya sürekli işimiz olduğunda giderdik. Yani onu daha yakından tanımayı ve onun hayatını öğrenmeyi hiç düşünmemiştik. Bir gün çok geç bir saatte ablanın bizimle çalışma yapmasını istedik. O da bütün olumsuzlukları olumluya çevirerek bizimle geldi. Bunun acısını bilerek geldi bizimle aslında. Evde küçük kızı ve torunu vardı. Onları kızkardeşine bıraktı. Biz çalışmayı yaptıktan sonra onu geri eve bırakırken, torununun çok hasta olduğunu, ateşler içinde yandığını gördük. Abla bize, siz gidin ben hallederim dedi. Biz bir an acaba gitsek mi diye düşündük ama gitmedik. Çocuğu tedavi ettirdik ve ilaçlarını da aldık. Ablaya yaklaşıırken hep kendi ihtiyaçlarımız, o an bizim yaşadığımız sorun ile ilgili olarak yaklaşıştık. Ve abla da yaşadığı hiç bir sorunu bize söylememişti. O kadar sorun içinde bir de ben yük olmayım diye düşünerek sorunlarını hiç yansıtmamıştı. O gün bizim orada kalmamız, ablanın yanında olmamız, ona ve bize güven verdi, bu olaydan sonra ne olursa olsun ablamız bize hep 'Sizin adaletinize sonuna kadar güveniyorum. Gözüm kapalı varım sizinle.' dedi. Bu da bize çevremizi bile ne kadar eksik tanıdığımızı göstermişti."

Bir balığın çevresindeki deryayı görmemesi gibi, bazen en yakınımızın olanaklarını veya en yakınımızın sorunlarını, yaşadığı çıkmazları görmeyiz. "Bunca kampanya, koşuşturmaca içerisinde göremeyebiliyoruz" demek kaçak güreşmektir. Çünkü insana değer vermeyen bir çalışma ne kadar yoğun olursa olsun sonuç alamaz. Sos-

Bir balığın çevresindeki deryayı görmemesi gibi, bazen en yakınımızın olanaklarını veya en yakınımızın sorunlarını, yaşadığı çıkmazları görmeyiz. "Bunca kampanya, koşuşturmaca içerisinde göremeyebiliyoruz" demek kaçak güreşmektir. Çünkü insana değer vermeyen bir çalışma ne kadar yoğun olursa olsun sonuç alamaz. Sosyalizmin temel ilkesi insandır.

yalizmin temel ilkesi insandır. Her şey insanın yaşamını düzeltmek, yeniden yaratmak içindir. Bu tüm çalışmalarımızın ana halkası olmak zorundadır.

6- Hemen Vaz Geçmek, Israrcı Olmamak.

7- İnsanların Yoz Yanları İçin Emek Harcamamak, Yozlaşma Sorununu Kişisel Bir Sorun Olarak Görmek.

8- Halkı Tanımamak, Kültürel Olarak Yabancılaşmak, Nasıl Düşünür Nasıl Yaşar, Bunu Bilmemek, Vakıf Olmamak.

Daha onlarca eksik, hata sayabiliriz. Ancak burada önemli olan bu eksik ve hataları tespit etmek değil sonuç çıkarmamızdır. Kendi eksik ve hatalarımızdan yürüdüğümüz bu sarp, engebeli yolda, patikalar oluşturabilmemizdir. Kendi patikalarımızı bulmalıyız.

Her şeyden önce sorumluluğumuz kişilere karşı değil, devrime karşıdır. Bunu unutmamalıyız. "Verilen işi yaparım" diye düşünmek, bizi geliştirmeyecek, bugün gözaltı ve tutuklamalarla, daha da ağırlaşan devrim yükünün bir kaç kişinin omuzlarına yıkılmasını sağlayacaktır.

Zor işlerin adamı olmalıyız. Zor işlerin adamı olmayanlar, zor bölgelerde çalışmayı istemezler. Mücadele kan-can bedeli ilerleyen bir mücadeledir. Bunun ciddiyetiyle işimize sarılmalıyız.

İşler istediğimiz gibi gitmeyince moral bozukluğu yaşamayacağız. Rüzgar her zaman bizden yana esmez.

Hatta çoğu zaman aksilikler, yetmezlikler, olumsuzluklarla karşı karşıya kalacağız.

Önemli olan vazgeçmemektir. Sadece vazgeçmeyenler kazanır. Bilimsel düşünenler, "her sorunun mutlaka çözümü de vardır" inancını taşıyanlar vazgeçmezler.

Yarım kalan her iş devrimden vazgeçmektir. Israrlı bir çalışma bizim iktidar iddiamızın netliğinin ifadesidir.

Önce Kendimizden Başlamalı; Tortularımızdan Kurtulmalıyız!

"Gülebilmek, bir halk gülüyorsa gülebilmektir."

Halk gülmüyor, gülemiyor. AKP halkı inim inim inletiyor. Aç kalan, her geçen gün biraz daha yoksullaşan halk, yaşadıklarını ağlayarak, kahrederek, küfrederek hafifletmeye çalışıyor. Bir çıkış, bir yol, bir rehber arıyor.

Devrimci olmanın ve devrimci kalabilmenin temeli, kişisel mutluluklarımızın yerine halkın mutluluğunu koyabilmektir. 2000-2007 Büyük Direnişimizin içinde destanlaşan Sevgi Erdoğan, Türkiye koşullarında devrimcilik yapmanın adını "kendi kişisel mutluluklarımızdan vazgeçmek" olarak koymuştur.

O halde kendi geleceğimizi, vatanımızın geleceğinden bağımsız göremeyiz.

Devrimciyiz... İki şey istiyoruz.

1- Bağımsız bir ülke

2- Özgür bir halk

İnsanlar aç açıkta kalmasın diye, adaleti sağlamak için savaşıyor, bir çok bedel ödüyoruz. Ödediğimiz bedellere denk düşen so-

nuçlar almak için, çok daha verimli çalışabilmemiz için, önümüze çıkan engeller üzerinde durmalıyız; bunları ortadan kaldırmamızın yollarını bulmalıyız.

Nedir bunlar?

-Bürokratizm:

Bürokratizm düzendeki yöneticinin insanları yönetme tarzıdır.

"Yöneticilik" sağa-sola talimat vermek, "organize etmek" değildir.

Devrimci yöneticilik, emek vermektir... Pratiğin içinde olmaktır.

Devrimci faaliyetlere, insanlarımıza, halka... Her ayrıntıya emek vermek; beynini, coşkusunu ve ruhunu yaptığı her işe katmaktır.

Yani militan olmaktır.

Militan yönetici her şeyden ve herkesten öğrenir. Öğrenmeye açık olanlar halkı dinlerler... Halka emek verirler... Öğrendiklerini tekrar hızla pratiğe sokarlar...

Bunun için militan yöneticiler "milyonları örgütlemeliyiz" iddiamızın teminatıdır.

- Hantallık

Hantallık kelime anlamıyla "yavaş hareket etmek" olarak kullanılır. Oysa hayat hızla akıyor. Düşman durmadan yaz-kış, sabah-akşam halka saldırı politikaları üretiyor ve iktidarını sağlamlaştırmaya çalışıyor. Emperyalizm, dünyayı kendi toprakları olarak ilan etmiş, imparatorluğunu genişletmek için her gün dünya halklarına saldırıyor.

Halk her geçen gün yoksullaşmaktadır. Bizler bu saldırılara karşı örgütlülükler yaratamadığımız sürece intiharlar, cinayet, hırsızlık, açlıktan ölümler, fuhuş, uyuşturucu, tarikatlar... vb. her tür engel karşımızda çıkmaya devam edecektir. Oysa halk kitlelerini faşizme teslim edemeyiz. Onlar bizimdir... Devrimindir...

Bu saldırılara karşı olmalıyız, yerinde sayan değil, ilerleyen olmalıyız. Devrimci kendi elleriyle kendi kuyusunu kazmaz. Hızlı düşünen hızlı hareket eden ama sabretmesini de bilen olmak zorundayız. Daha basit,

daha sade düşünerek, sorunları ertelemeden çözmek bizim daha hızlı sonuçlar almamızı sağlayacaktır.

- Ertelemecilik:

"Ertelenen işten hayır çıkmaz" der halkımız. İşlerin ertelenmesi bir anlamda devrim ertelemesidir. Çünkü her birimiz bir çarkın dişlisiyiz. Birimizin yaptığı işin aksaması veya olmaması, çarkın iyi çalışmayacağı, işlerin bozulacağı, yavaşlayacağı anlamına gelir.

İşimizin ertelenmesi, bir başkasının işinin ertelenmesine neden olmaktadır. Daha disiplinli bir programla ilerlediğimizde daha iradi sonuçlar elde edeceğimiz açıktır. Disiplinimiz hem kendimize, hem de şehitlerimize duyduğumuz saygıyı ifade eder. Bu konuda kendi kendimizi denetlememiz, iç disipline sahip olmamız gerekir.

- Gerekçecilik:

"Yapmak isteyen yolunu, yapmak istemeyen nedenini bulur." demişler. Gerekçecilik, yapmamız gereken ama yapmadığımız işlerimize bulunduğumuz bahanelerdir. Teknolojiyi, parayı bir çok olanağı elinde tutan emperyalizme karşı savaşıyoruz. Bu savaşta hep zamanımız dar olacak, olanaksızlıklar bizi hep zorlayacak, gözaltılar, operasyonlar hep yaşanacak. Ta ki savaşı kazanana dek.

Bugün çok daha zorlu bir süreçten geçiyoruz. Düşman sürekli gözaltı ve operasyonlarla bizi iş yapamaz hale getirmeye çalışmaktadır. Bu zorlukları aşmamızı sağlayacak tek şey halk örgütlülükleri yaratmamız, milyonları örgütlememizdir. Kitlelere sırtımızı dayamazsak, onları harekete geçiremezsek, bu zorlukları aşmamız imkansız olacak.

Biz "ama"sız ve "ancak"sız bir devrimcilik yapmaya bakmalıyız. "Ama"larımızın "ancak"larımızın büyümesi açlara yeni hal-kaların eklenmesidir.

- Konformist Eğilimler:

"Açlığa yalnız açlar, yoksulluğa yalnız yoksullar çözüm bulabilir." diyor Dayı. Bir

Politika üretmek, ne yapacağımızı bulmaktır. Politika üretmek, devrimcinin düzen karşısında kendi çözümünü ortaya koymasıdır. Günlük sorunların, acil taleplerin neler olduğunu görmek; bunların çözümünü yaratırken halka siyasal bilinç taşımaktır. Karnını doyurmanın, tedavi sorununun, yol, elektirik, ulaşım, alt geçit-üst geçit.... vb. sorunlarına çözüm bulurken onları bilinçlendirmektir, politikleştirmektir.

memur gibi halkın içinde dolaşarak açları-yoksulları örgütleyemeyeceğimiz kesindir. Öncelikle halktan biri olmak, alışkanlıklarımızı kırmak zorundayız. Yaşantımız olabildiğince sade olmak zorundadır. Devrimciler halkın maruz kaldığı yaşam standartlarının üstünde yaşayamazlar.

Parti Cepheli olmak, devrimcilik yapmak "zor" yaşamayı bir yaşam tarzı haline getirmeyi kabul etmek demektir. Daha mütevazı bir yaşam devrimciliğimizin özünü oluşturur.

Rahatını düşünmek, kolay olanı tercih etmek, disiplinsiz davranmak, insan seçmek, kalacak ev seçmek, çalışacak yer seçmek, eylem seçmek... Bu tarz davranışlar devrimci olmayan davranışlardır. Ve nasıl bir insan olursa olsun devrimcilik bu anlayışı bir saf-ra gibi kusar. Halk içine almaz.

Önderimiz "*Kimse ayrıcalıklı olamaz. İlkeler, kurallar, disiplin herkes içindir. Ve hatta önce bizim içindir. Böyle olmasa bu hareket yürüyemez.*" demiştir.

Yine önderimiz yöneticilerin en büyük ayrıcalıklarının herkesten daha çok çalışmak olduğunu söyler.

Ve bu bize örnek olmak sorumluluğunu yüklemiştir.

Mao insanda çok değerli bir şey var di-

yor. "Kendini tanıma yeteneği." Sık sık kendimize dönüp zayıf ve yetersiz yanlarımızı görmeli, hatalarımızdan ders çıkarmalıyız. Biz kitlelere inanıyoruz. Kitlelere yön vermek, onların yol göstericisi olmak için önce onların öğrencisi olmalıyız. Kendimizi disipline etmeli, bu devrim mücadelesinde geride kalmamak için kendimizi yenilemeliyiz.

Milyonları örgütlemek için cüretli ve atak olmalıyız. Bunun için tembel, miskin değil, üretken beyinlere ihtiyaç vardır.

Örgütlenmemizin Önünü Açacak Daha Güçlü Politikalar Üretmeliyiz!

- Cephe devrimdir.
- Cephe alternatiftir.
- Cephe söylemekle yetinen değil, yapandır.

Politika üretmek, ne yapacağımızı bulmaktır. Politika üretmek, devrimcinin düzen karşısında kendi çözümünü ortaya koymasıdır. Günlük sorunların, acil taleplerin neler olduğunu görmek; bunların çözümünü yaratırken halka siyasal bilinç taşımaktır. Karnını doyurma ve sağlık sorununa, tedavi sorununun, yol, elektrik, ulaşım, alt geçit-üst geçit... vb. sorunlarına çözüm bulurken onları bilinçlendirmektir, politiklaştırmaktır. Aksi takdirde yardım kuruluşu olmaktan öteye geçemeyiz. Ayrıca halka kendi özgücünü göstermeli güven aşılayamayız.

Oysa politika üretmek, halkın sorunlarına halkla birlikte çözüm bulmak; onun örgütlenmesini sağlamak ve silahlı savaşa katabilmektir. Politikamızın aslı budur. Milyonların sahip olduğu öfkeyi örgütlemektir.

Kurduğumuz örgütlenmelerle halkı siyasallaştırmalıyız. Burada dikkat edilecek nokta, gereksiz bir sabırsızlık ve hedefsiz bir ertelemeciliğe düşmemektir.

Plan-program yapmaktır.

Sürüklenmemektir.

Devrimin Asli Unsuru İnsandır!

"... öğüde ihtiyacımız yoktu. Teoriye, kitaplara ihtiyacımız yoktu, çünkü hayatın kendisi bizim öğretmenimizdi.

... Bu öyle bir savaştır ki, bunu ne hükümet ne de emperyalistler durdurabilir. Bu yoksulluğun ve acının savaşıdır." (Ben ... Rigoberta Menchu, Guatemala'da yaşam, Elizabeth Burges -Debray, syf: 105-128) Sıradan bir yoksul köylü kadinken örgütlü mücadeleye içinde özgürlüğünü kazanan bir kadın olan Rigoberta böyle tarif ediyor savaşı. "Devrimin kitaplarla yapılamayacağını anlattık. Bunun için savaşmak gerek." diye de ekliyor.

Evet, devrim için savaşmak gerek. Dünya tarihine şöyle kabaca bir baktığımızda bile, tarihin akışı içinde var olan tüm ayaklanmaların, iktidar ve hak alma mücadelesi içerisindeki isyanların hepsinin mutlaka belli bir sayıda kitleyle, halkın birliğiyle gerçekleştiğini görüyoruz. Emperyalizmde bu gücün farkındadır, bunun için halkı bölüp parçalamakta, insanları birbirine selam bile vermeyen duruma getirmek istemektedir.

Bizim görevimiz halkı birleştirerek onları hak arama mücadelesi içinde bir araya getirmektedir. Bu durumu bütün açıklığıyla görüyoruz. Bunu için esas yöntemimiz savaştır, savaşarak öğrenmek, savaşarak öğretmektir.

Bunu nasıl sağlayacağız?

Politika üretirken, ürettiğimiz politikaları hayata geçirirken mutlaka kolektivistimizi ve komite tarzı çalışmayı temel çalışma olarak ele alacağız. Kolektivistizm ve komiteler... Kitleleri örgütlerken elimizdeki temel çalışma yöntemidir.

Kolektif çalışmayı teoride kabul eden, ancak iş pratiğe gelince bunu kabul etmeyen, "tek adam" olarak çalışma gibi yanlışlara zaman zaman düşmekteyiz. Oysa ortada sorun varken başkalarına danışmak, sorunun herkes tarafından sahiplenilerek çözülmesini sağlamak, aslında çoğunluğu birleştirmek ve

eğitmek anlamına gelir. Asıl olarak uzun vadede sorunun çözümüne, eğitime hizmet etmeyecektir. Çünkü insanları eğitmenin en iyi yolu canlı örnekler üzerinden göstermektir. Savaş sadece kitaplardan öğrenilmez, mücadele içinde öğrenilir.

Bizim kolektivizmdeki ısrarımız elbette ki ideolojik bir tercihtir. Çünkü kolektivizm sosyalist ideolojiye ait olan bir çalışma yöntemidir. Böylesi bir işlerliğin en basit en yalın anlamı, birlikte olmak, birlikte davranarak "ortaklaşa" bir yaşam için çalışmak, örgütlenmemizin temel ilkelerini oluşturmaktadır. Bunun için kolektivizm her koşulda ve her alanda mutlaka hayata geçirilmelidir.

Kolektivizm ve Komiteler Milyonlara Ulaşmamızı Sağlayacak Kapıdır... Bir Örnek...

"Yıkımlarla ilgili halk komitesi olarak çalışma yapıyorduk. Önce alan-bölge-sokakları belirledik. Yıkımlara karşı bildiri, el ilanı, ozalit, sokak toplantısı yapacaktık. Ancak süremiz çok azdı. Çalışma sırasında kolektivizmin yararını kitle çalışmasında, evlere girerken sağladığı kolaylıkları gördüm.

Aynı mahallede, aynı sokakta, hatta aynı apartmanda komşu oldukları halde sadece biri Erzurumlu diğeri Samsunlu olduğu için ilişki kurmamış insanlar vardır. Bu çalışma içinde, neden komşuluk ilişkisi kurmadıklarını düşünmüş, buna pişman olmuşlardı. Kapıları, camları birbirine bakıyordu halbuki. Çalışma sayesinde birbirlerine güvenleri geldi. Samsunlular'ın evlerine girmek bu sayede daha kolay oldu... Hatta Samsunlu aile AKP'li, evdeki kadın da AKP'nin kadın kollarında görevliydi. Halic'teki merkezinde kadınlarla ilgili çalışmalar için onları mahalleden toplayıp götürün biriydi. Ama bizim bu çalışmayla birlikte evlerine girip çıkmaya, gerçekleri konuşmaya başladık. O da bir süre sonra AKP'nin yalanlarını, belediyenin yolsuz-

"Öğrenmek kolay bir iş değildir. Ve insanın öğrendiğini uygulaması daha da zordur... Gerçek hayatta "daima zaferler kazanan generaller bulmayı bekleyemeyiz. Zaten tarihte bunlara pek ender rastlanır. Bizim istediğimiz generaller cesur ve akıllı, bir savaş sırasında genel olarak girdiği muharebeleri kazanan, aklı cesaretle birleştiren generallerdir. Hem akıllı, hem de cesur olabilmek için bir yöntemle sahip olmak gerekir, hem öğrenmek hem de öğrenilen, uygulamak için böyle bir yöntem ihtiyacı vardır." (MAO Seçme Eserler Cilt 1 syf: 267)

luklarını görmüştü. Bir süre sonra bizim derneğimizde yaptığımız toplantılara gelmeye başladı. Artık devrimciler hakkında, bizim hakkımızda düşünceleri çok değişmişti.

Derneğe ilk geldiğinde panomuzda işkenceye uğrayan gençlik baskınında yararlanan arkadaşlarımızın resmi vardı. Bu resimleri görünce "Aaa... İşkence mi var bu ülkede" dedi. Hatta devamında "ne yapmışta yapmışlar" gibi şeyler söylemişti. İşkenceyi "yok" olarak biliyordu. Çünkü bu ülkede demokrasi vardı ona göre. Bu da bizi şaşırtmıştı: nasıl bilmez, nasıl görmez diye. İşkencenin hak edenlere, teröristlere haklı olarak yapıldığını söylüyordu. Bunu işkencenin bir insanlık suçu olduğunu, polisin görevinin neler olduğunu, işkence yapmayacağını anlattık. Bu konuşma hem onun, hem bizim için öğretici oldu. O da artık işkencenin suç olduğunu düşünüyordu.

Bu çalışma kapsamında bildiri dağıtımı ve ozaliti normalde biz haftaya yayararak yapabilecektik. Yine bir haftalık zaman dilimi içinde çok hızlı çalışırsak ancak bitecek bir

*çalışma olacaktı. Bu kez de kitle çalışması-
na vakit kalmıyordu ama. Bunun için Halk
Komitelerini harekete geçirdik. Kurduğumuz
komitelerdeki insanlara sorumluluk ile bir-
likte iş verdik. Ev sayısı 100 olan da vardı,
400 olan da... Hangi sokakta görevlendir-
dikse, ona göre ayarladık. Denetim sıkı tut-
tuk. Sonrasında baktık ki yapılmış. Geldi-
ğimizde, hepsinin yapıldığını görünce biz bile
şaşırdık. Normalde bir haftada zorlanarak
yapacağımız bir işi 1,5 günde bitirmiştik. Kit-
le çalışması içinde zaman kalmıştı.*

*Yine bu çalışma sırasında, bildirileri sü-
rekli gittiğimiz yerlere dağıtacaklık. Ancak
bu şekilde çok geniş bir alana bildiri, afiş
ve pankartlarımız ulaşmış oldu. Çünkü her-
kes farklı bölgelere dağılarak çalışma yü-
rütmiştü. Daha da verimli bir çalışma ol-
muştuk çünkü, biz dar alanımızdan çıkmış ol-
duk."*

Komite örgütlememek demek; politika
üretmemek ve o kampanyada sonuç almak
için önümüze hedefler koymamak demek-
tir. Sonuç olan ve sürekli politika üreten, di-
namik, kısacası çalışan bir komitede hem in-

san eksikliği sorununun çözüldüğü, hem iş-
lerin çok kısa sürede yapıldığı, hem de mil-
yonlara ulaşıldığı görülecektir. Böylesi bir
çalışmada günlük sorunlar yok olacaktır. İn-
sanların ufukları büyüyecektir. Ufku büyü-
yen her insanımız, kendi bireysel dünya-
sından çıkarak; örgütlenmeyi, Cephe'yi
daha fazla sahiplenecektir. Kolektivizmin gü-
zelliğini, coşkusunu yaşattığımız ölçüde
insanlarımızın kendilerine olan güvenleri ar-
tacak; önleri açılacaktır.

Komite çalışması, hata yapmaktan ve ka-
rar almaktan korkan, sadece söyleneni ya-
pan çalışma tarzının; "ben"i her türlü "bi-
reyciliği" büyüten hastalıkların panzehiridir.

Kolektif bir işleyişe sahip olan bir ko-
mitede hataların önüne geçilir, insanlar bir-
birlerini disipline ederler ve "biz" düşüncesi
gelişir.

Kitle çalışmasını yükseltmek devrim
hedefini büyütmeektir.

Israrla, kararlılıkla kitlelere gitmeli, on-
ları sorunları etrafında biraraya getirmeli, on-
ları örgütlemeliyiz. Bugün devrimin adı
milyonları örgütlemektir.

Demokrasi Mücadelesi Ve Halk Komiteleri, Halk Meclisleri

Demokratik mücadele halk kitlelerinin hak ve özgürlük mücadelesini örgütler ve Devrimci Halk İktidarına giden yolun taşlarını da döşer. Demokratik mücadele, devrim mücadelesini güçlendirmeye yarayan bir siperdir. Kitleleri eğitmek, sistem dışına çıkarmak, örgütlü hale getirmek demokratik mücadelenin özünü oluşturur. Demokratik mücadele, düzen içi taleplerden yola çıkarak, halkı örgütlemek için legal olanaklardan yararlanmaktır. Halkın kendi kendisini yönetmeyi öğreneceği, mücadelesini örgütleyeceği halk örgütlülüklerini oluşturur. Ancak halk örgütlülükleri geliştikçe devrimci bir kitle hareketi yaratılabilir.

Ülkemiz 1950'lerden itibaren ABD emperyalizminin yeni-sömürgeci haline getirilen ve "çok partili hayat" adı altında "demokrasi getiriyoruz" denilerek adım adım sömürge tipi faşizmin yerleştirildiği, bağımsızlığını yitirmiş, çarpık kapitalizm koşulları altında halkın vahşice sömürüldüğü bir ülke olmuştur...

Bunun anlamı;

Ülkemiz hapishanelerinde 136 bin insanın tutuk olması ve bu sayının sürekli artması demektir.

Her ay ortalama **100 insanımız** iş cinayetlerinde vahşice **katlediliyor** demektir.

Bunun anlamı; 11 milyon işçinin düşük ücretlerle açlığa mahkum edilmesi; açlıktan beklerimizin ölmesi; umutsuzluktan intiharların artması; ulusal hakların gasp edilmesi; inançların baskı altına alınmasıdır.

Emperyalizm ve oligarşi ülkemizin tüm yeraltı ve yerüstü zenginliklerini; işçi, köylü, memur, esnaf... Tüm halkın emeğini yağmayabilmek için baskı ve zulüm uyguluyor...

Halkın en basit hak arayışına copla, gazla, gaza bulanmış basınçlı suyla, silahla, işkenceler-tutaklıklarla, kırdan-şehirde-hapishanelerde katliamlarla cevap veren bir yönetim demokratik olabilir mi?

Sendikal haklarını isteyenlerin işten atıldığı; madenlerde-tersanelerde, inşaatlarda, daha fazla kar elde edebilmek için sağlıksız ve güvensiz koşullarda çalışmaya mahkum edilen; emekçilerin tabutlarının dağ gibi yükseldiği bir ülke demokratik olabilir mi?

İnançları ve değerleri ayaklar altına alınan insanlarımız özgür olabilir mi?

Aydınlar ve sanatçıların iktidarı eleştirmele-

rinin; faşizmin vahşetini anlatmalarının ve faşizme karşı mücadele etmelerinin mutlaka bir bedeli vardır.

Bu bedeli göze alanların tehditlerle, hapishanelerle, baskılarla ve sansürlerle susturulmaya çalışıldığı bir ülkenin sanatçılarının aydınlarının özgür olduğu söylenebilir mi?

En basit bir demokratik hak talebinin işkence ve baskıyla bastırıldığı, kitlesel tutuklamaların yapıldığı, yıllarca süren keyfi tutuklamaların yaşandığı, F Tipi tecrit işkencesinin ağırlaştırılarak sürdürüldüğü, kitapların sınırlandırılıp-yasaklandığı, türkümüş söyletiği için tahliye hakkının gaspedildiği, iletişim ve ziyaret haklarının gaspedildiği bir ülkede adaletin tecelli ettiğı söylenebilir mi? Hapishanelerinden 10 yılda 2000'e yakın tabutun çıktığı bir ülkede DEMOKRASİDEN, ADALETTEN, ÖZGÜRLÜKTEN söz edilebilir mi?

Avukatların, sanatçıların, devrimcilerin, gazetecilerin, tutsak yakınlarının, demokratların, DKÖ'lerin, bürolarının kapıları ve duvarlarının kırılarak basıldığı, yüzlerce insanın gözaltına alındığı; yıllarca hapishanelerde tutulduğu bir ülkede demokrasi var mıdır?

Elbette hayır!

Bu sorulara daha yüzlercesini ekleyebiliriz.

Ancak tüm sorulara vereceğimiz cevap aynı olacaktır:

BU ÜLKEDE DEMOKRASİ YOKTUR.

ÇÜNKÜ BU ÜLKE FAŞİZM İLE YÖNETİLMEKTEDİR.

Parlamento vardır. 550 milletvekili o sıralarda oturtulur. Yasal partiler, dernekler, sendikalar açıktır, faaliyet yürütürler. Lakin, hiçbir faşizmin icazet sınırlarını aşamazlar. Aşanlar, "anasından doğduğuna pişman edilir" ve "demokrasi ve hukuk ölçüleri içinde" gereğı yapılır...

12 Mart, 12 Eylül faşist cuntaları ile yetinmeyen emperyalizm ve oligarşi, cuntalar

Kitle örgütlerini demokratik kılan şey, ne sadece etiketleri, ne de sadece kitle örgütünün iç işleyişiyle, üyeleriyle yönetimi arasındaki ilişkinin demokratik olması değildir. Esas olarak bunu belirleyen sıfat, kitle örgütlerinin demokrasi mücadelesinin aktif, etkin bir parçası olup olmadıklarıdır.

sürecinde halka yaşatılanların onlarca kat fazlasını faşizmin kurumsallaştırdığı 12 Eylül sonrası süreçlerde halkımıza yaşatmıştır, yaşatmaktadır...

Faşizmi yenmeden; hak ve özgürlüklerimizi kendi irademizle kazanmadan, insanca yaşama koşullarını yaratamayacağımız açıktır...

Faşizmi yenmeden; açlığa mahkum edilen halkımızı doyurmak, işsizliği, güvencesizliği, iş cinayetlerini engelleyebilmek mümkün değildir...

Faşizmi yenmeden; ulusal-kültürel haklarımıza kavuşmak; dilini, kültürünü, tarihsel-geleneksel değerlerini korumak-geliştirmek; ırkçı-şovenist baskılardan-linçlerden kurtulmak, ulusal gururunu özgürce yaşayabilmek mümkün değildir...

Faşizmi yenmeden; 780 bin kilometrekare topraklarımız üzerinden, halkımızın başına getirilen tüm belaların sorumlusu olan emperyalistleri ayak izlerine varana kadar kovmak ve dört bir yanı cennet vatanımızı özgürleştirmek, sokaklarımızda bayram havası estirmek mümkün değildir...

İşçiler, işsizler, memurlar, köylüler, esnaflar, serbest meslek sahipleri, mimarlar-mühendisler, öğrenciler, aydınlar, yazarlar, sanatçılar olarak;

Türk-Kürt uluslarından, Arap, Laz, Çerkes, Gürcü, Boşnak, Pomak, Azeri vd. milliyetlerden Alevi-Sünni mezhepleri ve diğer tüm inançlardan;

Kadın, erkek, çocuk, yaşlı-genç demeden tüm Türkiye halkları olarak faşizme karşı ÖRGÜTLENECEK, BİRLEŞECEK VE DİRENECEĞİZ!..

Bu birliktelik ve güçle savaşıacak ve FAŞİZMİ YENECEĞİZ!..

Emperyalizmin işbirlikçisi bir avuç vatan haininin yönettiği bu zulüm düzenine son vereceğiz...

Gerçek anlamda halkın kendi kendisini yönettiği demokrasiyi; Anadolu toprakları üzerinde sosyalizmin zaferini ilan edeceğiz.

Halk kitlelerini bir araya getirmek; halkın mücadelesini örgütlemek ve demokrasi mücadelesini zafere taşımak için HALK ÖRGÜTLÜLÜKLERİNE ihtiyacımız var.

DEMOKRATİK MÜCADELEYİ GELİŞTİRMEK, MİLYONLARI ÖRGÜTLEMEK ZORUNDAYIZ.

En temel hak ve özgürlükleri engellenen halk kitleleri, bu haklarını kazanabilmek için demokrasi mücadelesi vermek zorundadırlar.

Bizim gibi ülkelerde, demokrasinin gerçek anlamıyla kazanılabilmesi için öncelikle onun önündeki tek engel olan emperyalizmle girilen bağımlılık ilişkilerine son verilmesi ve faşizmin tasfiye edilmesi gerekir.

Halkın demokratik taleplerine gerçek anlamda kavuşabilmesi sadece Devrimci Halk İktidarı koşullarında mümkündür.

Elbette demokratik hak ve talepler için mücadele devrime kadar ertelenemez. Halk örgütlü güçleri aracılığıyla hak ve özgürlüklerinin mücadelesini mevcut düzene karşı sürdürür. Örgütlülüğünün gücü, ısrar ve kararlılığının ölçüsüne bağlı olarak bazı haklar kazanılabilir.

Bugün işçi sınıfı ve diğer emekçi kesimlerin ekonomik-demokratik mücadelesi, öğrenci gençliğin akademik-demokratik mücadelesi ve daha farklı alanlarda pek çok hak kazanılmış, faşizm koşulları içinde halk güçleri çeşitli mevziler kazanmışlardır.

Elbette bu mücadele esasen devrim mücadelesinin bir parçası olarak ele alınmak zo-

rundadır. Aksi halde emperyalizm ve işbirlikçilerinden bu düzen içinde kimi hakları vermesini beklemek hayalden öte bir şey değildir...

İşte, bu özelliklerinden dolayı, bu uzun vadeli mücadelenin bütünü gözetilerek değerlendirildiğinde demokratik mücadele, düzenle çelişkileri olan ve çıkarları devrimden yana olan tüm sınıf ve tabakaların, hakları ve talepleri uğruna sürdürdükleri mücadeleye içinde eğitilmesi, bilinçlendirilmesi, örgütlenmesi ve iktidar mücadelesine yönlendirilmesi faaliyetidir...

Örneğin, işçi sınıfı, grev ve direnişler yaparak sürdürdüğü ekonomik-demokratik mücadelesi içinde, iki yılda bir yaptığı toplu sözleşmeler ile maaşlarını yükseltebilir, kısmen çalışma koşullarını iyileştirip, sömürüyü örgütlülüğünün gücü oranında sınırlandırabilir. Fakat, sömürüyü tümenden ortadan kaldıramaz. Kapitalizmin krizlerini doğrudan hedefi olmaktan, zam aldıktan bir süre sonra tüketim maddelerine yapılan zamlarla ya da işten atılmakla, düşük bir ücretle -o da bulabilirse- yeni bir işte çalışmaktan kurtulamaz... Bu mücadele süreçlerinde düzeni daha iyi tanır ve bu düzenin mutlaka değişmesi gerçeğiyle karşı karşıya kalır...

Aynı, 4 ay boyunca kararlılıkla direnen ve meşru-fiili mücadeleleri ile onca saldırı-gözaltı ve işkencelere rağmen patronlara diz çöktüren ROSATEKS işçilerinin şu sözlerinde olduğu gibi;

“Paranın gücü her yerde olduğu gibi polisi, basını kendi tarafına aldı, bu durum bizi korkutmadı, daha da güçlendirdi. Basın ne işe yarar, polis kimin için ve ne için vardır? Bu soruların cevabını direniş boyunca öğrendik. (...) Ne geldiyse başımıza birlik olmadığımız için, ne kazandıysak birlik olduğumuz için...” (Yürüyüş, sayı: 339. syf: 15-16)

İşçiler, memurlar, yoksul gecekondu-lar, köylüler ve diğer halk kesimleri hak ve özgürlükleri için sürdürdükleri demokratik mücadele içinde daha fazla örgütlenmek,

daha güçlü olmak ve bedel ödemeksizin hakların kazanılamayacağı gerçeğini öğrenirler.

Bu mücadeleleri içinde sorunlarının kaynağının emperyalizm ve oligarşi olduğunu ve halkın iktidarına ulaşılmadığı sürece gerçek kurtuluşun mümkün olmadığını kavradıkları ölçüde devrim mücadelesinin bir parçası olurlar.

Demokratik mücadelenin bir “okul” olma işlevi budur...

Dost-düşman kavramları bu “okul”un öğreticiliği altında yerli yerine oturur.

Demokratik mücadele; kitlelerin eğitilmesi, siyasallaştırılması ve devrime hazırlanması mücadelesidir...

Demokratik mücadele; halk kitlelerinin en yakıcı sorunlarının çözümü, hak ve çıkarlarının kazanılması mücadelesi süreçlerinde bir araya getirilmesi, örgütlenmesi sürecidir...

Demokratik mücadele; halk kitlelerinin mücadele sürecinde oluşturdukları halk örgütlenmeleri içinde kurulan komiteler ve meclisler aracılığıyla kendi kendilerini yönetmeyi öğrendikleri bir mücadeledir...

Halk bu örgütlenmeler aracılığıyla sürdürdüğü mücadeleler içinden karar alma, uygulama ve denetleme süreçlerine bizzat katılarak YÖNETMEYİ öğrenir...

Kitle örgütlerini demokratik kılan şey, ne sadece etiketleri, ne de sadece kitle örgütünün iç işleyişiyle, üyeleriyle yönetimi arasındaki ilişkinin demokratik olması değildir. Esas olarak bunu belirleyen sıfat, kitle örgütlerinin demokrasi mücadelesinin bir parçası, aktif, etkin bir parçası olup olmadıklarıdır.

Demokratik Mücadelenin Hedefi Nedir?

Demokratik mücadele halk kitlelerinin hak ve özgürlük mücadelesini örgütler ve Devrimci Halk İktidarına giden yolun taşlarını da döşer. Demokratik mücadele, devrim mücadelesini güçlendirmeye yarayan bir

Demokratik mücadelenin özü; her yeni-sömürge ülkede faşist baskı ve yasalarına rağmen sürdürülen yasal bir olanaktan sonuna kadar yararlanmakla birlikte, esasen meşru mücadele yöntemleriyle yaratılan temel hak ve özgürlüklerin kazanılmasıdır... İşte, demokratik mücadeleyi bu temel üzerinde, bu hedefler doğrultusunda sürdürebilmek için, bu mücadeleyi kesintisiz yürütebilecek örgütlenmelere ihtiyaç vardır... Buna kısaca; “amaca uygun araçlara sahip olmak” da diyebiliriz...

siperdir. Kitleleri eğitmek, sistem dışına çıkarmak, örgütlü hale getirmek demokratik mücadelenin özünü oluşturur. Demokratik mücadele, düzen içi taleplerden yola çıkarak, halkı örgütlemek için legal olanaklardan yararlanmaktır.

Halkın kendi kendisini yönetmeyi öğreneceği, mücadelesini örgütleyeceği halk örgütlülüklerini oluşturur.

Ancak halk örgütlülükleri geliştikçe devrimci bir kitle hareketi yaratılabilir.

Devrimci bir kitle hareketi yaratmak için kitlelerin acil taleplerine sahip çıkmak; fiili-meşru mücadele yöntemi ve araçlarıyla bu mücadeleyi sürdürmek gerekir.

Devrimci bir kitle hareketi, devrim hedefiyle yürütülen demokratik mücadele anlayışıyla yaratılabilir...

Sadece teşhir etme ve protesto-kınama anlayışıyla halk hareketini devrimcileştirmek hayaldir... Bu protestocu kınamacı “mücadele” tarzı, düzenin icazet sınırları içinde hareket eden -etmesi istenen- Sivil Toplum Kuruluşları (STK)’nın hareket tarzıdır... Bu tarzın yaratıcısı emperyalizmdir.

Emperyalistler, sömürüyü artırmak ve dünya halklarını tahakküm altına almak

için işgaller, katliamlar gerçekleştirirlerken; bunlara karşı gelişecek olan halkın öfkesini dizginlemek için STK'ları yarattılar. Sivil toplumculuk, burjuvaziyle uzlaşmaktır.

Eylem yapmayan, direnmeyen; devrimci şiddetten uzak duran bu anlayış dilekçe, şikayet, basın açıklaması, e-maillerle “muhalefet” örgütlemektedir... Reformistlerin tamamının, “mücadele ve muhalefet tarzı bu olmuştur... Oysa, bu tarz bir mücadele ile hiçbir hak kazanılamaz... Zaten kazanmak için, düzenden, faşist diktatörlüklerden hak dilenmek için emperyalizm tarafından geliştirilmiş bir anlayıştır bu...

Bu nedenledir ki, hak ve taleplerimizi iktidardan, egemen sınıflardan kopara kopara alabilmek için devrimci meşruiyetimizin gücü ile hareket etmeli, burjuvaziye, taleplerimizi karşılamaya mecbur bırakmalıyız...

Bu muhalefetin ete-kemiğe büründüğü yer, halkın meşru örgütleridir... Yani, halk komiteleri ve halk meclisleridir...

İşçi sınıfının gasp edilen haklarını kazanmak, örgütsüzleştirme saldırılarını geri püskürtmek, işçi kıyımlarına karşı mücadele edebilmek, ücret ve çalışma koşullarını düzeltilebilmek, iş cinayetlerine son vermek için işçi meclisleri örgütlenmelidir.

Yine, gecekondulu mahallelerinde “Kentsel Dönüşüm” adı altında gündeme getirilen yıkım ve sürgün politikalarına karşı “Yerinde İslah” talebi etrafında, yıkımlara karşı halk komiteleri ve halk meclisleri’nin örgütlenmesi zorunludur... Keza memurlar, sanatçılar-aydınlar, mimarlar-mühendisler gibi alanlarda halk meclisleri oluşturulmalıdır.

Halk komiteleri, halkı kendi sorunları etrafında örgütlemek ve örgütlü gücün önüne ikna etmek için gereklidir.

AKP faşizmine karşı tüm halk kesimlerini faşizme karşı bir cepheye birleştirme zorunluluğu, aynı zamanda halk komiteleri ve halk meclislerini örgütleme sorumluluğuna

da beraberinde getiriyor.

Faşizmi geriletmek, halk komiteleri ve halk meclisleri’nde örgütlü bir devrimci halk hareketi yaratmak...

İşte demokratik mücadelenin hedefi tam olarak budur...

Peki, bu hedefe hangi araçlarla ulaşılacak? Demokratik mücadelenin araçları neler olacaktır?

Demokratik Mücadelenin Araçları Nelerdir?

DKÖ’ler; sendika, dernek, oda, vakıf, kültür merkezleri, yayın kuruluşları, dergi, gazete vb. kurumlaşmalardır...

Emperyalizm çağında, faşizmle yönetilen yeni-sömürge bir ülkede esas olarak halk örgütsüzdür, ya da örgütsüzleştirmek için egemen sınıflar tarafından sürekli baskı ve zulüm altındadır...

Örgüt kurma, dernek, oda, vakıf oluşturma tekeli, esas olarak iktidardaki sınıf olan burjuvazinin elindedir...

Burjuvazi, kitleleri denetim altına alabilmek için bizzat kendisi dernekler, partiler, sendikalar, odalar kurar. Yönetimlerini kendisi oluşturur, düzenin ihtiyacı olan kararları alır, aldırır... Bu örgütlenmeler içinde, devletin direkt denetimi dışında, ideolojisi ve politikalarıyla birlikte yönlendirme çabası da vardır...

Faşizm, bir yandan bu örgütlenmelerle halkı denetlemeye çalışırken, diğer yandan da baskı ve zulümle sindirmeyi ve örgüt fobisi yaratarak örgütsüzleştirmeyi de hedeflemektedir...

Elbette bu saldırılar da bir yere kadardır...

Halk bu baskı ve zulme karşı direniş içinde de örgütlenmeye ve iktidarlara örgütlenme hakkını dayatmaya başlar... Ve bugün ayakta olan, mücadele içinde yer alan tüm DKÖ’ler, sömürü, baskı ve zulme karşı mücadele içinde kazanılan hakların ve mevzilerin ürünleridir...

Demokratik mücadele, sadece yasal örgütlenmeler olan DKÖ'ler aracılığıyla ve-
rilmez elbette... Yasal olmayan ama halkın
açık-meşru örgütlenmeleriyle de demokra-
tik mücadele verilebilir...

Çünkü;

***“Bizim gibi ülkelerde demokratik mü-
cadele, yasalılık değil, meşruluk temelinde
ele alınmalıdır. Halk kitlelerinde yarattı-
ğımız örgütlülükler, her an ortadan kal-
kabilir. Böyle olduğunda dahi, bu kitle ör-
gütleri meşru temelde yaşamalıdır.”*** (Dur-
sun Karataş)

Ülkemizin mevcut koşullarında mücadele
etmeye çalıştığımızda sürekliliği olabilecek
ve mücadelede kesintisizliği sağlayabilecek
temel örgütlenmeler olarak halk komitele-
ri ve halk meclisleri kurmak ve geliştirmek
zorunludur. Halk içinde kökleşmek ancak
böyle mümkün olabilir...

Demokratik Mücadelede Meşru Mücadele Anlayışı Esas Alınmalıdır!

Demokratik mücadelenin devrimci halk
muhalafeti yaratma hedefine ulaşabilmesi
için düzenin çizdiği yasal sınırın ötesine ta-
şınması gerekir...

Yasal sınırlar, DKÖ'lerin hazırlayacağı
bildiriden yapacağı tüm etkinliklere kadar,
düzene, iktidarlara zarar vermeyeceği he-
saplanarak konulan sınırlardır... Bu sınırlar
içinde yürütülen faaliyetlerle halka yönelik
olarak sürdürülen sömürü ve zulüm politi-
kalarına, anti-demokratik uygulamalara, fa-
şist saldırılara, halkların inançlarına-değer-
lerine konulan yasaklara karşı mücadele et-
mek ve demokratik hakları kazanmak müm-
kün olamaz...

Çünkü, düzen bu yasal sınırları, kendi ik-
tidarını tehdit edecek olan bu en temel hak
ve özgürlükleri kısıtlamanın güvencesi ola-
rak düzenlemiş ve yürürlüğe sokmuştur...

Örneğin; sendikal örgütlenme bir hak ola-
rak Anayasa'da yazılıdır. Ancak, sendikali

**Faşizme karşı demokrasi mü-
cadelesinde hedef faşizmin yıkıl-
ması ise; komiteler ve meclisler, bu
hedefi gerçekleştirecek olan kitle-
lerin bir araya getirilip örgütlen-
dirilmesi ve mücadeleye katılma-
sının araçlarıdır.**

olmak ülkemizde işsiz kalmak, aç kalmak,
işkence görmek, tutuklanmak gibi sayısız en-
gellerle zorlaştırılmıştır... Yasal, bürokratik
engellerin yanı sıra fiili-keyfi engellemelerle
sendikalaşma oranı yüzde 9'ların altına dü-
şürülmüştür... Hele hele 2003 yılında yü-
rürlüğe sokulan 4857 sayılı “Kölelik Yasa-
sı” tarafından yasalaştırılan Taşeron Siste-
mi uygulamaları yıllar içinde kamu ve özel
sektörün tamamına hakim kılınacak... İkti-
dar taşeron işçiliğin yaklaşık 11 milyon iş-
çinin tamamını kapsamı için çalışmalar ya-
pıyor. Ayrıca Ulusal İstihdam Stratejisi ha-
zırlıklarıyla birlikte hayata geçirilmeye ça-
lışılan örgütsüzleştirme saldırılarını da he-
saba katarsak sendikaların tamamen tasfiye
edilmeye çalışıldığı açıkça ortadadır.

Sendikaların, mevcut yasalar ve hazır-
lıkları devam eden saldırı yasaları çerçeve-
sinde hareket edeceklerini düşünürsek gi-
derek yok olmaları kaçınılmazdır.

Benzeri durum memurlar, esnaflar, köy-
lüler, mühendisler, mimarlar, doktorlar,
avukatlar, öğrenciler... Kısacası tüm halk ke-
simleri için geçerlidir.

Son dönemde 657 sayılı kanunu de-
ğiştirerek kamu emekçilerinin iş güvencesini
ortadan kaldırma hazırlıkları; TMMOB'nin
yetkilerini gasp etmeleri; artan vergiler,
ürünlere konulan kotalar vb...

Halkın tüm kesimleri, emperyalizm ve
oligarşinin açık saldırısı altındadır...

Bu koşullarda gasp edilen temel hak ve
özgürlüklerimizin savunulmasını, zaten ya-
şamımızı zindan eden yasalarla sınırlama-
ya çalışmak, daha baştan tüm dayatmaları ka-
bullenmek demektir...

Faşizmin yasallık kuşatması kırılmadan, halkın gasp edilen haklarını almak, mevcut kazanılmış hakları korumak ve yeni haklar-mevziler kazanmak mümkün değildir... Halkımızın bir deyişinde olduğu gibi, “Fincancı katırlarını ürkütmezsek” faşizmin saldırılarını geriletemeyiz...

İşte, bunun yolu meşru ve fiili mücadeledir...

Meşru ve fiili mücadelenin sınırlarını hiçbir düzen yasası çizemez... Bu mücadelenin sınırlarını belirleyen, kavgası verilen taleplerin kazanılması için HER ŞEYİ YAPMA KARARLILIĞINDA OLAN HALKTIR!..

Demokratik mücadeleyi faşizmin pervasızlığını geriletecek düzeyde devrimci bir perspektifle sürdüremeyenler, faşizmin iradesine tabi olurlar...

Bu irade savaşında, “devrimci irade tüm iradelerden güçlüdür” anlayışıyla mücadele edildiğinde ve teslim olunmadığında, faşizme geri adım atırlabilir.

Demokratik mücadelede bu tarzın onlarca örneğini yaratanlar sadece Cephelilerdir...

Bu Cepheli mücadele tarzıdır!..

12 Eylül öncesi Koç Holding’e -ilke kararları olduğunu ifade etmelerine rağmen- “1 Mayıs işçi sınıfının bayramıdır. O gün işçiler ücretli izinlidir” maddesini kabul ettiren bu mücadele tarzıdır...

Barınma hakkını ortadan kaldırmaya çalışan iktidarlara karşı direnerek gecekondlu mahallelerini kuran, yıkımlara direnerek haklarını savunan bu mücadele tarzıdır...

Yıllardır tüm kuşatılmışlığına, yasaklanmasına rağmen 1 Mayıs alanını kazanan bu mücadele tarzıdır.

Güler Zere’yi katliamcı zindancıların elinden alan, Cephe gerillası Ali Yıldız’ı toplu mezarı açtırarak bulan can bedeli bir mücadeleyi haklılığın ve meşruiyetin gücüyle yürüten bir Cephe tarzıdır...

Kimi zaman Türkan Albayrak, Cansel Malatyalı gibi tek başınayken, kimi zaman

Rosateks, BEDAŞ gibi kitlesel direnişle, kimi zaman çadırlarda direnerek, kimi zaman ölümüne açlığa yatarak ama hep meşruluğun gücüyle direnerek zaferleri kazandık.

Meşru mücadele faşizmin baskı ve zulmünün, hak gasplarının panzehiridir...

Demokratik Mücadele Amaç Değil, Araçtır...

Demokratik mücadelenin gerektirdiği bedelleri ödemeyi göğüsleyemeyenler, demokratik mücadeleyi devrimci içerik ve biçimiyle değil de demokratça yürütmeyi tercih ederler...

Bu tercih de onları demokratik mücadeleyi HER ŞEY olarak görme yanılgısına götürür...

Devrim mücadelesinde kitlelerin okulu olma işlevi yürütecek bir araç olan demokratik mücadele; bu kesimlerin elinde amaç haline gelir...

Faşizmin vahşetini, zulmünü görmezden gelerek, devrimcilerin ve halkın haklı şiddetini mahkum etmek için, bir devrimci eylem veya direniş sonrasında “nereden gelirse gelsin her türlü şiddete karşıyız” açıklaması yapanlar, devrimci mücadeleyi, halkın adalet arayışını “terörizm” olarak suçlar ve eksenlerle zaman zaman aynı çizgide buluşurlar...

Bu buluşmanın temeli esasen düzen içi bir muhalefet yapma tercihi ve demokratik talepler için mücadeleyi amaç olarak görme anlayışıdır...

Bu durum Marksist-Leninistlere karşı revizyonist Almanya Sosyal Demokrat Partisi’nden Bernstein’ci, Kautsky’ci tasfiyeciliğin şiarı olan “reformlar her şeydir, devrim hiçbir şey” anlayışının, günümüz koşullarındaki yansımasıdır...

Ülkemizde bu anlayışın sahipleri 12 Eylül’den bu yana adım adım örgütlerini düzenin istediği bu biçime göre dönüştürerek yasal partilerini kuran oportünist, revizyo-

nist tasfiyecilerdir aynı zamanda...

Demokratik mücadele, reformculuk amaç haline getirilince, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm hedefi, devrim ve iktidarı hedefi en baştan kaybedilmiş, bir kenara bırakılmış oluyor...

Emperyalizmin yeni sömürgesi ve faşizmle yönetilen bir ülkede demokratik haklar ve çıkarlar, devrim ve iktidar hedefi olmaksızın kazanılamaz...

Demokratça yürütülen bir mücadele protestocu ve şikayetçi, düzenin yarattığı sorunlardan mızızlanan bir mücadeledir... Düzenin sahipleri, koltuklarını tehlikede görmezlerse asla yerlerinden kımıldamaz, bir-iki bağırıp-çağırma da zerre kadar önem vermezler...

Demokratik mücadeleyi amaçlaştıran tarz, Avrupalı “sivil toplumcu” anlayıştır... Emperyalizmin ürettiği icazetçi ve hak dilenme zihniyetinin ürünü olan bu anlayış halkın kölece sömürüsüne daha baştan rıza gösterilmesi demektir...

Demokratik mücadeleyi amaç olarak görenler, devrim ve iktidarın zorla ele geçirilmesi hedefinden uzaklaşanlar, düzenin yarattığı sorunları çözme iradesi de göstermezler...

Örneğin; bu kesimler, EMEP’lilerin HEY Tekstil işçilerinin direnişinde olduğu gibi, işveren ayak direyip de direnişin süresi uzayınca, daha güçlü ve bedel ödemeyi gerektirecek, işvereni sıkıştırarak, düzeni cepheden karşısına alacak eylemler yapmak gerektiğinde, direnişi alele acele bitirir, aynı sarı sendikacılar gibi “mücadelemizi hukuk alanında sürdüreceğiz” yalanıyla işçileri satar, bu “yükü” sırtlarından atarlar...

Ya da TAYAD’lı Aileler Trabzon’da faşizmin, kontrgerillanın örgütlediği linç saldırısıyla yüz yüze kaldıklarında “Trabzon’da F Tipi mi var? Niçin burada bildiri dağıtıyorsunuz!” diye, polisle aynı dili kullanarak, devrimcilere yönelik saldırının da aleti olurlar...

Bu anlayışın “Kentsel Dönüşüm” adı al-

Sovyetler, 1905 Devrimi içinde doğmuş, 1917 Ekim Devrimi’ni gerçekleştirmiş, proletaryanın en uzun süreli ilk iktidarına adını vermiş bir örgütlenme olarak tarihe geçmiş bir halk örgütlenmesi modeli oldu...

tındaki barınma hakkına yönelik saldırısına karşı tavırları da yine düzenle uzlaşma hedefli, protestocu veya üç kuruş daha fazla para alarak sürgün ve yıkım saldırısını kabullenmektir.

Elbette sorunun kaynağı ideolojiktir ve bu kesimlerin mücadeleye dair çarpık, yanlış bakış açılarına sahip olmalarından kaynaklanmaktadır...

Demokratik Mücadele ve Çarpık Anlayışlar...

Demokratik mücadele halk kesimlerinin egemen sınıflara karşı birçok cephede hak ve çıkarlarını kazanmak için yürüttüğü genel mücadelenin, devrim mücadelesinin önemli bir parçasıdır...

Hal böyle iken, demokratik mücadelenin devrim ufkunun-hedefinin bir parçası olduğunu görmezden gelen, yok sayan anlayışlar demokratik mücadelenin ülkemiz toprakları üzerinde geliştirilmesinde ve halkın hak ve taleplerini kazanmasının önünde, düşmandan sonra en önemli engeli oluşturmaktadırlar...

Nedeni, demokratik mücadeleye dair çarpık bakış açısına sahip olmalarıdır...

Sorunun temeli ideolojiktir...

Bu kesimler kendilerine ne kadar “sosyalist”, “komünist” veya M-L sıfatı yakıştırsalar da, esasen burjuva ideolojisinden etkilenmiş, düzen içileşmişlerdir...

Demokratik mücadeleyi, “demokratça” mücadele olarak ele alan bu kesimler, em-

peryalizmin sola biçtiği elbise olan “sivil toplumculuk” elbisesini parça parça üzerlerine geçirmişlerdir...

Oportünizm, reformizm, Kürt milliyetçiliği bu çarpık anlayışı sahiplenme konusunda adeta bir yarış halindedirler...

Bu kesimler ideolojik gıdasını burjuvaziden almaya başlamışlardır.

Örneğin; ÖDP’nin AB’ye utangaçça boyun eğişinin ürünü olan “HAVET” tavrı ile, MKP’nin 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nü “Dünya Kadınlar Günü” olarak ele almasının kaynağı burjuva ideolojisinin önünde boyun eğmiş olmalarıdır.

Keza; Kürt milliyetçileriyle, onlara yedeklenen MLKP arasın da ideolojik olarak bir fark kalmamıştır...

Çünkü; mücadele, esas olarak düzeniçileşme hedefine kilitlenmiş; YASALLAŞMA TEK HEDEF olarak görülmüş, devrim mücadelesi bu hedef uğruna tasfiye edilmeye çalışılmıştır...

Devrim hedefinden uzaklaşılnca, kaçınılmaz olarak demokratik mücadelenin içeriği ve biçimleri de değiştirilmektedir...

Değiştirmeyi, dönüştürmeyi, düzenden mutlaka mevzi ve hak kazanmayı hedefleyen bir anlayış yerine, protesto eden, kınayan, şikayet eden, biçimleri ve dilini bile düşmanın belirlediği bir mücadele anlayışı, bu kesimlerin tamamına adım adım hakim olmuştur...

Bu kesimler mücadelenin sınıfsal zeminden uzaklaşmış, reklamcı, burjuva medyanın kendilerine yer verebileceği biçimlere, küçük-burjuva AYDIN TARZINA öykünen bir anlayışa kapılmışlardır...

Bu tarzda; halk, halkın çıkarları, beklentileri, kazanımları yoktur... Varsa, yoksa kendilerinin var olduklarını gösterecek anlamlı görüntülerin yaratılmasıdır...

Bu tarzda, ısrar, kararlılık, uzun hedefli bir mücadele anlayışı ve pratiği yoktur...

Genellikle bedel ödmeden, yoğun emek harcamadan kısa sürede sonuç alma beklentisi içinde olduklarından, süreç uzayın-

ca ve özellikle de bedeller gerektiğinde hemen bir yolunu bularak o eylemi, direnişi bitirirler...

Demokratik mücadele bir tercih sorunu değil, devrim mücadelesi açısından, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesini KİTLESELLEŞTİRMEK ve SİYASALLAŞTIRMAK açısından bir zorunluluktur. Dolayısıyla ülkemiz solunun iktidar hedefi olmadığı için böyle bir hedefi de yoktur.

Demokratik Mücadelede; Halk Komitelerinin ve Halk Meclislerinin Yeri...

Demokratik mücadelenin özü; her yeni-sömürge ülkede faşist baskı ve yasalarına rağmen sürdürülen yasal bir olanaktan sonuna kadar yararlanmakla birlikte, esasen meşru mücadele yöntemleriyle yaratılan temel hak ve özgürlüklerin kazanılmasıdır...

İşte, demokratik mücadeleyi bu temel üzerinde, bu hedefler doğrultusunda sürdürebilmek için, bu mücadeleyi kesintisiz yürütebilecek örgütlenmelere ihtiyaç vardır...

Buna kısaca; “amaca uygun araçlara sahip olmak” da diyebiliriz...

Halk komiteleri ve halk meclisleri de bugünden yarına, halkın kendi öz örgütlenmeleri olarak demokratik mücadelenin de aslı hedefi olarak devrim mücadelesinin vazgeçilmez, zorunlu, meşru kitle örgütlenmeleridirler...

Hele hele, bizim gibi, faşizmin tüm yaşam alanlarını zapturapt altına almaya çalıştığı ülkelerde bu örgütlenmeler mücadelenin zaferi açısından iki kat daha fazla zorunludurlar...

Devrim, kitlelerin eseri olacağı için, bu zorunluluk hali...

Halk komiteleri ve halk meclisleri halkın kendi öz örgütlenmeleri olduğu için, halkın kendi hak ve çıkarlarını kazanmak için en geniş kitlesellikte bir araya gelebileceği ve kendi kararlarını alarak mücadeleyi sür-

dürebilecekleri için gerekli ve zorunludurlar...

Salt DKÖ, sendika, parti... vb. kurumlaşmalarla en geniş kesimleri kucaklayacak bir mücadele hattı oluşturulamaz.

Özellikle 90'lı yıllar sonrasında emperyalizm tüm muhalif örgütlenmelere şekilsizlik, duyarsızlık, uzlaşmacılık, düzenicilik zehrini bulaştırmaya çalışmış; bu örgütler etkisizleştirilmiş, misyonunu yitirmişlerdir.

Kendi kitlesinin talepleri için militan bir mücadele hattı örölmediği için tabanına yabancılaşmış; kitlelerin politika üretimine katılmadığı; direnmek yerine uzlaşmacılığın hüküm sürdüğü; dolayısıyla da kendi özgücüne güven-sizleşmiş bir mücadele anlayışı hakim kılınmıştır.

Bu anlayış devrimci değildir. Bu anlayışla geniş halk kitlelerini kapsayacak ve harekete geçirecek örgütlenmeler yaratılmaz; faşizme karşı kararlı bir mücadele sürdürülemez.

Bundan dolayıdır ki; halkın hak ve özgürlüklerini kazanma mücadelesinin asli örgütlenmeleri, meşru halk örgütleri olmak durumundadır...

DKÖ'ler, sendikalar karar alma, uygulama ve denetleme işleyişlerini, üyelerinin komiteler ve meclisler biçiminde örgütlenmesi yoluyla, Halk komitelerinin ve halk meclislerinin işleyişlerine dönüştürmelidirler... Yoksa, hasbelkader yönetimlere gelen kişi ve grupların niyetleri ve dar grup çıkarlarını temsil eden, kapsayıcılığı ve demokratikliğini yitirmiş, "tekke"ler haline gelmeleri kaçınılmaz olacaktır... Bundan dolayıdır ki; hitap ettikleri en geniş kitleleri harekete geçirmek şöyle dursun, kendi üyelerinin onda birini bile harekete geçirmeyen, işlevsiz, varlığı ile yokluğu belli olmayan kurumlar olarak yok oluşu yaşayacaklardır...

Faşizme karşı demokrasi mücadelesin-

"Köylülerin toprak mücadelesine önderlik etmeli ve onlara toprak dağıtmalıyız; onların çalışma şevklerini yükseltmeli ve tarım üretimini arttırmalıyız; işçilerin çıkarlarını korumalı, kooperatif kurmalı, dış bölgelere ticareti geliştirmeli ve kitlelerin karşılaştıkları sorunları, yani yiyecek, giyecek, konut, yakacak, pirinç, yemeklik yağ ve tuz, hastalık ve sağlık, evlenme gibi sorunları çözmeliyiz... Kısacası, kitlelerin günlük hayatındaki bütün pratik sorunlara önem vermeliyiz..." (Mao-Seçme Eserler-Cilt:1 syf: 189-190)

de hedef faşizmin yıkılması ise; komiteler ve meclisler, bu hedefi gerçekleştirecek olan kitlelerin bir araya getirilip örgütlen-dirilmesi ve mücadeleye katılmasının araçlarıdır.

Halk kitleleri, kendi talepleri ve çıkarlarını kazanma mücadelesinde, kendilerine söz ve karar hakkı tanınmayan hiçbir kurumda, örgütlenmede ciddi ve samimi anlamda görev almamaktadırlar...

Faşizme karşı demokrasi mücadelesi, bizim gibi ülkelerde bedeller ödemeyi gerektiren bir mücadeledir... Halkın bu bedelleri göğüsleyebilmesi için gönüllü olarak, bilerek ve isteyerek mücadeleye katılması gerekir... Bunun için de mücadelenin her aşamasında sözüne, kararına, emeğine ihtiyaç duyulan değer verilen bir işleyişin olduğu örgütlenmeler halkın katılacağı, sahipleneceği, kendi öz örgütlenmeleri olmak durumundadır...

Halk komiteleri ve halk meclisleri; halkın düzende yaşadığı tüm sorunların çözümü mücadelesine kendi sözü ve kararlarıyla katılacağı birleştiğinde açığa çıkan gücünün farkına vardığı, bu güçle yaşamları-

nı değiştirebileceklerine inandıkları halk örgütlenmeleridir...

Halk komiteleri ve halk meclisleri; halkın düzende yaşadığı tüm sorunların çözümlerinin birleşmekten geçtiğini gösteren halk örgütlenmeleridir...

Halk komiteleri ve halk meclisleri; faşizmin zulmünün ezdiği, kapitalizmin vahşi sömürüsünün güçsüzleştirdiğı, aç-açıkta bıraktığı, yoksullaştırdığı halkın dayanışmayı örgütleyerek, birbirine yaslanmayı öğrenerek ayakta kalmayı başardığı halk örgütlenmeleridir...

Halk komiteleri ve halk meclisleri; halk olarak yaşadığımız tüm sorunların sorumlusu olan emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi, kapitalizme karşı sosyalizm mücadelesinin zafere taşınmasını sağlayacak olan halkın en geniş kesimlerinin birliğini sağlayacak olan kitlesel örgütlenmelerdir...

Halk komiteleri ve halk meclisleri; bugün AKP faşizminde ifadesini bulan ve halkın yaşadığı yıkım ve sürgün saldırılarından, yozlaştırmaya, en basit hak arama, kendisini ifade etme ve örgütlenme çabasına karşı cop, gaz, işkenceli gözaltı ve yıllarca F Tipi tecrit işkencesi altında yaşatılan tutsaklıklara, tüm adaletsizliklere, hak gasplarına karşı, halkın örgütlü, örgütsüz tüm kesimlerini birleştirecek olan Faşizme Karşı Demokrasi Cephesi'nin bölge ve alanlardaki alt örgütlenmeleridirler...

Halk komiteleri ve halk meclislerinin taşıdığı bu önem, sadece bizim ülkemize has değildir elbette... Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi veren tüm halklar ve ülkeler için geçerlidir...

Dünyanın çeşitli bölgelerinde birbirine benzer çeşitli örgütlenmeler, halkların mücadelesinin taşıyıcıları olmuş ve zaferler kazanmışlardır...

Anadolu halkları olarak dünyanın ezilen, yoksul, emekçi halklarının mücadelesi ve örgütlenme, deney ve birikimlerinden de yararlanacağız kuşkusuz...

Dünyadan Halk Örgütlenmeleri Örnekleri: Mücadelenin İçinde Oluşan Örgütlenme SOVYETLER...

Türkçe'deki karşılığı, Şura veya Konsey anlamına geliyordu...

1905 Ayaklanmaları'nın içinde, grevleri ve sokak çarpışmalarını yönetebilecek bir politik örgütlenme ihtiyacı, emekçilerin kendi kararlarını kendilerinin almasını sağlayacak bu örgütlenmeleri yarattı.

İlk Sovyet, 1905 başlarında, greve çıkan Petersburg işçilerinin birbirleriyle ekonomik dayanışmayı sağlamak için işçi temsilcilerinden oluşturdukları komiteye, giderek daha fazla sayıda işçi temsilcinin katılmasıyla kurulmuş ve grevi yönetmeye başlamıştır. Kararları birlikte almaları ve mücadeleyi zafere ulaştırmaları, bu ilk Sovyet'in ülke genelinde duyulmasına yol açtı...

Petersburg Sovyeti'nin ardından Moskova işçiler de Eylül ayındaki grevler sırasında Moskova Sovyeti'ni kurdular...

Sovyet örgütlenmesi, illerde ve fabrikalarda kurulan komitelere dayanıyordu... Birim komiteleri, fabrikadaki işçi sayısına göre kendilerini temsil edecek delegeleri seçip, Sovyet'e yolluyordu...

Lenin, Sovyet örgütlenmesini daha ilk oluşumundan itibaren heyecanla karşılayarak, onları "iktidar organları" olarak tanımlamış, devrimci misyonunu daha o günlerden fark eden önder olmuştur...

"Bu organlar, sadece ve sadece halkın devrimci kesimi tarafından kuruldu; tüm yasa ve tüzüklerin dışında halkın saf yaratıcılık gücünün eseri olarak, halkın bağımsız eyleminin bir görünümü olarak, tamamen devrimci tarzda kuruldu." (Yürüyüş Sayı: 40 / syf: 33)

Başlangıçta iller düzeyinde kurulan Sovyet, 1905 Devrimi sonrası gerileme yaşsa da 1917 Şubat Devrimi öncesinde yönetememe krizi yaşayan Çarlık otokrasisine karşı geliştirilen mücadele içinde yeniden

doğdu ve fabrikalara, semtlere, köylere, askeri birliklere ulaştı; yaygınlaştı...

Öyle ki, devrimci örgütlenmelerin olmadığı yerlerde bile, halk “KENDİ ÖRGÜTÜ” olarak bildiği Sovyetleri oluşturuyor, kendi kararlarını kendi alarak mücadelede atılıyor, kendi kendilerini yönetiyorlardı...

Sovyetler, kurulduğu her yerde halkın ekonomik, sosyal, kültürel sorunlarını çözmek için mücadele ediyor, asker Sovyetleri kendi komutanlarını bile kendisi seçiyordu...

1917 Şubat Devrimi sonrasında “ikili iktidar” dönemini yaşatacak kadar örgütlenmişlerdi... Duma’da, devlet yönetiminde burjuvazi iktidardaydı, sokakta ise Sovyetler vardı.

İşçi, köylü ve asker Sovyetleri kendi “silahlı milis” örgütlenmesini de yaratmış, iktidarı tümüyle ele geçirmenin hazırlıklarını yapıyordu... Nitekim, 1917 Ekim’inde Tüm Rusya İşçi, Köylü, Asker Vekilleri Sovyeti I. Genel Kurulu toplantısı yapılırken, aynı saatlerde Bolşeviklerin önderliğinde Kışlık Saray basılıyor, Duma, burjuva hükümet ve Çar tutuklanıyordu...

Devrimi yapan, Sovyetler içinde çoğunluğu elde eden Bolşevikler önderliğinde silahlandırılmış işçi-köylü halk kitleleriydi.

Sovyetler, 1905 Devrimi içinde doğmuş, 1917 Ekim Devrimi’ni gerçekleştirmiş, proletaryanın en uzun süreli ilk iktidarına adını vermiş bir örgütlenme olarak tarihe geçmiş bir halk örgütlenmesi modeli oldu...

Rus Devrimi, Marksizmi öğrenmek için işçi çevrelerinden oluşturulan Krujki’lerden (okuma grupları) başlayan ve her fabrikada oluşturulan fabrika komitelerinin yaygınlaştırılması ve bu komitelerin, 1905 Devrimi içerisinde halkın kendi kendisini yöneteceği Sovyet örgütlenmesine dönüştüğü bir halk örgütlenmesini yaratarak, dünyanın ezilen halklarına çok değerli bir örnek oluşturmuştur...

“Diem rejimiyle ‘on Vietnamlı’nın bir araya gelmesini yasakladığı ve halkın büyük çoğunluğunun stratejik köylerde yaşadığı ağır baskı koşullarında, Güney Vietnam’da kurulan ilk örgütlenmeler Cenaze Kaldırma Derneği ve ya Domuz Kesme Derneği gibi çok sıradan amaçlar çerçevesinde kurulmuş derneklerdir...”

Köylü Birlikleri’nden “Konsey”lere ve Halk Meclislerine bir “Uzun Yürüyüş”... Çin Halk Örgütlenmeleri...

Çin, çok uluslu ve azınlık milliyetlerden oluşan 400 milyonluk nüfusun %95’inin köylülerden oluştuğu, liman kentlerinde emperyalist işgalcilerin askeri güçleriyle sömürülerini güvence altına aldığı; kırlık bölgelerde ise işbirlikçi yerel mütegalibe ve zorba toprak ağalarının hakim olduğu yarı-sömürge feodal bir ülkeydi.

İlk olarak, 1926 yılında toprak ağalarının köylüleri en vahşi koşullar altında sömürdükleri, köylülerin açlıktan kıvrandıkları, zulüm-işkence altında çalıştırıldıkları günlerde gizli-illegal-köylü komiteleri, Köylü Birlikleri kurmaya başladılar...

Bu birlikler aracılığıyla köylüler en temel sorunlarını dayanışma ile çözmeye; toprak ağalarının zulmünü bu örgütlenme içinde yarattıkları milis gücü olan “Mızraklı Birlikler” ile geriletmeye çalıştılar... Bir çok yerde başardılar ve örgütlenmelerini büyüttüler...

Köylü Birlikleri halk tarafından hızla sahiplenildi. Çünkü; birlikler halkın birçok sorununu partinin politik öngörüsüyle çözüme kavuşturuyordu... Mao, bu görevleri şöyle sıralıyordu:

“Köylülerin toprak mücadelesine ön-

derlik etmeli ve onlara toprak dağıtmalıyız; onların çalışma şevklerini yükseltmeli ve tarım üretimini arttırmalıyız; işçilerin çıkarlarını korumalı, kooperatif kurmalı, dış bölgelere ticareti geliştirmeli ve kitlelerin karşılaştıkları sorunları, yani yiyecek, giyecek, konut, yakacak, pirinç, yemeklik yağ ve tuz, hastalık ve sağlık, evlenme gibi sorunları çözmeliyiz... Kısacası, kitlelerin günlük hayatındaki bütün pratik sorunlarına önem vermeliyiz..." (Mao-Seçme Eserler-Cilt:1 syf: 189-190)

Öyle de yaptılar... Bir köyde örneğin evi yanan köylünün evini dayanışma ile yeniden onardılar. Açlıktan ölmek üzere olan başka bir aileye pirinç, yemek, yağ-tuz yetiştirdiler... Ve bu yoksul köyün tamamına yakın desteğini aldılar...

Yine esnafın sorunlarını çözerek, safalarına kattılar.

"...Suysuan'daki Güvenlik Muhafızları Huanyao ile Caolin arasındaki 70 Li'lik (35 km) yolun beş ayrı yerinde geçiş vergisi almaktaydılar ve hiçbir tarım ürünü bu verginin dışında değildi. Biz Güvenlik Muhafızlarını yerle bir ederek bu geçiş vergilerini kaldırdık ve böylece bütün köylülerin ve aynı zamanda da küçük ve orta tüccarın desteğini kazandık." (Age. syf: 127)

Köylü birlikleri bu destek ve sahiplenme üzerinden kısa sürede tüm köylere yayıldı, il ve ilçelerde de çeşitli organları oluştu. Eyalet Köylü Birlikleri ve İl Köylü Birlikleri gibi üst organları bu süreçte kuruldu. Yine iller düzeyinde Sovyet benzeri "Konsey"ler oluştu. Bu konseylerde, köylü birlikleri dışında işçi sendikaları, öğretmenler, okul personeli, Kadınlar Birliği gibi kitle örgütlerinin temsilcileri de yer alıyordu...

Köylü Birlikleri'nin silahlı güçlerini ise mızraklar ve av tüfekleriyle silahlanmış "Mızraklı Birlikler" oluşturuyor, bu birlikler, zorbalara, toprak ağalarına korku salıyor, halkın adaletini uyguluyordu... "Mızraklı Birliklerin" gücüyle Köylü Birlikleri;

"...Köylülerin toprak ağalarına siyasi bakımdan darbeler indirmek için kullan-

dıkları başlıca yöntemler şunlardır: Hesapların denetlenmesi, para cezasına çarptırmak, küçük protestolar, büyük gösteriler, toprak ağalarına 'taç giydirip' köy sokaklarında dolaştırmak, toprak ağalarının il hapisanesine atılması, sürgün, idam..." (Age: syf: 50-52)

Yerel ayaklanmalar geliştirerek toprak ağalarını cezalandırdılar; köylülerin desteğini alıp örgütlenmelerini büyüttüler. Bu kısa bir dönemde köylülerin en acil taleplerine sahip çıkıp binleri, yüz binlere, yüz binleri milyonlara ekleyerek örgütlediler...

"...birincisi,geçen yılın (1926) Ocak ayından Eylül ayına kadar olan örgütlenme dönemidir. Bunun Ocak-Haziran arası yer altı faaliyetleri, devrimci ordunun Çao Hengti'yi kovaladığı Temmuz-Eylül arası ise, açık faaliyet dönemi idi. Bu dönemde Köylü Birliklerinin sayısı 300-400 bini geçiyordu ve köylü birliklerinin doğrudan önderliği altındaki yığınların sayısı 1 milyondan fazla değildi. (...) Geçen Ekim'den bu yılın Ocak ayına kadar olan ikinci dönem ise devrimci eylem dönemi idi. Birliklerin üye sayısı 2 milyona çıktı ve bu birliklerin doğrudan önderliği altındaki yığınların sayısı 10 milyona ulaştı..." (age: syf: 33)

Köylü Birlikleri, yerel olarak iktidarı biçimlendirdiği, yönetme işini kitlelerin inisiyatifine devrettiği tüm birimlerde il ve ilçelerde, halk büyük bir güvenlik ve huzur içinde yaşıyordu...

Bu otoritenin sağlandığı kurtarılmış bölgelerde, ÇKP, aynı Rusya'da kurulan Sovyetler benzeri, halkın kendi kendisini yönettiği Halk Meclisleri oluşturuyor, demokratik merkezîyetçilik temel ilkesini, Halk İktidarı'nın gelecekteki nüveleri olan bu Halk Meclislerinde hayata geçiriyordu...

Köylülerin eğitimini de üstlenen Halk Meclisleri, kendi yöneticilerini, geleceğin "devlet adamlarını" yine kendi içinden çıkarıyordu...

"Devrimci devlet adamları, devrimci siyasetin bilimini ve sanatını bilen siyasal uzmanlar, aslında sadece milyonlarca ve

milyonlarca devlet adamının, yani kitlelerin önderleridirler. Görevleri, bu devlet adamları kitlesinin fikirlerini toparlamak, onları elemek, ayıklamak ve sonra da onları benimseyecek ve uygulayacak olan kitlelere geri götürmektir...” (age. Cilt: III. Syf: 94)

Köylü Birlikleri’yle başlayan halkın örgütlenmesi ve kendi iktidarı için mücadelesi, İşçi, Köylü, Asker Meclisleri’nin kurulmasıyla oluşan ve kurtarılmış bölgelerde bu meclislerin oluşturduğu yeni “devlet adamları” kitlesinin yönettiği işçi-köylü-asker hükümetleri ile birlikte 1949 yılında nihai zafere ulaştırıldı...

Domuz Kesme, Cenaze Kaldırma Dernekleri, Çiftçi Komiteleri ve Öz Savunma Birlikleri’nden Devrimi Kazanan Ulusal Kurtuluş Cephesi (NLF)’ne Vietnam Halk Örgütüllükleri...

Vietnam, yüzyıla yakın bir süreç içinde, Japon, Fransız ve Amerikan emperyalistlerinin işgali altında ve insanlık dışı yöntemlerle sömürülen bir ülkedir...

1930’larda kurulan Vietnam Komünist Partisi, işgale son vermek, bağımsız, demokratik, sosyalist bir Vietnam yaratmak için mücadeleye atılır. Her alanda örgütlenir.

Emperyalistler ve işbirlikçileri, işçilerin ve köylülerin yasal olarak örgütlenmesine izin vermez. Parti tabanını oluşturan sendikalar ve Köylü Birlikleri yer altı koşullarında gizlilik ilkesiyle örgütlenirler.

Köylü Birlikleri, Çiftçi Komiteleri ve Öz Savunma Birimleri’ni geliştirerek, örgütlenmesini kitleleştirir ve aynı süreçte yerel silahlı ayaklanmalar gerçekleştirir... Kitlelerin güvenini sağlar. Bu süreçlerin üzerine Fransa’da Halk Cephesi 1936’da iktidara gelince, Parti legal örgütlenmeleri yaygınlaştırma kararı alır.

“Kampta toplumsal faaliyetler, örgütlü gönüllülük esasına dayanıyordu. Sokakların ve kaldırımların temizlenmesi, parke taşlarıyla kaplanması, kanalizasyon yapımı, su şebekelerinin düzeltilmesi ve camilerin onarılması...”

(...) Örneğin; mezarlara toplu çiçek koymalar, semt aralarında düzenlenen folklor gösterileri, ulusal marş alıştırma ve tutukluailerine birer kilo baklava, helva göndermeler bu faaliyetler arasındaydı.”

Sendikalar ve Köylü Birlikleri legalleşir ve “Yardım ve Dostluk Dernekleri”ne dönüştürülür. Komünist Gençlik Birliği Çin Hındi Demokratik Gençlik Birliği’ne, Kızıl Yardım Topluluğu da Halk Yardım Derneği’ne dönüştürülür...

Fransa’da Halk Cephesi iktidardan düşürülünce, Parti yeniden illegal yaşama göre örgütlenmesini düzenler...

Denilebilir ki, Vietnam devrim mücadelesi tarihi, 1930’lardan 1975’e kadar gerek barışçıl-uzlaşmacı olmayan- demokratik mücadeleyi, gerekse de silahlı mücadeleyi emperyalist işgal koşullarında ve tamamen meşru temelde örgütlemenin ve mücadele etmenin tarihidir...

Vietnam Komünist Partisi, II. Emperyalist Paylaşım Savaşı döneminde Japon işgaline karşı halkı, bağımsızlık yanlısı tüm güçleri ve halk örgütüllüklerini bir araya getirecek Vietnam Bağımsızlık Birliği’ni (Viet Minh) oluşturur... Bu örgütlenme Parti’ye bağlıdır ve silahlı savaşa göre biçimlenir, cephe şeklinde örgütlenir...

Cepheyi oluşturan bu kitle örgütlenmeleri;

“Ulusal Kurtuluş İçin İşçi Birliği, Ulu-

sal Kurtuluş İçin Köylü Birliği, Ulusal Kurtuluş İçin Gençlik Birliği, Ulusal kurtuluş İçin Kadınlar Birliği, Ulusal Kurtuluş İçin Eski Halklar Birliği, Ulusal Kurtuluş İçin Asker Birliği, Ulusal Kurtuluş Rahipler Birliği”dir... (Yürüyüş, Sayı: 37. Syf: 28)

Bu kitle örgütlenmeleri üzerinden oluşturulan Silahlı Propaganda Birlikleri ile savaş köylerde, kırlık bölgelerde işgalcilerle darbeler vurarak geliştirilir. Savaş içinde kıtlık-açlık yaşanır ve Parti bu süreci de Cephe’yi harekete geçirerek aşmaya çalışır ve başarır da... Kurtuluş Komiteleri ve Savunma Birimleri ile halkın bu sorunları büyük oranda çözülür. 1945’te Japonların yenilgisine yakın başlatılan Genel Ayaklanmaya tüm halk örgütlenmeleri seferber edilir ve 2 Eylül 1945’te Ho Chi Minh Vietnam’ın kurtuluşunu ve bağımsızlığını ilan eder...

Japonlar kovulduktan sonra Fransızlar Güney’e Saygon’a çıkarma yapıp yeniden işgal ederler... Savaş yeniden ve bu kez bağımsız devlet olarak sürdürülür. Lakin ülke fiilen bağımsız Kuzey ve işgal altındaki Güney olarak ikiye bölünmüştür... Savaşın 8. Yılında Dien Bien Phu’da Fransızların 16.500 askerinin yok edilmesiyle Fransızlar çekilir, ancak yerlerini yeni dönemin efendisi Amerikan emperyalistlerine devrederler...

Vietnam halkı, bu kez dünyanın en gaddar, en vahşi emperyalistleriyle savaşmak zorunda kalır...

Amerikalı katiller ordusu 500.000 askerlik işgal gücüyle, kafa kesen, kulak kesen, yaralı işbirlikçi Vietnamlı askerleri bile helikopterlerden denize atan vahşilikleriyle, köyleri boşaltıp, gerilla ordusunu zayıflatmak için denetim altındaki “stratejik köyler” oluşturarak Vietnam halkını köleleştirmeye çalışır... Ancak başaramaz...

Ulusal Kurtuluş Cephesi (NLF), etrafı dikenli tellerle, korunakla çevrili, işbirlikçi Diem askerleri ve işgalci Amerikan askerlerinin kuşatması altındaki stratejik köylerde kitle örgütlenmelerini geliştirmekte ısı-

rarcıdır.

“Diem rejiminin ‘on Vietnamlı’nın bir araya gelmesini yasakladığı ve halkın büyük çoğunluğunun stratejik köylerde yaşadığı ağır baskı koşullarında, Güney Vietnam’da kurulan ilk örgütlenmeler Cenaze Kaldırma Derneği ve ya Domuz Kesme Derneği gibi çok sıradan amaçlar çerçevesinde kurulmuş derneklerdir...” (Yürüyüş, sayı: 37. syf: 29)

Silahlı savaşta ve halk örgütlenmelerinde ısrar, NLF’nin beş yıl içinde ülkenin dörtte üçünü denetimine almasını sağlamıştır. Halk örgütlenmeleri ile birlikte Cephe, hem silahlı savaşın kadro, savaşçı, lojistik ihtiyaçlarını karşılarken, aynı zamanda kendi kendini yöneten halkın kendi öz örgütlenmelerinin temellerini atıyor, halkın dayanışmasını örgütleyerek, sorunlarını çözüyordu...

Sağlıktan, eğitime, beslenmeden kimsesiz çocuklara ve yaşlıların bakımına, savaş için gerekli tüm ihtiyaçların temin edilmesine kadar tüm faaliyetler Halk Örgütlenmeleri, Halk Komiteleri aracılığıyla çözümlüyordu...

Bu Halk Örgütlenmelerinin bazıları “*Cehalete Karşı Savaş Komiteleri*”, “*Halk Sağlığı Komisyonu*”, “*Orman Atölyeleri*”, “*Avcı ve Balıkçı Mangaları*”, “*Basım Evleri*”, “*Topuzlar Ordusu*”, “*Asker Anaları Örgütü*”dür...

Halk örgütlenmeleri ve Komiteleri, Komisyonları üzerinden yükseltilen savaş, 1975’te Amerikan emperyalistlerinin kaçarcasına terk ettiği Vietnam’da halkın zaferiyle sonuçlandı.

İntifada’yı Yaratan ve Filistin Halkının Direnişinin Omurgası Olan Halk Komiteleri...

Ortadoğu halklarının emperyalizme ve siyonizme karşı direnişinin onurunu sembolize eden Filistin halkının direnişi de, halk örgütlemeleri, Halk Komiteleri üzerinden şe-

killenmiştir.

İsrail'in işgali altında, birbirinden izole edilmiş kamplarda, İsrail devletine yaşamsal olarak tüm ihtiyaçlarını karşılamak için bağımlı kılınan Filistin halkı, direnişe öncelikle bu yaşamsal bağımlılığı kırmakla başlar... Kamplarda yaşamı kendi inisiyatifiyle örgütlemeye çalışırlar...

1985 yılında başlayan bu çalışmalar 1987'de İntifa'nın başlatılacağı zemini yaratmıştır...

İşgal altındaki topraklarda başlayan ve öncelikle sindirilmeye, yozlaştırılmaya, kimliksiz-kültürsüz bir köle topluluk yaratılma saldırısına karşı, Filistinli kimliğini-kültürünü koruma yaşatma ve işgalci İsrail ordusuna karşı her türlü araç ve yöntemle direnme kararlılığı bu sürecin üzerinden şekillendirilir...

Bu sürecin tüm özelliklerini yansıtan örgütlenme deneyimi; Bolatu Mülteci Kampı'nda yaşananlardır...

Kamp gençliği kapatılan Gençlik Kulübü'nün ardından meşru örgütlenmeye yönelir. Genç çalışma kurulları adını verdikleri yeni bir oluşuma giderler.

"Amaç toplumsal açıdan kamp mültecilerine yardımcı olmaktır. Çok geçmeden bu kurullar halkın hizmetinde çelik komitelere dönüştüler. Benzer örnekler birçok köy ve kentte yaygınlık kazandı..."

(Faik Bulut, Filistin'de Zafer Tarlaları İntifada Dersleri, Syf: 97.)

Komiteler halkın çok çeşitli ihtiyaçlarını karşılıyor, İsrail devletine olan bağlılığı sıfırlıyor, "kampı İsrail'e kapatma" kararını birçok yöntemle uygulamaya geçiriyordu...

Yüzlerine maske geçirmiş, ellerinde demir çubuk, zincirlerle geceleyin güvenlik devriyesine çıkan "Maskeli Devriyeler" gerek işbirlikçi-ajanlara, gerekse de halkı yozlaştırmak için faaliyet yürüten uyuşturucu satıcılarına, fuhuş tüccarlarına karşı da saldırılar düzenliyordu... Amaç, kampı pis-

"...Bu Halk Komiteleri, aşağı yukarı yaşamın her alanına el atmış durumdalar. Bir bakıma gelecekteki bağımsız Filistin yönetiminin çekirdeğini oluşturuyorlar." Bağımsız bir devletin taslağını çizmek, planını yapmak; böyle bir devletin alt-üst yapısını oluşturmak, özellikle de ekonomik kurum ve kuruluşlarını gerçekleştirmek, Halk Komitelerinin esas çalışma alanını oluşturuyor."

liklerden temizlemek Filistin halkının kendi öz kültürüne ve direnişine sahip çıkmasını sağlamaktı...

"Kampta toplumsal faaliyetler, örgütlü gönüllülük esasına dayanıyordu. Sokakların ve kaldırımların temizlenmesi, parke taşlarıyla kaplanması, kanalizasyon yapımı, su şebekelerinin düzeltilmesi ve camilerin onarılması..."

(...) Örneğin; mezarlara toplu çiçek koymalar, semt aralarında düzenlenen folklor gösterileri, ulusal marş alıştırmaları ve tutuklu ailelerine birer kilo baklava, helva göndermeler bu faaliyetler arasındaydı." (Age. Syf: 99)

Bu örgütlenme ve faaliyetler, tüm işgal altındaki topraklarda, kamplarda, köylerde yaşayan Filistinlilere örnek oldu ve yayıldı... Halk Komiteleri, halkın gündelik ihtiyaçlarından, direnişin çok çeşitli ihtiyaçlarına kadar her türlü gereksiniminin karşılanması için çeşitlendirilir, yaygınlaştırılır...

"Bu komiteler, aynı zamanda ayaklanmanın başlıca "eylem komiteleri" Yaygınlık o derece ki, her kamp, köy, semt (bazen cadde) ve kentteki her türlü halk hareketini komiteler yönetiyor." (Age. Syf: 16)

İntifada'ya yönelen süreç bu komitelerin yaygınlaştırılmasıyla olgunlaştı. İntifada'yı yöneten YBÖ (Yurtsever Birleşik

Önderlik) dört örgüt, El-Fetih, Demokratik Cephe, FHKC ve Komünist Partisi tarafından oluşturulur...

YBÖ, Aralık 1987’de başlatılan İntifada’yı “Halk Komiteleri”nin uyumlu bir koordinasyonu ve faaliyetlerini örgütleyerek, İsrail Ordusu’nu yenilgiye uğratar, yeni mevziler kazanır... Ayaklanmanın kitleselliğini ve sürekliliğini sağlayan Halk Komiteleri’dir. Bu komiteler sadece halkın ve direnişin ihtiyaçlarını karşılamakla kalmaz; aynı zamanda geleceğin Filistin Devleti’nin çekirdeğini de oluşturacak şekilde faaliyetler yürütürler... İşlevselliği yanıyla sadece direnişin, ayaklanmanın değil gelecekte oluşturulacak bağımsız devletin organları olacaktıncasına çalıştırılırlar...

“..Bu Halk Komiteleri, aşağı yukarı yaşamın her alanına el atmış durumdadır. Bir bakıma gelecekteki bağımsız Filistin yönetiminin çekirdeğini oluşturuyorlar.” Bağımsız bir devletin taslağını çizmek, planını yapmak; böyle bir devletin alt-üst yapısını oluşturmak, özellikle de ekonomik kurum ve kuruluşlarını gerçekleştirmek, Halk Komitelerinin esas çalışma alanını oluşturuyor.” (age. Syf: 22)

İsrail Devleti Ağustos 1988’de Halk Komitelerini yasaklayan en az 10 yıl hapis veya sürgün etme tehditleri içeren bir karar yayınladı. YBÖ, cevap olarak daha fazla komite kurulması kararını alır ve Filistin halkı bu karara uyar...

Ayaklanmanın üzerinde yükseldiği komiteler 12 temel gruba ayrılıyordu... Bunları şöyle sıralayabiliriz:

1) Beslenme Komiteleri, 2) İlk Yardım Komiteleri, 3) Ticaret Komiteleri, 4) Enformasyon Komiteleri, 5) Araştırma-Soruşturma Komiteleri, 6) Destek Komiteleri, 7) Gözlem Komiteleri, 8) Kadın Komiteleri, 9) Tarım Komiteleri, 10) Demirci Komiteleri, 11) Nöbetçi Komiteleri, 12) Gönüllü İş komiteleri.

İşgal ve kuşatma altındaki halkın beslenmesinden sağlığına, eğitimine varana kadar tüm yaşamsal ihtiyaçlar ve ayaklan-

manın tüm görevleri bu Halk Komiteleri’nin omuzlarındadır...

“Ramallah kentine yakın Belzon Mülteci Kampı’ndaki bir Filistinli, Reuter Haber Ajansı muhabirine şöyle dedi: “Halk Komiteleri” olmasıydı, kampımız 40 günlük sokağa çıkma yasağına dayanamazdı.” (age. Syf: 26)

Direniş dayanma gücünü, halkın kuşatma altında yaşadığı tüm saldırılara ve Siyonistlerin yarattığı tüm sorunlara karşı mücadele için oluşturulan Halk komitelerinden alıyordu...

İntifada’nın ve halkın yaşamının çok çeşitli ihtiyaçları için kurulan Halk Komiteleri, tarımı, ticareti, ekonomik anlamda bağımsız bir yapıyı oluşturup düzenlediği gibi, direnişin birçok görevlerini de üstleniyordu...

Filistin toprakları üzerinde Halk Komitelerinin omuzları üzerinde yükselen intifada başlıca üç mücadele gününde direnişi kitleselleştiriyordu.

“1. Kavga Günü: Bu günde tüm Filistinliler (bir kent, köy ya da kamptaki tüm Filistinliler) sokağa çıkarlar. Durumu ve yerine göre gösteri, miting, yürüyüş yaparlar. İşgalci birliklerle taşlı-sopalı çatışmalar olur. Barikatlar kurulur-şiddet unsuru üst düzeye tırmanır. Direniş ve kavga boyunca Filistin bayrağı uygun yerlere asılır, işgale karşı sloganlar haykırılır.

2. Grev Günü: Genel grev söz konusudur. Tüm yaşam felce uğrattılır. İşgal altındaki bölgeye ölü toprağı serpilmiş gibi olur. Yaprak kıvıldamaz.

3. Kısmi Grev Günü: Belirli yerlerde esnaf sadece üç saatliğine dükkan açar.” (age. Syf: 34)

Bu mücadele günlerinde eylemleri, direnişleri organize eden, Halk Komitelerini en uyumlu biçimde çalıştıran, harekete geçiren YBÖ’dür...

Filistin halkının, İntifada’yı başarıya ulaştıran mücadelesinin arka planında, direnişin ve yaşamın tüm ihtiyaçlarını karşılayan Halk Komiteleri vardır...

Halk Komiteleri Halk Meclislerinin Kurulması, Geliştirilmesi ve Yaygınlaştırılması Zorunludur!

Haklarımızı ancak ağır bedeller ödeyerek mücadele edebildiğimizde, zorla koparıp alabiliyoruz...

Örgütlü ve kitlesel olduğumuzda, kararlılığımızı, bedeller ödeme pahasına gösterebildiğimizde geri adım atıyorlar. Zaten hakkımız olanı, bizim olanı geri vermek zorunda kalıyorlar...

Anadolu halkları, işçi, köylü, memur, esnaf, serbest meslek sahibi, öğrenci, aydın-sanatçı-yazar olarak, örgütlenmek ve haklarını kazanmak zorundadırlar...

Bu mücadelenin demokratik mücadele zemininde örgütlenmeleri; Halk Komiteleri ve Halk Meclisleri'dir...

Emperyalizmin işbirlikçisi bir avuç vatan haini dışında tüm halkımız, kendi kendilerini yönetebilmek ve faşizmi yıkabilmek için bu örgütlenmelerde bir araya gelmelidir...

Halk olarak temel hak ve özgürlüklerimize sahip olarak yaşayabilmek, kendi vatanımızda köle olmayı reddederek, kendi aldığımız kararlarla kendi kaderimizi kendi ellerimize alabilmek için, Halk Komiteleri ve Halk Meclislerinde örgütlenmeliyiz...

Meşru olan, halktır...

Meşru olan; halk örgütlenmeleridir...

Meşru olan, halkın iktidar hakkı da dahil olmak üzere tüm haklarıdır...

Anadolu halkları tüm meşru haklarını kazanabilmek için Halk Komitelerini ve Halk Meclislerini kurmak ve yaygınlaştırmak zorundadır...

Çünkü; Halk Komiteleri ve Halk Meclisleri, düşünce ve inançları farklı olsun olmasın, bir avuç vatan haini dışında tüm halk kesimlerinin birleşebileceği, en kapsayıcı halk örgütlenmesidir...

Kendi kendisini yönetebilmek, emperyalizmle girilen bağımsızlık ilişkilerine son vermeden, faşist devlet makinesini parçalamadan mümkün değildir...

Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm mücadelesinin zafere ulaştırılması için, bu mücadelenin kitlesel, kapsayıcı ve hareket geçirici örgütlenmesi olan Halk Meclisleri zorunludur...

Halk, bizzat kendi örgütleri olan Halk Meclislerinde söz ve karar hakkını kullanarak, pratik süreçleri de yine kendi kararları ve denetimi altında paylaşarak, kolektif bir tarzda gerçekleştirmeye çalışır...

İşte bu mücadele ve örgütlenme süreci, halkın kendi kendisini yönetmeyi öğrendiği bir süreçtir aynı zamanda...

Çünkü; Halk Komiteleri üzerinde yükselen Halk Meclisleri sadece bugünün en güçlü hak alma, ekonomik-demokratik haklarını kazanma örgütlenmesi değil, esasen geleceğin, Bağımsız, Demokratik, Sosyalist Türkiye'nin halk iktidarı organlarıdır...

Sonuç Olarak;

AKP faşizminin saldırıları altında zulme uğrayan, işten atılan, evi yıkılan, kepengini kapatan, ürünü tarlada çürüten, dili-kültürü, inançları yasaklanan-engellenen, copu-gazı, kurşunu ile işkence gören, sırf muhalefet ettiği, iktidarın politikalarını eleştirdiği için F Tipi hapisanelere konulan, on yıllarca hapse mahkum edilen, sağlığı, eğitim engellenen, kısaca hakları ve özgürlükleri gasp edilen yoksul, emekçi 76 milyon Türkiye halklarının önündeki acil görev: Emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi, kapitalizme karşı sosyalizm kavgasında, bulunduğu her yaşam alanında Halk Komitelerinde ve Halk Meclislerinde örgütlenmek ve mücadeleye atılmaktır...

Kendi öz örgütlerimizle, kendi kendimizi yönettiğimiz, gerçek demokrasinin, halk demokrasisinin zaferi için Halk Meclislerinde Birleşelim, Savaşalım, Kazanalım!..

KENTSEL DÖNÜŞÜM SALDIRISI VE HALK KOMİTELERİ

Burjuvazinin, sömürüye dayalı iktidarını sürdürebilmek için kentlere kendi çıkarları doğrultusunda biçim verme çabası yeni değildir...

Burjuvazi, kentlere ilk müdahalesini, 1848 yılı sonrasında işçi sınıfının ayaklanmaları sürecinde caddelere, sokaklara barikatlar kurarak direnmesi sonrasında gerçekleştirmiştir.

Küçük-dar sokaklardan oluşan yoksul-işçi mahallelerinde barikatlar hızla kurulabiliyor, burjuvazinin silahlı güçlerini durdurabiliyorlardı. Bu fiziki durum direnişçilerin lehine bir avantaj sağlıyordu.

Bu engeli ortadan kaldırabilmek için, burjuvazi geniş-uzun sokakları olan yeni işçi mahalleleri kurmaya başladı.

Bu yeni yerleşim modeli hayata geçirildikten sonra da işçi sınıfı ve yoksullar barikatlar kurmaya yeltenseler de barikatlarını uzun süre koruyamadılar. Burjuvazinin ordusu obüslerle, toplanan kısa sürede barikatları, direniş mevzilerini yıkmaya başladılar.

Türkiye Cumhuriyeti tarihinin, gelmiş geçmiş iktidarlar içinde en işbirlikçi hükümeti olan AKP iktidarı emperyalizmin çıkarları için halklarımıza karşı yeni bir saldırı politikasını gündeme sokuyor...

Bu saldırının adı, AKP'nin yalan ve demagojiden oluşan zihniyetine uygun olarak seçilmiş. Halk için yararlı, iyi bir iş yapıyormuş demagogileri eşliğinde tanıtımı yapılan bu saldırının adı; KENTSEL DÖNÜŞÜM'dür.

Kentsel Dönüşüm...

AKP bu isimle kentlerin yenileneceği, insana yakışır bir yaşamın örgütleneceği, teknik ve bilimsel gelişmelerin hayata geçeceği izlenimi yaratmaya çalışıyor.

Oysa, bütün o ileri, bilimsel çağrışımına rağmen bu kavram, AKP işbirlikçiliğinin en vahşi, en barbar saldırılarından birisidir.

Bir insana, bir aileye, bir topluluğa yapılacak en ağır saldırı, onları barınma hakkından yoksun etmek; onlarca yıldır yaşadıkları mekandan, sokaktan, mahalleden, köyden, çevreden SÜRGÜN ETMEKTİR.

Onlarca yıldır insanlarımız dışıyla tırnağıyla çalışarak mahallelerde kendilerine yaşam kurdu. Evlerini, sokaklarını, caddelerini, meydanlarını, parklarını, camilerini, cemevlerini, su ve kanalizasyon şebekesini, sağlık ocaklarını, okullarını, yani bir mahalleyi mahalle yapan her şeyi el birliğiyle-gönül birliğiyle yaptılar.

Duvarlar yükselirken yeni ilişkileri de bünyüttüler. Komşu oldular, hısım-akraba oldular, acı tatlı günlerinde dayanışma içinde oldular; her şey-

lerini paylaştılar... Değerler yarattılar.

Kimi yerlerde ailelerin 3-4 kuşağı bu çevrede büyüdü, bu çevre ile bütünleşti.

Bazı mahalle ve semtlerin isimleri, sokak isimleri bile buralar için alın teri dökülenin ya da geldikleri yörelerin isimleriyle anıldı.

Buralarda kurulan ilişkiler, iç içe geçmişlik, oluşturulan değerler ve dayanışma duygusu emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin saldırıları karşısında birlikte hareket etmenin zeminini de yaratmaktadır.

Böylesi uzun yıllara yayılan bir süreçte ortaya çıkan insan ilişkileri, aileler açısından doğal bir güvenlik alanı, sahiplenme ve bilinç yaratmıştır.

İşte bu bilinç ve kendisini yaşadığı yer ile bütünleştirme duygusu halk örgütlülüklerinin zeminidir... İşte bu zeminde Gazili, Okmeydanlı, 1 Mayıs, Küçük Armutlulu, Sarıgazili, Çırçır, Alibeyköylü, Beykozlu, Derbentli, Balatlı, Gültepe, Mamaklı, Altındağlı, Tuzluca, Yırcı...” olma kültürü şekillenmiştir.

21. yüzyılın ayaklanmalar yüzyılı olacağı tespitini yapan emperyalistler halklara uyguladıkları saldırıların her türünü arttırdılar. En doğal örgütlenme zeminleri bile artık emperyalistlerin korkulu rüyası olmaktadır.

Halk örgütlenmelerine, DKÖ'lere, sendikalara yönelik örgütsüzleştirme saldırılarının yaşanmadığı gün yoktur. Şimdi sırada bu örgütlenmelerin hayat bulduğu, yoksul işçi ve emekçilerin yaşam alanları olan mahallelerin, Kentsel Dönüşüm adı altında tasfiye edilmesi gündemdedir.

AKP iktidarı ilk etapta 1 milyon evin yıkılacağını, adım adım 7 milyon evin yıkımının hedeflendiğini söylüyor.

1 milyon ev, yaklaşık 5 milyon kişi demektir... AKP ilk aşamada 5 milyon kişiyi, yerinden yurdundan ayıracak ve sürgüne tabi tutacaktır...

Bu basit bir sürgün değildir. Halkımızın onlarca yıl boyunca çalışıp çabalayarak biriktirdikleriyle kurduğu bir damın elinden

alınması; ciddi miktarlarda borçlandırılarak kuş kafesi misali küçük dairelere hapsedilmesi saldırısıdır bu... Ki bu “küçük daireler”e ulaşamayanlar çoğunluktadır... Halk yine ve tekrar kandırılmaktadır.

Bu, onlarca yıldır iç içe yaşayan insanların sosyal yaşamlarından, örgütlülüğlerinden, komşularından koparılması; halkın birliğini ve gücünü parçalama, yalnızlaştırma ve tecrit etme saldırısıdır.

Hedef şehir içinden yoksulları sürgün etmek, arazileri kar için tekellere peşkeş çekmektir.

Hedef örgütsüzleştirmek, boyun eğdirmek ve sömürü-zulüm iktidarlarının ömrünü uzatmaktır.

Yoksul, örgütlü mahalleleri yıkıp, halkı sürgüne gönderebilirse, peşi sıra yürürlüğe sokacakları köleci sömürü politikaları ile halkı zapt-u rapt altına alacakları faşist yasaları da rahatlıkla gündeme getirebilecektir. Çünkü; halkın örgütlü güçleri bu mahallelerde... Bu mahallelerin tasfiyesi aynı zamanda, emperyalizm ve oligarşiye karşı gerçek anlamda muhalefet yürüten devrimcilerin, halk örgütlülüklerinin de tasfiyesi anlamına gelmektedir...

Emperyalizm, 90'lı yılların başından itibaren ilan ettiği Yeni Dünya Düzeni'ni, sosyalist iktidarların yıkıldığı koşullarda yaratabileceğinin hesabını yapıyordu. Emperyalizm, imparatorluğunu büyütmek için siyasi ve ekonomik çıkarlarının gereği olarak bizim gibi yeni-sömürge ülkelere yeni saldırı politikaları uygulamaya başladılar.

Emperyalistler ve işbirlikçileri, 1996 yılında, İstanbul'da düzenlenen “HABİTAT 2 Konferansı”nda bu saldırıların ön hazırlıklarını yaptılar...

İçeride F Tipi Tecrit, Dışarıda “Kentsel Dönüşüm”

ABD emperyalizmi, dünya imparatorluğu kurma hedefine ulaşmak için, tüm yoksul halkları köleleştirme saldırısının odağına

TECRİT politikasını koydu. Öncelikle halkları birbirine karşı kışkırtma ve emekçileri birbirinden tecrit etme politikalarını hayata geçirdi. Ardından “ya düşünce değişikliği ya ölüm” saldırısıyla sosyalist, devrimci, ilerici, anti-emperyalist tüm örgüt ve güçlere karşı işgal, katliam, imha ve teslim alma saldırılarını yoğunlaştırdı.

Bunun için ülkemizde halk muhalefeti ni sindirmek ve devrim-sosyalizm düşüncesini tasfiye edebilmek için kullanılacak F Tipi tecrit hapishaneleri gündeme getirildi.

Emperyalistlerin ve işbirlikçileri hesaplarını devrimci, sosyalist düşünceleri F tipi tecrit hücrelerinde yok etmek üzerine kurmuşlardı.

Katliam, imha ve tecrit işkencesi ile devrimci ideoloji tasfiye edilecekti.

“Hapishaneler sorunu” halledildikten sonra, yoksul halkın en doğal örgütlülüklerine de sıra gelecekti. Yoksul işçi-emekçilerin, işsizlerin yaşadıkları mahalleler, emperyalizm ve oligarşi için her gün tehlike üreten birer “terör yuvasıydı” çünkü...

Yoksul mahallelerde yaşayan halk, birbirinden tecrit edilmiş halde, F Tipi tecrit hapishaneleri misali, etrafı çevrilmiş denetimli TOKİ bloklarında, ömürleri boyunca ödeyemeyecekleri bir borç kılıcı altında sessizce-sinik yaşamaya mahkum edilmeliydiler.

AKP iktidarı halk düşmanıdır. Emperyalist tekellerin hizmetindedir.

Rant, kar ve tekellerin çıkarları için her türlü saldırı, katliam ve imhayı yapabilecek kadar halk düşmanıdır.

Vatanımızın her karış toprağını, her damla suyunu satmaya hazırlanıyor.

Şehrin ortasında yoksul halkın yaşadığı mahalleleri hedef almış durumdadır.

Buraları tekellere peşkeş çekecek... Halkı şehrin dışına sürecek...

19 Aralık 2000 tarihinde nasıl halkın öncülerine F Tipi tecrit saldırısı örgütlenmiş ise günümüzde de halka karşı benzer yöntemlerle “Kentsel Dönüşüm” saldırısı hazırlanıyor.

Yalanlar, demagojiler eşliğinde hazırlanan bu saldırı süreci adım adım ilerliyor.

Burjuva basın aracılığıyla “Kentsel Dönüşüm” denilen yalanın ne kadar gerekli olduğunun propagandası yapılıyor.

Oligarşinin burjuva basındaki paralı uşakları aracılığıyla kentsel dönüşüm yalanı allanıp-pullanıyor. Ne kadar gerekli bir “insani ihtiyaç” olduğu, deprem ve afet riskine karşı önlem alınacağı, güvenli ve sağlıklı konutlar yapılacağı... gibi sayısız demagoji ile gerçekler gizleniyor.

Diğer yandan da operasyon ve saldırı hazırlıkları devam ediyor. Helikopterler, tonlarca miktara varan gazlar, TOMA’lar, panzerler ve daha sayısız askeri araç gereç hepsi yoksul halkın yaşadığı mahalleleri ele geçirmek için alınıyor.

“Kentsel Dönüşüm” tekeller için rant ve kar; emekçileri ve yoksulları şehirden sürmek, onları denetim altında tutmak, emperyalizmin ve oligarşinin sınıfsal çıkarları için hayata geçirilecek projelerin tamamı demektir.

Bu saldırıları engellemek, mahallelerimizden sürgün edilmeye karşı koymak ve bu saldırı politikalarını boşa çıkarmak için;

- “Kentsel Dönüşüm” saldırısının ne olduğunu, ne için gündeme getirildiğini aydınlatmalarıyla bilmek ve halka kavratmak,

- Mahallelerimizden sürgün edilmemek için gerek kendi deney ve birikimimizle, gerekse dünya halklarının yarattığı direniş ve örgütlenme pratiklerinden de öğrenmek ve hazırlanmak zorunludur.

Emperyalizm ve oligarşi, halkın tepkilerini nötralize etmek için yalan, demagoji, bilgi çarpıtma dahil her türlü psikolojik savaş yöntemiyle bilinç bulanıklığı yaratmaya çalışıyor.

Ne yapacağını bilemeyen gecekondu yoksulları iktidarın, inşaat tekellerinin ve tüm kan emicilerin saldırıları karşısında savunmasız kalmamalıdır.

“Bilgi güçtür” denilmiştir.

Gecekondu yoksullarına, evleri başları-

na yıkılacak olanlara, öncelikle ne ile karşı karşıya olduklarını göstermek, oligarşinin yalanlarını, demagojilerini açığa çıkarmak bugün her şeyden daha önemlidir.

Halkımızı kanıyla-canıyla sahibi olduğu evini ve toprağını koruyabilmesi için mücadele ve örgütlenme yöntemleri konusunda hazırlamalıyız.

Evlerimizi, mahallemizi yıkmak isteyenler, ÖRGÜTSÜZLÜĞÜMÜZDEN cesaret almaktadırlar.

Çünkü, örgütsüz halk köle bir halktır.

Çünkü örgütsüz bir halk direnemez.

“Örgütlü Halk Yenilmez” sloganı, dünyanın her yerinde geçerli olan ve defalarca kanıtlanmış bir gerçeğin ifadesidir.

Burjuvazinin Geçmişten Gelen Korkusu: Ayaklanmalar!

Burjuvazinin, sömürüye dayalı iktidarını sürdürebilmek için kentlere kendi çıkarları doğrultusunda biçim verme çabası yeni değildir...

Burjuvazi, kentlere ilk müdahalesini, 1848 yılı sonrasında işçi sınıfının ayaklanmaları sürecinde caddelere, sokaklara barikatlar kurarak direnmesi sonrasında gerçekleştirmiştir.

Küçük-dar sokaklardan oluşan yoksul işçi mahallelerinde barikatlar hızla kurulabiliyor, burjuvazinin silahlı güçlerini durdurabiliyorlardı. Bu fiziki durum direnişçilerin lehine bir avantaj sağlıyordu.

Bu engeli ortadan kaldırabilmek için, burjuvazi geniş-uzun sokakları olan yeni işçi mahalleleri kurmaya başladılar.

Bu yeni yerleşim modeli hayata geçirildikten sonra da işçi sınıfı ve yoksullar barikatlar kurmaya yeltenseler de barikatlarını uzun süre koruyamazlar. Burjuvazinin ordusu obüslerle, toplarla kısa sürede barikatları, direniş mevzilerini yıkmaya başlar.

“Proleterya'nın Generali” olarak bilinen

Frederich Engels, kentlerin bu yeni düzenlenişi için şöyle demektedir: ‘Ve nihayet 1848'den bu yana büyük şehirlerdeki yeni mahalleler, yeni topraklar ve tüfekleri tam tesirli kılmak için yapılmış gibi görünen uzun-geniş ve düz caddeler de kurulmuştur. Bir devrimcinin barikat savaşı için Berlin'in doğu ve kuzeyindeki işçi mahallelerini seçmesi için deli olması gerekir.’” (Gerilla Savaşı ve Marksizm, W.Pomeroy, syf: 75-77)

Engels, buna rağmen barikat savaşlarından vazgeçilmesini değil, destekleyici yeni savaşım biçimleriyle birlikte mücadeleye devam edilmesi gerektiğini söyler.

165 yıl öncesinden bugüne uzanan örneklerle de gördüğümüz gibi burjuvazi kentleri düzenlerken, o kentte yaşayanların ihtiyaçları ve taleplerini değil, kendi sömürü ve zulme dayalı iktidarlarını kalıcılaştırmayı esas alıyor.

Burjuvazi, kentsel yerleşim düzenlemelerini kapitalist sistemin hem ekonomik hem de güvenlik ihtiyaçlarını düşünerek ele alır.

Ekonomik boyutlu ele alır. Çünkü; kapitalizm meta üretimi üzerinden gerçekleştirilen bir sömürü sistemidir. Bu nedenle kentteki her düzenleme, inşaat, şantiye faaliyetleri, tüm arazi rantı itibarıyla hem de mülkiyeti el değiştiren araziler üzerinde kurulan inşaatlar, yapılar itibarıyla kapitalist sömürüye hizmet eder.

İnşaat tekelleri bu şekilde palazlandırılır, güçlendirilir, piyasada egemen hale getirilirler.

Güvenlik boyutuyla ele alır.

Çünkü; 1848'li yıllarda barikat kurulmasını engellemek veya daha erken yıka-bilmek için yapılan düzenlemeyle başlayan süreç, bugün denetimi sıkılaştırılmış, mahalleler, siteler oluşturmaya yöneltmiştir burjuvaziyi...

Burjuvazinin korkulu rüyası açlığa ve yoksulluğa mahkum ettikleri milyonların öfkesidir. Yoksul halk kitlelerinden uzakta yaşamak; onların denetimini daha kolay ya-

pabilmek için “ayrı alanlar” yaratmayı tercih eder.

Kent merkezlerinin dışı, kenar mahalleler olarak tanımlayan, bugün burjuvazinin en korktuğu alanlardır.

O yüzdendir ki, ülkemizdeki işbirlikçi tekelci burjuvazinin sözcüleri Sabancı eylemi sonrasında gördükleri kabusları “Varoşlardan gelip, gırtlaklarımızı kesecekler” diyerek itiraf etmişlerdir.

Ayrıca burjuvazi ekonomik ve ideolojik yapısı gereği mülkiyetçidir. O her şeyin sahibidir. Şehirlerin, havanın, suyun, denizlerin... tabii ki kanını emdikleri yoksulların da... O yoksullar şehir içinde kendisiyle aynı alanlarda yaşamaya “layık” değildirlen...

Onlar şehirleri, sokakları, parkları, havayı vb. “kirletmemeli”dirler.

“Kentsel Dönüşüm” Kavramı İlk Kez Nasıl Ortaya Çıktı!

“Kentsel Dönüşüm” kavramının ilk olarak kullanıldığı yer İngiltere’dir.

Emperyalistler 1980’li yıllardan sonra, ucuz işçilik, ucuz hammadde ve serbest bölgelerde vergi-gümrük muafiyeti gibi, sömürü oranlarını artırıcı yöntemler geliştirerek, üretimi-fabrikaları yeni-sömürgelelere kaydırdılar.

Kendi ülkelerindeki fabrikaların yeni-sömürgelelere taşınması sonrasında, bu fabrikaların boşaltıldığı alanları yenileme, düzenleme ve esasında kent rantına el koyma amacıyla, “Kentsel Dönüşüm” projeleri uygulamaya başladılar.

Şehirlerin boşalmış sanayi bölgeleri, fabrikalar, kasabalar, limanlar, lojmanlar, depolar, antrepolar kapitalist sistemin özüne uygun olarak yeniden pazarlandı. İnşaat sektörü bu şekilde geliştirildi.

Kavramın kendisi sınıfsal çıkarlarını da gözlleyen, belirsizliği içeren bir kavramdır.

Örneğin; “Kentsel İyileştirme”, “Kentsel Yenileme” gibi hedefi, sınırı belli kavramlardan kaçınılıp, kime hizmet edeceği belli olmayan “dönüşüm” kavramı kulla-

nılmaktadır.

Bu bilinçli bir tercihtir.

Halk kitlelerinin tepkilerini engellemek ve “iyi şeyler yapılacak” beklentisine sokmak hedeflenmiştir.

Ülkemizde de “Kentsel Dönüşüm” kavramı, emperyalizm ve işbirlikçilerinin halka karşı saldırı ve sömürü politikalarına hizmet etmesi amacıyla ele alınmıştır.

Ülkemizde “Kentsel Dönüşüm!”

Kentsel Dönüşüm kavramı, ülkemize 2000’li yıllar ile birlikte getirilmiştir.

AKP iktidarının 07.12.2004 tarihinde yürürlüğe soktuğu 5393 sayılı Belediye Kanunu’nun 73. maddesinde şöyle deniyor: “...Kent gelişimine uygun olarak eskiyen bent kısımlarını yeniden inşa ve restore etmek, konut alanları, sanayi ve ticaret alanları, teknoloji parkları ve sosyal donatılar oluşturmak, deprem riskine karşı tedbirler almak veya kentin tarihi ve kültürel dokusunu korumak amacıyla kentsel dönüşüm ve gelişim projeleri uygulayabilir...”

Kanun yapıcılarının tespitine göre, kentler gelişmiş, nüfus artmış, tarih içinde evler, yollar, alt yapı vb. bölümleri eskimiş, çöktü alanları haline gelmiştir. Bundan dolayı kentin bu bölümlerinin yenilenmesi ve yaşamı kolaylaştırıcı yeni donatı alanlarıyla kentte yaşayanlara hizmet edecek şekilde kent geliştirilmelidir.

Bu çalışmaların tümü “Kentsel Dönüşüm” adı altında yapılacaktır.

İlk bakışta halkın yararına görünen bir sahtekarlık tezgahlanmaktadır.

Kanunu 2004 yılında çıkarmış olmalarına rağmen, kanunun hedefi olan yoksul-gecekondu halkın direnişleri nedeniyle ek kanunlar çıkarmak, ayaklarına dolanan eski kanunları değiştirmek veya engel olmaktan çıkarmak çabaları nedeniyle uygulama esasen bu günlere kadar sarkıtılmıştır.

2005 yılında faşizmin, yıllardır saldırdığı

ancak bir türlü yıkamadığı Armutlu gecekonduları için “Teknoloji Bölgeleri Geliştirme Kanunu”nu çıkardılar ve tüm mahalleleri bu kanun kapsamına alarak yıkmayı hedeflediler. Armutlu halkının direnişiyle bu saldırı boşa çıkarıldı.

Armutlu halkı esas olarak meşru-fili mücadele yöntemini temel alarak direndi. Bunun yanı sıra, çıkarılan kanunun diğer yürürlükteki kanunlarla olan çelişkilerini açığa çıkarıldı ve saldırının gerçek amacı teşhir edildi.

Amaçlarının “Kentsel Dönüşüm” değil, rantsal dönüşüm olduğu ve halk örgüt-lülüklerini tasfiye etmek amacını taşıdığı ortaya konuldu.

Oligarşi, bu mücadele sürecinden dersler çıkarmış ve “Kentsel Dönüşüm” yasasını, yeni yasa ve kanun hükmünde kararnamelerle güçlendirerek halka karşı topyekun bir saldırıya hazırlanmıştır.

Oligarşi “Kentsel Dönüşüm” Politikaları İle Neyi Hedefliyor?

1) Kentsel Dönüşüm Emperyalizmin Ekonomik İhtiyaçlarına Hizmet Eden Bir Politikadır!

Kentsel Dönüşüm Politikaları, öncelikle emperyalizmin ve işbirlikçi, tekeli burjuvazinin ekonomik krizlerini atlatma ve hemen ardından, projelerin gerçekleştirilmesine bağlı olarak, emekçi halklar üzerindeki sömürü, yağma ve talanın yoğunlaştırılmasına hizmet etmesi hedefiyle gündeme getirilmiştir. AKP iktidarı 1 milyon evi yıka-çağını açıklamış ve hemen ardından bu yıkımın yasal-idari hazırlıklarıyla, teknolojik yöntem, araç ve ekipmanlarını düzenleme-ye başlamıştır bile...

Çünkü; emperyalist tekellerin ekonomik ihtiyaçlarına cevap verecek olan bu proje, geciktirilmeksizin hayata geçirilmek zorundadır.

Kentsel Dönüşüm Projeleri, esas itibarıyla emperyalizmin 2025 yılı ve sonrasına dair yoksul halkların emek güçlerini yağmalamak ve sömürüyü yoğunlaştırmak için, yeni-sömürgelerin büyük kentlerini hedefleyerek hazırladığı projelerdir.

Çünkü; “*Dünya Bankası raporlarına göre 2030 yılına kadar dünya nüfusuna katılacak olan 2 ila 3 milyar kişinin % 97’sinin bu büyük kentlerde yaşayacağı öngörülmektedir. Dolayısıyla, en büyük tüketici kitlesi de, en büyük işsiz kitlesi de bu büyük şehirlerde toplanmış olacaktır. Tekeller bu gelişmeye de hazırlık olarak büyük şehirleri adeta yeniden yapmakta, buralardaki tüketim ve yaşam tarzını, kapitalizmin ihtiyaçlarına göre yeniden şekillendirmektedirler...*” (Yürüyüş-sayı 253-sayfa 8)

TOKİ Başkanlığı’ndan, Çevre ve Şehircilik Bakanlığı’na atanan, deniz kumu ile çürük binalar yapan, hırsız müteahhitlerden biri olan halk düşmanı Erdoğan BAYRAKTAR, “*Kentsel Dönüşüm’le 20 yılda 7 milyon evi yenileyeceğiz*” diyerek aslında emperyalizmin bu hedeflerini ifade ediyordu.

Evet, emperyalizmin gelecek projelerinin içinde en önemli yeri işgal eden Kentsel Dönüşüm Projeleri, emperyalizmin finansörlüğünde hayata geçirilecektir.

Türkiye oligarşisinin kendi başına böylesine kapsamlı bir planı hayata geçirebilecek bir gücü yoktur. Başlangıç olarak 1 milyon evi yıkıp, bu evlerde yaşayan yaklaşık 5 milyon insanı şehir dışına sürüp, F Tipi sevk misali, çürük-çarık binalara sıkıştırmak, emperyalizmin desteği olmadan mümkün değildir.

Evet; 1960’lı yıllar sonrasında yeni-sömürgeleştirilmiş Türkiye’nin ucuz işçi gücünü oluşturan ve o dönem itibarıyla “kenar mahalle” sayılan gecekondu mahalleleri, 40-50 yıl sonra, nüfusun yoğunlaşması ve kentlerin büyümesi sonucu artık şehrin merkezleri haline geldiler.

Şehrin merkezlerinde yer alan bu mahallelerin artan arazi rantına el koymak ve bu merkezleri tekalcilerin turizm, “finans”,

alışveriş vb. merkezleri haline getirmek için, milyonlarca insanı yeniden şehir dışına sürmek istemektedirler.

Kırdan şehre göç sürmektedir. Şehirlerin nüfusu, nüfus artış hızına bağlı olarak da artmaktadır. İşbirlikçi Tayyip'in "3 çocuk istiyorum" yaygaraları da emperyalizmin politikalarına hizmet için öne sürülmüş, ucuz, köle işçiliği pompalayacak politikaların ürünüdür.

20-30 yıl sonrasının sömürü planlamaları, şehir dışındaki gettolaştırılmış TOKİ bloklarında, denetim altına alınmış halk kitlelerinin iligine-kemiğine kadar sömürülmesi için yapılmaktadır.

Köyünden, kasabasından, "taşı-toprağı altın" diyerek İstanbul gibi şehirlere göç ettirilen, ata toprağından sürgün edilen halk kitlelerinin 40-50 yıl içinde gecekondulaşmalarında kurdukları sosyal yaşamları yeniden yıkılacak ve gurbet içinde gurbet yaşatarak yeniden sürgün edilecekler.

İnşaat tekelleri yıllar içinde şehir merkezleri haline gelen mahalleleri yıkararak, yerine dikecekleri alışveriş merkezleri, rezidanslar ve gökdelenler ile şehir rantına el koyacaklar. Aynı zamanda şehir dışına sürdükleri yoksulları yıllarca borçlandıracakları daracık TOKİ konutlarına yerleştirecekler; ucuz, taşeron işçi olarak çalıştırıp, sömürü oranlarını yükseltecekler.

Emperyalizm ve oligarşinin, ekonomik krizlerine çare olarak düşündüğü Kentsel Dönüşüm Projesi'nin ekonomik hedefi budur.

Bu hedefin parasal boyutunu, İnşaat Malzemesi Sanayicileri Derneği (İMSAD) adına yapılan açıklama şöyle ortaya koyuyor: "İMSAD olarak Cumhuriyetin 100. yılında Türkiye'ye 3 tane 100 hediye edeceğiz. 100 milyar dolar inşaat malzemeleri ihracatı yapmak hedefimiz" (Yürüyüş-sayı 257-syf:12)

300 milyar dolarlık bir gelir hedefleniyor. Bu proje emperyalist inşaat tekellerinin, finans tekellerinin denetiminde yürütülüyor. Bir yandan krizlerini atlattırken, diğer yan-

dan kasalarını dolduracaklardır. İnşaat Malzemeleri Federasyonu Başkanı Serdar Dönmez; "Yeni uluslararası yapı, market zincirleri Türkiye'ye gelecek" müjdesini de veriyor.

Emperyalist tekeller ağızlarından salyaları aka aka ülkemize saldırmaya hazırlanmaktadır.

Bundan dolayıdır ki, Dünya Bankası'nda "Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez" misali, bu projelere mali gücü yetmeyecek olan AKP iktidarına ve yandaşlarına kesenin ağzını açmıştır.

Emperyalistler, Dünya Bankası aracılığıyla 820 milyon dolar kredi veriyor.

"Dünya Bankası İcra Direktörleri Kurulu Türkiye'ye merkezi idare ve İstanbul'da belediye hizmetlerinde kullanılmak üzere toplam 822 milyon dolarlık iki krediyi onayladı." (Yürüyüş-sayı 253-syf:8)

20-30 yıl sonrasının sömürü planlamasını yapan emperyalistler hiçbir masraftan kaçınmıyorlar.

İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş; yaşanan ekonomik krizin "teğet" geçişi için "**Tekstil ile küresel krizi aşamazdık, inşaat sektörü ve TOKİ kurtard.**" diyor. (Birgün gazetesi)

Emperyalistler, BOP için cansiperane çalışan, topraklarımızı emperyalistlerin savaş ve saldırı üssü haline getiren işbirlikçi iktidarın, krizden en az zararla kurtulmasını sağlamak için kredi musluklarını yeterince açıyorlardı. Bunu bile, gelecek hesaplarının bir parçası olarak ele alıyorlar.

Bir taşla bir çok kuş vuracaklar.

Bir yandan şehir merkezlerinde arazi, emlak rantına el koyacak, diğer yandan yoksul halkları on yıllarca ödeyemeyecekleri borcun altına sokacaklar. Borcu ödeme zorunluluğu kelepçesiyle yoksulların ellerini kollarını bağlayıp riske giremez ve muhalefet edemez hale getireceklerdir.

Kentsel Dönüşüm Projelerinin ekonomik boyutunun özü, ülkemizin değerlerinin emperyalizmin yağma ve talanına sunulması-

dır.

Halkın 40-50 yıl içinde kurduğu mahallelerin, devlet gücünü kullanarak işgal edilmesi ve halkın buralarda katliamlar pahasına da olsa sürülmesi, halkın yarattığı değerlerin gasp edilmesidir...

2- Emperyalizm ve Oligarşinin Devrim Korkusunun Mekanı Mahallelerin Tasfiyesi!

İkinci hedef de, halk örgütlülüklerinin tasfiye edilmesidir...

Bu mahallelerde yaşayan ve kapitalizmin sömürüsü altında ezilen faşizmin baskısı ve zulmü altında inletilen, yozlaşma saldırılarıyla sorunlara-çelişkilere karşı duyarsızlaştırılmaya çalışılan; yoksul, aynı zamanda DEVRİM POTANSİYELİ kitlelerdir...

Emperyalizmin yeni-sömürgesi ülkemizde tüm sömürü ve zulüm politikalarının hedefi nüfusun büyük çoğunluğunu bağrına taşıyan bu yoksul mahallelerdir...

Yıllar boyunca büyük şehirlere göç eden insanlarımız, barınma hakkını kendi çabasıyla, halkın kendi içindeki dayanışmasıyla ya da devrimci hareketin önderliğinde kurduğu gecekondularla mahalleleriyle çözmüştür.

Yıllar içinde emperyalizmin yarattığı krizlerin faturasını ödeyen, köle gibi çalıştırılan, yeni sömürge ülke olmanın bedellerini ödeyen kesimlerin başında buralarda yaşayan emekçiler gelmektedir.

Devrimciler bu halkın içinden gelen, bu halkın evlatlarıdır.

Devrimci hareketin emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi, kapitalizme karşı sosyalizm mücadelesiyle halkın umudu olduğu yerlerin başında buralar gelmektedir.

Halkın çalıştığı işyerindeki sorunlardan, mahalledeki faşist saldırılara; katliamlardan uyuşturucu, fuhuş, kumar gibi yozlaştırma politikalarına kadar devletin her saldırısında halkın yanında olan devrimciler vardır.

Hak ve özgürlükleri için örgütlenmek, yeri geldiğinde faşist saldırılar karşısında direnmek gerektiğini halk devrimcilerden öğrenmiştir. Kimi yerlerde devrimcilerin birbir öncülüğü yoktur. Ancak yine de yaratılan direniş örnekleriyle, örgütlenme ve dayanışma kültürüyle devrimci politikalar her mahallede şu ya da bu şekilde hayata geçmiştir.

Mahalleler halkın dayanışmasını ve örgütlenmesinin kolaylıkla hayata geçebildiği yerlerdir. İşçiler, memurlar, öğrenciler, işsizler... kısacası düzenle çelişkisi olan herkes mahallelerde yaşar.

Mahalleler, faşizmin şehirlerdeki yumuşak karnıdır...

İşbirlikçiler bu “yumuşak karın”dan kurtulmak istemektedirler.

Bu kurtulma isteğinin temelinde burjuvazinin devrim korkusu yatmaktadır.

Dünya bankasının işbirlikçilere, 822 milyon dolarlık krediyi bir çırpıda vermelerinin nedeni budur. Neden oldukları açlığın ve yoksulluğun gelip kendilerini boğmasından korkuyorlar.

Çevre ve Şehircilik Bakanı, hırsız-müteahhit Erdoğan BAYRAKTAR’ın gecekondular mahalleleri için “terör yuvası” demesinin nedeni de budur.

Yaşanan süreç, emperyalizmin F Tipi Hapishaneler projesini hayata geçirmeye başladığı 2000 yılı başından itibaren yaşananlarla benzerlikler taşımaktadır...

Öncelikle, halkın bilincini çarpıtmaya, gerçekleri gizlemeye, demagojik söylemlerle yıkımları meşrulaştırmaya çalışıyorlar.

F tipi hücre hapishanelerin “masasında çiçek bulunan beş yıldızlı otel” ya da “devlet konukları” gibi tanıtılmasına benzer şekilde “otoparklı, bahçeli-balkonlu TOKİ konutları” reklamı yapıyor.

F Tipi hücre reklamı 122 canımızın yaşamını yitirmesine, 500’ün üzerinde insanımızın sakat kalmasına yol açmıştır.

Hiç kimsenin kuşkusu olmasın ki kentsel dönüşüm saldırısında da AKP iktidarı

aynı zihniyetle hareket edecektir.

Bir gece yarısı silahlı özel timlerle, helikopterlerle, zırhlı araçlarla, bombalarla yoksul halkın mahallelerine baskınlar yapıp, boyun eğmeleri istenecek.

Saldırı ne kadar pervasız olursa olsun bu saldırıya direnmek zorundayız.

Direnmek için de şimdiden halkımızı örgütlemeli, halk örgütlülüklerini büyütmeliyiz.

Kentsel Dönüşümü Reddeden Halk “Yerinde İslah” İstiyor!

Çünkü, “yerinde ıslah” halkın bulunduğu yerden sürgün edilmesini değil, var olan yerde yeni bir yaşamın kurulmasını, mevcut yaşanan yerlerin insana yakışır koşullara ulaştırılmasını hedefler.

“Yerinde ıslah” projeleri, halkın bir ömür vererek yaşattığı değerlerin gasp edilerek tekellere peşkeş çekilmesini değil mevcut değerlerin korunması ve adaletsizliğin engellenmesini ister.

Yerinde ıslah projeleri, halkın gasp edilen evlerinin, arazilerinin yerine alışveriş merkezleri, gökdelenlerden oluşan beton ve çelik yığınlarının dikilmesi değil; insanın ve doğanın iç içe geçtiği yaşam alanlarının oluşturulması demektir.

Emperyalizmin dayatması olanı rantçı ve sürgüncü kentsel dönüşüme karşı savunulan “yerinde ıslah” konusunda “Artı İVME” Dergisi’nde şöyle denilmektedir:

“İflah olmaz ‘Kentsel Dönüşüm’ kavramının kente ve topluma karşı bir saldırı projesi olduğunu düşünüyoruz. Buna karşı, kentin tarihi kültürel dokusunu koruyan, egemenlerin kar-rant çıkarına hizmet etmeyen, yoksulların konutlarının başlarına yıkılmasına ve sürülmesine neden olmayan, tersine mahallelerinin ve konutlarının daha yaşanılabilir olmasını amaçlayan, yerinde ıslah kavramını kullanacağız...” (Artı İvme, sayı:4, syf55)

Yerinde ıslah, halkın rantçılara, gaspçı-

lara ve halkın yaşam alanlarını işgal etmeye çalışan sömürücü, haramzade tekelci burjuvaziye karşı kendisini işlerini, evini, komşularını ve mahallesini savunma projesidir...

Evet, evlerimiz depreme dayanıksızdır. Temiz su ve kanalizasyon şebekeleri sağlıksız ve dayanıksızdır. Yeşil alan çocukların oyun-spor alanı; halkın dinlenme ve sosyal kültürel yaşam alanları da yetersiz ya da hiç yoktur.

İşte yerinde ıslah projeleri bu sorunların ortadan kaldırılması içindir...

Deprem-afet risklerini bahane ederek yıkımları meşrulaştırmaya çalışıyorlar...

AKP iktidarı ülkemizin herhangi bir köşesinde ne zaman bir deprem yaşansa hemen kentsel dönüşümün propagandasına başlıyorlar.

En son Van ve Erciş depremlerinde yüzlerce insan enkaz altında iken, onlar kentsel dönüşüm kampanyaları düzenliyor, hangi mahallenin ne zaman yıkılabileceğinin planlarını yapıyorlardı...

Hırsız-müteahhitler partisi olan AKP iktidarı, deprem riski fazla olan ülkemizin bu gerçeğini halk üzerinde bir korku aracı haline getirerek “kentsel dönüşüm” dedikleri saldırıyı meşrulaştırmaya çalışıyor.

Oysa Türkiye halkları AKP’nin halkı ne kadar çok düşündüğünü Van-Erciş depreminde gördü, yaşadı... Bizzat devletin kendisinin yaptırdığı okulda 63 öğretmen öldürüldü.

İlk depremden sonra **“Bir şey olmaz hasarlı evlere girebilirsiniz”** dediler ve onlarca insan, kentin “sağlam” raporu verilen otelin enkazı altında can verdi...

Bakan Erdoğan BAYRAKTAR, enkazdan sağ çıkarılan yaralıları hastane yolunda can verirlerken, kentsel dönüşümün propagandasını yapıyordu.

AKP, deprem, afet riski demagojisini sadece propaganda olmaktan çıkarmış, bu oyunu fark eden ve anlaşıp yapmayan insanlarımızı evlerinden zorla atarak bir ya-

sayı “İnsanların canını malını düşünmüyoruz” demagojisiyle meclisten çıkarmıştır...

“Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesi Hakkındaki Kanun” 6 Mayıs 2012’de yasalaştırıldı.

Yaşadığı mahalleyi terk etmek istemeyen gecekondulu halkın, evine-dükkanına hızla el koyabilmek için acele kamulaştırma maddesi (madde6/2) konulması bile AKP’nin hedefini açığa çıkarmaktadır.

Bu maddeye göre evinizin ya da apartmanınızın belediye tarafından “riskli” ilan edilmesinin ardından binanız “acele kamulaştırılacak” yani elinizden alınacak. 15 günlük yasal itiraz süresi içinde itirazı inceleyen kurum karar verecek. Savcının da hakimnin de aynı kişiden oluştuğu bir mahkemeyi düşünün.

Bu itirazlara alınacak cevapları tahmin etmek zor değildir.

İtirazlarınız sonucu “belki” alacağınız kamulaştırma bedelinin miktarı arttırılabilir. Bununla ilgili dava da açabilirsiniz. Ancak dava süresince yıkımın durdurulması da söz konusu değildir.

Yasaya göre yıkım her koşulda gerçekleşecektir, yürütmeyi durdurma kararının da alınması mümkün değildir.

Yasa tam bir eşkıyalık yasasıdır... Bu yasa ile “taşlar bağlanmış, köpekler salınmıştır.”

Bu yasa haramilerin aç gözlülerin doyurulması yasasıdır...

Haydutluğun resmi belgesi olan bu yasa karşı da sonuna kadar direnmek meşrudur.

AKP İktidarı Yıkım Saldırısının Hukuki Zeminini Oluşturmuştur!

Oligarşi bu yıkım saldırılarını gerçekleştirebilmek için hukuku temel hak ve özgürlükleri ayaklar altına almaktan hiç çekinmemektedir...

AKP’nin iktidara getirildiği 2002 yılın-

da bu yana çıkarılan yasalar, yönetmeliklerin hepsi bu saldırının sonuca ulaştırılması için çıkarılmıştır.

Gecekondulu yasası olarak bilinen 775 sayılı yasanın değiştirilerek TOKİ’nin yönetmeliğinin yeniden düzenlenmesiyle başlayan süreç 5393 sayılı Belediyeler Kanunu’ndan Çevre ve Şehircilik Bakanlığı’nın kurulmasıyla, 648 sayılı Kanun Hükmünde Kararname’nin çıkarılmasına kadar tüm yasal mevzuat bu saldırının yıllara yayılan hazırlıkları içindir...

Bu yapısal düzenlemelerin hemen hepsi haydutluğun, eşkıyalığın, soygunculuğun meşrutiyetini sağlamak adına resmiyete dökülmenin ifadesidir...

AKP iktidarı, emperyalizm ve oligarşinin çıkarlarını koruyabilmek için hukukta yeri olmayan “iki başlı yasal düzenleme” geleneği başlatmıştır... Yeni mevcut yasaya dokunmaksızın o yasayı ve kararı hiçleştirecek yeni bir yasa veya yönetmelikle yapmayı alışkanlık haline getirmiştir...

2003’teki 1 Mart tezkeresinin TBMM’den geçirilmemesinin ardından, Bakanlar Kurulu Kararı ile tezkerede yer alan emperyalistlerin tüm talepleri de bu şekilde yerine getiriliyordu.

775 sayılı Gecekondulu Yasasının Geçici 5. maddesinde, gecekonduların 2 yıl içinde belediyelerin desteğiyle imara uygun hale getirilmesiyle birlikte tapuların verileceği 1996 yılında hükme bağlanmıştır.

“Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesi Hakkında Kanun” 2012 yılında çıkarılarak imara uygun bile olsa, deprem ve afet riski denilerek gecekondulu veya apartmanların yıkılması da bu kanunla kesinleştirilmiştir...

Aynı kanun “Acele Kamulaştırma” maddesi ile, yıkımı geciktiren tüm yasal mevzuatların üstünden atlanabilmiş, adeta dozerleri son hızla gecekonduların üzerine sürmeye hazırlanmaktadırlar...

Bu yasa ve kararnamelerle hedeflenen ise, halkın haklarını ve hukukunu belirleyen

tüm düzenlemelerin, halkın aleyhine de-
ğiştirilerek halkın elini kolunu bağlama ça-
basıdır...

Bu düzenlemeler, halka “mahkemelerle,
hukuk süreçleriyle kazanılacak bir şey yok”
mesajının verilmesidir...

Bu hazırlıklar, halka kendi örgütlü güç-
leriyle sonuna kadar direnmekten başka
yol bırakmamaktadır...

Haklarımız Nelerdir?

Barınma bir haktır...

Ulusal ve uluslararası hukukta yer alan
bir haktır. Ve bu hak hiçbir yasa, yönetme-
lik genelge vb. ile asla engellenemez...

Halklar bu hakları kağıda dökülebilmek
için yüzyıllar boyunca kanlarını dökmüş-
lerdir. Evrensel denilen yasaların var olması
bu kan - can bedeli mücadele sonucu ol-
muştur.

Emperyalizm ve oligarşi şimdi yeniden
yasalarda var olan bu haklarımızı haydutluk
yöntemlerini yasallaştırarak gasp etmeye, bar-
ınma hakkımız için yeniden kanlarımızı
dökmeye hazırlanıyor.

Barınma hakkımızı düzenleyen uluslar-
arası ve ulusal yasalar ve sözleşmelerden ba-
zılarını şöyle sıralayabiliriz.

**Anayasa’da Barınma Hakkı ve bağlı
haklar 23. ve 57. maddelerde şöyle yer al-
maktadır:**

*“Madde 23-herkes yerleşme ve seyahat
hürriyetine sahiptir...”*

B. Konut Hakkı

*Madde 57- Devlet, (...) konut ihtiyacını
karşılacak tedbirler alır”*

Elbette Amerikancı 12 Eylül faşist cun-
tasının yaptığı bir Anayasa olduğu için, kısıt-
lama ve sınırlamalarıyla da düzenlenmiştir.

Böyle olmasına rağmen “hak” olarak ka-
bul etmek zorunda kalmışlardır.

İnsan Hakları Evrensel Beyannameinin
çeşitli maddelerinde tüm beyannameyi im-
zalayan devletleri bağlayan hükümler dü-

zenlenmiştir...

Bu maddeleri şöyle sıralayabiliriz.

*“Madde 25: a) Herkesin gerek kendisine
gerekse ailesi için beslenme giyim barınma,
sağlık ve öteki sosyal hizmetler de içinde ol-
mak üzere, sağlığını ve güvencini sağlaya-
cak (...) sosyal güvenlik hakkına sahiptir.”*

*“Madde 12: Hiç kimsenin özel yaşamı-
na, ailesine konut dokunulmazlığına ya da
yaşam özgürlüğüne keyfi olarak karışıla-
maz.”*

*“Madde 17 a) Herkes tek başına ya da
başkalarıyla birlikte mal ve mülk edinme
hakkına sahiptir. b) Hiç kimse keyfi olarak
mal ve mülkünden yoksun bırakılamaz...”*

Yine devletin altına imza koyduğu söz-
leşmelerden biri olan AİHS (Avrupa İnsan
Hakları Sözleşmesi)’nin 8. Maddesinde
Barınma-Konut Hakkı şöyle düzenlenmiş-
tir: *“Herkes özel ve aile hayatına, konutu-
na ve haberleşmesine saygı gösterilmesi hak-
kına sahiptir.”*

Yıkımları Durduracak Tek Güç; Halk Komitelerinde Örgütlenmiş Halkın Kendisidir!..

Elbette can-kan bedeli bir direnişi göze
alacağız. Fakat bu kapsamlı ve destanlar ya-
ratacak bir direnişi gerçekleştirmek için, yı-
kımları püskürtüp zafer kazanabilmek için
sadece kararlı olmak yetmez. Bu direnişe ör-
gütlülüklerimizi büyüterek hazırlanmalı-
yız... Halk olarak direnişimizi planlamalı ve
en ince ayrıntısına kadar örgütleyebilmeli-
yiz...

Böylesi bir saldırıya karşı koyabilecek tek
örgütlenme biçimi HALK KOMİTELERİ-
DİR!..

Halk komiteleri direnişin ihtiyacı olan
tüm görevlerin paylaşıldığı ve harfiyen ye-
rine getirildiği örgütlenmelerdir.

Halk komiteleri; işçilerin, köylülerin, es-
nafların, öğrencilerin, aydın-sanatçıların,

serbest meslek sahiplerinin, yani tüm halk kesimlerinin sorunlarını çözmek için oluştuğu en temel örgütlenmesidir.

Halk komiteleri; dünyanın çeşitli bölgelerinde dünyanın ezilen halklarının mücadelesi tarihlerinden süzülüp gelmiş, bir miras olarak bugün önümüzde durmaktadır...

Halk komiteleri; Sovyetlerden Çin'e, Latin Amerika'dan Afrika'ya, Ortadoğu'ya kadar halkların onurlu mücadele tarihini omuzlamış, zaferler yaratmış olan örgütlenmelerdir.

Egemen sınıflar, halkları kapitalizmin sömürü cenderesinde tutabilmek için, böl-parçala-yönet politikaları çerçevesinde hayata geçirdikleri örgütsüzleştirme saldırıları ile yalnızlaştırmaya, bu şekilde tecrit etmeye zorluyorlar.

Örgütlenme ve ifade özgürlüğünün engellendiği, en basit demokratik hak arayışının zulümle bastırıldığı, halk örgütlülüklerine, DKÖ'lere saldırıldığı, keyfi tutuklamalarla halkın sindirilmeye çalışıldığı bir ülkede, halkın en temel kitle örgütlülükleri Halk Komiteleri olmak zorundadır.

Halk komiteleri, faşist devletin icazetine sığınmadan, bizzat halkın kendi girişimiyle meşru zeminde oluşturulur.

Halk komiteleri yasal değil ama açık ve meşru örgütlenmelerdir... Böyle olduğu içindir ki, mücadelesini de yasallık sınırları içinde, devletin, iktidarların icazet sınırları ile değil, haklılığının, ihtiyaçlarının ve gücünün sınırları ile belirler.

Halk Komitelerinin mücadelesinin, eylemlerinin neler olabileceği, neleri kapsayabileceği sorusunun cevabı olarak da; halkın yaşadığı ilgili soruna dair ihtiyaçlarının, taleplerinin kazanılması için yapılması gerekli olan HER ŞEYDİR diyebiliriz.

Halk Komiteleri, halkın mücadelesinin ihtiyacına göre kısa süreli, dönemsel veya kalıcı komiteler olarak kurulabilir... Örneğin; sadece bir miting, konser, 1 Mayıs eylemini örgütlemek için kurulan komiteler olabilir... 1 Mayıs komiteleri, Tam Bağımsız

Türkiye Konseri komiteleri....vb.

“Grevlerle Dayanışma Komiteleri”, “Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri” gibi döneme özgü komiteleri örnek verebiliriz.

Halk komitelerinin oluşumundaki sayı, komitenin üstlendiği faaliyete; dönemsel ya da kalıcı oluşuna göre değişebilir...

Bu sayı; Tam Bağımsız Türkiye konusunda olduğu gibi, olabildiğince yaygınlaştırılan komiteler olarak kurulabilirler; bir kişi bile bir birimde, bir komite gibi çalışabilirken; kimi komitelerle beş, on kişi de olabilir.

Sayıyı belirleyen mücadelenin ihtiyaçları ve komitelerin hedefidir.

Halk Komiteleri; faşizmin sömürü ve zulme dayalı iktidarının altında ezilmek yerine halkın bu sorunlarla mücadele etmesi, güçlerini birleştirmesi ve dayanışması için gereklidir.

Dünyanın birçok ülkesinde her halkın mücadele pratiği içinde bu türden halk örgütlenmeleri kurulmuştur...

Kuruluş biçimleri nedenleri, işleyişleri, isimleri farklı farklı olsalar da, hepsinin misyonu aynıdır...

Halkın dayanışmasını, birliğini sağlamak ve halkın çıkarları için mücadeleyi, direnişlerini örgütlemek... Halkın iktidarına giden yolda, iktidarın dayanacağı temel örgütlenmeler olma görevini üstlenerek, kendi kendini yönetmenin organları olmak...

Kentsel Dönüşüm ve Halk Komiteleri!

Kentsel Dönüşüm adı altındaki bu yıkım saldırılarına karşı direnişi örgütleyecek olan Halk Komiteleri, saldırının boyutları dikkate alındığında, çok çeşitli görevleri üstlenmek zorunda kalacaktır... Saldırının çok boyutlu oluşu, direnişin de aynı oranda geniş bir yelpazede şekillenmesini zorunlu kılmaktadır...

Emperyalizmin ve oligarşi, Kentsel Dönüşüm saldırısını, ideolojik, psikolojik, hu-

kuki ve teknik-askeri yanlarıyla birlikte ele alarak şekillendirmektedirler...

Bu saldırılarından sonuç alabilmek için, sahip oldukları her silahı, basın-TV'leri, internet, reklam kampanyaları, tehditler, gözdağı, deprem riskini azaltma adı altında göz boyama çalışmaları, yasal değişiklikler, yeni yönetmelikler, polisiye tedbirler, baskınlar, gözaltı-tutuklamalar, kaçırma- kaybetme denemeleri ve başka hepsini çeşitli zamanlarda devreye sokmaktadırlar.

Doğal olarak halkın direnişi de iktidarın tüm saldırısını boşa çıkaracak şekilde geniş bir biçimde çeşitlenmeli, her türlü örgütlenme ve direniş silahını kullanabilmelidir.

Bu gerçekten hareketle, bazı temel görevleri üstlenebilecek komiteleri ve görevlerini şöyle sıralayabiliriz:

1-Kentsel Dönüşümde Anlaşmaya Hayır Komiteleri:

Oligarşi Kentsel Dönüşüm saldırısını 5393 sayılı Belediye Kanunu'nun 73. maddesinde yer alan "*Kentsel Dönüşüm ve gelişim proje alanlarında bulunan yapıların boşaltılması yıkımı ve kamulaştırılmasında anlaşma yolu esastır*" hükmüne göre gerçekleştiremiyor.

"Riskli Altındaki Alanların Dönüştürülmesi Hakkında Kanun"u bu amaçla çıkartmış, ancak yine de "anlaşma" hükmüne müdahale ve saldırı gerekçesi oluşturabileceği için en alt sınırlarda tutsa da (2/3) bu yasada da "anlaşma" hükmüne yer vermek zorunda kalmıştır.

Yıkmayı hedefledikleri mahallemizi korumak için, BİR İNSANIMIZI BİLE ANLAŞMAYA RAZI EDEMEYECEKLER inancıyla çalışarak "Anlaşmaya Hayır Komiteleri" kurulmalıdır.

Bu komiteler, sokak sokak, ev ev, kapı kapı dolaşıp parayla-pulla, kira yardımıyla vb. kandırılmaya çalışılan halkımızı ikna edecek çalışmalar yürütmeli ve değil 2/3 çoğunluk, bir kişiyi bile anlaşmaya ikna ede-

meyecek duruma getirilmelidir.

Bu komiteler, ikna çabalarında her türlü bilgi, doküman, belge, film vb. ile tüm ikna araçlarını kullanabilmelidirler.

2- Basın, DKÖ'lerle İlişkiler ve Propaganda Komitesi:

Bu komite, gerek genel olarak Kentsel Dönüşüm ile ilgili halka yönelik medya üzerinden yapılan demagojik saldırılara, dezenformasyona, psikolojik savaşa, kara propagandaya; gerekse de kendi mahallesi özgülünde benzer içerikteki saldırılara karşı mücadeleliyi temel alır.

Mahallesinin yapısı, "yerinde ıslah"ın teknik fiziki kapsamı, yalanlar-gerçekler üzerinden dosya hazırlar ve tüm basını, DKÖ'leri ve kamuoyunu bilgilendirir. Öz olarak direnişin propagandasını yapar.

Talepleri ve koşulları hakkında bilgilendirme toplantıları, paneller, sempozyumlar, basın açıklamaları vb. etkinlikler düzenlenmesi, yine bu Halk Komitesi'nin görevleri arasındadır.

3- Bilgi Toplama ve Dağıtım Komiteleri:

Bu komite; mahalleye yönelik en küçük bir gelişmeyi, yıkım hazırlığını, direniş karşıtı her tür propaganda faaliyeti vb.ni hızla öğrenir...

Yine, direniş ve etkinlikler süreci ile ilgili olarak Halk Komitesi tarafından alınan kararları da yine aynı bilgi dağıtım ağı üzerinden sokak sokak, ev ev, kapı kapı aktarır.

Eylem-etkinlik duyurularını ihtiyaca göre birebir ya da genel duyuru araçlarıyla (sesli, yazılı, görsel vd.) halka iletir.

Bu komite, kendi bilgi toplama ve dağıtım ağını sokak sokak kurulan komiteler üzerinde yapar. En küçük bir bilgiyi-duyumu bile önemli-önemsiz ayırmasına gerek duymadan aktarmayı görevi bilir. Elbette so-

ruşturma, kaynak tespiti çalışmalar sırasın-
da hızla sonuçlandırarak salt duyumla kal-
maz, bilgiyi kesinleştirmek görevi de yine
bu komitenindir.

4- Nöbet Komiteleri:

Kentsel Dönüşüm saldırısının hedefi
olan mahallelerde hazırlıksız yakalanmamak
için 24 saat nöbet sisteminin hayata geçir-
mek gerekecektir.

Esnaf, ev kadını, yaşlı-genç, çocuk... ma-
halle sakini olan herkes nöbet tutabilir.

5- Mücadele ve Barikat Komiteleri:

Halk Komiteleri içinde hayati öneme sa-
hip işlevi olan komitelerden belki de en
önemlisi bu komitelerdir.

Helikopterleri, panzerleri, TOMA'ları
envai çeşit gaz bombaları ve binlerce poli-
si-jandarması ile, yabancı bir ülkeyi kuşat-
maya-işgale gider gibi mahallelerimize bas-
kına gelen yıkıcıları ilk anda durduracak
olan, barikatları kuracak ve koruyacak olan
komitelerdir.

Bu komitelerin görevi; esas olarak yıkım
saldırısı öncesinde, saldırıya karşı mahallenin
barikat kurmak için en uygun olan yerleri-
ni tespit etmek ve barikat için gerekli her şeyi
temin etmektir.

Mahallenin girişlerinden, evlerimizin
odalarına varana kadar sürecektir bir direniş
hedefiyle hareket eden bu komiteler her yı-
kılan barikatın yerine, hemen yenisini kur-
mak ve bunun için gerekli her şeyi bulmak,
yapmak göreviyle yükümlüdürler.

Evlerimizi yıksalar da, yıkıntılar içinde

direnecek, evlerimizi yeniden yapacak, öz-
gür vatan toprağı bellediğimiz evlerimizi, so-
kaklarımızı asla terk etmeyeceğimize göre,
barikatlar ardındaki yaşamımız, evlerimiz yı-
kılsa da sürecektir.

Ta ki; YERİNDE ISLAH talebimizi ik-
tidara kabul ettirene kadar...

6- İlk Yardım ve Sağlık Komiteleri:

Bu komiteler, yıkım saldırısı sırasında ya-
ralanan, kullanılan gazlardan ve diğer silahlar
nedeniyle rahatsızlanan direnişçilerin, ma-
halle halkının tedavilerini yapacaktır.

Sonuç olarak;

Evlerimizi korumak demek, örgütlenmek
demektir.

Elbette ki yukarıda verdiğimiz komite çe-
şitleri birer örnektir. Yıkım saldırısına kar-
şı direnme zorunluluğı çok farklı komite tür-
lerine olan ihtiyacı yaratacaktır.

Her direniş kendi ihtiyacı olan örgüt-
lenme türlerini de yaratır.

Bu örgütlenmeleri şimdiden kurmalı,
saldırıya hazırlanmalıyız.

Halk komitelerini örgütlemek zorunda-
yız.

Çünkü ÖRGÜTLÜ HALK YENİLMEZ.
Biz milyonlarız.

Güçlerimizi birleştirdiğimizde karşı ko-
yamayacağımız saldırı, kazanamayacağımız
hak yoktur.

**DİRENENLER KAZANACAK.
HALK KAZANACAK.**

Gökdelen

Yayılmışsın bütün şehre
Kollarını gere gere
Gecekond u gecekondu
Dön git geldiğin yere
Yıkık dökük duvarların
Görüntümü bozuyorsun
Balçık çamur sokakların
Bu şehri kirletiyorsun
Gecekond u

Duvarlarını biz ördük
Senin harcını biz kardık
Beton yığını gökdelen
Sen yok idin biz burdaydık
Kıpırdamam hiç yerimden
Çekil benim güneşimden
Gölge etme başka birşey
İstemem senden gökdelen
Gökdelen

Ben yok iken sen gelmişsin
Aman çok bir halt etmişsin
El koyup boş araziye
Geceyarısı konmuşsun
Bunlar kanundışı işler
Kapına dayanır dozer
Topla pılını pırtını
Bunca zaman kaldın yeter
Gecekond u

Kurtlar bile uğramazdı
Bomboş yerlerdi buralar
Biz konunca üşüştüler
Jandarmalar zabıta lar
Göğü işgal ederken sen

Hangi kanun izin verdi
Yaşam hakkıdır benimki
Sen hangi hakla dikildin
Gökdelen

Hepinizi yıkacaklar
Yerinize konacağım
Alışveriş merkezleri
Rezidanslar olacağım
Modanın kalbi burada
Finans merkezi şurada
Işıl ışıl limuzinler
İstiyorum gecekondu

Gecekond u
Yere batsın pis kar hırsın
Senin olsun paran pulun
Mahallenin her tuğlası
Namusudur kondulunun
Sömürünün abidesi
Şatafatın senfonisi
İhtirasın anıtısın
Nasıl mahluksun gökdelen
Gökdelen
Globalleşirken dünya
Sen kalmışsın taş devrinden
Kentsel dönüşüm dedik
Yıkılacaksınız tüm den
Gecekond u
Yalınayak çocukların
Kucaklarındaki taşlar
Seni ters çevirip yere sokar
Hayatı yeniden kurar

Grup Yorum

Demokratik Mücadeleyi Silahlı Mücadeleye Göre Şekillendirmeliyiz

Geniş halk kesimlerinin örgütlenmesi ve mücadelesine yön verilmesi, halkın çeşitli sorunlarına, taleplerine cevap verilecek kalıcı ya da geçici olan pek çok örgütlenme biçiminin yaratılması olanaklıdır. O nedenle bu konuda kendimize sınır koymamalı, yaratıcı olmalı, diğer bir ifadeyle ihtiyaçları zamanında tespit edip ona göre adımlar atmalıyız. Örgütlenme konusunda; 3-5 örgütlenme ve modele takılmamalı, şabloncu düşünmemeli; iktidar perspektifiyle düşünmeliyiz. Bunu başardığımızda ihtiyaca cevap veren yüzlerce örgütlenme biçimi olduğunu göreceğiz.

Hedefimiz anti-emperyalist, anti oligarşik devrimdir.

Hedefimizde Devrimci Halk İktidarı vardır. Bunu gerçekleştirmemiz için halk kavramı içerisinde yer alan tüm sınıf ve tabakaları örgütlememiz gerekiyor. Bunun yollarından biri de **demokratik mücadele** olmaktadır.

Demokratik mücadele halkın taleplerinin etrafında mücadelenin yükseltilmesini, halkın kendi hak ve özgürlüklerine sahip çıkma bilincinin geliştirilmesini ve öz örgütlenmelerinin kurulmasını amaçlar.

Demokratik mücadele yasalarla sınırlı bir mücadele değildir.

Meşruluk esastır. Bu yasalara “uygun” kurumların oluşturulmasını dışlamaz.

Bizim gibi ülkelerde demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılması ne kadar zor ise, onların korunması bir o kadar da zordur. Yani hak ve özgürlüklerin kazanılması için bedel ödemek şarttır. Ve yine kazanılan hakların korunması içinde bedel ödemeyi göze almak gerekir.

Demokratik kitle örgütleriyle sivil toplum örgütleri arasındaki nitel farklılık da buradadır. Ve ne yazık ki burjuvazinin etkisinde kalan, düzeniçileşen ve hatta emperyalist kurum ve kuruluşların denetiminde faaliyet yürüten Sivil Toplum Örgütleri (STÖ) ülkemizde de Demokratik Kitle Örgütleri’nin içinin boşaltılmasına neden olmuşlardır. Bedel ödemek istemeyen, göze almayan sol, DKÖ’leri değil, STÖ anlayışını benimsemiştir. Öyle ki, sendikalar bile kendilerini STÖ olarak tanımlar hale gelmişlerdir.

Oysa Demokratik Mücadele ve bu mücadelenin gereği olarak oluşturulan kurumlar da devrim hedefiyle hareket etmelidirler. Özellikle de devrim iddiasında olan örgütlerin insanları bu anlayışla yetiştirilmeli ve mücadele vermelidir. Bu kadrolarda savaşçı anlayışın yerleşmesinde ifadesini bulmalıdır. Halkla ilişkilerimizde de politikalarımızda da halka gerçek kurtuluşun bu düzende değil, devrimde olduğunu mutlaka kavratmalıyız. Aksi durum bizi de reformlar için mücadelenin içine çekecektir. Oysa hedefimiz devrimdir. Demokratik Halk İktidarının kurulmasıdır.

Demokratik mücadele ve demokratik kurumlar ise bu temel hedefi gözetken mücadele yürütmelidir. Tüm kadrolarımızı, taraftarlarımızı, ilişkilerimizi bu bilinçle eğitmeliyiz. Çünkü savaşçılar, kadrolar halkın içinden çıkacaktır. Daha da ötesi halkı savaştıracaktır.

Devrim Silahlı Halk Savaşıyla Kazanılacaktır! O Nedenle, Silahlı Mücadele Temel, Diğer Tüm Mücadele Biçimleri Ona Tabidir!

Örgüt sorunu aynı zamanda devrim sorunudur. O nedenle Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi'ni savunan bir örgüt bu stratejiyi hayata geçirmek için buna uygun bir örgüt ve örgütlenme anlayışına sahip olmak zorundadır.

"Parti ve örgüt, stratejinin hayata geçmesi için, devrim için bir araçtır." (Kongre Rapor'undan)

İşte biz bu araçla devrim yapacağız. Devrim stratejimiz olan PASS, askeri-politik bir örgütlenmeyi gerektirir.

Önderimiz Mahir Çayan PASS çizgisini şöyle tanımlar:

"Klasik politik kitle mücadelesi ile silahlı propaganda birbirini izler ve birbirinin içinde, birbirine bağımlıdırlar, her biri diğerini karşılıklı etkiler."

Silahlı propagandanın dışındaki öteki politik, ekonomik, demokratik mücadele biçimleri silahlı propagandaya tabidir ve silahlı propagandaya göre biçimlenir.

İşte silahlı propagandayı temel, öteki politik, ekonomik ve demokratik mücadele biçimlerini, bu temel mücadele biçimine tabi olarak ele alan devrimci stratejiye, Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi denir.

*Silahlı propagandanın dışındaki öteki politik, ekonomik, demokratik mücadele biçimleri **silahlı propagandaya tabidir** ve silahlı **propagandaya göre biçimlenir**. (Tali mücadele biçimleri temel mücadele biçimine göre şekillenir. Yani silahlı propaganda metodlarına göre şekillenir.)*

*İşte silahlı propagandayı temel, öteki politik, ekonomik ve demokratik mücadele biçimlerini, bu temel mücadele biçimine tabi olarak ele alan devrimci stratejiye, **Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi denir**." (Mahir Çayan, Bütün Yazılar, Boran Yayınları, syf: 401)*

PASS çizgisi askeri-politik bir örgütlenmeyi gerektirir. Parti hem öncü savaşı aşmasında silahlı propaganda verecek, geliştirecek ve bunu halk savaşına dönüştürecek bir askeri örgütlenmeye, hem de silahlı mücadeleyle bütünlük içinde ekonomik, demokratik, ideolojik, politik mücadele yürütecek çeşitli örgütlülüklerle sahip olmalıdır.

Diğer bir ifadeyle, askeri-politik her cephede örgütlenmek olmazsa olmaz bir öneme sahiptir. Yani Silahlı Propaganda Birlikleri, askeri örgütlenmeyi de içeren cephe örgütlenmesi, gerilla mücadelesinin gelişmesi ve yaygınlaştırılmasıyla kurulacak olan halk ordusu gibi askeri örgütlenmeler yaratılacak, diğer taraftan ideolojik, eko-

nomik, demokratik vd. tüm politik faaliyetleri sürdürecektir. legal-illegal yapılar, kurumlar, komiteler oluşturulacaktır. Dernekler, sendikalar, çeşitli mesleki örgütler kurmak veya var olanlarda çalışmak, legal -illegal yayınlar çıkarmak, kültürel faaliyetler, bunlardan bazılarıdır.

Yeni sömürge olan, sömürge tipi faşizmle yönetilen bir ülkede devrim yapmak istiyoruz. Bu nedenle emperyalizm ve işbirlikçisi oligarşiye karşı savaşıyoruz. Ancak karşı – devrim cephesinin, iktidarını korumak, sömürü ve zulüm düzenini sürdürebilmek için çok çeşitli örgütlemeleri bulunmaktadır. Karşı –devrimin ordusu, polisi, jandarması, istihbarat örgütleri, yasaları, mahkemeleri, hapishaneleri... Ve daha pek çok resmi – sivil kurumu bulunmaktadır. Sınıflar mücadelesinin gelişimine paralel olarak da ihtiyaç duyduğu pek çok yeni önlemler almakta, yasalar yapmakta, kurumlar oluşturmaktadır. Karşı – devrim iktidarını bu örgütlü güçleriyle korumaktadır. Karşı – devrimin örgütlü gücü karşısında halkımızın da örgütlü ve düşmanı alt edecek araçlara sahip olması zorunludur. Bu ise, kendiliğinden değil, partimizin öncülüğünde iradi olarak gerçekleşecek bir süreçtir. O nedenle, kimleri örgütleyeceğimiz ve düşmana karşı yürüttüğümüz savaşta kullanacağımız araçlar konusunda belirsizlik olmamalıdır. Devrim stratejimiz nasıl bir örgüt ve örgütlenme anlayışımız olması gerektiğini ve iktidar savaşımızda kullanacağımız araçlar konusu ortaya koymaktadır.

Devrimci Hareket, halk savaşı stratejisini savunmaktadır. Askeri bir örgütlenme olmadan Halk Savaşı verilemeyeceği için, örgütlenmenin askeri bir yanı olmak zorundadır. Diğer bir ifadeyle, düşmanın askeri gücü karşısında kendi askeri gücümüz olmalıdır. Ancak devrim sadece askeri örgütlenme ve askeri eylemlerle gerçekleşmeyecektir. O nedenle anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimimizde çıkarı olan tüm halkı örgütlemek, düşmana karşı birleştirmek hedefimizdir.

Devrimin temel sınıfları: işçi sınıfı, köylülük ve küçük burjuvazidir. Kırlarda önce yoksul, topraksız ya da az topraklı köylüleri temel alırken, şehirlerde işçileri, memurları, gençleri, gecekonducuları ve diğer tüm alanlarda örgütlenmeyi hedefleyeceğiz.

Özellikle şehirlerde ve kırlarda halkımızın en yoksul kesimlerinin devrimimizde oynayacağı rolü bilmeliyiz. Kısacası, devrimimizde çıkarı olan tüm güçleri örgütleyeceğiz.

Öncelikle belirtmeliyiz ki, örgütlülüğün o gün el verdiği koşullara ya da mücadelenin o gün dayattığı acil ihtiyaçlara göre öncelik ve ağırlık verilen alanlar, bölgeler olur. Burada esas olan **hedeften** uzaklaşmamaktır.

Önderimiz Dursun Karataş, bu konuda, Kongre Raporu'nda şunları söylemektedir:

“Silahlı mücadelenin temel olduğu, diğer mücadele biçimlerinin silahlı mücadeleye tabii ve vazgeçilmez olduğu, hepsinin hemfikir olduğu gerçeklerdir. Sorun, bunu pratiğe geçirip geçiremediğimiz veya nasıl geçirebildiğimizdir. En genelinde, bütün yer altı ve demokratik örgütlenmeler, silahlı mücadeleyi geliştiren, küçükten büyüğe doğru bir gelişim seyri içinde, halk ordusunu yaratmaya yönelik olmalıdır.”

“(..) Biz silahlı savaşı daha baştan öncü gerilla biçiminde şehirde ve kırdaki Birleşik Savaş perspektifiyle, gerilla ordusundan halk ordusuna doğru uzanan bir çizgide ele alıp, oligarşik devleti yıkmayı düşünüyoruz. O halde bu savaşa kurmaylık edecek parti, silahlı savaşı sürdürecektir ideolojik ve kültürel yapıda olup, tüm örgütlenmelerin, bununla uyum içinde olmasını sağlamak zorundadır. Parti yöneticileri ve tüm kadrolar, savaşçılar, silahlı savaşın örgütlenmesi ve hayata geçirilmesi bilincinde ve yetkinliğinde olmalıdır...”

“Gerilla halktır. Gerilla silahlanmış halktır. Halkı silahlandırmak ve savaştırmak için geniş halk sınıf ve tabakaları içerisinde, sürekliliği olan bir çalışma yapıl-

madan, sıradan işçi-köylü-emekli-genci silahlandırıp, gerilla savaşı yapmak, gerillayı beslemek, barındırmak, büyütme imkansızdır.”

Önderimizin söyledikleri gayet açık-somuttur. Silahlı mücadele temeldir. Ancak bu diğer mücadele alanlarının – örgütlenmelerinin daha az önemli olduğu anlamına gelmemektedir. Gerek silahlı mücadele ve silahlı mücadele dışındaki ekonomik, demokratik, ideolojik mücadele biçimleri, gerekse bunlara uygun örgütlenmeler ayrı ayrı değil, tam tersine **birbirini tamamlayan** bir bütün olarak görülmelidir. Temel – tali ilişkisi ise **stratejik hedefle** ilgilidir.

Devrimci Halk İktidarı, silahlı halk savaşıyla kazanılacaktır. O nedenle tüm faaliyetlerimizi, örgütlenmelerimizi bu silahlı savaşı büyütecek, yaygınlaştıracak biçimde ele almalıyız. Bunu başaramadığımız zaman, yani faaliyetlerimiz sonucu ortaya çıkacak potansiyeli silahlı mücadeleye kanallandırmak şeklinde ele alamazsak ve buna uygun örgütlenmeler yaratamazsak; işte bu potansiyel ekonomik demokratik mücadele içerisinde boğulur ve düzeniçi sınırları aşamaz.

Çıkarları Anti-Emperyalist, Anti-Oligarşik Devrimde Olan Tüm Halk Kesimlerini Yasal-Meşru, Legal-İllegal İçersinde Birleştirmeliyiz!

Devrimci Hareket, bir halk hareketidir. Köylüler, işçiler, gençlik, memurlar, gece-kondulular, esnaflar, küçük üreticiler, aydın ve sanatçılar, doktorlar, mühendisler, mimarlar(...)gibi değişik tüm alan ve kesimleri örgütlenme sorumluluğu bulunmaktadır. Bu alan ve kesimlerin farklı mesleki, ekonomik ve sosyal konumları bulunmaktadır. Dolayısıyla tüm bu tabaka ve sınıfların genel olarak taleplerinin yanında, bulundukları alanlara bağlı olarak hepsinin çeşitli sorunları, talepleri ve çeşitli örgütlenme araçları vardır. Bu alan ve örgütlenmelere yönelik Dev-

Örgütlenme anlayışımız, anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadelede yer alacak, düzenle çelişkisi olan, çıkarları devrimde olan tüm halk kesimlerini örgütlenme ve bunların gücünü birleştirme yönünde olacaktır. Bunu, tüm halk kesimlerinin ekonomik, demokratik mücadelesine sahip çıkarak, politikleştirerek ve politik iktidar hedefini göstererek yapabiliriz. Bu mücadeleye yön verecek olan, kurumlarımız ve örgütlenmelerimizdir. Bunun için yasal olanaklardan olabildiğince yararlanacağız.

rimci Hareketin genel bir programı dışında, her birimin kendine özgü farklı programları ve yine farklı örgütlenme biçimleri vardır. İşte Devrimci Hareket de tüm bu alanlarda örgütlenirken gerek çalışma koşullarında gerekse mesleki, ekonomik ve sosyal konumlardan kaynaklı farklılıkları gözetenek iş esasına göre örgütlenmeyi temel alır.

Örgütlenme anlayışımız, anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadelede yer alacak, düzenle çelişkisi olan, çıkarları devrimde olan tüm halk kesimlerini örgütlenme ve bunların gücünü birleştirme yönünde olacaktır. Bunu, tüm halk kesimlerinin ekonomik, demokratik mücadelesine sahip çıkarak, politikleştirerek ve politik iktidar hedefini göstererek yapabiliriz. Bu mücadeleye yön verecek olan, kurumlarımız ve örgütlenmelerimizdir. Bunun için yasal olanaklardan olabildiğince yararlanacağız. Ancak ekonomik, demokratik mücadele alanında da olsa, örgütlenme ve mücadeleyi **yasaların sınırları içine hapsedme** gibi bir anlayışımız olmaz. Yasal örgütlenmelerin yanında yasal olmayan meşru örgütlenmelerimizi de oluştururuz. Bunlar **komiteler, meclisler**, değişik platformlar vb olabilir. Bu tür örgütlenmeler yasal olmayan ama illegal de olmayan, açık meşru örgütlenmelerdir. Bu yanılla yasal hükme

bağlı olmayan ama demokratik alanda, mücadeale içinde meşruluğunu kabul ettirmişlerdir.

Kuşkusuz, kitlelerin örgütlenmesi sadece bu yasal ve meşru örgütlenmelerle sınırlı tutulamaz. Sonuçta bu türden örgütlenmelerimiz, kurumlarımız düşmanın gözü önündedir. Düşmanın fiili saldırısına açıktır. Onun içindir ki bu alanda mücadelemiz kesintiye uğrayabilir. Örgütlenmelerimiz ağır darbeler alabilir. Ya da legal, meşru mücadele sürdürebilmesine olanakları kalmayabilir. İşte bu nedenle çalışma yapılan alanın bir **yeraltı örgütlenmesi** olmalıdır. Yani örgütlenme legal ve illegal olarak düşünülmeli ve sürdürülmelidir. Bunu yarattığımız oranda, örgütlenme ve mücadelemiz o alanda sürecektir. Aynı zamanda silahlı mücadelenin verilmesini ve yaygınlaştırılmasını da sağlayacaktır.

Devrimci Hareket bir savaş örgütüdür. Ve gizlilik esastır. Tüm örgütlenmelerimizi ve faaliyetlerimizi **illegaliteyi güçlendirecek** tarzda ele almak bir zorunluluktur.

Bir savaş örgütünde gizlilik esastır. Parti, örgütlenmesini bu kurala göre oluşturur. Çünkü, silahlı mücadeleyi temel alan bir örgüt her koşulda mücadelesini kesintisiz sürdürmek zorundadır. Bu ise ancak **güçlü bir yeraltı** örgütlenmesinin yaratılmasıyla mümkündür. Zaten örgütlenmelerini ve faaliyetlerini aynı zamanda illegal örgütlenmesini güçlendirecek tarzda ele almasının nedeni de budur. Bütün legal olanaklar kullanılmakla kalmamalı, bir savaş örgütünün ihtiyaçlarına göre şekillenmelidir. Kuşkusuz tüm bu legal örgütlenme ve faaliyetler esasında bir savaş örgütü olduğumuz kesinlikle unutulmamalı ve herkesin bildiği ilişkilerden, gevşeklikten uzak durmalıdır.

Halkı örgütlemek için oluşturulan legal ya da meşru örgütlenme ve kurumlar; dernekler, sendikalar, odalar, meslek birlikleri, üretici birlikleri, kooperatifler, kültür merkezleri, yaymevleri, legal-yasal kurumlardır. Yine her alanda yasalarla kurulmamış olan, ama meşru örgütlenmeler yaratılır. Komiteler,

halk komiteleri, meclisler, eğitim grupları, komisyonlar, milisler(...) gibi meşru ya da gizli pek çok değişik örgütlenmeler, kurumlaşmalar bu türden örgütlenmelere örnektir. Bu örgütlenmelerin kimi parti kadrolarından oluşur. Ya da, kadro, taraftar ve sempatizanların birlikte yer aldığı, sadece taraftar ve sıradan halkın yer aldığı bir çeşitlilik de gösterir.

Geniş halk kesimlerinin örgütlenmesi ve mücadelesine yön verilmesi, halkın çeşitli sorunlarına, taleplerine cevap verecek kalıcı ya da geçici olan pek çok örgütlenme biçiminin yaratılması olanaklıdır. O nedenle bu konuda kendimize sınır koymamalı, yaratıcı olunmalı, diğer bir ifadeyle; **ihtiyaçları zamanında tespit edip ona göre adımlar atmalıyız**. Örgütlenme konusunda; 3-5 örgütlenme ve modele takılmamalı, şabloncu düşünmemeli; iktidar perspektifiyle düşünmeliyiz. Bunu başardığımızda ihtiyaca cevap veren yüzlerce örgütlenme biçimi olduğunu göreceğiz.

Devrimci Hareket, örgütlenme ve mücadeleye biçimlerinde oldukça yaratıcı olmuş, zengin bir deneye sahiptir. Bunu başarmasının en temel nedeni şabloncu ve dogmatik anlayıştan uzak durması, örgütlerine ve mücadelenin sorunlarına Marksist-Leninist anlayışla yaklaşmasıdır. Ama ne yazık ki dışımızdaki sol, şabloncu ve dogmatik bakış açısını ısrarla sürdürmekte, dolayısıyla örgütlenme ve mücadele sorununu aşamamaktadır. Hala Sovyet Devrimi modelini, ya da diğer devrimlerde kullanılan kimi biçimleri olduğu gibi ülkemizde kullanmaya kalkmaktadırlar.

Kuşkusuz solla aramızdaki temel farkların başında, silahlı mücadele anlayışımız gelir. **Silahlı mücadele, ara sıra silahlı eylem yapmak değildir**. Uzun süreli bir halk savaşı stratejisidir. O nedenle solun örgütlenmeleri askeri örgütlenme özellikleri göstermez. Genel örgütlenmelerinin dışında birkaç silahlı yapı oluşturur, arada bir “silahlı eylem” yapılıır. Demokratik mücadeleye bakış açıları da çarpıktır. Bir bütün olarak

halkı örgütleme, devrime kanalize etme gibi bir anlayışları yoktur.

Kitleler Kurtuluşun Düzende Değil, Devrimde Olduğunu Ekonomik-Demokratik Mücadele İçerisinde Öğreneceklerdir!

“Devrim kitlelerin eseridir”. Bu nedenle, iktidar perspektifiyle yani devrim hedefiyle yoluna devam eden bir parti, temel olarak üç mücadele alanında çalışma yürütür. Bunlar; **ekonomik – demokratik mücadele, ideolojik mücadele, siyasi mücadeledir.** İşte bunlardan ekonomik – demokratik mücadele ve bu alanda örgütlenme, kitlelerin devrime katıldığı temel alanlardan biridir. Onun içindir ki; Marksist-Leninist bir parti için, demokratik mücadele–örgütlenme olmazsa olmaz bir öneme sahiptir.

Demokratik mücadele öncelikle **kitle çalışmasıdır.** Kitleler, devrimi büyük ölçüde demokratik mücadele içinde tanıy ve öğrenirler. Bu yanıyl demokratik mücadele devrimcilerin kitlelere dolaysız ulaştığı, aynı zamanda kitlelerin de partiye en kolay ulaştığı mücadeleye alanıdır. Kuşkusuz, devrimci hareketin kitlelerle olan bağıny kuracak, güçlendirecek olan, devrimci politikadır. Devrimci politikalar ve taktikler, kitlelerin ihtiyaçlarına ve sürecin ihtiyaçlarına cevap verebildiği oranda, kitlelerin örgütlenmesinde, mücadeleye çekilmesinde görevini yerine getirmiş olacaktır. Diğer bir ifadeyle, **somut, güncel talepler doğrultusunda kitleleri eğitmek, örgütlü hale getirmek ve kendi iktidarı için savaştırmak** demokratik mücadelenin en temel özelliğidir.

Ülkemiz tablosuna baktığımızda, tüm halk kesimlerinin içinde bulunduğı somut durumu görmek mümkündür. Halk güçleri içinde yer alan tüm sınıf ve tabakalar, emperyalizm ve işbirlikçisi oligarşisinin ekonomik, siyasi, kültürel, sosyal ve daha pek çok saldırısıyla karşı karşıyadır. Ancak kar-

Devrimci politikalar – taktikler kitlelerin ihtiyaçlarına, sürece cevap verebildiği oranda, kitlelerin örgütlenmesinde, mücadele içerisine çekebilmesinde güvenini yerine getirmiş olacaktır. Diğer bir ifadeyle, somut, güncel talepler doğrultusunda kitleleri eğitmek, örgütlü hale getirmek ve kendi iktidarı için savaştırmak demokratik mücadelenin en temel özelliğidir.

şı–devrim cephesi, tüm bunlara rağmen, kitleleri düzen içinde tutmak için, çeşitli manevralar yapmakta ve demokrasi oyununu sürdürmektedir.

Göstermelik de olsa bir kısım demokratik haklar tanınarak, kitlelerin sisteme olan tepkileri düzen içi kanallara akıtılmaktadır. Örneğin, reformist partilere örgütlenme ve seçimlere katılma hakkı tanınması, sağdan sola, milliyeçisinden İslamcısına düzen partilerinin kurulması, yine dernek, sendika kurma hakkının tanınması gibi daha pek çok araçla kitleler Marksist-Leninistler’den, devrimden uzak tutulmaya çalışılır. Ancak tüm demokratik haklar yasalarla sınırlanmıştır. Ayrıca tüm bu hakların hiçbir kalıcılığı yoktur. Ki, zaten açık faşizmin uygulandığı cunta dönemlerinde tüm bu haklar ya tümten kaldırılır ya da sınırlandırılır ve fiili olarak kullanma koşulları tamamen yok edilir. Ve demokrasıcılık oyununa dönölmesiyle, bu türden haklar yeniden tanınır. Bu oyun değişik biçimlerde sürdürerek sömürü ve zulüm düzeninin sürmesi sağlanır. Şunu da belirtmeliyiz ki, bu hakların kullanılması demokrasıcılık oyununun sürdürdüğü koşullarda bile, çok çeşitli keyfi gerçeklerle, fiili saldırılarla engellenmek istenir.

Sömürge tipi faşizmle yönetilen bir ülkede, halkın demokratik taleplerinin tü-

münün köklü bir biçimde çözülmesinin koşulları yoktur. Olmayacaktır da. Halkın sorunları ancak halkın kendi iktidarında ortadan kalkacaktır. Dolayısıyla demokrasi sorununu **devrim** sorunudur.

Ancak bu bizim gibi ülkelerde demokrasi mücadelesi verilmeyeceği anlamına gelmemektedir. Tam tersine demokrasi mücadelesi daha da önem kazanmaktadır. Demokratik mücadele içinde kitleleri eğitmek, örgütlemek ve kendi iktidarı için savaşmak temel bir öneme sahiptir. Özellikle ülkemizde köklü bir demokrasi mücadelesi geleneğinin olmaması, devrimcilerin omuzlarına çok daha büyük sorumluluk yüklemektedir. Devrimciler küçük büyük demeden halkın tüm demokratik taleplerine sahip çıkmak ve öncülüğünü yapmak zorundadırlar. Burada temel alacağımız nokta, kitleleri mücadele içinde siyasallaştırmak, devrimciyeleştirmek ve iktidar mücadelesinin parçası, hatta kendisi yapabilmektir.

Kitlelere bu düzen içinde hiçbir sorunun çözilemeyeceğini, ancak **mücadele içerisinde** gösterebiliriz. Bunu başardığımız oranda kitleler düzenden kopacak, devrim saflarına yönelecektir.

Halkın çok çeşitli sorunları ve bu sorunlardan kaynaklı çok daha geniş demokratik muhtevada talepleri vardır. Tüm bu taleplerini gündeme taşıyarak, bu talepler doğrultusunda mücadele ve örgütlenmeyi geliştirmek devrimimizi büyütecektir.

Mücadelesini verdiğimiz taleplerin bir bölümünün düzen içinde çözüm bulması mümkün değildir.

İşte burada esas olan, kitlelerin kendi gücünü görmesi, taleplerin meşruluğunun kitleler tarafından sahiplenilmesidir.

Marksist-Leninist'ler demokratik mücadeleyi sürdürürken, taleplerin oligarşi tarafından **kabul edilebilir olup olmadığına** bakarak adım atmazlar. Çünkü esas olan haklılık ve meşruluktur. Kitlelerin ihtiyaçlarına cevap vermesidir. Aksi durumda, yani kabul edilebilir – edilemez noktasından bakmak düzen içi mücadeleyi savunanların, re-

formistlerin anlayışıdır. Zaten oligarşi emperyalizme bağımlılığı nedeniyle hem siyasi olarak hem ekonomik olarak güçsüzdür. Ve sürekli bir kriz içindedir. O nedenle kitlelerin taleplerinin büyük bir bölümü kabul edilecek güçte değildir. Kaldı ki genellikle, kazanılan hakların da kalıcılığı yoktur. İşte biz bunu kitlelere sadece ajitasyon ve propaganda ile gösteremeyiz. Kitleler sorunlarının çözümünün bu düzende olmadığını asıl olarak demokratik mücadele içinde anlarlar. Sınıf gerçeğini, faşizmi somut olarak görürler. Ezen-ezilen, sömüren-sömürülen gerçeğini kavrarlar. Yine örgütlü olmanın, dayanışmanın önemini, gücünü ve zorunluluğunu mücadele içinde kavrarlar.

Sınıf bilinci geliştikçe mücadele ve örgütlenmeler de gelişecek, düzen sınırlarını zorlayacaktır. Kısacası, yürüteceğimiz siyasal çalışmaya bağlı olarak halk kitleleri doğrudan devrimci mücadelenin içinde yer alacaklardır.

Dışımızdaki sol da demokratik mücadele içinde yer alır. Kimi şabloncu ve dogmatik bir anlayışla, kimi ise düzen sınırları içinde hareket eder. Özellikle reformistlerin demokratik mücadele anlayışı devrimi hedeflemediği için talepleri de düzensizdir. Çizgileri uzlaşmacıdır. Sınıf bilinci diye bir anlayışları da yoktur. O nedenle **reformistler için, demokratik mücadele devrime giden yolda bir araç değil amaçtır.** Bu farklılık eylemlerinden, sloganlara kadar yansır. Bu halka çözümün, kurtuluşun **devrimde** olduğunu, onlar ise, çözümün **düzende, parlamentoda** olduğunu işaret ederler.

Demokratik mücadele açık olarak yürütülen bir mücadeledir. Mücadelenin kendisi ve yine bu mücadele içerisinde yer alan insanların büyük bölümü düşmanın gözü önündedir. Demokratik mücadelenin bu özelliği, onun yasal sınırlarla belirlenmesi ya da bu mücadelede sadece yasal kuruluşlar olan sendika, dernek, meslek odaları gibi demokratik kitle örgütlerinin kullanılacağı anlamına gelmemektedir. Elbette tüm yasal olanaklardan – kurumlardan sonuna kadar ya-

rarlanılmalıdır. Ancak sadece bunlara bağlı kalınmamalıdır. Çünkü bunlara bağlı kalmak aynı zamanda demokratik mücadelenin kendisini sınırlara hapsetmek demektir.

Demokratik mücadelede ve örgütlenmede esas olan meşruluktur. Örneğin, dernekler ve sendikalar yasasına göre buralarda **siyaset** yapılamaz. Dolayısıyla yasalara göre bu kurumlarda çalışanlar da, gelip gidenler de siyaset yapamaz. Kuşkusuz yürüttüğümüz mücadelenin sınırlarını ya da herhangi bir kurumda siyaset yapıp yapmayacağımızı yasalar belirleyemez. Bunu belirleyecek olan haklılığımız ve meşruluğumuzdur. Kaldı ki yasalarla kurulmuş dernek, sendika vb kurumlar demokratik mücadelenin ihtiyaçlarına cevap vermedikleri durumda yasal olmayan ama meşru kurumlaşmalara gidebiliriz. Komiteler, platformlar, meclisler, halk ekipleri, birlikler, komisyonlar yasal olmayan ama meşru demokratik mücadele araçlarından bazılarıdır. Ayrıca, her zaman kullanabileceğimiz yasal kurumlar da olmayacaktır. Çünkü faşizmin hüküm sürdüğü bir ülkede mücadele yürütüyoruz. Yasal kurumlar yasaklanabilir, kapatılabilir. O nedenle demokratik mücadele araçları yasal kurumlarla sınırlandırılmaz. Böyle bir bakış açısı yasallığa teslim olmak anlamına gelir ki, bu anlayış sahipleri ne örgütlenmeyi, ne mücadeleyi iktidar hedefiyle ele alamaz. Onun içindir ki, bizim gibi ülkelerde mücadeleyi yasal kurumlarla sınırlandırmamalıyız. Mutlaka yeni mücadele araçları, mevzileri yaratmalıyız. Bilmeliyiz ki, esas olan haklılık ve meşruluktur.

Demokratik Alandaki Örgütlenmelerimizi Bedellerle Kazandık, Bedellerle de Korumalıyız. Çünkü Bu Alan Devrimci Hareketin Nefes Borusudur!

Ülkemizde demokratik alanda yürütülen mücadele faşizmin çizdiği sınırlar içerisine

Bizim gibi ülkelerde demokrasi mücadelesi özünde devrim mücadelesidir. Çünkü, ülkemiz yeni –sömürge bir ülkedir. Mevcut ekonomik, sosyal, siyasal koşullar oligarşinin, halkımızın ekonomik –demokratik taleplerini karşılayabilecek güçte değildir. Tam tersine, sömürsünü sürdürmek, sistemini ayakta tutmak için ekonomik, demokratik, siyasal hakları kısıtlamak, baskı ve terörünü sürdürmek zorundadır.

hapsedilemez. O nedenle demokratik alandaki kurumlaşmalar sadece yasal kurumlarla sınırlı değildir. Daha önce, yasal hükümlere göre kurulmuş, ama demokratik mücadele yürütmek açısından meşru olan örgütlenmelerden örnekler vermiştik. Tabi ki demokratik kurumlar denildiğinde esas olarak Demokratik Kitle Örgütleri öne çıkar.

Bilindiği gibi devrimci mücadele çok yönlü faaliyetlerin toplamıdır. Faaliyetlerini sadece legal ya da illegal olarak değil, her iki alanda birlikte sürdürür. Bu iki alan birbirinden bağımsız olarak düşünülemeyeceği gibi, **iç içe geçmiş örgütlenme olarak da ele alınmaz.** Çünkü her iki alan kendi işleyişi, örgütlenme kuralları ve yine faaliyetleri bakımından farklılık gösterir. Legal mücadele en genelde, ekonomik, demokratik, sosyal ve siyasal haklar mücadelesidir. Nasıl ki, demokratik alanda çalışıp çalışmamak bizim niyetimize bağlı olarak ele alınamıyorsa, legal mücadeleyi sürdürme araçlarından biri olan demokratik kitle örgütlerinde çalışıp çalışmamak da bizim niyetimize bağlı değildir. İrademiz dışında sınıf mücadelesinin gereği olarak ortaya çıkar. Kitleler sınıf mücadelesinin gerçekleriyle bu zeminde tanışır. Ve örgütlülüğü, dayanışmayı, demokrasi ve hak arama bilincini burada kavrar. O nedenle sınıflar mücadelesinin bir

okulu, halkın örgütlü bir mevzsidir.

Çalışma anlayışı bu bakış açısıyla sürdürülmediğinde gerçek işlevine uygun bir kitle çalışması da mümkün olmayacaktır. DKÖ'ler halkın çeşitli kesimlerinin kendilerini ifade edebilecekleri, seslerini duyurabilecekleri, mücadele içerisinde örgütlenebilecekleri kurumlardır. Sömürü ve zulüm yükseldiği dönemlerde işlevleri çok daha fazla olmaktadır. Ülkemizde yüzlerce, binlerce kitle örgütü bulunmaktadır. Ancak ne yazık ki, bugün ülkemizdeki DKÖ'lerin böylesi bir işlevi yerine getirdiğini söylemek mümkün değildir.

Kuşkusuz Demokratik Kitle Örgütü sıfatı, bütün kitle örgütlerinin demokratik bir nitelikte olduğunu göstermez. Çünkü, kitle örgütlerini **demokratik kılan temel nokta, demokrasi mücadelesinin aktif bir parçası** olup olmadıklarıdır.

Bugün DKÖ sıfatını taşıyan pek çok dernek, sendika vardır. Her birinin kitlesel diyebileceğimiz üyeleri de vardır. Ancak bunlar genellikle bırakalım devrimcilerle birlikte hareket etmelerini, kendi üyelerinin en sıradan güncel-somut taleplerini dahi sahiplenmekten uzaktırlar. Çarpıcı olması açısından Türk-İş'i örnek verebiliriz. Bırakalım kitlelerin bilinçlenmesini sağlamayı, tam tersine sömürü ve soygun düzeninin icazetinde hareket ederler.

Bizim gibi ülkelerde demokrasi mücadelesi özünde devrim mücadelesidir. Çünkü, ülkemiz yeni –sömürge bir ülkedir. **Mevcut ekonomik, sosyal, siyasal koşullar oligarşinin, halkımızın ekonomik –demokratik taleplerini karşılayabilecek güçte değildir.** Tam tersine, sömürüsünü sürdürmek, sistemini ayakta tutmak için ekonomik, demokratik, siyasal hakları kısıtlamak, baskı ve terörünü sürdürmek zorundadır. O nedenle, en basit hak mücadelesi, demokratik talepleri yasaklarla, baskılarla, şiddetle bastırılmaya çalışılmaktadır. Ama öte yandan da demokrasicilik oyunu sürdürülür. Demokrasicilik oyunuyla amaçlanan ise, sömürü ve zulüm düzeni karşısın-

da gelişebilecek tepkileri düzen sınırları içerisinde tutmaktır. Bunun için ise kısıtlı da olsa kimi demokratik hakları, örgütlenme olanaklarını tanımak durumundadır. Ancak bu hakları tanırken de çok çeşitli yasalarla, düzen için tehlikeli olmaları, engellemeye çalışır. Ama her şeye rağmen bu olanaklar kullanılır. Kitleler buralarda örgütlenir, örgütlenmeye çalışılır.

Devrimciler kendi legal kurumlarında çalıştıkları gibi, diğer DKÖ'lerde de kitle çalışması yaparlar. Buralarda kitleleri eğitir, sistem dışına çıkarmaya çalışır, örgütlü hale getirir. Zaten tüm bu faaliyetler demokratik mücadelenin özünü oluşturur. O nedenle halkı örgütlemek için legal olanaklardan sonuna kadar yararlanmak zorunludur.

Oligarşi, demokratik mücadeleyi engellemek için “yasal”, yasadışı tüm olanaklarını kullanır. Çünkü, karşı-devrim de bilir ki, demokratik mücadele örgütlü, iktidar hedefi bir mücadeleye evrildiğinde düzenini tehdit eder. Ama devrimci çizgiden uzak tutulduğunda ise düzeniçi mücadelenin bir parçası olmakla kalmayacak, **demokrasi oyununda bir vitrin** olacaktır. İşte bu nedenle sık sık devrimcilerin kurduğu ya da etkin olduğu legal kurumlara saldırır. Sosyalist gazete-dergilere, kültür sanat kurumlarına, kitle örgütlerine baskınlar yapar. Kitlesel gözaltılarla, işkencelerle, tutuklamalarla hem kitlelere gözdağı vermeye çalışır, hem de devrimci mücadelenin gelişmesini önlemeye çalışır. Örneğin 18 Ocak'ta Halk Cephesi'ne yönelik operasyon da bu amaçla yapılmıştır. Özellikle son yıllarda Devrimci Harekete yönelik sık aralıklarla yapılan saldırılar ve kitlesel tutuklamalar karşı-devrimin korkusunun ürünüdür. Karşı devrim, kimi zaman keyfi gerekçelerle, kimi zaman ise herhangi bir gerekçe dahi ileri sürmeden valilik kararıyla kurumları kapatır. Evet, Marksist-Leninist'ler nasıl ki, daha geniş kitleleri örgütlemek için legal olanaklardan yararlanıyorsa, karşı-devrim de devrimcilerin kitlelerle bağını koparmaya, onları illegal alana mahkum etmeye çalışır. Demokratik alan, bir

savaş örgütü açısından nefes borusudur. Demokratik alan görev ve sorumluluklarını yerine getirmediğinde, kitlelerle bağ kuramadığında, örgütlenemediğinde, diğer tüm alanların nefessiz kalacağı bilinmelidir. Zaten düşman da bu bilinçle saldırır. Bu mevziler düşmanla savaşımızda yaşamsal öneme sahiptir. Bu cepheyi tüm saldırılara rağmen korumak, her ne olursa olsun yeni yol ve yöntemler bulmak geliştirmek olmazsa olmaz bir öneme sahiptir.

Evet, kapatılan, saldırıya uğrayan kurumlarımızı barikatlarla, çok çeşitli araçlarla korumalıyız. Bu mevzilerimizi savunurken bedel de ödeyeceğiz. Ülkemiz sınıflar mücadelesinde bu yanıyla da çok büyük geleneklerin ve değerlerin sahibiyiz. Ancak solun bu alana bakış açısı da çarpıktır. Bunun nedeni **iktidar iddiasının zayıflığıdır**. Ve tarihi söz konusu olan meşruluk eğitimidir. O nedenle demokratik alandaki mevzilerini savunma, çatışma gerektiğinde bedel ödeme gibi bir anlayışları yoktur. Onlar için zaten o kurumlar yasal, devletin kurulması için izin verdiği kurumlardır. Polisin elini kolunu sallayarak girmesi, arama yapması, birilerini gözaltına alması karşısında direnmenin gereği yoktur. Kuşkusuz bu, devrimcilerin değil, reformistlerin, sivil toplumcuların bakış açısıdır. Ne yazık ki reformist-oportunist safalarda bu anlayış meşrulaştırılmıştır. Çürüme o kadar derinleşmiştir ki, bu anlayışlar kendi kurumlarına yönelik saldırılarda direnmedikleri gibi, devrimci hareketin barikatlarla saatlerce direnmesini de sadece TV ekranlarında izlerler. Ama onlarla fiili dayanışma içerisine girmekten uzak dururlar.

Demokratik alana – kurumlara yönelik saldırılar, karşı – devrimle yürüttüğümüz savaşın bir parçasıdır. Bu anlamda ısrarla var olmak durumdayız. Bu konuda tutsak ailelerimizin onyıllardır verdiği mücadele örnektir. TAYAD onlarca kez basılmış, kapatılmış, üyeleri işkencelerden geçirilerek tutuklanmıştır. Ancak TAYAD’lılar örgütlenme haklarından, kurumlarından vazgeçmemiş, her seferinde yeni kurumlar kurmakla

kalmamış, kapatılan derneklerini açtırmak için hep bir çaba içinde olmuşlardır. Ve sonuç da almışlardır. Meşruluk bilinci dediğimiz de budur. Devrimci Hareket, demokratik alanda oldukça zengin bir pratiğe sahiptir. Çok büyük bedeller ödemiş ama bugün gelinen noktada demokratik alanda kurumlaşmayı, meşru bir güç olarak kendini kabul ettirmeyi başarmıştır.

Demokratik Alan Bir Yanıyla Devrimci Hareketin, Devrimin Aynasıdır Kitleler Bu Aynaya Baktığında Devrimci Hareketi Tanıyacak, Onun Nezdinde Devrimci Görecektir!

Kitleleri örgütlemek için legal olanakları sonuna kadar kullanmalıyız. Halk kesimlerinin düzenle olan çelişkilerini küçük –büyük demeden değerlendirmeli ve mücadele içinde örgütlenmeliyiz. Bunu için önümüze hiçbir sınır koymadan ihtiyaçları gözeterek çok çeşitli kurumlaşmaya gidebilmeli, halkın her kesimi örgütleme perspektifiyle düşünmeliyiz. Bugün milyonları örgütleme gibi bir görevimiz var. İktidar perspektifiyle bunu başarmalıyız.

Sol, halka yönelik, onun örgütsüz olduğundan başlayarak, daha pek çok şikayette bulunur – yakınır. Oysa Marksist-Leninist anlayışta, halktan şikayet edince, onu kendi kendine şikayet etme gibi ve bir kavram, ne de bir teori vardır. Sorun reformizmin-oportunizmin kendisindedir. Kitlelerden uzaklaştıkça, ondan koptukça burjuva, küçük burjuva kesimlerin halka tepeden bakan, onu aşağılayan kültürü, sola da bulaşmaktadır. Kuşkusuz bunun nedenleri çok daha derindedir. Ancak solun özellikle Büyük Ölüm Orucu Direnişi sürecindeki pratiği ve yine silahlı mücadeleden uzaklaşması, kitleyle var olan o çok sınırlı bağlarını da koparmıştır. İşte bu solla kendimizi kıyaslama gibi bir hataya düşmemeliyiz. Bizim gözü-

müz devrimde, halk iktidarında olmalıdır. Yüzümüz de gözümüz de devrime dönük olmalıdır.

Solun halktan kopuk olmasının nedenlerini biliyoruz. Bu nedenlerin başında **Marksisit-Leninist olmayan ideolojisi** gelmektedir. Bizim ise böyle bir sorunumuz yoktur. Ancak buna rağmen kitlelere yeterince gittiğimizi, onbinleri yüzbinleri, milyonları örgütlediğimizi iddia edemeyiz. Bunun da nedenleri vardır. O zaman eksik olan nedir; sorusuna cevabı da önümüzde durmaktadır. Evet, bizim sorunu kendi dışımızda arama gibi bir geleneğimiz yoktur. İşte bu anlayış devrimci hareketin en önemli kültürel-ahlaki özelliklerinin başında gelir.

Demokratik alanın-mücadelenin önemini pek çok kez vurguladık. İşte bu noktada, yöneticisinden kadroya, taraftarına... Tek tek her birimize büyük görev ve sorumluluk düşmektedir. Bunların en başında kendimizi, birlikte çalışma yürüttüğümüz arkadaşlarımızı ve kitleyi eğitmek gelmektedir. Pratik faaliyetler ne kadar yoğun olursa olsun ertelemelidir. Kaldı ki, pratik faaliyetlerimiz hiç bitmeyecektir. Tam tersine sınıf mücadelesi yükseldikçe pratik faaliyetlerimiz katlanarak artacaktır. Onun içindir ki, sınıflar mücadelesinde kendi eğitimimizi, birlikte çalışma yaptığımız arkadaşlarımızın eğitimini, kitlelerin eğitimini erteleme gibi bir lüksümüz yoktur. Sınıflar mücadelesinde ertelemecilik, bir yanıla intihar etmektir. Buna hakkımız yoktur. Ayrıca kitleler kendiliğinden dönüşüp devrimcileşmeyeceğine düzen dışına çıkıp devrime yürümeyeceğine göre bunu biz yapacağız. İktidar perspektifiyle düşündüğümüzde bunu başarmamızı sağlayacak yüzlerce, hatta binlerce araç bulmak zor olmayacaktır.

İkili-üçlü eğitim çalışmalarından birebir ilişkilere kadar, derneklerden sendikalara kadar, okullardan esnaflara, evlerden bahçeye kadar... Kitlelerin tek tek ya da aile ya da daha kalabalık bulunduğu her mekan bizim çalışma-eğitim alanımızdır.

İktidar perspektifiyle düşündüğümüzde

bunu başarmak mümkündür. Zaten teorik olarak eğitimin zorunluluğu herbirimiz tarafından kabul görmektedir. Sorun hayata geçirmekte ortaya çıkmaktadır. Gecekondular, okullar, mahalleler, fabrikalar... Yani halk kesimlerinin olduğu her mekan; o mekandaki işçiler, işsizler, esnaflar, memurlar, öğrenciler, köylüler, ev kadınları... Sistemle olan çelişkileriyle baş başa kalmalıdır. Onları örgütlemeli, devrime kazandırmalıyız.

Bunun yolu kitleyi eğitip siyasallaştırmaktan geçmektedir. Bu görev bizimdir. Devrimci Hareketidir. Solun durumu ortada; iddiasını kaybetmiş, halktan kopmuş, silahlı mücadelesini gereklerini yerine getirmek bir yana, elleri başının üstünde teslim olan "gerilla birliğini" kucaklayan, **teslimiyeti meşrulaştıran** bir sol var karşımızda....

Onun içindir ki, devrim görevi devrimci hareketindir, bizimdir. Bu görevimizi yerine getirmenin yolu kitleleri örgütlemekten ve savaştırmaktan geçmektedir.

Sömürü ve zulüm tarihte hiç olmadığı kadar artmıştır. Böyle bir süreçte tüm halk kesimlerini, diğer bir ifadeyle işçisinden memuruna, öğrencisinden ve kadınına, köylüsüne milyonları örgütlemeliyiz. Eğer halkı örgütleyebilecek araçları yaratamazsak, onu örgütlü güce dönüştürecek kurumlaşmaları yaratamazsak; sistem bir biçimde kitlelerin düzene olan tepkilerini, özlemlerini nötralize edecek, düzen içi kanallara akıtacaktır. Buna izin vermemeliyiz.

Demokratik mücadeleyi halkın örgütlü gücüne dönüştürmeliyiz. Bunu başarmanın temel yöntemlerinden biri **devrimci çalışma tarzıdır**. İster yasal olarak kurulmuş DKÖ'lerde olsun, isterse halkın meşru-açık örgütlerinde olsun, devrimci bir çalışma tarzı, devrimci bir yaşam biçimi yaratılmadan sonuç almak olanaksızdır.

Demokratik mücadele, dolayısıyla bu alanda oluşturduğumuz ve içinde çalışma yürüttüğümüz kurumlar, kitlelerin bizimle doğrudan ilişkiye girdikleri, bizi ve devrimci

hareketi yakından gördükleri, tanıdıkları yerlerdir. Yani kurumlarımız devrimci hareketin aynasıdır. Halkın geniş kesimleri devrimci hareketi bu kurumlar aracılığıyla tanır. O nedenle, faaliyet gösterdiğimiz her kurum bu ciddiyetle düşünülmelidir, ele alınmalıdır. Çünkü o her hangi bir kurum, dernek, sendika vb. değil, devrimci hareketi temsil eden mevziidir.

Devrimci Hareketin çıkarmış olduğu “Demokratik Mücadele Nedir” broşüründe şunlar sıralanmaktadır:

“Kitlelerin gözünde demokratik faaliyet ve bu faaliyet içinde bulunan kadrolarımız, insanlarımız, kitleler açısından devrimci hareketimizi değerlendirmede en önemli ip uçları olabilmektedir. Yani halkımız, insalarımızı izlemekte, gözlemekte, incelemekte ve 'notunu' vermektedir... Yaşam tarzımız, üslubumuz kitlelerin saflarımıza katılmasında, taraftarımız olmasında önemli etkenlerdendir. Bu noktada, hem dost hem de düşman gözünde değerlendirmede olduğumuz unutulmamalıdır.

Üslup, giyim, kuşam, paylaşım, kolektif üretim, özü-sözü bir olmak, adaletli olmak, mütevazılık, önce yapmak sonra konuşmak, halka saygı ve sevgi göstermek, cesur, atak, önder ve örnek olmak, küçümsememek, söylenen söze değer vermek, öğretmek ve öğrenen olmak, inançlı olmak ve inanç taşımak vb. özellikleri, bu açıdan örnek verebiliriz. Kuşkusuz bu liste çoğaltılabilir. Ama anlatmak istediğimiz oturuş, kalkış, üslup, yaklaşım tarzı vb. ile demokratik mücadelede bir kültür oluşturmak zorunda olduğumuzdur. **Kitleler çoğu zaman bizim sosyalizm anlayışımıza, devrim yolunu nasıl çizdiğimizize bakarak değil, asıl olarak düzende arayıp bulamadıkları hemen her türlü şeyi birini, bir kaçını ya da hepsini bizde buldukları için saflarımıza gelirler. Onlar için soyut laflar, gevezelikler fazla anlamlı değildir. Kitleler soyut sosyalizm edebiyatıyla değil, savunduğumuz anlayışın somutunu bugün ne kadar yaşadığımızla, ne kadarını yapabildiğimizle hareket eder, gü-**

Kitleler çoğu zaman bizim sosyalizm anlayışımıza, devrim yolunu nasıl çizdiğimizize bakarak değil, asıl olarak düzende arayıp bulamadıkları, hemen her türlü şeyden birini, bir kaçını ya da hepsini bizde buldukları için saflarımıza gelirler. Onlar için soyut laflar, gevezelikler fazla anlamlı değildir. Kitleler soyut sosyalizm edebiyatıyla değil, savunduğumuz anlayışın somutunu bugün ne kadar yaşadığımızla, ne kadarını yapabildiğimizle hareket eder, güven duyar ve nihayet saf tutar.”

ven duyar ve nihayet saf tutar.” (Aktaran H. Sınıfı, Syf: 142-143)

Devrimci Hareketin yöneticileri, kadroları, taraftarları faaliyet yürüttükleri dernekte, sendikada, büroda ya da gittiği ilişkilerin evinde, işyerinde bu bakış açısıyla ilişki yürütmelidir. Bunu başardığımız oranda düzenle aramızdaki farkı da kitleler görmüş olacaktır.

Yürüttüğümüz Faaliyetlerden Sonuç Alabilmek ve Savaşımızın İhtiyaçlarına Cevap Verebilmek İçin Planlı, Programlı ve Disiplinli Olmalıyız!

Devrimci Hareketin yöneticileri, kadroları, taraftarları legal ya da illegal hangi alanda olursa olsun faaliyet sürdürdükleri alanlarda devrimci bir işleyişi ve devrimci bir yaşamı hakim kılmalıdır.

Bilinir ki, kurumlaşma dernek adresi belli olan, kapısının üzerine tabela takılan bir mekan değildir. Kurumlarda, çalışma yapılan alana hakim olunmalıdır. Sürekli bir faa-

liyet yürütebilmek için kurumumuzda alann ihtiyaçlarına göre gerekli örgütlenmeler yaratılmalıdır. Örneğin çok sayıda komiteler, komisyonlar vb. kurup bunlara işlerlik kazandırılmalıdır. Kurumu, yöneticileriyle ve diğer çalışanlarıyla belli sorumlulukları paylaşan, aktif, canlı bir organizmaya dönüştürülmelidir. Her görev, üstlenilen her sorumluluk ciddiyetle ele alınmalı, yaratıcılık katılarak zenginleştirilmelidir.

Faaliyetlerimizi örgütlü-iradi sürdürmek için mutlaka programlı-planlı olmalıyız. Gününbirlik çalışmayla sonuç alıcı bir faaliyet sürdürmemiştir. O nedenle faaliyet yürüttüğümüz alanlarda **günlük, haftalık, aylık, hatta yıllık programlarımız hedeflerimiz olmalıdır.** Bunu yapmadığımız durumda, gelişmelere müdahale edemeyiz. Tam tersine olayların peşinde sürükleniriz. Ve o alanda devrime hizmet eden bir gelişme ortaya çıkmaz. Onun içindir ki kimin ne iş yaptığını, hangi görevleri üstleneceğini, gelişmelere nasıl müdahale edeceğini, örgütlenmede -eylemlerimizde hangi araç ve yöntemleri kullandığımızı önceden planlamamız, programlamamız zorunludur. Aksi takdirde faaliyetlerimiz sonuç alıcı olmayacaktır.

Kuşkusuz tek başına program çıkarmak, ayrıntılı planlar hazırlamak, yaşamda karşılığını bulmadığı zaman hiçbir anlam ifade etmez. O nedenle çıkardığımız programları hayata geçirme noktasında ısrarlı, sabırlı ve disiplinli bir çalışmayı da örgütlemek zorundayız. Bizim için disiplinli olmak belirleyici bir öneme sahiptir. Disiplinli olunmadığında kısa ya da uzun vadeli hazırlanmış olduğumuz programları takip etmek, ortaya çıkan aksaklıkları zamanında çözmek mümkün olmayacaktır. Böyle bir sonuçla karşılaşmamak için iradi ve örgütlü yaşayacağız, disiplinli olacağız.

Elbette programları idealize etmemeliyiz. Çünkü çıkarmış olduğumuz programlar istediğimiz biçimde hayata geçmeyebilir. O noktada yapmamız gereken, programı iptal etmek değil, öncelikli olarak **yapacakları-**

mızı belirlemek olmalıdır. Böyle durumlarda birden fazla işi yapabilme çabası-yaratıcılığını gösterebilmeliyiz. Nasıl mı? Kurumumuz bir yandan günlük işleyişini sürdürürken, diğer yandan bir kampanyanın hazırlıklarını yapabiliriz. Hatta bu faaliyetlerimizle birlikte eğitim çalışmalarını, ya da bir basın açıklaması gibi çok daha farklı bir işi aynı gün içinde yapabiliriz. İlk bakışta tüm bunların bir günde yapılması zor gibi görünebilir. Programlı olduğumuzda bu işlerden çok daha fazlasının yapılacağı görülecektir. Evet, programlı-planlı olduğumuzda; plan ve programımızı ısrar, yaratıcılık ve disiplinle uyguladığımızda başardığımızı göreceğiz.

Demokratik Alanda Yürüttüğümüz Faaliyetlerimizle Halkın Güvenini Kazanmalıyız. Bu Güveni Kazanmadan Halkı Savaşa Katamayız!

Legal alanda yarattığımız her mevzi devrimci mücadeleye hizmet edecektir. Faaliyetleriyle, kitleleri örgütlemesiyle, cepheyi örgütlemesi ve yaygınlaştırmasıyla iktidar iddiamızı daha da güçlendirecektir. Basın açıklamasından bir mitinge, yayın faaliyetinden kültür sanata, bütün faaliyetlerimizi, çalışmalarımızı, kitleleri devrimci mücadeleye katma perspektifi ve ciddiyetiyle hayata geçirmeliyiz. Sendikada çalışıyorsak, sınıf sendikacılığı perspektifiyle devrimci sendikacılığı biz yapmalıyız. Dernek ve diğer kurumlardaki faaliyetlerimizde sınıf perspektifiyle ele almalıyız. Kısacası, tüm faaliyetlerimiz, pratiğimiz kitleleri örgütleme, onları kendi savaşlarının asli unsuru haline getirme ve devrimimizi büyütme hizmet etmelidir.

Halkımız hemen her gün düşmanın çok çeşitli saldırılarıyla karşı karşıya kalmaktadır. Sömürü ve zulüm günlük yaşamın bir parçası haline getirilmiştir. Sadece devrimciler

demokratlar değil, halkın tüm muhalif kesimleri oligarşinin hedefidir. Katliamlar, işkenceler, kitlesel gözaltılar, tutuklamalar sıradan, günlük uygulamalar haline getirilmiştir. Ülke tablosu budur. Tüm bu saldırılara karşı zamanında tavır almak önemlidir. Bu yanıyla tavır almak bir refleks haline getirilmelidir. Zaten bu refleks demokratik alanın olmazsa olmaz görev ve sorumluluğudur.

Devrimci Hareke de her türlü bedeli göze alarak, pek çok gelenek, değer yaratarak, bu görev ve sorumluluğu yerine getirmiştir.

Demokratik mücadelede esas amaç; düşmanın saldırılarını kınama, teşhir etme değil, düşmanın saldırılarının önünü keserek, kitleleri örgütleyip iktidar savaşının asli unsuru haline getirmektir. Diğer bir ifadeyle, demokratik mücadele iktidar perspektifiyle ele alınmalıdır.

Demokratik mücadelenin özü, kitleleri eğitmek, sınıf bilinciyle donatmak ve kendi iktidarı için savaştırmaktır.

Devrimci Hareket bu konuda şunları söylemiştir:

“Devrimci Hareketimiz, düzene sadece siyasal anlamda alternatifi değildir. Biz aynı zamanda insan ilişkilerimizle, paylaşım tarzımızla, kolektif anlayışımızla da düzenin alternatifiyiz. Dolayısıyla, Devrimci Hareketimizin örgütlü, iradi faaliyet sürdürdüğü tüm alan, birim ve bölgelerimizde hücre hücre bu moral değerleri, gelenekleri, ilkeleri, kolektivizmi, paylaşımı vb. yaşatmalı, kitle faaliyetini bu tür alternatiflerimizle donatabilmeliyiz.”

Bu doğrularımızı, kişiliğimizde ve yaşamımızda şekillendirmemiz temel öneme sahiptir. Bunu başarmamız ancak, kurumlarımızda demokratik mücadeleye bakış açımızı, örgütsel işleyişimizi, çalışma tarzımızı ve devrimci yaşam biçimimizi devrimcileştirmemiz ve iktidar perspektifiyle ele almamızla mümkündür.

Evet, kitleleri devrim saflarına çekmek, savaşın asli unsuru yapmak, ancak ve ancak

Demokratik alanda yürüttüğümüz faaliyetlerde gerilla tarzıyla düşünmeli bunu günlük çalışmalarımızla, yaşamımızla bütünleştirmeliyiz. Kuşkusuz bunu başarmak için öncelikle silahlı mücadelenin, halk savaşının ve halk savaşında gerillanın rolü – önemini kavramamız zorunludur.

Marksist-Leninist doğruları hayata uygulamakla gerçekleşecektir.

Halkın öncüsü olmak, soyut öylesine söylenebilecek bir iddia değildir. Zaten Kızıldere’den Büyük Ölüm Orucu Direnişimize, Çuhadarlar’a kadar öncülük iddiamız ve iktidar perspektifimizin soyut olmadığını ödediğimiz bedellerle gösterdik. İşte bugünde hayatın her alanında bir savaş örgütü olduğumuz bilinciyle hareket ederek; emperyalizm ve işbirlikçi oligarşiye karşı; *“boyun eğemeyeceğiz, ıslah olmayacağız”* diyoruz.

Demokratik Alanda Faaliyet Yürüten Tüm Yöneticilerimiz Gerilla Tarzıyla Düşünmeli, Yaşamalıdır!

Ülkemiz sömürge tipi faşizmle yönetilen bir ülkedir. Devrimci Hareket, ülkemiz koşullarından hareketle silahlı mücadele temelinde iktidar savaşı sürdürmektedir. Diğer bir ifadeyle, biz bir savaş örgütüyüz. O nedenle faaliyet yürüttüğümüz legal – illegal tüm alanlardaki faaliyetlerimiz, savaşımızı – devrimimizi güçlendirecek tarzda ele alınmalıdır. Ama her şeyden önce de yöneticilerimiz, kadrolarımız bir savaş örgütü olduğumuzdan hareketle gerilla gibi düşünmeyi içselleştirmeli, kitleleri de bu perspektifle eğitmelidir. Yani Marksizm-Leninizmin **“Devrim kitlelerin eseri olacaktır”** doğrusunu hem kendimizde hem de kilelerde

ete kemiğe büründürmemiz olmazsa olmaz bir öneme sahiptir.

Demokratik alanda yürüttüğümüz faaliyetleri de gerilla tarzıyla düşünmeli ve bunu günlük çalışmalarımızla, yaşamımızla bütünleştirmeliyiz. Kuşkusuz bunu başarabilmek için öncelikle silahlı mücadelenin, halk savaşının ve halk savaşında gerillanın rolünü-önemini kavramamız zorunludur. Çünkü kitle mücadelesini, yani demokratik mücadeleyi doğru ele almamız buna bağlıdır.

Marksizm-Leninizmin temel doğrularından birisi de, gerilla savaşının halkın savaşı olduğudur. Halkın silahlı mücadelesini örgütlemekten halkın iktidarını kurmak mümkün değildir. Ülkemizdeki devrim mücadelesi çok açık olarak göstermiştir ki, mücadeleyi kitleleştirebilmenin yolu, halkı devrim cephesinde birleştirmekten, gerilla oluşturmaktan ve güçlendirmekten geçmektedir. O nedenle, gerilla savaşı politik anlamıyla başından itibaren halkın savaşıdır.

Emperyalizm ve işbirlikçisi oligarşi sömürü ve zulüm düzenini, modern silahlarla donatılmış devasa bir orduyla, polis gücüyle, işkencehaneleriyle, hapishaneleriyle korumaktadır. İşte bu güce karşın halkın da silahlı güçlerini, ordusunu oluşturması olmazsa olmaz bir öneme sahiptir. Silahlı mücadeleyi savunduğunu söyleyen, hatta silahlı mücadeleyi temel almayan kimi oportünist örgütler de teorik olarak halkın silahlanmasını, ordusunun oluşturulmasına itiraz etmezler. Ama bunun pratikte karşılığı yoktur. Onların teorisinde kitlelerin silahlanması ve halk ordusunun kurulması halkın devrim için ayaklandığı aşamaya tekabül etmektedir! Ancak dünya ve ülkemiz sınıflar mücadelesi de göstermektedir ki, halkın silahlı güçlerinin, gerillanın daha en baştan yaratılması ve geliştirilmesi gerekmektedir. Bunu başardığımız oranda kitleler devrim bayrağı altında toplanacak, savaşa katılacak ve iktidara yürünecektir. Ki ülkemizde çok somut örnekler vardır. Gerek Kürt milliyetçi hareketin, gerek Türkiye devrimci Hareketin ge-

lişimi de bu doğrultuda olmuştur. Ama asıl sorun, solun düşmanla açıktan bir savaş yürütmekten, bedel ödemekten uzak durmasıdır. O nedenle ileri sürdüğü tüm teoriler savaştan kaçışın teorileridir. Zaten geline aşamada silahlı mücadeleyi savunduğunu söyleyen sol da dahil, ülkemiz solu bir bütün olarak Marksizm-Leninizm çizgisinden, iktidar iddiasından, perspektifinden uzaklaşmakta, hızla düzene savrulmaktadır. Artık onlar devrimci, gerilla, savaşçı gibi kavramları, Marksist-Leninist literatürü bile kullanmaktan uzak durmaktadır.

Oysa bugün Marksist-Leninist kavramları çok daha vurgulu kullanmak gerekmektedir. Che, gerillaya ilişkin şunları söylüyor:

“Gerilla, küçük silahlı grup, halkın savaşçı öncüsüdür, gücünün kaynağı halk kitleleridir.”

“(...) gerilla savaşı uygulamak isteyenler, kitle mücadelesini ihmal ediyorlar, diye eleştirilmektedirler. Sanki bunlar karışık yöntemlermiş gibi. Bu görüş açısının içerdığı düşüncüyü reddediyoruz: Gerilla savaşı bir halk savaşıdır, birlikte mücadelesidir. Halkın desteği olmadan savaşın bu türünü gerçekleştirmeyi istemek, kaçınılmaz bir felaketin başlangıcıdır. Gerillacılar, herhangi bir toprağın belirli bir yerine yerleşmiş, silahlı, mümkün olan tek stratejik hedefe, iktidarın ele geçirilmesine yönelik bir dizi askeri eylemi uygulamaya hazır, halkın savaşçı öncüleridir.” (Che, Askeri Yazılar, Aktaran Halk Sınıfı; 2, Syf: 267)

Gerillanın kitleleşmesi, halkın savaşı haline dönüşmesi Çin, Küba, Vietnam, Nikaragua gibi devrimini gerçekleştirmiş ülkelerde bu böyledir. Ülkemizde de kendine özgü koşullarına bağlı olarak gelişecektir. Hepsinin özü aynıdır. Çünkü, hepsi halkın savaşıdır ve halkın iktidarını hedeflemektedir.

Tabi ki bu Marksizm-Leninizm önderliğinde gelişen gerilla savaşları açısından geçerlidir. Yoksa küçük burjuva ve milliyetçi önderlikler tarafından da silahlı mücadele

sürdürülebilmektedir. Örneğin, ülkemizde Kürt milliyetçi hareketi PKK vardır. Gerilla savaşını oligarşiyi masaya oturmaya zorlamak amacıyla sürdürmektedir.

Gerilla başlangıçta silahlı küçük bir gruptur. Ancak hep böyle küçük bir grup olarak kalmayacaktır. Ki aksi durumda devrimi geliştirmek, iktidarı kazanmak mümkün olmayacaktır. Ne gerilla halktan kopuk küçük silahlı bir gruptur, ne de gerilla savaşı halk iktidar savaşından, devrimden bağımsız bir savaştır. Tam tersine halka devrim coşkusunu taşır, iktidar hedefini gösterir. Yine oligarşinin baskı, zor ve şiddeti karşısında halkın kendine güvenini, savaşa katılımını sağlayan halkın silahlı gücüdür.

Kuşkusuz, emperyalizme ve oligarşiyeye karşı yürütülen mücadelenin tek biçimi silahlı mücadele değildir. Ancak halkı silahlandırmadan, silahlı savaşı örgütlemeyen devrimi gerçekleştirip iktidarı almak olanaksızdır. O nedenle, silahlı mücadele temel mücadele biçimi, diğer mücadele biçimleri ona tabidir. Özellikle demokratik alan, silahlı mücadelenin gelişiminde temel bir öneme sahiptir. Tüm faaliyetlerinin temelinde, gerilla savaşını geliştirmek vardır.

Savaş, halkın savaşıdır. Onun içindir ki, gerilla, silahlı mücadeleyi geliştirecek olan halktır. Ancak halkımız savaşa kendiliğinden katılmayacaktır. Onu savaşa biz katacağız.

Bu konuda ortaya çıkan yanlış şekillenmeler üzerine önderimiz Dursun Karataş, Kongre Raporu'nda şunları ifade etmiştir;

“Gerilla savaşının ayrı bir askeri örgütlenmeyle sürdürülmesi, diğer çalışması alanlarının sorunu değilmiş gibi algılanmış olması ve zaman içerisinde alan ve bölgelerde silahlı birliklerin çalışma tarzları, ruhi şekillenmeleri, kadrolara ve ihtiyaçlara bakış açıları farklılaşarak, objektif olarak iki ayrı çalışma tarzı olmuştur. Elbette askeri birliklerin ve diğer mücadele biçimlerini hayata geçiren örgütlenmelerin, farklı biçimleri olacaktır. Ama silahlı birlikler dışında çalışma yapan kadrolar, giderek ken-

dilerini silahlı savaşın dışında görerek, silahlı savaşı başkaları yapar düşüncesi hakim olmaya başlamıştır. Bu düşünce gelişince, kadrolaşma, kadroları eğitme, kitleleri örgütleme ve ajitasyon –propaganda da buna göre şekillenmiş olup, gerilla savaşının güçlendirilmesi ve halk savaşı perspektife bir çok yerde hizmet etmeyen, ondan kopuk çalışma tarzları ve yöntemleri ortaya çıkmıştır.” (age, syf: 268-269)

Söylenenler açıktır. Gerilla savaşını sürdürmek de, gerillanın tüm ihtiyaçlarını karşılamak da bizim faaliyetlerimizle birebir bağlantılıdır. Farklı bir alanda çalışmamız buna engel değildir. Tam tersine demokratik alandaki görevlerimizin en başında; silahlı savaşı, gerillayı bir parçamız olarak ele almak gelir. Hatta yürüttüğümüz tüm faaliyetlerin savaşımıza hizmet edecek şekilde ele almak temel görevimizdir. O nedenle eğitim çalışmalarından kadrolaşmamıza, ruhsal şekillenmemizden ajitasyon – propaganda faaliyetlerimize kadar tüm çalışma tarzımızı, silahlı mücadeleye göre şekillendirmemiz gerekmektedir.

Tüm bunları ne kadar yapabilirsek, gerilla savaşımızda o ölçüde gelişecek, yaygınlaşacaktır. İşte bu nedenle demokratik mücadelenin tüm alanlarında; Cephe taraftarlarında, kitle ilişkilerimizde silahlı mücadelenin meşruiyetini bilince çıkarmak ve bu temelde şekil vermek zorunludur. Ki devrimci hareket, bu konuda pek çok gelenekler ve ilkler yaratmıştır. Bunların başında şehitlerimizin sahiplenilmesi gelir. Feda savaşçısı şehitlerimizin, yaralı savaşçılarımızın tüm bedeller göze alınarak sahiplenilmesi, **geleneklerimiz uygun şekilde gömülmeleri**, meşruiyet bilinciyle yapılmasıdır.

Savaşçılarımız ve eylemleri sahiplenilmektedir. Erdalımız'ın, Hasan Selimi-miz'in, Çuhadarımız'ın cenazelerinin bedeller ödenerek düşmanın elinden alınması, yaralı savaşçılarımızın düşman tarafından katledilmesinin bedeller pahasına engellenmesi bunlara örnek olarak verilebilir.

Kuşkusuz bir savaş örgütü için tüm bunlar yeterli değildir. Gerilla gibi düşünme, yaşama sadece şehitlerimizin sahiplenilmesi veya kurumlarımızın barikatlarla korunması ya da sokaklarda, meydanlarda her türlü bedeli göze alarak yaptığımız çatışmalar olarak görülmemelidir.

Esas olan **24 saat gerilla gibi düşünmek ve yaşamaktır**. Örneğin şehitlerimizi sahiplenmek, sadece cenazelerimizi düşmanın elinden almak ve geleneklerimize göre gömmek değildir. Sahiplenmek, aynı zamanda gerillanın, silahlı mücadelenin propagandasını yapmak, neden savaştığımız anlatmak ve kitleleri Cephe saflarında savaşmaya çağırmak olmalıdır. Yine düzeni teşhir etmenin yanında, kurtuluşun devrimle, halkın iktidarıyla mümkün olacağını vurgulamamızın yanında, silahlı mücadeleye katılma çağrısı da yapılmalıdır. Kadro çalışmamızdan kitle çalışmamıza, eğitim çalışmamızdan pratik faaliyetlerimize kadar hemen her işimiz silahlı mücadeleye göre şekillenmelidir. **Kadrolarımızdan kitle ilişkilerimize kadar tüm insanlarımıza savaşçı, gerilla olabilir diye bakılmalıdır**. Kaldı ki, savaşımızı halklaştırmaktan bahsetmekteyiz. Ve bu konuda pek çok örnek de yaratılmıştır.

Demokratik Alanın Görevi Sadece Silahlı Alana Savaşçı Göndermek Değil, Aynı Zamanda Bulunduğumuz Alanda da Gerilla-Savaşçı Olabilmektir!

Bulunduğumuz kurumlarda, diğer çalışma alanlarımızda faaliyetlerimizi, örgütlenmemizi, gelişmemizi bir savaş örgütü olduğumuz gerçeğiyle şekillendirmeliyiz.

Görevimiz sadece gerilla-savaşçı göndermek değil, bulunduğumuz yerde de gerilla-savaşçı olabilmektir. Böyle düşünüp, yaşayabilmektir. Bunu mutlaka yaratmalıyız. Çünkü halkımız 7'sinden 70'ine, kadı-

nıyla erkeğiyle halk savaşının bir parçasıdır. Hiçbir kadromuz, yöneticimizi, çalışma yaptığı alanlarda, kurumlarda, yaşlı, hasta, ya da 'şundan gerilla olur bundan olmaz' gibi çarpık-yanlış düşüncelere saplanmamalıdır. Tam tersine, her insanımızın gerilla-savaşçı olabileceğine öncelikle kendisi inancını, sonra ise insanlarımıza kavratmalıdır. Her insanımızda gerilla – savaşçı olma arzusu uyandırılmalı ve bunu bir bilince dönüştürmelidir.

Savaşçı olmak isteyen bir insanımız; savaşmaya, ölmeye ve öldürmeye hazır olmalıdır. İşte bu, savaşımızın en yalın gerçeğidir. Gerillanın görevi savaşmaktır. Diğer bir ifadeyle, düşmana darbeler vurmak, psikolojik ve moral açısından onu yıpratmak ve askeri olarak düşman güçlerini imhaya yönelik örgütlenme ve eylemlere yönelmektir. Bu yanıyl, gerilla halkın aske-ridir ve işi savaşmaktır. Görevi devrime halkın iktidarının kurulmasına 24 saat hizmet etmektir. O nedenle, böyle bir savaşa hazır olmayan biri gerilla olamaz.

Örnekler çoktur; belli bir teorik birikimi vardır, hatta örgütçü özellikleri de vardır, ama tüm bu özelliklerine rağmen, ölmeye, öldürmeye, savaşmaya hazır değildir. İşte bu durumda, tüm olumlu özelliklerine rağmen savaşçı olamaz. Yine, demokratik alanda, birimde görev yapan, kadro, yönetici olan ama bir savaşçı, gerilla olma talebinde bulunmayan, sorulduğunda ise yapamayacağını söyleyebilen örnekler de çıkmıştır. Bunun temelinde, **savaş gerçeğimizin, silahlı mücadelenin meşru görülmemesi**, zorunluğun kavranmaması bulunmaktadır.

Gerilla olmak için olağanüstü özelliklere sahip olmak gerekli değildir... İdealize edilmemelidir. İstemek ve karar vermek yeterlidir. İdeolojimiz, geleneklerimiz, ilke ve kurallarımızla herkes savaşabilir.

Demokratik Mücadeledeki Tüm Faaliyetlerimize Savaşçı Gözüyle Bakmalı, Savaşa

Göre Şekillendirmeli ve Her İnsanımızın Gerilla Olabileceğini Unutmamalıyız!

Demokratik mücadele tüm faaliyetlerimizi savaş kültürüne göre şekillendirmeliyiz. Hem kendimizi hem yoldaşlarımızı savaşçı olarak yetiştirmeliyiz. Yani, genel olarak devrimci savaşı büyütüp, güçlendirebilmek, devrim cephesini genişletebilmek için, faaliyet alanımıza gerillanın gözüyle bakabilmeliyiz.

Gerillanın atılcanlığını, cesaretini, kararlılığını ve azmini, çatışma, teslim olma, zorluklar karşısında boyun eğmeme geleneğini çalışma alanımıza taşımalıyız. Öncelikle tüm bunları başta kendimizde ete-ke-miğe büründürmeye, kazanmaya çalışmalıyız. Bunun adımlarını kendimizde aramaya başlamadan, kazanmadan; çalışma alanımızda başlatamaz ve kazanamayız.

Savaşımızın önünde engel oluşturmayacak zaafılar ve eksikler gerillanın kolektif yaşamı, mücadelesi içinde giderilir. Bu gerekli olan ısrar ve çabanın ortaya konulmasına bağlıdır.

İleri yaşta olmak, çok genç olmak veya bazı fiziksel rahatsızlıklarımızın olması gerilla olmamızın önünde engel değildir. Gerek dünya devrim deneylerinde, gerekse ülkemiz deneylerinde bunun böyle olmadığını sayısız örnekleri vardır. Çok ciddi sağlık sorunu olan gerilla, kırlarda ya da şehirlerde pek çok çatışmanın komutanlığını yapmış, savaşçısı olmuştur. Zaferler kazanmışlardır. Bunların en tanınanı Che'dir. Che, ağır astım hastasıdır. Ve Sierra'da savaşırken pek çok kez astım krizi geçirir. Ama o Küba Devriminin zaferine kadar dağlarda savaşmayı sürdürür.

Yine yanlış bir düşünce ise; gerillanın hep gençlerden olacağıdır. Doğrudur da; Gerek dünya devrim deneylerinde, gerekse ülkemizde genel olarak böyle gelişmiştir. Ancak bu, sadece gençlerden gerilla olur anlamına gelmemektedir. Çünkü gerilla halktır, halkın silahlanmış gücüdür. O halde hal-

Hayatın her alanında, yani işçi, memur, öğrenci, mahalleler, kültür – sanat, kısacası halkımızın olduğu her yerde, sistemle çelişkisi olan tüm kesimler içerisinde örgütlenme ve mücadeleyi geliştirme faaliyeti sürdürmeliyiz. Tüm bu kesimler içerisindeki çalışmamızı bir savaş örgütü olduğumuz perspektifiyle, onu geliştirecek tarzda ele almalıyız. İşte bu noktada; hedefimiz gerilla olmak, savaşçı olmak olmalı ve hiçbir insanımız 'ben şu işi yaparım, bu bu işi yapamam' dememelidir.

kın her kesiminden insan gerilla olabilir. Kaldı ki, bunun dünyada pek çok örneği vardır. Bizim de şehirlerde, kırlarda Sibel gibi, Erhan Dilsiz gibi şehit genç gerillalarımız yanında; Kemal Askeri, Erdal Dalgıç, İbrahim Çuhadar gibi pek çok orta yaş ve üzerinde şehit savaşçılarımız bulunmaktadır.

Genç-yaşlı insanlarımızın gerillada yer alması gerilla savaşının halklaştığının göstergesidir. Bunu daha da büyütmeğe bize bağlıdır. Ki bunu ne kadar başarırız devrimizde o kadar yakınlaşacaktır.

Gerilla halkımızın umududur. İşte bu umudu büyütmeğe ancak ve ancak savaş örgütü olduğumuz gerçeğini bilince çıkarmamız ve yaşama geçirmemizle mümkündür.

İşte Che, gerillanın yaşı konusunda şunları söylenektedir: "Gerilla için ideal yaş nedir? Bunun sınırlarını belirtmek çok zordur. Her türlü toplumsal ve kişisel ve özellik bunu değiştirebilir. Örneğin bir köylü, şehir adamından daha dayanıklıdır. Bedenini çalıştırmaya ya da sağlıklı bir hayata kendini alıştıran bir şehirli, ömrünün masa başında tüketen bir adamdan çok daha etkili olabilir. Ancak özet olarak, gerillanın hem gö-

çebelik döneminde, savaşçının yaşı, özellikle köylülerde kırkı aşmamalıdır. Savaşımızın kahramanlarından biri olan komutan Crescencio Perez altmışbeş yaşında Sierra'ya çıktı, ordunun en yararlı adamlarından biriydi.

Bir gerilla örgütü üyelerinin belirli bir toplumsal kategoriye girip girmemeleri gerektiğini de sorabiliriz. Bu çevrenin operasyonunun merkezi olarak geçilen bölge olması yani savaşçı çekirdeğin köylü olması gerektiğini söylemiştik. Köylü muhakkak ki en iyi üslerdir, fakat, bunun anlamı halkın diğer unsurlarının haklı dava uğruna savaşıma olanağından yoksun etmek değildir. Bu anlamda da, istisnasız bir kural yoktur.

En küçük yaş sınırını henüz belirlemedik. Burada da çok özel koşullar dışında, onaltı yaşından küçük olanların kabul edilmemeleri gerektiğini sanıyoruz. Genellikle, hemen hemen çocuk sayılabilecek bu ilk gençlik çağını yaşayan unsurlar, henüz karşılaşacakları güçlülere, ıstıraplara, ağır işlere dayanacak kadar gelişmemelidir. Çocuklar arasında da, direniş ordumuzun en üst rütbelerine kadar erişen olağanüstü savaşçılar vardır. Fakat, bunlar istisnadır.” (Che, Askeri Yazılar, Aktaran, age, syf: 272-273).

Bir savaş örgütünün yöneticileri, kadroları, faaliyetleri hangi alanda olursa olsun, önüne bir savaşçı olmayı hedef olarak koymalıdır.

Hayatın her alanında, yani işçi, memur, öğrenci, mahalleler, kültür – sanat, kısacası halkımızın olduğu her yerde, sistemle çelişkisi olan tüm kesimler içerisinde örgütlenme ve mücadeleyi geliştirme faaliyeti sürdürmeliyiz. Tüm bu kesimler içerisindeki çalışmamızı bir savaş örgütü olduğumuz perspektifiyle, onu geliştirecek tarzda ele almalıyız. İşte bu noktada; hedefimiz gerilla olmak, savaşçı olmak olmalı ve hiçbir insanımız **‘ben şu işi yaparım, bu bu işi yapmam’** dememelidir. Bulduğumuz alanda veya başka bir birimde bize ihtiyaç varsa, biz orada olmalıyız. Verilen her görevi

en iyi şekilde yapmalıyız. Kaldı ki, bulduğumuz, faaliyet gösterdiğimiz alanı, savaş örgütü perspektifiyle şekillendirecek olan biz olacağız. Onun içindir ki, **“ben gerilla olacağım” “gerillaya gideceğim”** diyebilmeli, görevlerimizi ve sorumluluklarımızı yerine getirmeme gibi bir olumsuzluk yaşamamalıyız. Tam tersine önüne gerilla olma hedefini koyan her insanımız çok daha yüksek bir disiplinle, coşku ve moral- le bulunduğu alandaki görev ve sorumluluklarını yerine getirmelidir. Bunu yapmıyorsak, zaten henüz bir gerilla gibi düşünmeyi ve yaşamayı öğrenememiştir demektir. Evet, demokratik alanda da olsak bir gerilla gibi askeri disiplin uygulayan, bir gerilla gibi zorluklara boyun eğmeyen, yokluklara göğüs geren ve yaratıcı olmak durumundayız. Diğer bir ifadeyle her yerde gerilla gibi düşünmeli ve yaşamalıyız.

Savaşı, Savaşçılığı Tüm Halk Kesimlerinin Yaşamına Ne Kadar Sokabilirsek, Savaşımız O Oranda Halklaşacak ve Gelişecektir!

Biz savaş örgütüyüz, ancak saflarımıza katılan herkes daha baştan ben savaşçı –gerilla olacağım diye gelmeyecektir. Veya silahlı mücadele içinde yer alması gerektiğini biliyordur ama buna kendisini hazır hissetmiyor olabilir. Ya da uzun yıllardır saflarımızda olmasına rağmen çeşitli kaygı-korkularından ya da düzenle süren bağlarından dolayı gerilla olmayı düşünmemektedir. Bunların yanında, doğrudan gerilla olmak, savaşmak amacıyla da Cephe saflarına katılanlar olduğu da bilinmektedir. Tüm bu örnekleri daha da çoğaltabiliriz.

İşte tüm bu örnekler yaşamın, yani bizim gerçeklerimizdir.

Örgütlenme ve faaliyet alanlarımızda hemen her zaman karşılaştığımız örneklerdir. Bu örneklerin çoğalmasa esas olarak gerillayı halkın yaşamına ne kadar sokabildiği-

mizle, amacını, hedeflerini ne kadar anlatabildiğimizle ve sınıf çelişkilerinin derinleşmesiyle ilgilidir.

Zaten gerilla düşmana vurdukça, gelişip –güçlendikçe halkımız üzerindeki etkisi artacaktır. Ve bir çekim merkezi haline gelecektir. Düzenin değişmesini isteyen, sınıf kinine sahip insanlarımız, kurtuluş savaşıımızın asli unsurları olacaktır. Gerillanın düşmana vurduğu her darbe, halkların adalet özlemine verdiği her cevap, kendiliğinden bir potansiyel yaratır. Biz potansiyeli mücadele içine taşımak, savaşımızı büyütmek için temel bir öneme sahiptir.

Kuşkusuz, böyle bir potansiyeli gerillanın kendisi tek başına örgütleyemez. Kır gerillası çalışma yürüttüğü bölgede bunu kendisi yapacaktır. Ama onun ulaşabileceği potansiyelde faaliyet alanıyla sınırlı kalacaktır. Kentlerde ise durum çok daha farklıdır. Şehir gerillası gizlilik koşulları içinde faaliyet yürütmektedir. Ve kitle ilişkisi çok daha sınırlıdır. Dolayısıyla yaratılan potansiyeli kendi başına örgütleyebilmesi imkansızdır. Demek ki ortaya çıkan potansiyeli demokratik alan örgütleyecektir. Bunu başarmak içinse savaşçı ruhuna sahip olmak gerekir. Tabi ki görevimiz sadece gerillanın yarattığı potansiyeli örgütlemekle sınırlı değildir. Böyle bir anlayış, silahlı mücadelenin gelişimini kendiliğindenciliğe bırakmak, gerillanın eyleminin yaratacağı, etkiye bağlamak olur. Bu ise bizi savaş gerçeğinden uzaklaştırmakla kalmaz, savaşı, gerillayı kendi dışımızda görmeye yol açar. Oysa bizim görevimiz, sadece gerillaya tek tek insan göndermek değildir. Bunu da yapacağız. Ama aynı zamanda işçi, memur, gençlik, mahalleler, alanlar, bölgeler, kendi gerilla birliklerini oluşturma düşüncesine sahip olmalıdır. Bu perspektife sahip olmakla kalmamalı, hayata geçirmelidir.

Evet, demokratik alandaki mücadelemizi, çalışmalarımızı ve propaganda eylem çizimimizi, tüm faaliyetlerimizi bu temelde şekillendirmeliyiz. Bunu başardığımız oranda, kitleleri silahlı mücadele temelinde ör-

gütlemek, silahlandırmak ve savaştırmak mümkün olacaktır. Gerillayı da böyle halklaştıracak ve kitleselleştireceğiz. Bunun içindir ki, demokratik alanda çalışan tüm yönetici ve kadrolarımız öncelikle silahlı mücadele bakış açısına sahip olmalıdır.

Fedakarlık ve Zorlukları Aşmak Her Alandaki Cephelinin Ortak Özelliğidir!

“Gerilla gerektiği her alanda hayatını tehlikeye atabilmeli, istenen anda en küçük bir duraksamaya düşmeden bu hayatı vermeye hazır olmalıdır. Bununla birlikte tedbirli olmalı, gerekmediği yerde kendini tehlikeye atmamalıdır. Aleyhte bu sonu ve yok oluşu önlemek için olanaklar çerçevesinde her önlem alınmalıdır.

(...) Bununla birlikte gerilla cüretkar olmalı, tehlikeyi ve eylem olanaklarını soğukkanlılıkla incelenmeli, koşullar ne olursa olsun her zaman iyimser bir tutum almaya hazır olmalıdır.

(...) Yaşamımızı sürdürebilmek için, gerilla yasadışı ortama uymasını ve ondan bir müttefik olarak yararlanmasını sağlayacak biçimde yeterince çevreye uyma yeteneği göstermelidir; ayrıca, canlı bir kavrayışa ve eylem sırasında karar almasını sağlayacak kendiliğinden yaratma yeteneğine sahip olmalıdır.

(...) Gerilla savaşçısı pek çok önemli fiziksel niteliğe sahip olmalıdır. Yorgunluğu çekilmez bir hal aldığı anda bile ‘yeni soluk’ bulmalıdır. Her hareketi kahramanca olmalı, inancının derinliğinden gelmeli, onu bir adım daha atmaya zorlamalı, bu da son adım olmamalı... Had sınırlara kadar ıstıraba katlanabilmelidir, yalnız her an karşı karşıya bulunduğu yiyecek, giyecek, barınak yoksunluğuna değil, hastalıklara ve ağır yaralanmalara da göğüs germelidir. Bu hastalıklar ve yaralar, çoğu zaman cerrahin müdahalesi olmadan, sadece doğanın yardımıyla iyileşme durumundadır, böyle olması da zorunludur. Çünkü, tedavi olmak için ge-

rilla bölgesinden ayrılanlar çoğu kez düşman tarafından katledilir.” (Che, Askeri Yazılar, syf: 61-62)

Che, gerillanın zorlu ve yokluk içinde bir yaşamı olduğunu ancak iradesiyle, cesaret ve kararlılığıyla, inancıyla tüm bunların üstesinden gelebileceğini söylemektedir. Devrimci hareketin hiç de azımsanmayacak kır ve şehir gerillası deneyimi bulunmaktadır. O nedenle gerek dünya gerilla deneyimlerinden gerekse kendi ülkemizdeki gerilla deneyimlerinden öğrenmeliyiz. Gerilla nasıl yaşar, hangi zorluklarla karşılaşır, bunları nasıl aşar; tüm bunları öğrenmemiz zorunludur. Bunları öğrendiğimizde, faaliyet yürüttüğümüz alanda ve birimdeki yaşamımızı buna göre şekillendirmemiz mümkün olacaktır. Tabi ki şekillendirmek ifadesinden, gerilla gibi giyinmek, sırtımıza ya da belimize silah takıp derneklere, sendikalara girip çıkmak anlaşılmamalıdır. Bugün için söylediğimiz, gerilla gibi düşünmek ve yaşamaktır. Onun gibi zorluklara, yokluklara göğüs germek, onun gibi yaratıcı olmak, gerilla gibi disipline sahip olmak, onun cesaretini, fedakarlığını, direnme çalışma geleneğini her alana yaymak... İşte faaliyet yürüttüğümüz alanda yaşamamızı, faaliyetlerimizi savaş örgütü perspektifiyle şekillendirmekten anlamamız gereken budur.

Gerilla demek, bir yanıla irade demektir. Gerillanın hemen her anında iradesi önemli bir rol oynar. Özellikle kır gerillası hem düşmanla savaşıyor, hem doğayla mücadele eder, hem de çok büyük yoksunluklar içerisinde diğer tüm faaliyetlerini sürdürür. Öyle ki, günlerce aç, uykusuz kalabilir. Günlerce bir çatışma içinde olabilir. Günlerce yürümek zorunda kalabilir. Çok çeşitli sağlık sorunları ortaya çıktığında çoğunlukla ilaç-doktor olmayacaktır. Gerilla kendi doktoru olacaktır. Ne kadar hasta olursa olsun; ayakta durabildiği sürece, yoluna devam edecektir. Düşmanla çatışma içerisindeyse, çatışmasını sürdürecektir.

Gücünü halk savaşından, ideolojisinden, inancından alan iradesi belirleyici olur.

Yoksunluklar onu yıldırmaz. Doğanın bütün zor şartlarına uyum sağlar. Olanla yetinir. Güçlü bir halk sevgisiyle, düşmana duyduğu büyük kin ve öfkeyle, tüm zorlukların, yoksullukların üstesinden gelir.

Şehir gerillası da benzer zorluklarla karşı karşıyadır. Örneğin: gizlilik – illegalite kurallarına çok daha fazla uymak durumundadır. Şehir gerillası rastgele dolaşmaz. Düşman şehirleri mobeselerle, kameralarla izlemektedir. Kuşkusuz belirleyici olan devrimci iradedir, yaratıcılıktır. Bu iradenin gücü, ancak günümüz koşullarının gerektirdiği illegalite kurallarına bağlı kalındığında açığa çıkacaktır. Düşman takibi içerisine girildiğinde, kırdaki gerilla avantajlarının hiçbirine sahip olmayacaktır. Şehirdeki gerilla düşmanın bir saldırısı ile karşılaşta çeşitli yöntemler bularak bunları etkisizleştirmeye çalışır. Yeri geldiğinde günlerce yürür. Yaratıcılığını kullanır. Şehir gerillası da bu durumlarda, düşmanın eline düşmeden ayakta kalabilecek koşulları kendisi yaratmak zorunda kalacaktır. Aslında şehir ve kır gerillası her ne kadar coğrafi özellikler, hareket tarzı, savaş taktikleri vb. yanlarıyla farklılıklar gösterebilir esas olarak, zorluklara – yoksunluklara göğüs germe yanıla olsun, bir gerilla gibi düşünme ve yaşama boyutuyla olsun aralarında öz olarak fark yoktur.

Sonuç olarak tüm bunlar savaşın gerekleridir. Esas olan devrimci iradedir. O nedenle gerilla olmak isteyen her insanımız, tüm bu zorluklara kendini hazırlamalıdır. Bunu hem bilinç, hem de yaşam yanıla yapmaktadır. Çeşitli olan düzen alışkanlıklarıyla, zaaflarımızla mücadele etmeliyiz.

İster demokratik alanda çalışıyor olsun isterse şehirde ya da kırdaki savaşçı olsun tüm Cepheliler düşüncede, **yaşamda ve çalışmada MİLİTAN OLMAK** zorundadırlar.

Militan olmak uzlaşmamaktır. İçimizdeki ya da dışımızdaki her tür düşmanla çatışmaktır.

Militan olmak zaafsız, hatasız, kusursuz olmak değildir.

Her tür zaaf, eksik ya da kusur ile amansız bir savaş içinde olmaktır.

Bir devrimci nasıl düşünüyorsa; öyle yaşar ve öyle çalışır...

Burjuva ideolojisi devrimcinin düşüncesinden sökülüp atılabildiği ölçüde yaşamda ve çalışmada o kadar burjuva tarzında uzak olur.

Dolayısıyla tüm Cepheliler önce düşüncede sonra da yaşam ve çalışma anlayışında militan olmalıdırlar.

Burjuvaziye ait olan hiçbir düşünce ve alışkanlıkla uzlaşmamalıdırlar.

Gerilla Yaratıcı Olmak Demektir!

Gerillanın en temel özelliğinden birisi de, yaratıcı olmasıdır. Çünkü gerilla gerek günlük yaşamını sürdürmek, gerekse düşmana karşı savaşı geliştirmek için sürekli yeni olanaklar yaratmak zorundadır. O nedenle gerilla o gün ya da daha sonra kullanılacak tüm olanakları titizlikle korur. Bir düşman hedefini vurmak ya da onun en zayıf noktasını bulmak için fedakarlığını ve yaratıcılığını en son noktasına kadar kullanır. Her tür ilişkiye değer ve emek verir, korumaya çalışır.

Gerilla, sadece yaşamını kolaylaştırmak için değil, düşmana darbeler vurmak, veya düşman saldırıları karşısında da yaratıcılığını kullanır. Yeni taktikler, yeni eylemler geliştirir. Yine, doğanın tüm avantaj ve dezavantajlarını, teknik açıdan düşmana göre daha zayıf olan elindeki silahlarını en etkili şekilde değerlendirir. Gerek dünya deneylerinde gerekse ülkemiz gerilla deneylerinden bilinir; istisnalar dışında gerillanın silah –mermi vd. savaş malzemeleri genellikle kısıtlı olur. Yine bilinir ki, gerilla bu gibi eksikliklerini savaşmama gerekçesi yapmaz. Tam tersine, silahı-cephanesi yetersizse bunu yaratıcılığını da kullanarak düşmandan ele geçirmeye çalışır.

Gerillanın düşünce ve yaşamında “**olmaz**” “**yapılamaz**” yoktur. Zaten koşulla-

Militan olmak; uzlaşmamaktır. İçimizdeki yada dışımızdaki her tür düşmanla çatışmaktır.

Militan olmak zaafsız, hatasız, kusursuz olmak değildir.

Her tür zaaf, eksik yada kusur ile amansız bir savaş içinde olmaktır.

Bir devrimci nasıl düşünüyorsa; öyle yaşar ve öyle çalışır...

rı da buna izin vermez. O nedenle yaratır, bir biçimini bularak temin eder ve herhangi bir eksikliğin savaşını engellenmesine izin vermez. Gerillayı, savaşı geliştirmek, yaygınlaştırmak için tüm yaratıcılığını kullanır.

Gerillanın kullandığı her yöntem bir süre sonra düşman tarafından öğrenilir ve karşı önlemler alınır. Gerillanın görevi işte bu önlemleri boşa çıkarmaktır. Bunu da yaratıcılığını kullanarak başaracaktır. Gerilla savaşının gelişip yaygınlaşması buna bağlıdır.

Demokratik alandaki faaliyetlerimizi de bu perspektifle şekillendirmeliyiz. Bir gerilla gibi yaratıcı olmalıyız. Diğer bir ifadeyle, gerillanın tarzını, anlayışını kendi alanımızda, çalışmalarımızda somutlayabilmeliyiz.

Önderimiz Dursun Karataş bu konuda sunları söylemiştir:

“Silahlı mücadele perspektifini benimsemiş bir kadronun kitleleri bakışı, örgütlenmesi, eğitimi, propaganda ve ajitasyonu, olanakları değerlendirmesi vb. gibi her şey silahlı savaşın ihtiyaçlarına göre belirlenir. Silahlı savaşı benimsememiş olanlar, bu ihtiyaçları hissedemez ve göremezler. Ve bunların pratiğini, kitlelerin güncel, ekonomik demokratik sorunları doldurur. Görünüşte silahlı mücadeleyi fiili olarak uygulayanlarda, diğer mücadele biçimlerini hayata geçirenler de aynı örgütün kadrolarıdır. Gerçekte ise birbirlerini tamamlamayan, temel mücadeleyi güçlendiren bir perspektifle çalışmadıklarından, aynı havayı

solumamaktadırlar. Farklılıklar giderilmediğinde, uyumluluk sağlanamadığında, kelimenin gerçek anlamıyla sağ ve sol sapma şeklinde denilecek olan farklılıklar veya uyumsuzluklar kendini göstermeye başlar.”(Halk Sınıfı, syf: 279)

Önderimiz sorunun güncel, ekonomik-demokratik sorunlarla ilgilenmek olmadığını, yanlış olanın bunlardan başka bir şey düşünmemek, yani silahlı mücadeleyi, onun ihtiyaçlarını kendi dışında görmek olduğu vurgulanmaktadır. Böyle bir şekillenme aslında ekonomik-demokratik mücadeleyi de örgütleyemez. Çünkü orada iktidar perspektifi yoktur. Oysa karşı-devrim sınıf bilinciyle hareket etmekte ve o alanı boş bırakmamaktadır. En sıradan, en meşru eylemlere dahi saldırılmaktadır. Diğer bir ifadeyle, bu alanda düşman her türlü şiddet aracını kullanıyor ve pervasızca saldırıyor. Helikopterli operasyonlarla halkı sindirmeye çalışıyorlar. **“DHKP-C Operasyonu”** **"Örgüte büyük darbe"** vb. adı altında yaptıkları saldırılar ortadadır. Tabii ki karşılığında iktidar perspektifiyle direnen bir çizgi bulunmaktadır. Saldırıların şiddetini belirleyen de işte bu direniş geleneğimizdir.

Kısacası, silahlı mücadele perspektifiyle, demokratik mevzilerimizi korumak, yeni mevziler elde etmek ve kitle hareketini silahlı mücadeleye göre şekillendirmek görevimizdir. O nedenle yapılan her eylem, yani bir protestoya, basın açıklamasına dahi savaşçı gözüyle bakılmalıdır. Gerilla gibi düşünen Cepheli, ister demokratik bir gösteri olsun, ister illegal örgütlenen bir eylem olsun, örgütleyeceği eylemi tüm ayrıntılarıyla düşünür, planlar. Bunu hem sonuç almak için hem de kitleyi eylem içinde eğitmek için yapar. Bunu başardığımız oranda kitle de silahlı mücadelemizin ihtiyaçlarına göre şekillenmiş olacaktır.

O nedenle, bir eylemi planlarken tüm ayrıntılarıyla birlikte ele almak zorunludur. Kitle nasıl taşınacak, düşman hangi önlemleri almış olabilir, bu önlemlere karşı biz ne yapacağız? Düşman saldırdığında saldırı na-

sıl karşılanacak, nasıl çatışılacak, çatışmanın ön saflarında kimler görevlendirilecek, ne tür malzemeler kullanılacak, nereden temin edilecek, nasıl taşınacak, kitle çatışmaya nasıl hazırlanacak, motivasyonu nasıl sağlanacak, barikat kurulması gerekiyorsa nasıl kurulacak, malzemeler nereden nasıl temin edilecek, düşmanın insiyatifinde değilse, bizim istediğimiz yerde, biçimde saldırı, nasıl göğüslenecek, mümkün olduğu kadar az kayıpla kitle nasıl geri çekilecek, panik nasıl önlenecek? Yapılacaklara dair soruları daha da çoğaltmak mümkündür.

İşte demokratik alanda yasal bir gösteri de olsa, bir gerilla-savaşçı gibi bu soruları sormalı, cevaplanmalı ve eylemimizi buna göre şekillendirmeliyiz. Bu eylemde, gerillayla aramızdaki fark şu olacaktır; gerilla çatışmada silah kullanacaktır. Yasal gösterideki kitlemiz ise başka saldırı-savunma araçları kullanacaktır. Bunlar taş, sopa olur, sapan olur, molotof olur... Mantık, silah kullanan gerillanın mantığıyla aynıdır. Gerekiyorsa çekilip başka bir yerde tekrar toplanmak, gösteriye devam etmek, ya da karşı saldırıya geçmek gibi alternatifler de düşünülmelidir.

Ayrıca, artık bir etkisi kalmamış, alışılmış eylem biçimlerinin, propaganda yöntemlerinin yerine yenilerini bulabilmeyiz. İşte tüm bu sorunları, zorlukları karşısında bir gerilla gibi yaratıcı olmalıyız. Bu zor değildir: Savaş gerçeğimizi aklımızdan çıkarmadığımızda, tüm faaliyetlerimizi bir savaşçı gibi düşünüp örgütlediğimizde başardığımızı göreceğiz.

Pratikte çok kolay çözeceğimiz, sorunlar karşısında çözülmez diye düşünülmelidir. Bir pankartın hazırlanması, derginin yaygın olarak dağıtılması, ya da yeni kurduğumuz derneğimiz için bir yer bulunamamasının sorun haline gelmesi...

Demokratik alandaki devrimciler 24 saat halkın içindedir. En yakın çevremizde bile ulaşabileceğimiz pek çok ilişkimiz vardır. Olanak vardır. Sorun bunları örgütlü hale getirilemektir; devrimin çıkarları için değerlendirebilmektir.

Hiçbir çözüm hazır olarak önümüze gelmez. Emek ve disiplin içinde çalışmak gerekir. "Devrim kitlelerin eseri olacaktır" inancının gereği budur.

İktidar iddiasına sahip bir hareketin demokratik alanı hedefli, planlı ve programlı çalışmak zorundadır.

Maonun gerilla savaşının planlaması konusunda söylediklerinin özü demokratik çalışma dahil tüm çalışma alanları için geçerlidir:

"(...) plan yapmadan gerilla savaşından zafer kazanmak mümkün değildir. Gerilla savaşının rasgele bir biçimde yürütülebileceği düşüncesi ve gevşek bir tutumun ya da gerilla savaşı hakkında tam bir cehaletin ifadesidir. (...) Durumu kavrama, görevleri saptama, kuvvetleri yerleştirme, askeri ve siyasi eğitim yapma, ikmal, donatımın bakımı, halktan gelen yardımı iyi kullanma vb. gerilla komutanlarının dikkatle gözden geçirmesi, titizlikle uygulaması ve denetlemesi gereken işlerin bir bölümüdür. Bunlar yapılmadıkça ne insiyatif, ne esneklik, ne de taaruz mümkün olur. (...) Nesnel koşulların elverdiği ölçüde ayrıntılı planlama gereklidir çünkü düşmanla savaşmanın şakaya geliri yoktur." (Mao, Seçme Eserler 2, syf:88)

Demokratik Mücadelede Gerilla Disiplinine Sahip Olmalıyız!

Disiplin gerilla için olmazsa olmaz bir öneme sahiptir. Çünkü bir savaşçımızın yapacağı küçük bir disiplinsizlik, sadece savaşının kendisine değil, parçası olduğu tüm birliğin imhasına yol açacaktır.

Disiplinin olmadığı, gevşek olduğu bir gerilla birliğinin yaşama koşulları ortadan kalkar. Yani imha olur ve yine bu koşullarda, moral değer yitimi, savaşçı ruhtan uzaklaşma, rehavet, kişiselleştirme, korku ve yılgınlık da başlamış demektir. İşte tüm bunlar gerilla için düşmandan çok daha büyük tehlike oluşturur. Gerilla niçin orada oldu-

Demokratik alandaki devrimciler 24 saat halkın içindedir. En yakın çevremizde bile ulaşabileceğimiz pek çok ilişkimiz vardır. Olanak vardır. Sorun bunları örgütlü hale getirip; devrimin çıkarları için değerlendirebilmektir.

ğunu ve neden savaştığını bilmektedir. O nedenle gerillanın disiplini gönüllülük temelinde şekillenmektedir. Ancak bu disipline tüm birlik üyelerinin en üst seviyede uyması gerekmektedir. Uyku saatlerinden nöbet saatine, sporundan eğitim çalışmalarına, silahların bakımına kadar, tüm günlük yaşamı planlı-programlı olmak zorundadır. Kamp ya da konaklama yerlerinin, nöbet noktalarının belirlenmesi, hareket halinde iken nelere dikkat edilmesi gerektiği bulunan alanın tüm özellikleri göz önünde tutularak belirlenir. Yine eylem hazırlıkları da aynı titizlik ve disiplinle ele alınır; İstihbaratı, keşif, eylem kararı, eyleme hazırlık, eylem noktasına hareket, eylemin gerçekleştirilmesi, geri çekilme... Ve diğer tüm ayrıntılar planlanır, yüksek bir disiplinle hayata geçirilir.

Elbette yapılan her planın birebir hayata geçirilemsi her zaman mümkün olmayaabilir. Son anda ortaya çıkacak yeni durum ve gelişmelere göre kimi değişikliklere gidilebilir. Ama disiplinin sağlanması temel bir öneme sahiptir. Kısacası, gerillanın yaşamında hiçbir şey kendiliğindencilığe terk edilemez. Ne yapılacaksa önceden programlanır, hedef belirlenir ve yüksek bir disiplinle, coşkuyla, kararlılıkla yerine getirilir.

Disiplin şehir gerillası açısından çok daha titiz uygulanmak zorundadır. Çünkü şehirlerde düşmanın denetimi çok daha yoğundur. Ve en küçük bir hatamızı dahi değerlendirmek, darbe vurmak için hazır beklemektedir. Kurumlaştığı eve ya da üsse girip çıkmaktan, komşularla, sokaktaki esnafa ilişkilere, evden, üstten çıkacak gürültü ve

seslere, istihbarat çalışmasından keşiflere, eylem hazırlıklarından silahların bakımına, randevulara kadar her şey büyük bir dikkatle, yüksek bir disiplinle hayata geçirilmelidir. Aksi takdirde bile bile, çok sıradan görülen, hata olarak görmediğimiz zaafılar, düzen alışkanlıkları düşmana bıraktığımız açık kapılar olarak olacaktır.

Savaşımız silahlı, silahsız tüm alanlarda bir bütündür. Disiplin anlayışımız da tektir. **Kimi faaliyet-örgütlenme alanlarımızda disiplin olur, ama kimi alanlarda olsa da olur olmasa da olur, anlayışı yanlıştır.** Bir savaş örgütünün böyle bir anlayışı olamaz. İktidar mücadelemizi zaafa uğratacak düşünce ve davranışlara hiçbir insanımız göz yummamalıdır. Bilinmeli ki, **disiplinsizlik düşman kadar tehlikelidir.** Disiplini sağlamanın bir yanı ilkelere, kurallara bağlılık ise, diğer yanı teorik ve pratik eğitimidir. Eğitim ve gönüllü disiplini hayata geçirmek zorunludur. Yöneticilerimiz ve kadrolarımız her konuda olduğu gibi disiplin konusunda da örnek olmalıdır.

İster gerilla birliğinde isterse demokratik alanda olsun, her Cepheli kendisini sürekli eğitmelidir. Öğrenmeli ve öğretmelidir. Kendisini sürekli yenilemeyen her yönetici, kadro geriler. O nedenle hangi alanda olursak olalım, bir Cephelinin ufku geniş olmalıdır. Cepheli dünyayı, ülkesinin sorunlarını ne kadar iyi kavarsa, düşmanımızı ve halkımızı her yönüyle ne kadar tanırsa o kadar iyi bir savaşçı, yönetici, kadro olacaktır.

Şehitlerimizden–Tarihimizden Öğrenmeli; Feda ve Direnme Geleneğini Her Alana Yaymalıyız!

Cesaret denildiğinde, fedakarlık, direnme, çatışma geleneği denildiğinde dostun da düşmanın da aklına tereddütsüz Parti-Cephe gelir. THKP-C'den Devrimci Sola'a, Devrimci Sol'dan DHKP-C'ye, diğer bir ifadeyle Kızıldere'den İbrahim Çuhadar'a, Alişan

Şanlı ya; '84 Ölüm orucu direnişinden 2000-2007 Büyük Ölüm Orucu Direnişine destansı bir direniş ve feda geleneği yaratılmıştır.

Dağlarda ya da üslerde, hapishanelerde kuşatma altındayken; başeğilmemiş, "teslim ol" çağrısına kurşunlarla cevap verilmiş; duvarlara, taşlara kanlarımızla umudun adı yazılmış ve ölümü tilililerle, **"bir canım var, halkıma feda olsun"** inanç ve kararlılığıyla, cesaret ve moral üstünlüğüyle, iktidar bilinci ve coşkusuyla direniş gelenekleri devrim tarihimizin sayfalarına yazılmıştır.

Demokratik alanda da kazanılan mevzilerin korunmasında, savunulmasında da büyük direnişler ve gelenekler yaratılmıştır. Karşı-devrim hiçbir kurumumuza elini-kolunu sallayarak girememiştir. Saatlerce direnilmiştir. Sadece bizim derneklerimize –bürolarımıza helikopterli baskınlar yapılmaktadır. Bu da bizim direniş geleneklerimizden; faşist iktidarın karşısında duran ve politika üreten tek ciddi güç olmamızdan kaynaklanmaktadır.

Ancak tüm bunları yeterli görmememiz gerekir. Karşı-devrim, demokratik kurumlarımıza, işçilere, memurlara, öğrencilere, mahallelere her alanda vahşice saldırıyor. İşte bu saldırıların önünü kesmenin, kitleleri sindirmesini, karşı-devrimin istediği sonucu almasını engellemenin tek yolu tüm bu saldırılara karşı tavır almaktır. Küçük-büyük demeden, silahlı-silahsız direnişleri örgütlemek ve geliştirmek zorunludur.

AKP tüm halk kesimlerini teslim almak istemektedir. Buna izin vermemeli, tüm bedelleri göze alarak, yarattığımız geleceklere yenilerini eklemeliyiz.

Savaşçılarımız gibi en önde olmalıyız. Erdallarımızın, Hasan Selimlerimizin, İbrahim Çuhadarlarımızın fedasını, cesaretini kuşanmalıyız. Şehit düşen yüzlerce yoldaşımızın, tutsak düşen binlerce yoldaşımızın yeri nasıl dolduysa, yine doldurmalıyız. Umudu işçilerde, memurlarda, mahallelerde... Tüm yoksullarda, gençlikte... Kırdada... Hayatın her alanında büyütmeliyiz. Bunu başarabilecek hemen her şeye sahibiz.

Rüyalarımın Eylem Kahramanı

.....
Ne rüyadayım, ne düşte
Boylu boyunca ortasıdayım
hayatın
Tüm benliğimle kavgada.
Bilincimde harman yerinin
çoşkusu
hasadı düşlerimiz olacak
Biz sevdalısıyız
düşlerimizin
Bir büyük
düştür ki,
can alır,
can veri-
riz uğru-
na
usu-
muzdadır,
el sürdür-
meyiz na-
merde
Düşümüz ya-
rını kurmak

geceyi gündüz yapmak
Kanımız ve canımızla
çocukların gülen gözlerindeki
zaferi çekip almaktır karan-
lıktan.

Kalmadı düşlerimiz yarıda

Bitinceye hasret,
ve de kavuşmalarımıza dek,
bendedir.
Kutsal bir emanet gibi bilin-
cimde.
tuz kadar demişiz sevdamıza
"tuz" bir sevda destanı, bir
yemin şimdi bana

kavgam gibi so-
nuna kadar, ve
tertemiz

onuru ku-
şanıp ka-
vuşmak
sana

Seni
düşünmek
şimdi,
devrim

için çarpması
demek yüreğimin

Attığım adımın ya-

rısı

Kokladığım çiçeğin kokusu
Ve rüyalarımın eylem kahra-
manı sensin,

yan yana, omuz omuza
yürüyoruz düşlerimizi yaka-
lamaya

Muharrem Karataş

adaletin peşinde koşuyoruz
seninle
her gece rüyalarımda.
Beraber yürümekti düşü-
müz,
ve yine beraberiz her nefeste
haydi vuralım zalime
haydi dikelim zulmün burç-
larına bayrağımızı
diyen ses senin şimdi

Bak direniyor bir halk
uğruna dövüştüğümüz, can
verdiğimiz
Anadolumuzun yiğit halkı
sokak sokak,
barikat barikat
haykırıyor öfkesini zalimi
titreterek

Bak türkü yakmış bizimki-
ler,
"mademki insandır düşleri
gerçek yapan"
düşlerimiz mutlak gerçek
olacak,
biliyorum
çünkü terketmeyeceğiz düş-
lerimizi biz
asla...
Şimdi sana gelsin bu ezgi
ki türküyü senin sesinden

dinlemekteyim şimdi

Gün gelipte
zafer naraları gibi
patlarken silahlarımız
silaha sarılı eldeki
karşı konulmaz gücü
bilir umudun evlatları
zafer halayında omuz omuza
olanlarındır
silahın soğuk demirini
kavganın ateşiyle kavrayan
el...
Zamanıdır umuduna sevdalı-
m
vurmanın zalimin can evine
işte veriyoruz namluya mer-
miyi
düşlerimizi gerçek,
yarını kurmak için.
ve şimdi kınalı elinle
tetiğe dokunan
o adalet parmağı seninki
Her gece görmekteyim dü-
şünü bunun
kınalı saçın
tetikteki adaletinle
rüyalarımın eylem kahrama-
nısın

Temmuz 2013
Muharrem Karataş

AİLELERİMİZİ KAZANMALIYIZ

İçinde bulunduğu toplumsal sisteme göre şekillenen aile, bugün kapitalist toplum içinde, burjuvazinin ideolojik, kültürel yönlendirmesi altındadır.

Devrimci mücadelede ailenin önemli rolü asla küçümsenemez. Emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi ve sömürüye karşı sosyalizm mücadelesinde milyonlarca aile devrim saflarındadır. Bir avuç işbirlikçi, sömürücü, zulmü uygulayan burjuva aile halkın düşmanları safındadır ve milyonlarca emekçinin alın teri üzerinde sefahatini sürdürmektedir.

Toplumlar tarihi boyunca bin yıllardır varlığını sürdüren aile kurumu, içinde bulunduğu toplum tipine göre şekillenerek bugüne gelmiştir.

Dar anlamda anne-baba, çocuklardan oluşan aile en genel ifade ile kan bağı ile birbirine bağlı yapıyı ifade eder.

İçinde bulunduğu toplumsal sisteme göre şekillenen aile, bugün kapitalist toplum içinde, burjuvazinin ideolojik, kültürel yönlendirmesi altındadır.

Devrimci mücadelede ailenin önemli rolü asla küçümsenemez. Emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi ve sömürüye karşı sosyalizm mücadelesinde milyonlarca aile devrim saflarındadır. Bir avuç işbirlikçi, sömürücü, zulmü uygulayan burjuva aile halkın düşmanları safındadır ve milyonlarca emekçinin alın teri üzerinde sefahatini sürdürmektedir.

Bizim konumuz halkı oluşturan ailelerdir. Bizim konumuz kendi ailelerimizdir.

Evet, bu mücadelede kendi ailelerimizin rolü önemlidir. Ailelerimiz mücadelenin önünde engel mi olacak, yoksa mücadelenin parçası mı olacak? Kuşkusuz mücadelemiz önünde engel olan her şey bizi geriletir, bize zarar verir, düşmanı güçlendirir. Ailelerimiz de mücadelenin önünde engel olmaya başladığında ve bunun için elinden gelen her şeyi yaptığında bize nasıl zararlar verdiğini yaşanan örneklerden de biliyoruz. Öyle ki, polisin kullanımına, yönlendirmesine giren aileler oligarşinin medyası aracılığıyla da psikolojik savaşta tüm halka karşı kullanılabilir durumda olmaktadır. Kendi ailelerimizin, mücadelemizin

önünde engel olmaması, tersine mücadelenin içinde bizimle omuz omuza olması neye bağlıdır? Bunun cevabı yalın ve nettir; bu kesinlikle bize bağlıdır.

Ailelerimizi ya biz kazanacağız ya düzen!

Ve ailelerimizi ya biz mücadelenin tarafı, parçası yapacağız ya da onlar bizi, mücadeleden koparacak, düzen safına çekecekler!

Görüldüğü gibi devrimle, karşı-devrim arasındaki ideolojik-politik kültürel mücadele ve kitleleri kazanma mücadelesinde kendi ailelerimiz hiç de küçümsenmeyecek bir durumdadır.

Sınıf savaşında ailelerimiz de sınıfını pratik olarak belirliyor. Bizim devrimci olmamız onların safını çok daha hızlı belirlemelerini zorunlu kılıyor.

O halde bize düşen ertelenemez temel görevlerden biri, kendi devrimciliğimizi güçlendirip, büyütürken; kendimizi eğitirken aynı zamanda ailelerimizi de eğitecek, onları kazanacağız. Ailelerimizi kazanma süreci düz bir hat izlemeyecektir. Ama en temelde ilk olarak onları mücadelenin karşısında olma durumundan çıkaracağız. Mücadelemize engel olmamalarını sağlayacağız. Devamında mücadelemizin meşruluğuna, haklılığına inanan, bize güvenen ailemizi mücadelemizin parçası haline getirmeyi, kan bağınyı yoldaşlık bağına çevirmeyi hedefleyeceğiz.

Bu konuda da tarihimiz, 40 yılı aşkın mücadeleye pratiğimiz bize ışık olacaktır. Şehitlerimiz bize öğretecektir. İdeolojimiz bizi sonuca götürecektir. Mücadelemizde eşlerin, kardeşlerin, anne-babayla evladın birbirine nasıl yoldaş olduğuna dair onlarca örnek var. Yine yakın akrabalık ilişkileri içinde olup, bu kan bağınyı devrimci yoldaşlıkla şehitlikleriyle kanlarını birbirine karıştırarak ölümsüzleşenlerimize dair nice örnekler var. Dünyanın en soylu, onurlu kavgası olan mücadelemizde ailelerimizle omuz omuza, yoldaş olma hedefimize coşkuyla, azimle koşmalıyız.

Devrimcinin görevi halkı kazanmaktır. Ve

Ailelerimizi ya biz kazanacağız ya düzen! Ve ailelerimizi ya biz mücadelenin tarafı, parçası yapacağız ya da onlar bizi, mücadeleden koparacak, düzen safına çekecek!

ailelerimiz de halktır. Halkı oluşturan milyonlardan biridir ailelerimiz. Biz milyonları, halkı örgütleme, kazanma iddiamızı kapı kapı dolaşarak, ısrarla emekle tüm araçlarla halklara ulaşma irademizle ortaya koyuyoruz. Ailelerimiz de bu kitlelerden biri olarak; bizim en yakınımız, en iyi tanıdığımız insanlardır. Onları kazanacağız.

Kazanmanın yolu somut adımlardan, iradi olmaktan geçiyor. O halde bizde iradi olacak, bu görevden kaçmayacak, iğneyle kuyu kazar gibi emek vererek, adım atacağız. Göreceğiz ki, adımlarımız büyüyecek ve ailemizle omuz omuza devrim yolunda koşmuş olacağız.

Ailenin Kökeni!

Aile denince akla gelen ilk şey anne-baba ve çocuklardan oluşan topluluktur. Sözlükte yapılan aile tanımı şöyledir; «*Evlilik ve kan bağına dayanan, karı-koca, çocuklar, kardeşler arasındaki ilişkilerin oluşturduğu, toplum içindeki en küçük birliktir.*» (TDK Sözlük) Kimimizin ailesi üç-dört kişiyken, kimimizin 10'u, 15'i bulur. Sosyal-ekonomik koşullardan, kültürel şekillenışten ileri gelen bu sayı farkları toplumun en küçük birimi olduğu gerçeğini değiştirmez. Dünyaya gözümüzü açtıktan itibaren ailemiz dediğimiz insanları görür, onların yanında yetişir, büyütür. Aile denince aklımıza onlar gelir. Ailenin biraz daha genişletilmiş tanımı aynı sözlükte şöyle yapılmaktadır: «*Aynı soydan gelen veya aralarında akrabalık ilişkileri bulunan kimselerin tümü.*»

Yani aile, eş, kardeş, çocuk, anne-baba dışında: hala, dayı, amca, teyze, enişte, dede, nine, torun, yeğen, yenge, kaynana, ka-

yınbaba, gelin, damat... olarak geniş bir topluluğu da kapsar.

Peki, toplumun en küçük birimi olarak tanımlanan ailenin ortaya çıkışı nasıl olmuştur? Bugün en kaba haliyle anne-baba, çocuklardan oluşan aile yüzlerce, hatta binlerce yıl öncesinde de aynı mıydı? Önce bu sorulara cevap bulmalıyız.

Bugün Aile, yüzlerce-binlerce yıl önceki hali gibi değildir. İnsanlığın ortaya çıkışından bugüne yaşanan binlerce yıl içinde aile kurumu da zamanla, oluşmuş değişen her toplumsal sistemde, o topluma göre şekillenmiştir.

İnsanı insan yapan, hayvandan ayıran temel özellik emektir. Atalarımız milyonlarca yıl öncesinde sürüler halinde yaşar, hep birlikte vahşi doğaya, hayvanlara karşı korunmaya çalışırlardı.

İlk olarak taş ve sopayı kullanmayı öğrenen ilk insanlar, yıllar içinde taş ve sopayı işleyerek, ilk üretim araçlarını yaratmış oldular. Bu emek sayesinde, kullandıkları taş-sopa vb. aletleri işleyerek silah haline getirmeleri ve üretim aletlerini geliştirmiş olmaları ile dilin ortaya çıkışı, bedensel-zihinsel gelişimin hızlanması ve ateşi yakmayı öğrenmesi; taş dışında bakır-kalay karışımı olan tuncu ve sonrasında demiri keşfetmeleri ve bu malzemelerle üretim tarzlarını daha da geliştirmeleri mümkün oldu. Tüm bu süreç yüz binlerce yıla yayılmıştır. Bu yüz binlerce yıllık gelişim sonucunda insanlar yerleşik yaşama geçmiştir.

Engels bu gelişimi şöyle ifade eder: «... Doğa üzerinden insan tarafından erişilmiş bulunan üstünlük ve egemenlik derecesi bakımından yaşam araçlarının üretimdeki ustalığı kesin bir önem taşır. Bütün varlıklar arasında, yalnızca insan, gereksinmelerini karşılamak için gereksindiği şeylerin üretimine hemen hemen mutlak bir biçimde egemen olabilmıştır. İnsanlığın gelişmesindeki bütün büyük dönemler; tamamen denebilecek düşümdedirler...» (Ailenin Özel Mülkiyeti ve Devletin Kökeni- Friedrich Engels- syf: 33-34)

İnsanların yerleşik düzene geçiyle ailenin oluşumundan söz edebiliriz. Bu döneme kadar olan dönemler yabancılık ve barbarlık dönemi olarak tanımlanıyor. Yabancılık döneminin aşağı aşamasında insan türü sıcak ve ılıman ormanlarda, ilkel barınaklarda, kısmen ağaçlar üzerinde yaşamış ve kabuklu ya da kabuksuz yemişlerle ve köklerle beslenmişlerdir. Orta aşamada ise balık tüketimi ve ateşin kullanılması başlar. Bu dönemde kabaca yontulmuş ve cilasız taştan aletlerin bütün kıtalar üzerine yayılması, göçler yaşanır. Yukarı aşaması olan son döneminde ise de yayın üretimiyle av ve eti insanlığın yaşantısına girer. Bu dönemde, yaşam araçları üretiminde belirli bir ustalaşmanın tahtadan kap ve avadanlıkların, bitkisel liflerden elle yapılan dokumacılığın, kabuk ya da sazda örme sepetçiliğın cilalı taştan yapılma aletlerin varlığı bulunmaktadır.

Barbarlık döneminde de hayvan yetiştirme, tarım ve insanın faaliyeti sayesinde doğal ürünlerin üretimini arttırmayı sağlayan yöntemlerin öğrenilmesi dönemidir.

İnsanın yerleşik yaşama geçişi ortalama on bin yıl öncesine dayanmakta, tuncun kullanımı kimi bölgelerde 7 bin, kimi bölgelerde 5 bin yıllık geçmişe sahip. Demir devri denilen dönem ise 3 bin 500 - 4 bin yıl öncesine aittir.

Bu süreç tarihsel gelişimin içinde sürüler halinde yaşayan ilk insan topluluklarından yerleşik yaşama geçmiş hayvancılık ve tarımla uğraşan toplulukların oluşumu vardır. İlkel komünal toplum dediğimiz bu dönemde özel mülkiyet yoktur, sömürü yoktur. Bu toplumun diğer özellikleri şöyledir:

- Birlikte üretir, birlikte paylaşılır...
- Kolektif çalışma, ortak mülkiyet vardır.
- Üretim araçlarının ortaklığı esastır.

İşte bu dönemdeki aile yapısı da kandaş aile olarak tanımlanır. Kan bağıyla birbirine bağlı 40-50 üyelik bu aile topluluğuna gens denir.

Üretim aletlerinin gelişmesi, üretimin art-

ması ile birlikte ve buna paralel nüfus artışıyla birlikte bu gensler 200-300 kişilik kabilelere dönüşür. Ve zamanla bu kabileleri de kapsayan Centil toplum örgütlenmesi ortaya çıkar.

Centil örgütlenmenin ilk döneminde Anaerkil aile yapısı egemendir.

Anaerkil Aile Nedir?

Anaerkil aile, kadının ailede belirleyici olduğu aile tipidir. Kadının doğurganlığı ile insan soyunun kadından gelmesinin etkisi ve esas olarak kadının üretimdeki rolü nedeniyle, kadın toplum içinde ön plana çıkmış belirleyici olmuştur.

Evet, Anaerkil ailede erkek değil, kadın belirleyici ve otoriterdir. Bunda temel neden ekonomiktir.

Yerleşik yaşama geçilmesiyle birlikte 40-50 kişilik gruplar halinde yaşayan topluluklarda, evin geçiminin sağlanması, ihtiyaçlarının karşılanmasında kadın daha ön plandaydı. Çünkü bitki toplama, yetiştirmekle kadın ilgileniyor, erkek ise avcılıkla uğraşıyordu. Bitkilerin bulunmasının, toplanmasının ve pişirilmesinin bir sürekliliği varken, avcılık tamamen tesadüfe bağlı idi. Günlerce çeşitli hayvanları avlamak için av peşinde koşan erkek, çoğu zaman eve eli boş gelirdi.

Bu durum, üretimdeki değişimlere paralel değişti. Erkek, avcılık dışında tarımla uğraşıyor, hayvanların evcilleştirilmesiyle de ilgileniyordu. Üretime avcılığın yanı sıra, tarım ve hayvancılığın geliştirilmesini de eklemiş oluyordu böylelikle. Tarım ve hayvancılığın gelişmesi, hayvanların tarımsal üretimde kullanılması ve tüm bu üretim sürecinde erkeğin belirleyici olması ile artık ailenin geçiminde erkek temel rol alıyordu. Kadın ise ev işleri, çocuk bakımı görevlerini üstlenmiş oluyordu.

Erkeğin üretimde belirleyici olması, kadının egemenliğinin, yani Anaerkil toplumun sona erip, Ataerkil toplumun başlangıcı olacak, artık günümüze kadar uzanan bin-

Bize düşen ertelenemez temel görevlerden biri, kendi devrimciliğimizi güçlendirip, büyütürken; kendimizi eğitirken aynı zamanda ailelerimizi de eğitecek, onları kazanacağız.

yıllar boyunca ailede erkeğin egemenliğini ve erkek egemen toplum şekillenişinin başlangıcı olacaktı.

Ataerkil toplumun ayırt edici bir özelliği ise, soy zincirinin belirlenmesinde artık annenin değil babanın belirleyici olduğudur. Bunda temel neden, artık ekonomik gücü elinde bulunduran babanın mirasını hangi çocuğa bırakacağıdır. Burada temel alınan babasının kendi öz çocuğudur. Mirasında bu çocuğa devredilmesidir. Soy zinciri bu anlamıyla önemlidir.

Engels bütününde bu durumu şu şekilde ifade etmektedir:

«... Bir kez ailenin özel mülkiyetine geçip, orada hızla arttıktan sonra, bu türlü servetler, iki başlı evlilik ve analık, hukukla gens üzerine kurulu topluma büyük bir darbe vurdu. (...) Servetlerin artışı, bir yandan aile içinde erkeğe kadından daha önemli bir yer kazandırıyor, bir yandan da bu duruma, geleneksel miras düzenini çocuklar yararına değiştirmek için kullanma eğilimini ortaya çıkarıyordu. Ama soy zincirinin, analık hukukuna göre hesaplanması yürürlükte kaldıkça, bu olanaklı değildi. Öyleyse, önce değiştirilmesi gereken şey buydu ve öyle de oldu. Yalnızca gelecekte, erkek üyelerin çocuklarının ise buradan çıkarılarak babalarının gensine geçeceklerini kararlaştırmak, bu iş için yeterliydi. Böylece, kadın tarafından hesaplanan soy zinciri ve babalık miras hukuku kurulmuştur.» (Age. Syf: 75-76)

Gördüğümüz gibi üretim araçları ve üretim biçiminin değişimi ve gelişimiyle beraber oluşan aile olgusu anaerkil dönemden

ataerkil döneme geçerken kendi hukukunu da oluşturmuştur. Değişen üretim biçimi ve ilişkiler, yani altyapı, tarih öncesi dönemlerden başlayarak kendi hukukunu, düzenini, bir bütün olarak üstyapıyı belirlemiştir.

İlkel topluluğun son döneminde ortaya çıkan ataerkil aile döneminde üretimin artmasıyla beraber artı-ürünün ortaya çıkışı ve bireysel emek üretkenliğinin gelişimi söz konusudur. Özel mülkiyetin doğuşu da bu döneme dayanır. Topluluklardaki yaşlı ve saygın kişilerin bu mülkiyete sahip çıkmaları ve sınıfların oluşması da aynı sürecin devamıdır. Ve babadan oğula mirasın devredildiği ataerkil aile buna göre şekillenir.

İlk aileler ve şekillenışı bu şekildedir. Bugünkü aile yapısı da ataerkil aile yapısının o günden bugüne değişen toplumsal sistemlerle evrilip bugüne gelmiş halidir.

Kapitalist Toplumda Aile!

İnsanlık tarihi boyunca toplumların gelişimi içinde her toplumsal sistem kendi üst yapısını da oluşturur. O toplumun üretim tarzına, ekonomik temeline göre şekillenen üst yapısında aile de kurum olarak yerini alır.

Buna göre aile mevcut toplumun ekonomik, ideolojik, kültürel yapısına göre şekillenir. O toplumsal yapının ekonomisine birebir bağımlı olarak üretim içinde yerini alan aile, yine o toplumun ideolojik kültürel etkisine göre düşünür, yaşar.

Kapitalist toplumda da ailenin niteliği, aldığı şekil kapitalizmin gelişimine uygun olur. Aileyi kendi düzenine göre yeniden biçimlendiren kapitalizm, aile kurumunun tamamen yok olmasını istemez. Kapitalizm geliştikçe feodal dönemde kalan tüm alışkanlıklarını, yaşam biçimini, düşünce tarzını çözer. Aile de bu çözülmeye etkilenir. Bu çözülmeye ailenin olumlu denilecek özellikleri de tahrip olması dışında, aile bağları olabildiğine zayıflatılırsa da varlığı korunur. Çünkü burjuvazi aileyi kendi sistemine hizmet eder hale getirmek ister ve buna uy-

gun politikalar izler, kapitalizmde aile sistemi güçlendirirken, ömrünü uzatan, gerici bir kurum haline dönüştürülmek istenir.

Kapitalizm sömürüye dayalı gelmiş geçmiş tüm sistemler içinde en pervasızıdır. Her şeyi sömürüsü-karı için ele alır. Emekçileri en ağır koşullarda, en uzun sürede, en az ücretle çalıştırarak zenginliklerini büyüten kapitalistler, aile içinde de tüm aile bireylerini çalıştırarak sömürmeyi ister. Anne, babadan tutalım evin en küçük çocuğuna, yaşlısına kadar tüm aile üyeleri kapitalizmde ücretli köle haline getirilir. Bu durum bizim gibi çarpık kapitalizmin hüküm sürdüğü yeni-sömürge ülkelerde çok daha boyutludur. Geçinebilmek, karnını doyurabilmek için çoluğu ve çocuğuyla beraber çalışan milyonlarca aile hem sömürü düzeninin sürmesi için çarkları çevirir, hem de haline şükrederek düzen için tehlike olmaktan çıkar.

Kapitalizm tüm aile bireylerini sömürü çarkları arasına alabilmek için bunun önündeki tüm engelleri de ideolojik olarak kırar. Örneğin geçmişte dışarıya çıkamayan, pantolon dahi giymesi ayıp, günah, yasak olan kadını fabrikaya-sokağa çıkarır. Yani kapitalizm kendine engel olan tüm eski yargıları alışkanlıkları yıkar. Engels bu durumu şöyle tarif eder: «... *Büyük sanayi, kadını evden kopararak emek pazarına ve fabrikaya gönderdiği ve onu yoğunlukla ailenin desteği durumuna getirdiğinden beri, proleterin evinde erkek üstünlüğünün son kalıntısı da temelini yitirmiş oldu.*» (Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni, syf: 96)

Kapitalizm, kadın, çocuk demeden pervasız bir şekilde sömürü gerçekleştirir.

Emek değeri söz konusu olduğunda erkeklerle aynı işi yapmalarına rağmen kadının aldığı ücret ancak erkeğin aldığı ücretin yarısı kadardır. Dünyada yoksulluk içinde yaşayan insanların yüzde 70'ini kadınlar oluşturmaktadır.

Kısacası kadınlar; dizginsiz bir şekilde sömürülmekte, aşağılanmakta, ikincisi sınıf olarak görülmektedir.

Yine aile bireyini oluşturan çocuklar

için, de durum farklı değildir.

Emperyalizmin kendi kurumlarından olan İLO (Uluslararası Çalışma Örgütü)'nun bile dünya genelinde yaptığı araştırma da bile bunu görmek mümkündür.

Bu araştırmaya göre; dünyada 0-14 yaş arası grubunda 250 milyon çalışan çocuk bulunmaktadır. 12-17 yaş grubunda 283 milyon çocuğun ise çalıştığı için okula gidemediği vurgulanmaktadır.

Dünyada her yıl 22 bin çocuk işçi “iş kazası”nda yaşamını yitirmektedir.

Eğer hastalıktan, açlıktan, kazalardan ölmemişse çocuklarımız; onları yoksulluk, açlık, depresyon, sel, hapislik, taciz, tecavüz ve tevellere ucuz iş gücü olarak kölece çalıştırma beklemektedir.

Doğrusu aileler de çocuğuna “mülk”, “gelir getiren kapı” olarak bakmaktadır. Elbette feodal dönemde de aileler, toprağın işlenmesi, ekilip-biçilmesi ve diğer işler için özellikle erkek çocukların çok sayıda olmasını tercih ederlerdi. Bu yanı sıra çocukların da bir beklentisi vardı. Kapitalizmde ise sadece güçlü erkek çocuk değil küçük kız çocukları dahi gelir getiren iş gücü olarak görülür.

Ailelerden şunları sıkça duyarız: **“Büyü, adam ol! Çok paralı bir işin olsun!..”** Bunun karşılığı **“büyüyünce hem bize bak, hem de kendine”**dir! Bu bakış açısını, bu düşünce yapısını yaratan kapitalizmdir. Kapitalizm de ailenin “kutsal”lığı aldatmaktan, yalandan başka bir şey değildir.

Karl Marks bu durumu şu şekilde ifade eder: *«Ana, babanın çocukları sömürmesini ortadan kaldırmak istiyoruz diye mi suçluyorsunuz bizi? Bu büyük suçumuzu itiraf ediyoruz.»* (Marks Engels, Komünist Manifesto. Syf: 67)

Kapitalizm sömürüsü için her şeyi metaya dönüştürerek geçmişe ait bütün geleneksel ilişkileri paramparça ederken, bir yandan da kendi yoz kültürüne göre aileleri de şekillendirir. Herkesin “özgür” olduğu propagandalarıyla aile bireylerinin birbirlerine

Ailelerimizi kazanma süreci düz bir hat izlemeyecektir. Ama en temelde ilk olarak onları mücadelenin karşısında olma durumundan çıkaracağız. Mücadelemize engel olmamalarını sağlayacağız. Devamında mücadelemizin meşruluğuna, haklılığına inanan, bize güvenen ailemize mücadelemizin parçası haline getirmeyi, kan bağıni yoldaşlık bağına çevirmeyi hedefleyeceğiz.

olan sorumluluklarını bir kenara atar. Özgürlüğü dilediğini gibi gezip tozmak, şursuzca tüketmek, istediği zaman eve gitmek, cinselliği kuralsızca, ahlaksızca yaşamak olarak sunar. Yeme-içme alışkanlıklarından tutalım da günlük konuşma diline, davranışlarına kadar ailenin ve emekçi halkın değerleriyle alakasız; şekilsiz birçok düşünce ve davranışı toplumda geliştirir. Bunu da televizyon ve kitle iletişim araçlarıyla, internetiyle hayata geçirir. Burjuva ailenin ahlaksız-kuralsız ilişkileri, yaşantıları “iyi olan, özenilmesi gereken” şeyler gibi empoze eder ve bu gibi iğrençlikler, toplumda öfkeyle, tepkiyle karşılanan yozluklar zamanla doğal, olması gereken hale getirilir. Bu, ailenin ve onlarca ailenin oluşturduğu halkların olumlu ilerici dinamiklerini kaybedip, çürüyerek, değerlerini yitirerek kapitalizm için zararsız yığınlar haline gelmesi demektir.

Karl Marks bu konuda kapitalizmin yitirdiği ilk yıllarda şöyle demiştir: *«Günümüzde aile, burjuva ailesi neye dayanır; sermayeye, özel kazanca. Daha gelişmiş olarak yalnızca burjuvazi için var; ama proleterin ailesizliğe zorlanması ve kamusallaşmış fuhuş bütünüyor onu.»* (A.g.e syfa: 67)

Kendi iğrençliklerini tüm halka, halkın

en küçük birimi aileye dayatan kapitalizm, aile içerisinde tüketim kültürünü en üst boyuta çıkararak emekçi ailelerin binbir emekle eline geçen üç kuruşa da el koyar, ekonomik sömürüsünü büyütür. Yine bu yoz kültürüyle aile içinde de bencilliği, bireyciliği büyütür. Olumlu olan, ilerici olan her şeyi; dayanışma, sahiplenme, saygı, sadakat, vefa, fedakarlık gibi tüm özellikleri dejenere eder, zarar verir.

Aşağıdaki alıntılar 2012 yılına aittir:

“... 5 yıl önce boşandığı eşi Asil Yıldırım ile karşılaştı. Karabulut ile Yıldırım konuşmaya başladı. Konuşmanın tartışmaya dönüşmesiyle kavga çıktı. Karabulut motosikletin üzerinde bulunan tüfeği alarak eski eşinin başına bir el ateş etti. Talihsiz kadın olay yerinde feci şekilde can verdi.”

“... Sivas’ta 1 aylık eşi işsiz Adem Tambay eşi Meltem Tambay ile sabah saatlerinde para meselesinden tartıştı. Adem Tambay, evinde bulunan ruhsatsız tabanca ile eşine ateş etti, ardından da silahı kendi başına dayayıp ateşledi...”

Bu örnekler ülkemizde yaşanan örneklerdir. Ve her gün gazetelerin üçüncü sayfalarında magazinleştirilerek verilen haberlerdir. Bu tabloyu yaratan kapitalizmin kendisidir. Bugün ülkemizde kapitalist sömürüyü dizginsiz sürdüren AKP iktidarının son 10 yılında 28 bin kişi intihar etmiş, her yıl binlerce çocuk sahipsiz kalıp sokaklara terk edilmiştir. Son on yılda cinsel saldırı suçlarında %400 artış olmuştur. İnsanlar durduk yere tecavüzcü, sapık olmaz, cinnet geçirmezler. Çarpık kapitalizmi sürdüren AKP sorumludur bu suçlardan. Bakın aileye çok önem verdiğini söyleyen AKP iktidarında son bir yıl içinde boşanmalar da %44 artış yaşanmıştır. Halkımız boşanmalara “yuvanın yıkılması” der. AKP yuva yıkan bir iktidardır!

Kapitalizmi, sömürüyü sürdürmek için AKP her geçen gün tekelleri güçlendirip, halkı yoksullaştırmaktadır. Bugün ülkemiz nüfusunun 16 milyonu açlık sınırında yaşarken, 50 milyonu yoksuldur. Aynı şekilde 4 mil-

yon işsiz varken; halkın tamamı için eğitim, sağlık, ulaşım, konut hakkı yoktur. Yoksulaşan halk, tek dayanağı olan kendi ailesini bir süre sonra yük olarak görmektedir. Ya da boşanmalara, aile içi geçimsizliklere sebep olmaktadır. Yıkılan yuvalar, ortada kalan çocuklar... İşte insanların cinnet geçirmesi de böylesi anlarda yaşanır.

Aile içinde çıkara dayalı ilişkiler egemen kılınmasıyla birçok olumsuzluk yaşanır. Miras kavgalarından tutalım da yıllarca birbirinin yüzüne bakmayan kardeşlere, anne ve babaları yaşlanınca kendilerine külfet olacak diye onları ortada bırakan, istemeyen evlatlar kadar birçok örnek sıralanabilir.

Yine kapitalist toplumda, aile içi ilişkilerde kadın erkek ayrımı yapılmaktadır. Her ne kadar feodal dönemdeki gibi eve hapislikten kurtulup, geleneksel yargılardan çıkılsa da, kadının aile içinde ikinci sınıf konumu, kadın-erkek eşitsizliği söz konusudur. Engels, Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni kitabında bu durumu şöyle ifade eder: «... Modern karı-koca ailesi açık ya da gizli kadının evsel köleliği üzerine kurulmuştur. Ve modern toplum salt karı-koca ailelerinden meydana gelen bir kitledir. Günümüzde erkek çoğunlukla hiç değilse varlıklı sınıflarda, ailenin dayanağı olmak ve onu beslemek zorundadır; bu durum ona hiçbir hukuksal ayrıcalıkla desteklemeyi gereksinmeyen, egemen bir otorite kazandırır. Aile içinde erkek burjuvadır, kadın proletarya rolünü oynar.» (Age. Syf: 98-99)

Ülkemizde de durum aynı bu şekildedir. Hatta feodalizmin hala etkisini kültürel-sosyal olarak sürdürdüğü koşullarda bu daha da kendini hissettirir. Töre adına işlenen cinayetler her gün haberlere konu olmaktadır.

Aile içi işleyişte erkeğin otoritesi söz konusudur, kadın ve çocukların düşünceleri önemsenmez. Kararlar erkeğin belirleyici olduğu, “aile reisliği”nin babada mutlak olduğu bir aile söz konudur.

Adaletsizliğin hüküm sürdüğü bir sistemde ailedeki durumda buradan çok fark-

lı olmaz. Orada da adaletsizlikler çok çeşitli biçimlerde kendini gösterir. Aile içinde cı-kara dayalı ilişkiler şekillenmesiyle beraber, aile içinde birinin düzen dışı arayışlara girmesinin önüne de bizzat diğer aile üyelerinin engelleyici tavırlar içine girmesi kaçınılmazdır. Örneğin evladı devrimci olunca kendi çıkarlarının, yaşamının alt üst olacağını düşünerek evladını düzen içinde tutmak için canla-başla çalışmaları, her türlü yön-teme başvuruları kapitalizmdeki ailenin özelliklerindendir.

Devrimci Mücadelede Ailenin Rolü!

Sıradan Aile...

Sıradan aile nasıl bir aile görüntüsü çizer? Yaşamdan, gelecekte, aile kurumundan beklentileri nelerdir? Eşine, çocuklarına bu düzen içinde hangi misyonları biçer, onlardan ne ister?

Toplumda geçerli olan yargıya göre evlenmek, ev kurmak, bu evliliği huzurlu biçimde, refah içinde sürdürmek genel kuraldır. Çocukluğumuzdan, ilkökul-ortaokul çağlarından itibaren bize öğretilen doğrular bunlardır! Okuyup adam olmak, iyi bir iş sahibi olmak ve evlenip çoluk çocuğa karışmak, hem onlara, hem anne-babamıza karşı sorumluluklarımızı yerine getirmek... Bu sorumluluklar genelde ekonomik olarak onlara vereceğimiz desteklerdir. Evin kirası, çocukların okul masrafları, yaşlıların hastalıkları için gerekenler ve daha birçok harcamadır. Bunları karşılayabilen baba "iyi bir baba"dır.

Feodal geleneklerin büyük oranda korunduğu toplumda kocaların eşlerinden beklentisi ise, evde durup çocuklara bakmak, evin temizliğini yapmak, yemeğini pişirmek, kocayı iyi karşılamak ve benzerleridir. Yani kısaca bir nevi hizmetçiliktir kadına ailede biçilen rol.

Büyük şehirlerde kapitalizmin çarpık gelişimiyle beraber kadınların da üretime katılması, işçi-memur olarak çalışmaları, ha-

Devrimcinin görevi halkı kazanmaktır. Ve ailelerimiz de halktır. Halkı oluşturan milyonlardan biridir ailelerimiz. Biz milyonları, halkı örgütleme, kazanma iddiamızı kapı kapı dolaşarak, ısrarla emekle tüm araçlarla halklara ulaşma irademizle ortaya koyuyoruz. Ailelerimiz de bu kitlelerden biri olarak; bizim en yakınımız, en iyi tanıdığımız insanlardır. Onları kazanacağız.

yatın içinde daha fazla yer almalarıyla birlikte kadına aile içinde biçilen misyon da değişmiştir. Bunun bir yanı kapitalizmin kadının emeğinden de faydalanıp sömürmesi, diğer yandan ise daha ucuz emek olarak kullanılmasıdır. Ailede ise kadının eve para getiren konuma gelmesiyle birlikte erkeğin kadından beklentileri değişmiştir.

Fakat ister feodal aile yapısının egemen olduğu köylü aileler de olsun, isterse bunu biraz aşan şehirli küçük-burjuva aileler de olsun, temel olan düzen içinde ailenin daha iyi bir statü kazanması, daha çok maddi olanaklara sahip olması, yaşam standartlarının yükselmesidir. Aile içi ilişkileri, beklentileri belirleyen temel kıstaslar bunlardır. Düzen milyonlarca aileyi bu döngü içinde tutmuş, kafasını kaldırıp ülke sorunlarına, sosyal yaşama, kültüre-sanata vakit ayıramaz hale getirmiştir.

ARA YOL YOK...

Düzen içinde ailenin yaşamı ve beklentileri de düzenin sınırları içinde olacaktır. Okulunda başarılı bir öğrenci olması, üniversiteyi bitirip iyi bir işe girmesi ve ileride kendisine bakması... Çocuklardan beklentiler hem ekonomik hem de kariyer kaygılarıdır. Çocuklarının devrimci olması demek hem ekonomik anlamda, hem de kari-

yer anlamında “zarar” görecekları anlamına gelir! Üstüne üstlük akraba çevresinde, arkadaş-sosyal ilişkiler arasında kendisine laf gelme, “**rezil olma**” düşüncesiyle hareket eder anne babalar. Dolayısıyla ailede çocuğun devrimci bir tercih içinde olması, böyle bir yönelimin içine girmesi anne-babalar tarafından kabul edilebilir bir şey değildir. Ailelerin çoğu buna şiddetle karşı çıkar, tepki gösterir.

Çocuğunun devrimci olmasına karşı çıkışlar; tepkiyle yaklaşmak, kızmak, bağırıp çağırarak, nasihat vermek sınırlı değildir. Aileler kendi hayallerinin, geleceğe dair planlarının alt üst olması gibi bir durum olan çocuklarının devrimcileşmesi karşısında, çocuklarını devrimcilikten vazgeçirmek için her şeyi yaparlar. Olmadık yöntemlerle hiç bıkmadan, inatla çocuklarına yüklenirler. “Ne yaparsa yapsın, beni ilgilendirmez”, “çocuğumun kendi düşüncesidir, saygı duyuyorum” diyen aile bulmak neredeyse imkansızdır. Hele ki geçmişinde devrimcilik yapmış olan, devrimcileri tanıyan aileler bu konuda en sert tepkiyi verirler. Bizi devrimcilerden uzak tutmak için çok ısrarcıdırlar. Çünkü devrimciliğin bedellerini, işkenceleri, infazları, kaybetmeleri en iyi bilen onlardır ve çocuğunu kendi çıkarları için bedellerden uzak tutmak isterler.

Ailelerin yaklaşımlarında ara yol yoktur. Yani, ya onlar bizi devrimcilikten vazgeçirecekler ya da biz onları ikna edecek, devrimciliğimizi kabul ettirecek, dahası onları da saflarımıza kazanacağız. İkisinden biri olacaktır. Bu yüzden devrimci saflara katılan birinin bu gerçeği ailesinden saklaması, gizlemesi doğru değildir. Yıllarca mücadele içinde olup bunu ailesinden gizleyerek yapan insanlarımız da vardır ki, bu gerçek ailenin karşısına hiç beklemediği bir anda çıkınca bize vereceği zarar daha da büyüyecektir. Oysaki işin başından itibaren devrimci tercihimizi ailemize anlatmak, buna uygun davranmak, devrimciliğin meşruluğuyla, alternatif yaşam tarzıyla kendimizdeki olumlu değişimlerin somutluğuyla

la karşılarına çıkmak doğru olmalıdır. Bu her şeyden önce bir meşruluk sorunudur da... Yaptığımız yanlış mı, kötü bir iş mi ki bunu ailemizden saklayalım? Tepkilerini almayayım, tartışmayayım, kavga etmeyeyim yoksa elindeki olanakları kullanırken, daha çok baskı uygularlar düşüncesi, kendimize güvensizliğin bir ifadesidir ki, bir nevi kaçak güreşmektir. Ara yollar aramak, düzenden hala beklenti içinde olmak anlamına gelen bu tavır ve düşünceler bizi hep huzursuz yapacağı gibi aynı zamanda düzene de ileride kullanacağı zeminler sunmak anlamına gelecektir. Bunlara fırsat vermemek, ailemizi devrime kazanmak, en azından ilk etap da tarafsızlaştırıp bizi sahiplenir konuma getirmek bir devrimcinin hedefi olmalıdır. Çünkü ara yol yoktur. Ya onlar bizi düzene kazandıracak, ya da biz onları devrime kazanacağız.

Peki, ailelerimizi nasıl kazanacağız?

Bu sürekli bir ikna çabasıyla mümkün olur ancak. Devrimciliğin ne olduğunu, onların da yaşamında birebir tanık olduğu açlık, yoksulluk ve adaletsizliği, onlara anlatmalıyız.

Genelde bu anlattıklarımıza “oğlum-kızım, evimizde her şeyimiz var, daha ne istiyorsun” “karşılığıyla cevap verebilirler. Bu bakış açısı, suni denge olgusunun aile üzerindeki etkisidir. Evi olmasını, evinde TV-buzdolabı ve diğerlerinin olmasını “zenginlik” ya da her şeyinin “tamam” olması gibi değerlendirirler.

Ailelerimizi en iyi biz tanırız. Hep açlık, yoksulluk, işsizlik ve adaletsizlikten yakınır. Fakat bu yakınmalar biz ne zaman devrimci olursak değişir ve yerini “her şeyimiz var, daha ne istiyorsun?”a bırakır.

Bununla mücadele etmeliyiz. Onların sorunların aslında sadece kendilerinin yaşadığı sorunları olmadığını, tüm halkın da aynı sorunlar yaşadığını; çözümün mücadele etmekte olduğunu, bıkmadan-usanmadan anlatmalıyız.

Anlatmakla da kalmayıp, onları da birebir mücadelenin içine çekmeliyiz.

Ailenin Devrimcilikten Vazgeçirme Israrı ve Çabalarının Nedenleri Nelerdir?

Bir aile, çocuğunun, eşinin devrimcilik yapmasını neden istemez? Böyle bir ailenin kendisine ısrarla, emekle, zaman ayırarak devrimciliğimizi anlatmamıza, ön yargılarını kırmamıza karşın devrimcilikten vazgeçirme çabalarını sürdürmesi nedendir? Her şeye karşın kararımıza saygı duymaz, her yolu deneyip bizi düzene kazandırmaya çalışır. Öyle ki, polisle aynı yöntemler kullanacak noktaya kadar vardırırlar işi. Ailenin temelini oluşturan sevgi-saygı, vefa, sahiplenme gibi kavramlar yok olur gider... Aile dayanışması bir tarafa atılır. Evladını, evlatlıktan reddeden, evden atan, sahiplenmeyip devrimcilik yaptığı için bağı koparan, evladı hapse düşse de aramayan sormayan hale gelir. Bir aile neden tüm bunları yapar? Bize olan sevgilerinden mi yoksa kendi korkularından, bencilliklerinden mi?

İlk başlardaki tepkileri belki bize olan “sevgileri”yle açıklayabiliriz. Devrimci olunca, gözaltına alınacağımızı, işkence göreceğimizi, hapishaneye düşebileceğimizi, hatta katledileceğimizi düşünerek ilk etapta, sahiplenme, zarar görmesini istememe kaygısı etkili olabilir. Fakat bu “sevgi” bir süre sonra bilinçli bir tavıra dönüşür.

Toplumda ve toplumun bir birimi olan ailede mutlak bir bilinçsizlik diye bir olgu yoktur, olamaz. Hiç kitap okumayan, gündemi doğru-dürüst takip etmeyen anne babaların da elbette bir bilinci vardır. Bu bilinç ise içinde bulunduğu, yaşadığı sosyo ekonomik-siyasal düzenin yarattığı, şekillendirdiği bir bilinçtir. Bu şekillenmede çocuklara dair beklentiler; okuyup adam olması, maddi açıdan rahata kavuşup ileride kendilerine bakmasıdır. Ayrıntılar, özlemlerin biçimi değişse de özünde her aile böyle düşünür. Dolayısıyla çocuğa olan “sevgi” de saf bir anne-baba sevgisini arayıp tepkilerini bununla açıklamak bilimsel olmadığı gibi, bizi engellemek

Kendi iğrençliklerini tüm halka, halkın en küçük birimi aileye dayatan kapitalizm, aile içerisinde tüketim kültürünü en üst boyuta çıkararak emekçi ailelerin binbir emekle eline geçen üç kuruşa da el koyar, ekonomik sömürsünü büyütür. Yine bu yoz kültürüyle aile içinde de bencilliği, bireyciliği büyütür.

için yaptıkları faaliyetleri meşrulaştırmak, normal karşılamak anlamına gelir. Oysa hiç de masum değildir.

Bu açıdan aile “iyi niyetlidir” demek doğru olmaz. Çocuklarının iyiliğini istemeleriyle açıklanamaz. Bu “iyi niyet” düzenin kirine-pasına, bencil kültüre bulandığında ortada iyi niyet diye bir şey kalmaz çünkü. Baştaki “iyi niyet” düzenin kiri-pası içinde boğulur, ortaya bütün çirkinliği ile bencil, çıkarıcı düzen kültürü çıkar. **“Ben sana böyle ol, bizi mahvet diye mi baktım, yedirdim-içirdim, büyüttüm”** diyerek bunu ifade ederler.

Son tahlilde kendi korkuları, yaşamlarının bozulması, statükolarının-kariyerlerinin sarsılacağı kaygıları aileye yön verir.

Bunların yanı sıra ailelerdeki tepkilerin kökeninde korku vardır. Polis baskısı ile yüz yüze geleceklerdir. Rahatsız edilecek, tehditler alacaklardır. Osmanlı’dan bu yana gelen ceberut devlet algısı ailelerimizde de köklü bir yer edinmiştir. Sinmişlik hücrelerine kadar sirayet etmiştir. Devlete karşı gelmek “eşkıya”lıkla, “anarşist”likle anılmaktadır. Ve kendi çocuğunun bu damgaları yemesi bir anne-babanın en son isteyeceği bir şeydir. Bu korku ve düşünce yapısı öyle bir noktadadır ki, “Kızım devrimci olacağına git-sin serseri olsun”, “çocuğum devrimcilerle gezeceğine uyuşturucu kullansın” diyen aileler çıkmaktadır.

Sonuç olarak; korku, bencillik, mülkiyetçilik, ataerkil-baba diktatörlüğüne dayanan düşünce yapısı ailenin çocuklarının devrimcilikten uzaklaştırma faaliyetlerinin ve çabalarının nedenleridir. Bu nedenleri bilirsek ailelerimize karşı düzgün tavırla gider ve devrimciliğin meşruluğunu, bu insanlık dışı soygun, talan düzenini, adaletsizliği değiştirme mücadelesinin içinde olmanın gerekliliğini ve onuru anlatabiliriz.

Devrimcilikten Vazgeçirme Yöntemleri Nelerdir?

Oligarşi devrimciliği bitirmek, bizi vazgeçirmek için her yolu deniyor. Katliam yapıyor, işkencelerle, hapisliklerle sindirmeye çalışıyor... Gözaltılar, psikolojik baskılar ve daha pek çok yolu deniyor. Bu sınıf mücadelesinin gerçekliği içinde anlaşılmalıdır. Çünkü devlet ve ona bağlı kurumlar temsil ettiği sınıfın, yani burjuvazinin çıkarı için varlar ve onlardan yana ve hizmetleri olarak bu savaşın tarafıdır. Doğaları gereğidir bu. Ailelerimizin bu savaşta bizim karşıımızda yer almaları, yani düzenin dümen suyuna girmeleri ise hiçbir zaman istemediğimiz, bizim kavgamız burjuvazinin ise kazancı olacak bir durumdur. Ailelerin burjuvazi ve devletle aynı amaç için bu faaliyetlere girmelerinin nedenlerini yukarıda anlattık.

Peki; aileler bizi devrimcilikten vazgeçirmek için neler yapıyorlar?

Aileler düzenin on yıldır ideolojik-psikolojik saldırılarında kullandığı söylemler tekrar ederler; **“Kullanılıyorsun”, “Enayi misin?”, “Bu halk için değmez, bizi düşün”, “Nereye kadar evladım, devrimciliğin sonu yok.”** derler. Onlarca yıldır işkencehanelerde söylenenler, burjuvazinin sayfalarında kullanılan ifadeler bu defa ailelerin ağızından tekrarlanır durur. Bizi devrimin olamayacağına inandırmaya çalışırlar. Hatta şunları da söylerler: **“Hani devrimin olabileceğini bilsek biz de seninle birlikte oluruz. Ama devrim olmaz. Bak koca Sovyetler Birliği bile yıkıldı. Kendinize yazık et-**

meyin” derler. Kimisi de devrimcilikten temelli vazgeçiremeyeceğini anlayınca ne kadar geride tutarsam kardır mantığıyla **“ileri gitme, öne çıkma”** diye akıl verir. Yani devrimcilik yapsa da bunu sahtekarca yapmalı, üçkağıtçılığını öğrenmeli, kendi bencil çıkarını koruyup kendini korumalıdır! Kendi göremeyeceği devrim için bedel ödemek anlamsızdır; bu düşünce ve gelecek kuşakların özgürlüğü, ülkenin geleceğinin kurtulması burada önemli değildir. Her şeyin merkezinde kendisi, kendi yaşam süresi olmalıdır.

Ailelerin çocuklarını devrimcilikten vazgeçirmek için kullandığı bir yöntem de ekonomik olanaklardır. Ev, araba, işyeri, para... Elde ne varsa imkanları dahilinde zorlar, sunarlar... Yani bir nevi rüşvet verirler. Düzen kültürü ailelere bunu yaptırır... Rüşvetin yanında şantaj ve tehditlerden geri durmayan ailelerde vardır. Aç kalacağı, hapsehanelerde yatacağı, bu işleri sürdürürse ekonomik olarak destek sunmayacaklarını, sahiplenmeyeceklerini söyleyip, çocuklarını itaate zorlarlar. **“Yoksa başının çaresine bak”** derler. Ya da evlendirme yöntemini denirler, **“evlenirse akıllanır”** düşüncesiyle bu yola başvururlar.

Askere yollama, kaçırma, yurtdışına gönderme, eve hapsetme gibi yöntemleri de başvurdukları yöntemlerdendir.

Ailelerin en sık başvurduğu yöntemlerden birisi de duygu sömürüsü yapmalarıdır. Çocuklarını en iyi tanıyanlar olarak anne-babalar ailenin yoksulluğunu, hastalığını, yaşlılığını, yalnızlığını ve başka daha ne varsa mevcut durumu kullanarak çocuklarını etkilemeye çalışırlar. Bunları abartarak, ağlayarak, sızlayarak sonuç almaya çalışırlar. **“Seni seviyoruz, sana bir şey olsun istemiyoruz”** sözleriyle etkilemeye çalışırlar.

Bu yanılla aileler duygu sömürüsünü çok iyi, ustaca yaparlar. Örneğin: Birden anne-baba hastalanabilir! **“Hastayım, doktora da gidemedim!”**, **“Elim ayağım tutmuyor”**, **“Yaşlıktan bir şey yapamıyoruz, sen de olmasan eve kim bakacak?”**, **“İşsiz, sen de**

çalışmazsan ne olacak halimiz...” Bu ve benzeri sözleri sıkça kullanırlar.

Bu bize yönelik daha çok duygu sömürüsüdür. Bizleri devrimci mücadeleden geriletmeyi, tümünden alıkoymayı hedeflerler. Aslında söylenen açıktır: Ya tercihi düzenden yana yapacaksın ya da devrimcilikten yana... Yukarıdaki verdiğimiz değişik örnekler de olduğu gibi, aileler tercihimizi düzenden yana yapmamızı isterler.

Ailelerin tüm bu yöntemlerle sonuç alamadığı noktada tam bir saflaşma ve düzen tercihinde tam bir netlik yaşarlar ve yetmez, polisin kullanıma girme, işi o boyuta getirme ve artık evladına karşı polisle el ele çalışıp ajan faaliyeti yürütür noktaya gitme durumları yaşanır. Çocuğunu hedef gösterme, medyaya çıkıp demokratik kurum ve çalışanları hakkında polisin yönlendirmesiyle açıklamalar yapmak noktasına gelebiliyorlar.

Bu konuda da çok net olmalı kafamız... Polisin açıklama yaptırdığı örneğin son süreçteki ailelerin yine kendi ifadeleri çocuklarına karşı kullanılmıştır. Örgüt üyesi olduklarına ilişkin ailelerinin ifadeleri delil olarak gösterilmişti. Yani aile polisle işbirliğine girip çocuğunu hemen bırakırlar diye düşünüp, polisin istediği gibi konuşmuş ama konuştuğu her şey bırakın çocuğunun çıkmasını, çıkacakken ailesinin ifadeleri yüzünden çıkamamasına, yıllarca sene yatmasına sebep olabilmektedir. Bunları da yine örneklerle ailelerimize çok net bir şekilde anlatabilmeli, polisin yalancılığını ve kendi bencilliklerini korumak için bize zarar verdiğini göstermeliyiz.

Ailelerimizi Düzenin Kullanmasına İzin Vermemeliyiz!

Evet, düzendeki sıradan aileler çocukları devrimci olmasın, halkın kurtuluş kavgasına girmesin diye elinde geleni yapıp, çeşit çeşit yöntemler dener, bulur. Bu konuda şaşırtıcı yaratıcılığa ve kurnazlığa sahiptirler.

Ailelerimiz de mücadelenin önünde engel olmaya başladığında ve bunun için elinden gelen her şeyi yaptığında bize nasıl zararlar verdiğini yaşanan örneklerden de biliyoruz. Öyle ki, polisin kullanımına, yönlendirmesine giren aileler oligarşinin medyası aracılığıyla da psikolojik savaşta tüm halka karşı kullanılır durumda olmaktadır. **Kendi ailelerimizin, mücadelemizin önünde engel olmaması, tersine mücadelenin içinde bizimle omuz omuza olması neye bağlıdır? Bunun cevabı yalın ve nettir; bu kesinlikle bize bağlıdır.**

Bütün bunların yetmediği noktada ise polisin kullanımına giren kimi aileler de görmekteyiz.

Polis, bu tip aileleri hem kendi çocuğunu mücadeleden uzaklaştırmak için kullanmakta ve bunun propagandasını yapmakta hem de bu şekilde tüm ailelere mesaj göndererek “bakın bizler ailelerle görüşüp çocuğunuzu kötülüklerden koruyoruz!” yalanını tüm topluma yaymaya çalışmaktadır. Ve böylece “bir taşla birçok kuş vurma”ya çalışır.

Kendi işkencelerini, zulmünü emperyalizmin hizmetinde olduğu gerçeğini gizleyerek, vatani-milleti için çalışan polis imajı çizmeye çalışmaktadırlar. Hem evlatlarına işkence yaparlar hem de işkence yaptıkları çocukların anne-babalarına onları korudukları görüntüsünü vermek için hareket ederler. Ailelerimizin polisin etkisi ve kullanımına girmesi elbette ki hiç istemediğimiz bir durumdur. Düzenle devrim arasındaki savaşta, aileler cephesindeki çarpışmada düzenin bize üstün gelmesini ve mücadelemize çok boyutlu zararlar vermesini iste-

miyorsak bu konuyu ciddiyle ele almalı ve emek harcamalıyız.

Ailelerimiz bizim devrimciliğimizi benimsemeyebilir, engellemeye çalışabilir. Bunlar bir yere kadar “anlaşılır”. Ama polisle birebir işbirliği yapmaya giden, polisin kullanımına giren aileler hem bize hem de devrimci mücadeleye, mücadelemizin prestijine, meşruluğuna zararlar vermektedir. Bizim işimiz ve görevimiz verdiğimiz mücadelenin meşruluğuyla ailelerimize yaklaşmak, emek harcamaktır. Önce önyargılarını, düzene döneceğimize dair ümitlerini kırmalıyız. Ve onları en azından tarafsızlaştırmalıyız. Ve sonra dönüştürmeli, kazanmalıyız. Her hangi bir polis baskısı, gözaltı, tutuklamada pratikleri bizi sahiplenme, düşmana tavır almak olmalıdır.

Şu bir gerçektir; aileleri biz örgütlemesek, düzen örgütler. Bir düzen kurumu olan ve faşizmin baskı aracı alan polis, bu konuda hep çaba içindedir. Ailelerin düzen yanını, zaafılarını iyi bilen polis, yoğunlaşmasını da buraya yapar. Elbette bunda en önemli silahı da; devrimcileri kötüleyip-karalamak; yalan çarpıtma yapmaktır. Ailelerimize polisin oyununa gelmemelerini, polisin asıl yüzünün, işkenceci ve faşist olduğunu anlatmak da görevlerimiz arasındadır.

Elbette bütün bunlardan sonra, yani biz üstümüze düşeni fazlasıyla yaptıktan sonra aile bilinçli bir tercihe, ne yaptığını bilerek davranır hale gelmişse, yani düşmanlaşmışsa bizim de tavrımız değişmelidir. Yaptığının adını koyup, teşhir eder, uyarırız. Ve verdiği-vereceği zararı engellemeye çalışırız. Yoksa kendisi gibi diğer aileleri de ajanlaştırmaya, düşkünleştirmeye çalışarak, halk düşmanlığına gidecek adımlar atacaklardır.

Düzen Aileleri Kullanmak İçin Neler Yapıyor?

Polis son yıllarda devrimcilerin ailelerine doğrudan hitap eden, onları evlatları üzerinde baskı kurmaya yönlendiren, devrimcileri bir de aile cephesinden kuşatmaya ça-

lışan çabalarını yoğun olarak sürdürüyor. Aileleri tehdit ediyor. Onlara yönelik genel propaganda yanında telefonla, mektupla, karakola, emniyete çağırıp konuşarak yetmediği yerde kendileri eve-işyerlerine giderek çalışıyor. Hizmetinde oldukları burjuvazi ve onun faşist devletinin bekası için öyle azimle ve şevkle çalışıyorlar ki, demokratik eylemlerde çektikleri görüntülerden, fotoğraflardan seçmece yaparak yalan ve iftiralar eşliğinde ailelere gösteriyorlar. Her yolu deneyerek aileleri korkutmaya, kazanmaya, kendilerine tabii etmeye çalışıyorlar.

Biliyoruz ki, ülkemizde polis işkenceciliği-komploculuğu-çeteciliği ve bir dolu suç-pisliğiyle teşhir olmuştur. Halk nezdinde inandırıcılığı, güvenilirliği yoktur. Dolayısıyla polisin kendisi yaptığı, örgütlediği zaman pek de inandırıcı, başarılı olamayacak faaliyetleri aileleri eliyle yapmaya çalışıyorlar. Bunun son örneklerinden birisi de İzmir’de kendilerine kul-köle yaptıkları bir “baba”ya açtırdıkları dernektir. Bu “babaya” “Terör Mağduru Aileler Derneği” isimli bir dernek açtıran polis bu şekilde kontra faaliyetlerini aileler aracılığıyla sürdürme yolunu izlemektedir. Keza günlük basında, gazete ve televizyonlarda “Kurtarın, yoksa oğlum canlı bomba olacak.” tarzında bu tip aileler karşı devrimci faaliyetlerini yoğunlaştırmışlardır. Ve bu noktada burjuva basının canı gönülden polisin yanında olduğu, servis edilen haberleri manşetlerden verdiğini görmekteyiz. Televizyonda kanal kanal doluşturılır. Düşmanın bu tür kuşatmasına karşı da devrimciler bunların hepsini iyice bilince çıkartıp, hem ideolojik, hem fiili mücadeleyi ısrarla sürdürmelidirler...

Polis, devrimcilerin ailelerini tehdit etmekte, çocukları üzerinde demagoji yapmakta fütursuzdur. Aile evde, işyerinde bu tehditlere maruz kalabiliyor.

Bilinçli olarak babanın ya da annenin işyerine gidip, herkesin duyabileceği şekilde, devrimci olan çocuğu hakkında yalan-yanlış konuşup, iftiralarda bulunabiliyor. Eğer aile çocuğunun devrimciliğinin arkasında du-

ruyorsa ve sahipleniyorsa, polisin tehditleri, saldırıları daha bir artabiliyor. Örneğin anenin-babanın çalıştığı işyerindeki patrona durumu anlatmak, ailenin o işten kovulmasını sağlamak gibi çeşitli yöntemler kullanabiliyor.

Ailelerimize açık yüreklilikle devrimci olduğumuzu söyleyebilmeliyiz. Çünkü meşru ve haklı olan bizizdir. Eğer, kendimizi, devrimciliğimizi gizlersek, polisin ailemizi kullanmasına zemin hazırlanmış oluruz.

Örneğin: demokratik bir eyleme katılacağımızı ailemiz bilmelidir. Tabii onları da katmada ısrarcı olmalıyızdır. Bu durum polisin yapmak istediği ailemiz nezdinde bizi tecrit etme çabasını da boşa çıkarmış olur. Polisin telefonla ya da kendisinin gelip ailemize yalan-yanlış bilgi vermesinin de önüne geçmiş oluruz. Polis bizi tecrit edeceğine, ailelerimize gerçekleri anlatarak, onları kazanma mücadelesi vererek biz polisi ailelerimiz nezdinde tecrit etmiş oluruz.

Polis ailelerimize ne diyor: “Çocuğun falanca derneğe gidiyor, örgütün kampına, şu şu eylemlere katılıyor, teröristlerle geziyor. Başına bir şey gelmesini istemiyoruz çocuğunuzu kurtarın; bize yardımcı olun birlikte kurtaralım!” Bu ne büyük “sevgi” (!) diyesi geliyor insanın değil mi? Fakat bu “sevgi” hiç de hayırlı değildir.

Kurtarmaktan söz ediyorlar. Peki, kimden, neden kurtaracaklar devrimcileri? Bu çürümüş, yozlaşmış, her yanından adaletsizlik akan, sömürücü düzen mi kurtaracak ailelerimizi? Karakollarda, sokak ortasında insanlarımızı kurşunlayan, işkence eden; “burada Allah biziz” diyen katiller mi kurtaracak?! Uyuşturucu kullanımını ilköğretim ortaokul düzeyine kadar indiren, uyuşturucunun bizzat polis denetiminde pazarlandığı, bu düzen mi kurtaracak? Anne-babalarımıza bu gerçekleri anlatmalıyız ısrarla. Devrimciliğin dünyanın en onurlu işi olduğunu anlatmalıyız... “çocuklarınız haksızlığa boyun mu eğsin, halkın sorunlarına acılarına sırtını mı dönsün” diye sormalıyız. Kendilerini bir de polis kurşunlarıyla işkencey-

Ailelerimizi kazanma süreci düz bir hat izlemeyecektir. Ama en temelde ilk olarak onları mücadelenin karşısında olma durumundan çıkaracağız. Mücadelemize engel olmamalarını sağlayacağız. Devamında mücadelemizin meşruluğuna, haklılığına inanan, bize güvenen ailemize mücadelemizin parçası haline getirmeyi, kan bağıni yoldaşlık bağına çevirmeyi hedefleyeceğiz.

le katledilen Emrah Barlak’ın, Cem Aygün’ün, Engin Çeber’in, Hasan Selim Gonen’in anne-babalarının yerlerine koymalarını istemeliyiz. Parası olmadığı için okuyamayan, sağlık hakkı gasp edilip ölüme mahkum edilen halk çocuklarını anlatmalıyız. Ve bütün bunların bir avuç asalak tek elci burjuva daha çok kazansın, sefahatleri artsın diye yapıldığını ülkemizin ve dünyanın kan gölüne dönüştürüldüğünü beyinlerine kazımalıyız. Kazımalıyız ki, ailelerimizi kazanalım, polisin yakasına yapışan, onları kovanı hesap soran, bizim peşimizde haklar ve özgürlükler mücadelesine katılarak tüm devrimcileri oğlu-kızı bilmesini sağlayalım.

Ailelerimizi Kazanmalıyız!

Ailelerimiz Halktır!

Ailelerimiz halktır, halkın içinden insanlardır. Ailelerimize bu gerçeği göz ardı etmeden yaklaşarak onları örgütlemekte, devrimci mücadeleye kazanmakta ilk adımı atmış oluruz.

Biz devrimci olmadan önce onlar bizim için sadece anneydi, babaydı, eştı, evlattı, kardeştı, abiydi, ablaydı... Aramızdaki ilişkiler bu düzenin çizdiği sınırlar içindeydi.

Bir devrimci ailesine hala daha önceki bakışıyla yaklaşıyorsa, zaten daha işin başında onları mücadeleye kazanmak konusunda, onlarla arasına koca bir duvar dikmiş demektir.

Evet, ailemiz de halktır, halkın parçasıdır. Yani milyonları örgütleyeceğimiz derken sözünü ettiğimiz halktan bahsediyoruz. Yanımızda, yöremizde, hayatın içinde olan işçisi, memuru, köylüsü, öğrencisi, esnafı... ile halk.

Halk günlük yaşamda neler yaşıyor, hangi sorunlarla boğuşuyorsa ailelerimiz de aynılarını yaşıyor. Onlar da emekçi halktandır. Düzenle olan çelişkileri, sorunları umutlarıyla devrimin bir parçasıdır. Ev kirasından, elektriğene, suyuna, çocukların okul masrafından yakıt parasına kadar, sağlık sorunlarından, geleceklerinin garanti altında olmayışına kadar birçok sorunla boğuşurlar. Ve çoğunda olduğu gibi sınıf atlama özelemleri, yaşam standartlarının yükselceği beklentisinin hep sıcak tutulmasıyla öfkeleri acıları, korkuları ve umutlarıyla bizim iyi tanımamız gereken insanlardır. Çünkü devrimin kitle gücü halktır; ailelerimiz de devrimin parçasıdır. Bu gözle ve bilinçle ailelerimize bakarsak onları kazanmada ilk adımı atmışız demektir. Çünkü onları en iyi tanıyan, onlarla zamanı, yaşamı en çok paylaşan da bizleriz ve onların evladı, eşi-kardeşiyken yoldaşımız olmaları da en çok bize bağlıdır.

Ailelerimizi Mücadelenin Parçası Haline Getirmeliyiz!

Bizim görevimiz, devrimciliğin gereği, ailelerimizi düzenden alıp mücadelemizin parçası haline getirmektir. Devrimciliğin bütünü yaşamın tamamı kitleleri kazanma hedefinden ayrı düşünülemez. “Milyonları örgütleyeceğiz” derken, kapı kapı dolaşp, binbir emekle gecemizi gündüze katıyor, örgütlenme faaliyeti yürütüyorsak aynı ısrarla, kararlılıkla ailelerimizi de örgütlemeliyiz. Bunun için kafamız net, hedefli, planlı-programlı olmalıdır. Kutsal bir dava

uğruna, halkımız, vatanımız ve tüm insanlık için yaşıyor ve savaşıyorken, dünyanın en güzel duygu ve düşüncelerini beynimiz de ve yüreğimizde taşıyorken, bu güzel değerlere kendi ailelerimizi de ortak etmeliyiz. Onları kendimize yoldaş etmeliyiz.

Bu noktada çarpıklıklara, yanlışlara, önemsememelere izin vermemeliyiz. Örneğin bazı arkadaşlarımızdan **“Benim ailemden bir şey çıkmaz.”** gibi sözler duyarız ki son derece sakat bir bakışın ürünüdür. **“Bu halktan bir şey olmaz.”** sözüne denk düşen bir düşüncedir. “Halktan bir şey olmaz.” diyen anlayış, reformist bir anlayıştır. Halka tepeden bakan, halkın olumlu yanlarını, vefasını, dayanışmasını, zekasını, yaratıcılığını görmeyen, halkın değişeceğine inanmayan küçük burjuva bir anlayıştır. Biz devrimciler halka nasıl ki bu düşünceyle bakmıyor, savaşımızın asli unsuru, kitle gücü olarak görüyorsak halkı oluşturan ailelerimize de böyle bakmak durumundayız.

Öncelikle devrimciliğimizi ailelerimizden saklamayacağız. Devrimcilik saklanacak, gizlenilecek bir iş değildir. Ailelerimizden devrimciliğimizi saklamak kaçak güreşmeye benzer. Biz bu noktada kendine güvenen, devrimciliğin meşruluğuyla yol alan devrimciler olmalıyız. Kendine güven, ideolojimize güvendir. İdeolojimiz; işçisi, memuru, gecekondulusu, köylüsü, öğrencisi ile tüm halkın çıkarını savunan, tüm halkın özgür, eşit, adaletli bir düzende yaşamasını hedefleyen bir ideolojidir.

Ülkemizin tepesine akbabalar gibi çöken emperyalistler ve işbirlikçisi bir avuç asalağın sömürü ve işgalini sonlandırmak için mücadele eden devrimcilerin meşruluğunu ailelerimize anlatacağız. Biz sadece kendi kurtuluşumuzu, bireysel kurtuluşu temel almadan tüm halkın, emekçilerin kurtuluşunu hedefliyoruz. Bunun karşısında ailelerimizden sıkça şu sözleri duyarız: **“Sen daha kendini kurtaramadan, iş-güç sahibi olmadan halkı nasıl kurtaracaksın, halka ne faydan olacak? Daha ailene faydan yok”** derler. Peki, ailelerimizin kastettiği “kur-

tulmak” nasıl bir kurtulmaktır? Burada kastedilen; çocuklarının düzene uygun kişilikte ve düzen katında muteber insan olmasıdır. Düzendeki kariyer sahibi olmak, ilerlemektir. En ileri hayalleri ise; hanlar, hamamlar sahibi olan zengin bir kişi olarak burjuva saflara katılmalarıdır. Yani, bu alçak, insanlık dışı düzenin devamını sağlamakta rol oynamak! Bizim istediğimiz düzen, dünya ise adaletsizliğin, açlığın, yoksulluğun bulunmadığı, herkesin parasız sağlığa ve eğitime kavuştuğu; halkın ülkenin yönetiminde söz ve karar sahibi olduğu, iradesini en küçük köy, mahalle, fabrika, okul vb. biriminde en tepedeki örgütlenmelere kadar yansıttığı bir düzendir.

Bağımsız bir ülkede, onuruyla yaşayan, inançlarını, kimliğini özgürce yaşayabilen bir halk yaratmaktır devrimcilerin amacı. İdeallerimizi ve ülkemizin gerçekliğini bu yalınlıkta ve zengin örneklerle anlattığımızda ailelerimizden de “bir şey” çıkacağını göreceğiz. Mesele bizim sabır, ısrar ve kararlılığımızdır.

Aile bağlarımızı devrimin gücüne dönüştürmeliyiz. Her aile her ne kadar kapitalizmin kirine pasına bulaşmışsa da, düzen tarafından boğulsa da; aile ilişkilerinde sevgi, saygı, bağlılık, vefa gibi olumlu duygular ve bu duyguların yarattığı aile dayanışması varlığını korur. Bunlar tamamen yok edilemezler. Ailenin deyimiyle söylersek çocuklar “ciğerdir.” Canın bir parçasıdır. Bu duygularla, özellikle evlatları mağdur durumda kaldığında sahiplenme duyguları artar. Bizim aile ilişkilerinde tutunacağımız ve geliştireceğimiz de bunlardır. Bunları toplumsal bilinç ve örgütlülüğün gücüyle birleştirebildiğimizde nasıl direngen, baş eğmez bir mücadelenin ortaya çıktığını görüyor, yaşıyoruz.

Ailelerimize sabırla yaklaşırken aynı zamanda bizdeki değişimleri de her gün, her an somut olarak görmeliler ki devrimciliğin iyi-doğru-güzel bir düşünce ve bir yaşam bizim için olduğu kafalarında somutlansın, önyargılar kırılsın. Bu da bizim kendi dev-

Devrimcinin görevi halkı kazanmaktır. Ve ailelerimiz de halktır. Halkı oluşturan milyonlardan biridir ailelerimiz. Biz milyonları, halkı örgütleme, kazanma iddiamızı kapı kapı dolaşarak, ısrarla emekle tüm araçlarla halklara ulaşma irademizle ortaya koyuyoruz. Ailelerimizle da bu kitlelerden biri olarak; bizim en yakınımız, en iyi tanıdığımız insanlardır. Onları kazana-
cağız.

rimciliğimizi yüzeysel ele almaktan çıkarıp her yönüyle devrimleşmemize ve tüm duygu davranış ve düşünce biçimiyle yaşamımızda somutlamamızla mümkündür. Her gün yeni bilgiler öğrenen, devrimciliğin sınırsızlığında ilerleyen bir devrimci, yaşı küçük-geç olsa da olgun bir insan gibi lafını dinleten, öğrenirken ailesine de öğreten proleter bir devrim emekçisi olmalıdır.

Ailelerimize bilinç vermeli onları yoldaşlarımızla, diğer ailelerle tanıştırmalıyız. Ki, yalnızlık duygusunu aşsınlar... “Bula bula benim çocuğu mu buldu.”, “Koca okulda (işyerinde, mahallede) şu kadarlar, biri de benim ki çıktı, nasıl olduysa!” vb. deyişlerini, akrabalarına, çevrelerine söylemlerini duyarız. Meselenin az olmak olmadığını, bilakis o az olanın asıl olarak değerli ve önemli olduğunu çünkü korkunç bir yozlaştırma ve depolitizasyon sürecinin içinde düşünen, sorgulayan, kendini değil halkını düşünen vicdanlı, vatanseverlerden birinin de kendi çocukları olduğunun gurunun yaşayacak noktaya getirmeliyiz ailelerimizi.

Solun, devrimciliğin saygınlığını, gücünü, yenilmezliğini, meşruluğunu kafalarında oturtmalıyız. Onlara devrimciliğimizle, oturuş, kalkışımızla, konuşma ve kapsayıcılığımızla disiplinimiz, emekçili-

ğımız, mütevazılığımızla örnek olacak, saygınlığımızı gelişimimizi, değişimimizi göstereceğiz. Devrimci olmadan önce evin işleyişle ilgili sorumluluklarımızı, yerine getirmiyorsak; örneğin en basitinden yatağımızı, yorganımızı, eşyalarımızı dağınık bırakıyorsak artık düzenli, tertipli olacağız. Kardeşlerimizin okul sorunlarıyla ilgilenip onların sorunlarına çözüm üretmek, paylaşmak için uğraştığımızı görmeliler.

Keza ailenin sorunlarına çözüm yolları gösterir, aile üyelerinin işte, okulda, mahallede yaşadıkları her türlü sorunlarında yardımcı olan, güç veren olmalıyız. Bizdeki kişilik dönüşümü çok somut görmeliler. Her davranışımızla güven veren, saygınlık uyandıran olmalıyız. Bizi geçmişimizle kıyaslayıp bu değişimi görmeleri ve yine bu dönüşümün nedeni olarak devrimciliğimize saygı duymalarını sağlamalıyız.

Ailelerimizle tartışırken asla kaba, kırıcı, kırıp döken, tahrip eden olmamalıyız. Tartışsak bize bağırıp çağırsalar kötü konuşsalar dahi sakinliğimiz, sabırlılığımızı devam ettirecek, emekten vazgeçmeyecek, adeta iğneyle kuyu kazacağız, ki ne aileler vardır; çocuğu devrimcilik yapıyor diye kaçırın, eve kapatan odaya kilitleyen, yetmedi şiddet uygulayan... Böyle örneklerde bize ailesine karşı sesini yükseltmeden, bağırmadan tavrı alan bir çok şehit vardır ki o sabır ve emeklerinin karşılığını yıllar sonra almışlardır. Kendileri yaşarken ailelerinin devrimcilere yakınlaşmadığını gören ama şehit düştükten sonra devrimcilere yakınlaşan, mücadeleye katılan örnekler vardır. Bu yanıylar biz günü birlik, kısa vadeli düşünen değil, savaşımız gibi uzun soluklu ve ileriye dönük düşünen, hiçbir emeğin boşa gitmeyeceğini bilerek hareket etmeliyiz.

Bir yandan ailelerimize karşı kırıcı, dökücü olmadan, onları devrimci mücadeleye ikna ederek katmaya çalışırken; diğer yandan uzlaşmaz da olmalıyız. Savunduğumuz değerleri bıkmadan, usanmadan onlara anlatmak görevlerimiz arasındadır.

Şu sözlerle sıkça karşılaşırız; “Denizler,

Mahirler yapmadı, siz mi yapacaksınız?”, “Sosyalist ülkeler bir bir yıkılmış, siz halen sosyalizm peşinde koşuyorsunuz.” vb. sözleri duyarız. Devletle baş edilmez, bu halk için değmez, boşuna uğraşıyorsunuz vb. ifadeler de devrimcilikten bizi vazgeçirmek için söylenir. Bu ve benzer sözler, düzenin ailelerimize kadar “devrimin sosyalizmin gereksiz olduğu”, “sonunda yıkıldığını” empoze etmesidir.

Bu sözlerle karşı da uyanık olmak, devrimciliği ideolojik anlamda savunmak, görevlerimiz arasındadır.

Evet, bu yanıylar bizi düzene çağıran ailemize karşı uzlaşmaz olmalıyız. Devrimciliğimizi, mücadelemizi savunmak, bu konuda dik durduğumuzu göstermek; ailelerimizin, bizim yeniden düzene döneceğimize karşı bekleyişlerini boşa çıkarmış olacak ve ailemiz tarafından gelebilecek her türlü yanlış pratiğin önünü de baştan kesmiş olacağız.

Bütün çabalarımıza karşın aileler ilişkiye duvar örüyor, yetmiyor, düşmanla işbirliğine geçiyorsa (ki bu gibi örnekler de vardır) bağları koparıyoruz. Yani en son nokta olarak, yapılacak hiç bir şey kalmadığında kaçınılmaz olan bir gerçekliktir bu.

Tarihsel haklılığımızla, ideolojik gücümüzle, düzene her şeyiyle tek alternatif oluşumuzla halktan tüm insanları ikna edebiliriz. Halktan biri olan aile üyeleri de bizim için ikna edilmesi daha kolay olanlardır. Bizim söylediklerimizi onlar da söylüyor, bizim düşlediğimiz ve mücadelesini sürdürüğümüz bağımsız, demokratik, adaletli bir ülkeyi onlar da istiyor. Bu mücadeleyi verenlere saygı duyan, imrenen, destekleyen de yine onlar. Fakat bizim devrimci olmamız gerçeği bedelleri de kendi hayatlarına dayatıyor. İşte bu noktada onların korkularını, kaygılarını giderecek, onlara güç verecek, her koşulda bizi sahiplendirecek ve dahası mücadelemizin parçası haline getirip, yoldaşımız yapacak olan bizleriz. Bunu bir yandan ısrarla emekle anlatarak, dil dökererek yaparken ikinci olarak pratiğimizle,

davranışımızla devrimciliği somutlayarak onları etkileyip, örnek olacak devrimciliğimize saygı duyup, sahiplenmelerini sağlamalıyız. Ve üçüncü olarak; bunlarla da yetinmeyip esas olarak onları bizzat pratiğe sokmalıyız. İllaki yapabilecekleri şey vardır. Yayınlarımızı okutabiliriz, başkalarına okutmalarını yoldaşlarımızı tanıyarak kafalarındaki önyargıları yıkmalarını, devrimcileri daha iyi tanımalarını sağlayabiliriz. Faaliyetlerimize katmalıyız. Konserden pikniğe, basın açıklamalarından protesto gösterilerine... Ve daha bir çok şeye katılmalarını sağlayabilir ve kendileri bu adımlarla, bu pratik içinde düşünecek, öğrenecek ve mücadelenin asli unsuru haline geleceklerdir.

Kendimiz nasıl devrimcileştiysek, ailemiz de o zeminde devrimleşecektir. Unutmamalıyız ki, bizim devrimciliğe adım atma nedenlerimizin tamamı ailelerimiz için de geçerlidir. Ve biz bir devrimci olarak onları en iyi tanıyan, onların en yakını olarak onları daha rahat kazanma avantajına sahibiz.

Geriye ne kalıyor? Bizim ısrarımız, emeğimiz, kararlılığımız, onları kazanma iddiamız... İşte bunlara sahip olursak ailemizi mücadelemize katmamız sadece zaman meselesi haline gelir.

Milyonları örgütleyeceğiz, o milyonların milyonda biri olan eş, kardeş, evlat, anne-babadan başlayacağız işe!

Ailelerimizi Demokratik Aile Mücadelesiyle Değiştirebilir, Devrimcileştirebiliriz!

Yukarıda da anlattığımız gibi kendi eğitimimizi süreklileştirip, devrimciliğimizi büyüterek, ısrarla ve kararlılıkla, sabırla ailelerimizi kazanmayı hedefleyeceğiz. Bu hedefin temelinde devrim ve iktidar iddiamız vardır. Biz hiçbir zaman sadece düşmanın saldırılarına karşı koyan, savunmada olan bir

İnsanlık tarihi boyunca toplumların gelişimi içinde her toplumsal sistem kendi üst yapısını da oluşturur. O toplumun üretim tarzına, ekonomik temeline göre şekillenen üst yapısında aile de kurum olarak yerini alır.

anlayışa sahip olmadık. Bu bir yerden sonra adım atamamayı, değiştirme iradesini gösterememe tehlikesini beraberinde getirir çünkü.

Ailelerimize baktığımızda bu bakış açısından farklı değildir. Yani devrimciler hiçbir zaman sadece ailenin baskılarına göğüs germe temelinde tavır almamalı, aksine meseleyi demokratik aile mücadelesinin öncüsü olma temelinde ele almalıdırlar.

Peki, demokratik aile mücadelesi nedir? Demokratik ailenin nitelikleri nelerdir? Tam anlamıyla bir demokratik aileden söz edebilmek için devrimci halk iktidarının varlığı olması şarttır. Devrimci Halk İktidarını kuracak öncü ve tek gücü olan devrimci hareketin programında aile konusunda; “ailenin demokratikleşmesi için mücadele edileceği” vurgulandıktan sonra şöyle denilmektedir:

«... Toplumumuzun kültürel ve ahlaki birikimi üzerinde şekillenen aile kurumunun olumlu özellikleri korunarak, aile bireylerinin ekonomik olarak özgürleşmeleri sağlanıp, gericici, pederşahi ve ekonomik çıkarıya dayalı ilişkiler tasfiye edilecektir. Kendi çıkarlarını toplumun çıkarlarından ayrı düşünmeyen, dürüstlük, karşılıklı sevgi ve saygı temelinde kurulan yeni toplumun en küçük birimi olarak ailenin yaşaması ve geliştirilmesi için gerekli tüm tedbirler alınacaktır.»

Peki, bugünden bu tedbirleri alamaz mıyız? İlerde kuracağımız halk iktidarının bir ürünü olacak demokratik aileyi bugünkü koşullarda nasıl hayata geçiririz? Bugünkü düzen ilişkileri içinde, bu esaslara dayalı bir aile ilişkisi inşa etmenin önünde her

türlü engel konulmuştur. Çünkü düzen böyle bir aile yapısının ortaya çıktığı koşullarda yaşayamaz. Özellikle faşizm, babanın mutlak otorite olduğu, pederşahi ilişkileri korumak için elinden geleni yapmaktadır. Böylelikle insanlar daha ailede, çocukluktan itibaren, diktatörce yönetmeye ve buna boyun eğmeye hazırlanmaktadır. Devrim her şeyden önce pederşahi ilişkilerin temelini oluşturan babanın ekonomik egemenliğine son vererek tüm aile üyelerine ekonomik özgürlüğünü verecektir.

Demokratik aile devrimci halk iktidarının sunduğu zeminlerde hayata geçirilecek diye bugün için hayal olarak bakmayacağız. Bu noktada teslimiyetçi olmayacak bu süreçte de demokratik aile mücadelesini ilerletmek için bütün gücümüzle mücadele etmeliyiz. Bu mücadelenin belirleyici özellikleri şunlardır:

- Aile ilişkilerinde, işleyişte, düşüncede, kültürde, demokrat olabilen, pederşahi ilişkiler yerine, herkesin kendi kararında özgür olduğu, aileyi ilgilendiren kararlarda ise söz ve karar sahibi olunan ailedir. Bu ailede “aile reisi” de gerekirse demokratik usullerle belirlenir. Herkesin kararında özgür olması hakkı, yönlendirme yapılmayacağı, ikna çalışması yapılmayacağı anlamında ele alınamaz.

- Ailede düzenin sağladığı ekonomik güç, baskı ve otoriter aracı olarak kullanılmaz, ilişkileri karşılıklı sevgi, saygı ve vefa belirler.

Ailede, kadın-erkek ayrımı yapılmaz, her iki cinsinde ailede eşit hakları vardır.

Bugünün demokratik ailesinin temel nitelikleri kısaca böyle sıralanabilir. Bizlerde bu nitelikleri ailemize kazandırmak, onlara devrimciliğimizi kabul ettirmek ve onları da mücadelemizin parçası haline getirmek hedefi doğrultusunda çabalayacak, ideolojik-politik olarak bunun kavgasını vereceğiz. Hemen sonuç alamayabiliriz. Ki, ailelerin bu konudaki iradesi, ısrarı bitmek bilmez. Bu bizi yıldırmmamalı, moralimizi bozmamalıdır. Ailelerimiz demokratikleşme konusun-

da sözde ikna olsa bile, bunları uygulamak, uzun mücadelelerin önünü alacaktır. Örneğin bin yıllardır kurumlaşan kalabalık otoritesini aşmak hemencecik başarılabacak bir şey değildir. Fakat bu noktada reformist yaklaşımlardan da özenle kaçınmalıyız. Tüm sorunların kaynağı erkektir, suçlu erkeklerdir gibi çarpık bir bakışın yansıması olarak babalara karşı anlamsız-mantıksız tavırlara, tartışmalara girmek de doğru değildir. Babanın demokratik bir otorite olarak kalması da demokratik aile ile çelişen bir durum değildir. Ailenin demokratik işleyişine özen gösteriyorsa, varsın sorumluluk onda kalsın.

Demokratik aile yaratmak, dahası bu yolda adım atmak bizlerin omuzlarındadır. Evet, bu süreç sancılı olacak, kalıplaşmış gelenekleri, düşünceleri yıkmak zor olacaktır. Ama bu yolda da mücadele etmekten asla vazgeçmeyeceğiz!

Bu anlamıyla, ailelerimizi mücadelenin içine katmak, onları mücadeleyle tanıştırmak; demokratik aileye açılan bir kapı aralığı gibidir.

Aile bireyleri mücadelenin sıcaklığını, coşkusunu tattıkça daha çok güçlenecektir. Bu aynı zamanda ailenin yavaş yavaş özgürleşmesi, kalıplarını kırması, değişmesi, dönüşmesi de demektir.

Bu değişim, dönüşüm ailenin içinde de kendini hızla hissettirecek; önyargıları, statükoları aşılacaktır. Örneğin; böyle bir değişim anne-babanın çocukların mücadelesinin önüne engeller çıkarmayı değil, onlarla omuz omuza mücadele etmeyi, örgütlülüğün sorunlarına kafa yormayı; çevresine de bu noktada harekete geçirmeyi beraberinde getirecektir.

Hep söylüyoruz: “Herkesin yapabileceği bir şey vardır...” Bu “herkes” soyut değildir. En yakınlarımız da bunun içindedir. Bir annenin, babanın, kardeşin devrimci mücadeleye için yapabileceği kimi görev ve sorumlulukları onlara yüklediğimizde ve bunu istikrarlı bir şekilde sürdürdüğümüzde; demokratik aileye açılan kapıların ardına kadar açıldığını göreceğiz.

Demokratik ailenin temellerini oluşturan sevgi, saygı, vefa, bağlılık her şey bu mücadele içinde şekillenecek ve ete kemiğe bürünecektir. Bu değerler üzerinde ailelerimizi kazanmak için uğraşmalıyız. Uğraşlarımız, emeğimizin sınırsızlığı sonuç alacaktır. O zaman bize “adam ol” derken, “akıllı ol”, “çocuğunun geleceğini” düşünürken sıradan, düzen kültürüyle bakan aileden tamamen farklı şeyleri kastedecek, farklı duygular içinde olacaklardır.

TAYAD Tüm Ailelerimize Örnektir...

Her aile değişir, dönüşür... istersek sonuç alırız. Yeter ki ısrar edelim. Bu konuda bir çok olumlu örnek vardır. İşte TAYAD... Ve TAYAD gibi bir çok kurum... TAYAD'ın mücadele pratiği, değişen dönüşen aile örnekleri, mücadeleye katılan eş, kardeş, anne-babalar... Hepsi bizim bakış açımızı, ufkumuzu aydınlatacak örneklerdir...

TAYAD'ın kuruluş süreci 12 Eylül açık faşizmin karanlık günlerine dayanır. Ülke koca bir hapishaneye çevrilmiş, sokaklar tanklarla işgal edilmişken bir avuç ailenin hapishane önlerinde evlatlarını görebilmek için gösterdikleri çaba ailelerin örgütlenmesine kadar gitmiştir. Davutpaşa, Alemdağ, Selimiye, Kabakoz, Metris hapishaneleri önündeki ziyaret çadırında bekleyen aileler her seferinde askerlerin hakaretlerine, dayığına, işkencelerine maruz kalmışlardır. Aileleri; dağıtmak için askerler yerlerde dipçikler eşliğinde sürüklüyorlardı ama bu daha da çok kenetlenmeye ve sahiplenmeye yol açtı. Birlik beraberlik ortamı bu koşullarda oluşurken ailelerin kendi güçlerini görmeleri de aynı döneme denk geldi. Evlatları için türlü zorbalığa, aşağılanmaya, çileye dayanan ana-babaların yürekleri sevgi ve bağlılıkla doluydu çünkü. Ve bu şekilde öğrenmeye, düşmanı tanımaya başlayan aileler giderek politikleşerek, evlatlarının direnişinden de etkilenecek pratik eylemlere başladılar. Tutsak ailelerinin bu eylemleri bu sürecin ilk simgesel ve önemli eylemlerin-

TAYAD'lı Aileler, her dönem evlatlarının yanında olmuş, onlarla birlikte faşizme karşı direnmiştir. Demokrasi mücadelesinin yılmaz savaşçıları olan TAYAD'lılar, direnmenin, baş eğmemenin ülkemizde ve dünyada eşi-benzeri görünmeyen örneklerini sergilemişlerdir.

dedir. Ve peşinden başka eylemler geldi. Yeri geldi kendileri de tutuklandı, evlatlarının yanlarına zulmün zindanlarına girdiler. Ama evlatlarını sahiplenmekten vazgeçemediler. Ve sonunda Türkiye devrim tarihinde nice direnişlere imza atmış, dünya çapında tanınan bir mücadele pratiğinin sahibi TAYAD'ı kurdular. O dönemi anlatan en özlü sözü yine o dönemi yaşayan aileler şöyle ifade etmişti: “Biz ilk önce çocuklarımızı sahiplendik. Sonra onların düşüncelerini de sahiplendik!” Sultan Çelikler bu sürede hapishane önlerinde, evlatlarının mücadelesinde zulmü ve devrimciliğin onurunu tanıyıp sonra yaşamını devrime adayıp devrimin bir şehidi oldular. Yakınlarıyla, evlatlarıyla devrimi, devrimciliği tanıyan nice ana-baba kendileri de devrimin parçası oldular. TAYAD'dan, Özgür-Der'e, sonra TAYAD'a ve yine TAYAD'a... Onyıllardır bu gelenek yeni değerler ve ödenen bedellerle büyüyerek sürüyor. Bu gelenekten güç almalıyız. Sultan ana, Hatun (Özbakır) anamız, Hasan (Özbakır) babamız, Şahin (Güzel) amcamız, Hazan Beyaz babamız TAYAD şehitleri olarak tarihe geçtiler.

TAYAD'lı Aileler, her dönem evlatlarının yanında olmuş, onlarla birlikte faşizme karşı direnmiştir. Demokrasi mücadelesinin yılmaz savaşçıları olan TAYAD'lılar, direnmenin, baş eğmemenin ülkemizde ve dünyada eşi-benzeri görünmeyen örneklerini sergilemişlerdir.

Nasıl ki, 12 Eylül darbesi sonrası tutsak edilen evlatlarını sahiplenmiş, onların sesi-

soluğu olmuşlarsa: 1990’larda evlatlarına yönelik katliam, infaz etme ve kaybetme saldırılarına karşı da aynı kararlılıkla sahiplenmişlerdir. ‘96 Ölüm Orucu’nda evlatlarının direnişini dışarıda omuzlamış; 2000-2007 Büyük Direniş’inde evlatlarıyla birlikte ölüm orucuna yatarak, Şenay Hanoğlu, Gülstüman Dönmez, Hülya Şimşek, Abdülbari Yusufoglu, Erdoğan Güler, Arzu Güler, Özlem Durakcan, Barış Kaş, Sultan Yıldız’ı Büyük Direniş’te şehit vererek; evlatlarını, yakınlarını sahiplenmeyi bir üst aşamaya çıkarmışlardır.

Oligarşinin kontralarından eski MİT Şenkol Atasogun devrimci mücadeleyi tasfiye edememelerinin gerekçesi olarak **“Anaları kazansaydık, bu iş bu kadar uzun sürmezdi.”** diyerek düzenin aileler üzerinde ne tür hesaplar içinde olduğunu açıkça ortaya koymuştur. Düşmanımız, düzen-devrim cephesinin bir çarpışma alanı olan aileler cephesini bu derece önemsiyor. Bizim buna karşı kat be kat önemsememiz, disiplinli-planlı-programlı olmamız gerekiyor. Önemli olan ailelerle ilgilenmeyi, onları örgütlemeyi sadece hapishaneye düştüğümüzde değil, her zaman bir görev olarak ortaya koymaktır. Ve buna örgütlü yaklaşmaktır. Aileleri kazanmanın ne kadar ciddi olduğunu, öncelikle gençliğin devrimci mücadelesinde ne kadar engel teşkil ettiğini her an yaşayarak görüyoruz.

Mücadelemizi anlatamadığımız, mücadelemize en azından saygı duymalarını sağlayamadığımız ailelerin sahiplenme adına tepkilerini oligarşinin medyası demagogilerle, sevinçle uzun uzadıya veriyor.

Ailelerin mücadeleye, yoldaşlarımıza suçlayıcı, hakaret edici yaklaşımlarını basın, TV’ler, karşı-devrimci psikolojik savaşta etkili biçimde kullanırlar. Böylece tüm halka kendi ailelerimiz üzerinden kontra haber yaparak, devrimcileri karalama, kötü gösterme zemini bulmuş oluyorlar.

Örgütlenmede ilk adım olarak gençlik bünyesinde “Aile Baskısına Karşı Mücadele Komisyonu” vb. komisyonlar kurulabilir. Bu

komisyonlara devrimci-demokrat ailelerden birileri de alınabilir. Görevleri ise gençliği aile baskısı ve buna karşı mücadele konusunda eğitmek, aileleriyle ciddi mücadelenin, önünde engele dönüşen sorunlar yaşayanların durumuna müdahale etmek, kalacak yer bulmak, belirli bir fon oluşturmak gibi olanaklar sıralanabilir. Bu konudaki örgütlenmelerimiz sadece aile baskısına karşı bir savunmayı hedefleyen değil, aileleri dönüştürme iddiasının da sahibi olmalıdır. Bu öyle bir iddia olmalıdır ki, bugün çocuklarının mücadelesinin önünde engel olarak duran anaları, babaları, “faşizme ve emperyalizme karşı mücadele etmezseniz sü-tümü, hakkımı helal etmem” diyecek konna getirmeyi hedeflemeliyiz.

Kurtuluş Kavgasında Tüm Aile Omuz Omuza!

Tarih boyunca dünyanın dört bir yanında emperyalizm, faşizme ve açık-gizli işgallere karşı sürdürülen sınıfsal, ulusal kurtuluş savaşlarında anne-babadan evlatlarına, dedesine-ninesinden, torunlarına kadar tüm aile üyeleri omuz omuza olmuş savaşmışlardır. Nice analar, evlatlarının şehitliğini metanetle karşılamış, evlatlarının silahını, bayrağını taşıyarak uğruna canını verdiği davasını sahiplenmiş, sürdürmüştür. Anne-babaların şehitliğinde ise öfkelerini büyüten oğulları, kızları, intikam yemini etmiş ve eylemlerine sadık kalarak o yolda yürümüşlerdir.

Şeyh Bedreddin Ayaklanması’ndan, Paris Komünü’ne, 1917 Ekim Devrimi’nden Anadolu Kurtuluş Savaşı’na kadar isyanlarda, devrim mücadelesinde sayısız örnekler yaratılmıştır. Dünyanın her yerinde dedeleri, nineleriyle, anne-babalarıyla gurur duyan sonraki kuşaklar o mirasa sahip çıkmış ve şehit yakını, gazi yakını olmanın sorumluluğuyla hareket etmişlerdir.

Nasıl ki aile birimi, tarih içinde sınıfların oluşumuyla birlikte oluşmuş, gelişmiş ve o düzenli sınıfların durumu üretim ilişkile-

riyle şekillenmişse, ve daha ileri bir toplumsal düzen için mücadeleye giren halk kitlesinin içinde o savaşın da asli unsuru olmuştur. Ailelerimizi savaşımızın unsuru, bir parçası yapmak istiyorsak bu tarihi ve ailelerimizin bu tarihteki yeri, rolü, önemini de iyi öğrenmeli, öğretmeliyiz...

Anadolu Kurtuluş Savaşında Aileler!

Emperyalizm, Anadolu topraklarını Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'yla işgale girişti. Anadolu'nun batısı, güneyi, doğusu, kuzeyi İngiliz, Fransız, İtalyan işgal güçleri ve İngiliz emperyalizminin güdümünde olan Yunanistan devleti tarafından işgal edildi. Anadolu'yu aralarında paylaşma hesapları yapan emperyalistler ve işbirlikçileri Osmanlı yönetimini, padişah Vahdettin'i de satın alarak topraklarımızda hızla ilerlemeye başladılar. İşbirlikçiler kendi pis canlarının derdine düşüp, servetleriyle birlikte kaçtılar ya da gelen işgalcilerle anlaştılar ve Anadolu'yu altın tepsiyle emperyalistlere sundular. Bu vatan hainliği ve ihanetin yaşandığı yıllarda ise Anadolu halkı çok büyük zorluklar içindeydi. Açlık, yoksulluk, yoksunluk içindeki halk; Anadolu'ya kısıtlanmış adeta önderliği bekliyordu. Fakat bu durum uzun sürmedi. İşgale tepki duyan halk, ilk önce dağınık haldeki çetelerin öncülüğünde daha sonra da küçük-burjuva milliyetçi Kemalistlerle güneyinden kuzeyine, doğusundan batısına direnme savaşına katıldılar. Vatanlarını işgal eden işgalcilere karşı öfke kin dolu olan halklarımız varıyla, yoğunla Kurtuluş Savaşı'na katıldı. Vatan demek namus demektir. Vatan demek toprak demek, su demektir çünkü. Namus halkın namusuydu, Vatan da öyle!.. İşgalci varsa dört bir yanda kadınlara, kızlara tecavüz ediyor, köyleri, kasabaları yakıyor, yıkılıyorsa; "yaşamak haram" dedi. Anadolu halkı, ayağa kalktı her şeyiyle. Ayağa kalkmazsa, savaşmazsa aldıkları her nefes. İçtikleri her yudum su haramdı halka.

Bu yüzden savaştı Anadolu halkı. Hepi-

A sya'da, Afrika'da Ortadoğu'da, Avrupa'da, Latin Amerika'da... sömürüye, işgale, zulme karşı savaşanlar bu savaşlarda yakınlarını, ailelerini de bu savaşa kattılar. Doğuştan kan bağıyla birbirlerine bağlı olanlar bu savaşta kanlarını aynı idealer için, aynı toprağa dökerek bu kan bağını, yoldaşlık bağlarına dönüştürdüler. Anne, baba, eş, kardeş, dede, nine, dayı, amca, torun... Hepsi birbiriyle yoldaş oldular...

miz biliriz kağnıları. O kağnılarda kadınlar top mermileri ıslanmasın diye çocuklarının yerine o top mermilerini kundaklamıştır. Eşleri, evlatları cephede ölen kadınlarımız silah kuşanıp savaşmışlardır.

Kadınlar "kınalı kuzuları" dedikleri, daha 15'inde, 16'sında olan evlatlarını savaşa saçına kınalar yakıp göndermiştir. Kına, murattır, muradına erdemdir... Muradına erdem ise işgal altındaki vatan topraklarının işgalciden temizlenmesidir. Bu yüzden analar kızlarına, oğullarına kına yakıp düğüne-derneğe değil savaşa yollamışlardır. Muradına ersinler, namuslarını kurtarırlar diye...

"Namus şimdi vatan" diyen kadınlar...

Savaşa katılmak için şehre doğru yola çıkan milisler geçtikleri köylerden gönüllüleri toparlar. Bu sırada kimi korkaklar, gönüllü toplayan birliğin uzaklaşmasını bekleyip, evlerinde saklanır, dışarı çıkmazlar. İşte bu erkeklere eşlerinin, kız kardeşlerinin cevabı net olur: "*Namus şimdi vatandır. Düşman varken korkup saklanan erkek değildir; onun namusu da olmaz.*" diyerek kocalarını, abilerini zorla cepheye gönderirler.

Vatan kavgasında düşmana hizmet eden, düşman için çalışan, yakınlarını silen, "*be-*

nim böyle babam yok.” deyip ihaneti mah-kum eden evlatlar vardır Anadolu’da... Savaştan, cepheden kaçıp evine dönen eşlerini, evlatlarını eve almayan, bunu onur meselesi yapıp savaş kaçkınlarına sırt dönen analar, eşler vardır. **“Savaşmazsan, düşmana boyun eğersen sütümü sana helal etmem.”** diyen analar vardır Kurtuluş Savaşı’nda.

Halkımız Kurtuluş Savaşı’nda omuz omuza çarpışmıştır. Geride kalanlar ellerinde ne var ne yoksa koşup cepheye vermiştir. Çünkü vatan kurtarılmazsa ileride ellerinde avuçlarında hiçbir şey kalmayacağının, işgalcinin postalı altında köle gibi olarak her şeylerini kaybedeceklerinin bilincindedirler. Bu bilinç kitaplardan, medreselerden edinilen bilinç değil, hayatın gerçeklerinin tarihsel sezgi ve tecrübesiyle öğrenen emekçi-yoksul halkımızın şaşmaz bilincidir.

Bu bilinçle karı-koca savaşa girer halk, Karboğazı’nda Fransız birliğini cesaretle, cüretle pusuya götüren Mersin Tarsus’lu karı-kocanın yiğitliği vardır örneğin. Ufak çocuklarını gözcü, kurye olarak savaşa gönderirler. Evladını, şehit veren analar diğer evlatlarını da savaşa gönderir. Tek bir evden çok sayıda şehit verilse de o ananın başı diktir. Evladının, eşinin gidip yüz süreceği bir mezarının bile olmadığı durumlarda eşlerin, anaların ağzından çıkan tek söz **"vatan için"** sözüdür. Kimi liseler hiç mezun vermez örneğin. Çünkü mezun olacak talebelerin çoğu cephede şehit düşmüştür.

Ve daha onlarca örnek verebiliriz.

O analar, o eşler, o çocuklar... Biz yoksuluz, hastayız, sakatız demediler. **“Sen gidersen bana kim bakacak?”** deyip engel olmadılar. Tersine gururla yakınlarını cepheye yolladılar.

Onlar; yakınları cepheye giderken; **“Vatanı sen mi kurtaracaksın?”**, **“Değer mi ölmeye, enayi misin sen?”** demediler. **“Baştakiler satmış vatanı, sana mı kaldı?”**, **“Düşman bize uzak, burada işgalci asker yok.”** diyerek bencilliği, halkını, vatanını yüzüstü bırakmayı önermediler. Evlatlar annelerinin, babalarının, dedelerinin elle-

rinden öpüp, onların hayır dualarını alıp gittiler cepheye.

Onlar eşlerinin alınlarından, beşikteki evlatlarının gözlerinden öpüp gittiler cepheye...

Geride kalanlar dul kaldılar... Yetim kaldılar... Bağına evlatlarının resmini basanlar şehit yakını olmanın sorumluluğuyla hareket ettiler. Vatan için kanını döken, bedel ödeyen yakınlarına layık olmayı düşündüler.

3 yıl süren Anadolu Kurtuluş Savaşı böylesi kahramanlıklarla zafere erişti. Anadolu’nun namusu on binlerce ailenin tek bir aile gibi hareket etmesiyle kurtuldu ve bu yüreklerle, bilinçle Anadolu özgürlüğüne, bağımsızlığına kavuştu.

1920’lerde bağımsızlık mücadelesini kazanan ülkemizin emperyalizmin yeni-sömürgesi olması uzun sürmeyecektir. Fakat bu sömürü biçimi geçmişteki gibi tanklarıyla, topuyla, uçağıyla, silahıyla olmayacak, **“ikili anlaşmalar”**, yerli işbirlikçi ağıyla olacaktır.

Bugün ülkemizde emperyalizmin açık işgali yoktur! Görünürde **“bağımsız”**dır. Bayrağı vardır!.. Fakat bunların hepsi görünürdedir!..

Ülkemiz 1950’lerden sonra emperyalizmin yeni-sömürgesi olmuştur. Emperyalizmin işbirlikçisi oligarşi tarafından faşizmle yönetilmektedir. Siyasette, ekonomide, kültürde belirleyici olan emperyalizmdir. Mecelis de, ordu da diğer kurumlar da tek şeyi düşünürler: O da emperyalizm ve oligarşi bloğunun çıkarıdır.

Ülkemiz emperyalist üslerle doludur. 132 emperyalist üs vardır ülkemizde. En son Malatya’da Kürecik Radar Üssü kurulmuş, bu üsse ne milletvekilleri, ne de TSK mensubu bir subay dahi girememektedir. Patriot füzeleri alarak, emperyalizm ve sadık uşağı AKP iktidarı, halklara gözdağı vermek istemektedir. Kısacası ülkemiz kontrgerilla merkezi gibi olmuştur.

Diğer yandan ülkemiz emperyalist ülkelere borçlandırılmıştır. Daha anne kar-

nındaki bebelerimiz emperyalizme borçlu olarak doğmaktadır. İşçi, memur ücretlerine varana kadar emperyalist bir kurum olan IMF karar vermektedir. Tarımımız bitirilmiş, köylüler borç içinde ve sefilce bir yaşama mahkum edilmiştir.

Tüm bunlara karşı direnen halka, halkın öncüleri olan devrimcilere karşı dizginsiz saldırılar sürmektedir. Sıradan halktan insanlar polis kurşunuyla, işkencesiyle ölmekte; devrimciler katledilmekte, tutuklanmaktadır.

Bu tabloya karşılık, kim ülkemizin bağımsız, demokratik bir ülke olduğunu söyleyebilir?

Elbette tüm bunların sorumlusu emperyalizm ve işbirlikçi oligarşidir.

Bu nedenledir ki, nasıl dün kurtuluş savaşında kadın, çocuk, genç, yaşlı demeden ülkemizi işgal eden yedi düvele karşı tüm aile bir olup savaştysak; bugün de emperyalizm ve oligarşiye karşı ailelerimizle omuz omuza savaşmalıyız.

Bu mücadeleye katılan çocuklarımızın önüne engel koymamalı, tam tersi **“bizler de çocuklarımızla omuz omuza savaşmalıyız”** demelidir ailelerimiz.

Kurtuluşumuz bu savaştadır. Kurtuluşumuz devrimdedir!

Kurtuluşumuz bağımsız, demokratik, sosyalist Türkiye’dedir!

Kan Bağı İle Birbirine Bağlı Olanların Kanları Birbirene Karışıyor!

Dünyanın dört bir yanında, yüzyıllardır süren ulusal-sosyal kurtuluş savaşlarında, kan bağı ile birbirine bağlı olanların da kanları kavgada birbirine karıştı.

Asya’da, Afrika’da Ortadoğu’da, Avrupa’da, Latin Amerika’da... Sömürüye, işgale, zulme karşı savaşanlar yakınlarını, ailelerini de bu savaşa kattılar. Doğuştan kan bağıyla birbirlerine bağlı olanlar bu savaşta kanlarını aynı idealler için, aynı toprağa dö-

Kavga önce bizi sonra ailemizi değiştirip, dönüştürüyor, devrimcileştiriyor. Bu kavganın başarılı öğrencileri olup, ailemize, bizi emziren, büyüten ailelerimize layık olmalıyız ki ailelerimiz de devrime, bu haklı kavga-ya layık olsunlar...

kerek bu kan bağını, yoldaşlık bağlarına dönüştürdüler. Anne, baba, eş, kardeş, dede, nine, dayı, amca, torun... Hepsi birbiriyle yoldaş oldular...

Bu yoldaşlık, Paris sokaklarında oluk oluk akan kan deryasında ölümsüzleşti. Bu yoldaşlık 1917 Ekimi’nde ilk kez iktidara gelen emekçilerin kıvılcık bayrağında göklere çekildi.

Bu yoldaşlık Nazi işgaline karşı direnen, savaşan Sovyet halklarının, Bulgar, Yunan, Macar, Polonya, Çek ve tüm Avrupa emekçilerinin düşmana yönelen namlularında patladı.

Çin, Vietnam halkının milyonlarca şehitliğiyle kazanılan zaferin de vardı bu yoldaşlık.

Arjantin’li anaların, kayıp evlatlarının mücadelesinde bayraklaşan yoldaşlık tüm Latin Amerika’da bağımsızlık isteğinde çoğaldı.

Afrika’nın kara derililerinin gürleyen özgürlük sesinde birleşen bu yoldaşlık alaşağı etti sömürenleri...

Çocuklarını, Siyonistleri taşlamaya yollayan analar yoldaş oldu çocuklarına. Ve Filistin’de feda kuşağını kuşanırken bir anneydi, nineydi ama önce yoldaştı o...

Tüm dünyada önce aile üyeleri yoldaş oldu birbirine, sonra tüm halk yoldaş oldu... Ülkemizde de bu yoldaşlık, bu bağ bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelemizde kendi ailelerimizle yaratıldı. Bu dalga dalga tüm halka yayılacaktır.

Düne kadar bir anne olarak, bir eş, bir kız kardeş olarak sıradan yaşamını sürdüren ka-

dınların gerilla komutanları, savaşçı olmalarına, yönetici olmalarına tanıktır mücadelemiz. Bu dönüşümü ancak devrimci mücadele yaratabilir. Sıradan evlilikleri dönüştürüp eşleri yoldaş yapan, omuz omuza savaştıran mücadelenin gerekliliği, meşruluğudur.

Mücadele tarihimizde kan bağıni yoldaşlık bağına çeviren ve bu uğurda son nefesini verenlerimizden öğreniyoruz.

Canan-Zehra Kulaksızlar, Kahraman-Meryem Altunlar, Hüseyin Poyraz-Haydar Poyrazlar, Ahmet-Hamide Öztürkler, Yazgülü-Mazlum Güderler, Ayhan-Ali Efeoğlular... Kenan-Cihan Gürzler... onlar önce kardeş, sonra yoldaş oldular...

Yine Gülseren Beyaz ve babası Hasan babalar, Aslan Bilgin ve anne-babası... Mürsel Göleli ve annesi Kudi analar... Ali Özbakır ve annesi Hatun ana, babası Hasan amcalar... Asuman Koç ve amcası Hayri Koç; Mehmet Başbağ ve amcası Haydar Başbağ; Mustafa İşeri ve amcası Hüsnü İşeri... Ali ve

Hamdi Aygöl, Zeki ve M. Ali Öztürk, Gültekin ve Nurhayat Beyhan ve daha bir çok yakın akraba olarak bu kavgada ölümsüzleşenler...

Yoldaşımız Uğur Korkmazgil'i ve kavganın şairi amcası Hasan Hüseyin Korkmazgil'i aynı ideallerde buluşturan ve ölümsüzleştiren kavgamız...

Eş, kardeş, evlat, ana-baba; yeğen, dayı, amca... Aile-akraba bağlarını bu onurlu kavgada en üst noktadaki yoldaşlığa çıkardılar ve o şekilde ölümsüzleştiler...

“Kılına zarar gelmesi”, o benim her şeyim, onsuz yaşayamam” dediği; gözbebeği, canından can olan evladını kavgaya, savaşa, cepheye, şehitliğe yollayan ana-babaların, kardeşlerin dönüşümü bu kavgada gerçekleşiyor. Kavga önce bizi sonra ailemizi değiştirip, dönüştürüyor, devrimcileştiriyor. Bu kavganın başarılı öğrencileri olup, ailemize, bizi emziren, büyüten analarımıza layık olmalıyız ki ailelerimiz de devrime, bu haklı kavgaya layık olsunlar...

Cepheli Aileler Çocuklarını Nasıl Yetiştirmeli Ne Yapmalı?

Cepheli aile; çocuğunu mücadelenin dışında tutarak asıl olarak halkın sömürülmesinden, açlıktan, insanların ölmesinden, daha doğmamış bebelerin katledilmesinden, gençlerin uyuşturucu bataklığına sürüklenmesinden, genç kızlarımızın, kadınlarımızın bedenini satmasına, ülkemizin Amerikan üsleriyle donatılmasından, ülkemiz halklarının ve dünya halklarının genç-yaşlı-çocuk -kadın-erkek demeden katledilmesinden "sana ne?" demektedir. Sen bunlara değil, kendini kurtarmaya bak demektedir.

Aileler, mevcut düzenin sınıfsal, sosyal, siyasi, kültürel, ekonomik yapısına göre şekillenir. Böyle bir yapıya sahip olduğu için düzenin ayakta kalmasına hizmet eder. Mevcut olan düzenin prototipidir. Burjuvazi aile kurumunu sistemini ayakta tutmak için kullanır.

Düzen aileyi sömürür, çıkarları için parçalar, yok eder. Ya da düzene uygun zararsız bir hale getirir.

Sosyalizmde ise aile önemli bir kurumdur. Yoketmek, parçalamak için değil korumak, yaşatmak için çaba sarfedilir. Sosyalizm ailede yaşar, halkın içinde kök salar.

Sosyalizmde aile çıkar ilişkilerine dayalı değil sevgi, saygı ve vefaya dayalıdır. Sosyalist değerleri yaşatandır. Sosyalist sistemin gelecek güvencesi olan çocukları eğitime görevi öncelikle ailenin sorumluluğudur.

Cepheli aile, devrimi ayakta tutacak, halkın değer yargılarını devrimin güzellikleriyle besleyen, büyüten, olgunlaştıran bir kurumdur.

Çocuklarımız geleceğimizdir, yarınlarımızdır. Geleceğimize sahip çıkmalıyız. Bu düzenin alternatifi olduğumuzu her açıdan yaşamda somutlamalıyız.

Düzen çocuklarımızı bencilleştiriyor dıyorsak karşısına kolektivizmi koymalıyız.

Düzen çocuklarımızı sanal alemlerde sahte kahramanlar peşinde sürüklüyorsa halkı ve vatani sevdiği için canını veren kahramanlarımızın yaşamlarını onlara öğretebilmeliyiz.

Düzen düşünmeyen, sorgulamayan ezbere iş yapan çocuklar yetiştiriyor. Çocuklarımızın

düşünsel ve fiziksel gelişimini sağlayacak faaliyetler örgütlemeliyiz. Çocuklarımızla düzen değil biz ilgilenmeliyiz. İlgilenmeyi bir eğitim çerçevesinde ele almalıyız. İşte o zaman çocuklarımız bizi tanıyarak sevecek ve saygı duyacaktır. Bizlere değer verecektir.

Cepheli Ailenin Çocuğu İçin Bir Eğitim Programı Olmalı!

Program nedir? Belli bir amaca ulaşmak için kullanılan bir araçtır. Anne-baba çocuğun yaşamına, düşüncesine, alışkanlıklarına, davranışlarına, konuşmasına... şekil vermek için bir program hazırlamalıdır. Hazırladığı programın esas amacının, çocuğu geliştirip, yetkinleştirmek, kişilik kazandırmak olduğunu bilmeli ve bunu ciddiyetle, ısrarla ele almalıdır. Programda bir süreklilik olmalıdır. Yaşam şekli, düşünce tarzı çocuğun kişiliğinde oturtulabilmelidir.

Cepheli anne baba nasıl olsa “bizim, devrimcilerin içinde büyüyor diye düşünmemeli, rehavete düşmemelidir. Her Cepheli ailenin bir programı olmalıdır. Çocuklarımız bizim olmadığımız yaşamların içine giriyor. Burjuvazinin çocuklarımızın içine sızmasına izin vermemeliyiz.

Çocuklar üzerinde uyguladığımız programlar doğru programlar olmalıdır. Çocuğun ihtiyaçlarına cevap vermelidir. Doğru program için anne-baba önce çocuğunu tanımalıdır. Çocukları iyi eğitebilmek istiyorsak bu şarttır.

Çocuğumuzun eğitimi için:

-Yaşam içerisinde konulan programları ne için koyduğumuzu çocuklara açıklamaya gerek yoktur. Çocuklar nedenini anne ve babanın söylemesiyle değil, kendi başlarına çözmelidirler.

- Çocuklarada var olan iyi özelliklerin (dürüstlük, sadelik, doğruluk, mütavizilik, sevgi, saygı... gibi) kalıcılışmasını sağlamanın en iyi yolu anne -babanın bu yanla-

Sosyalizmde aile çıkar ilişkilerine dayalı değil sevgi, saygı ve vefaya dayalıdır. Sosyalist değerleri yaşatandır. Sosyalist sistemin gelecek güvencesi olan çocukları eğitme görevi öncelikle ailenin sorumluluğudur.

rı sürekli hayata geçirmeleridir. Onların pratiği çocuk üzerinde belirleyicidir.

- Çocuğun eğitim için gerekli programını hayata geçirtirken tutarlı davranmalıyız. Örneğin; her sabah kalktığında elini yüzünü yıkaması gibi. Bu temizlik alışkanlığını kazandırmalıyız. Çocuk bu alışkanlığı canı istediğinde değil, hergün hayata geçirmelidir.

Örneğin; oyuncaklarıyla oynadıktan sonra toplaması gerektiğini alışkanlık haline getirmesini sağlamalıyız. Birgün çocuğa toplatıp, ertesi gün kendimiz toplamamalıyız. “Bu seferde ben toplayayım” dememeliyiz.

Programı bu şekilde hayata geçirdiğimiz takdirde, uygulamada tutarsızlıklar baş gösterecektir. Ve programımız amacına ulaşamayacaktır.

- Eğitimde hiçbir ayrıntı önemsiz değildir. Her ayrıntı önemlidir. Çünkü uyulmayan her program bir ihmalkarlığın göstergesidir.

Uyulmayan her program çocuğun kişiliğinde, ileri yaşlarında programa uymama, hayata geçirmeme noktasında tercihler yapmasına iter.

Anne-babanın koyduğu programa sadece çocukların değil, anne-babanın kendisinin de uyması gerekir.

Çocukların kişiliğinin oluşmasında yaşama yönelik bir program şarttır. Sonuç olarak çocuğun kendine güveni gelişecektir.

Cepheli anne-babalar çocuğun eğitimi ni süreklileştirmeli ve Cepheli kişiliği çocuklara böyle kazandırabilmelidir. Rehavete kapılmadan, çocuğunun eğitiminin üzerine eğilmelidir.

Oyun Nedir, Çocuğun Kişiliğindeki Etkileri Nelerdir?

Cepheli bir aile çocuğuna nasıl oyun oynatacağını programlarken bu işi basite almamalıdır. Çünkü oyunlar çocuğun eğitimi için gereklidir. Bundan dolayı ciddiyetle ele alınması gereken bir iştir.

Oyun çocukları düşünmeye yönlendirebilir. Çocuklar hem zihinsel, hem de fiziksel bir çaba harcar.

Oyuncak seçimine dikkat edilmediğinde kurmalı oyuncaklar çocuğun kişiliği üzerinde kötü sonuçlar doğurur. Gelişime hizmet etmeyen oyuncaklar çocuğu ediletilir.

Oyun çocukların eğitiminde bir yoldur. Çocuğun kişiliğini belirleyendir. Kötü seçilmiş oyunlar çocuğun üzerinde kötü sonuçlar doğuracaktır.

- İnsiyatifsiz olacaktır.

- İş yapan değil, yapılan işi seyreden konumunda olacaktır.

-Emek harcayan, oyunun nasıl olacağı konusunda fikir yürüten değil, var olan olduğu gibi kabul eden olacaktır.

- Zorlukların üstesinden gelen değil, kolaya alışan olacaktır.

Aileler yapılması gerekenleri çocuğun yapmasına fırsat tanımalıdır. Bu tarz bir yaklaşım çocuğa yardımcı olmak yerine “benim yaptığının aynısını yap” demektir. Bu tarz müdahalelerde çocuğun aklını kullanıp yaratıcılığını geliştirmesinden değil, anne babayı taklit edip, aklını kullanmamasından bahsedebiliriz. Bu tarz müdahalelerde;

- Çocuğun güveni ve cesareti kırılmış olur.

- Başaramayacağına dair korkusu tüm benliğini kaplar. Aile, çocuğun oyununa gereksiz müdahale etmemeli, çocuğun başarma, yapabilme mutluluğunu yaşamasını sağlamalıdır.

Çocuklarda oyun oynarken nasıl bir gelişim sağlayacağımıza A. Makarenko:

“...Çocukta salt bakma veya basit eğlence dışında daha değerli doyum sağlama yollarına yönelik bir istek oluşmasını sağlamalısınız. Yüreklilik, zorluklarla başa çıkma yeteneği hayal gücü ve zihinsel uyanıklık oluşmasını ve gelişmesini sağlamalısınız. Çocuğunuzun toplumun bir üyesi haline geldiğini ve kendisinde istenenin sadece oynama yeteneği değil, insanlara karşı doğru tutum benimseme yeteneği olduğunu hep akılda tutmalısınız” diyor. (age syf. 175)

Çocuklarımızı Doğru Yönlendirmeliyiz!

Anne-babalar çocuklarından kendilerinin her söylediğini yapmalarını isterler. Bu tarz bir talep çocuğun iradesini zayıflatır. Anne-babalar çocuğuna her dediğini yaptıran değil, doğruyu, yanlış ayırt etmesini, yanlış karşı çıkmayı öğreten bir şekilde eğitmelidir.

- SEVGİ

Sevgi eğitimin temel unsurudur. Sevgi bir işin başarıya ulaşabilmesi için olmazsa olmazdır. Burjuvazi sevginin ölçütünü maddiyata dayandırır. Anne-baba çocuğuna istediği hediye alıyorsa çocuk anne-babayı çok sever. Hediye ne kadar büyükse çocuğun sevgisi de o kadar büyük olur. Çocuk her şeyin en iyisine sahip olmak ister. Bu istem çocuğun kötü davranışlar sergilemesine neden olur. Paylaşım, dayanışma, sevgi, saygı yok olur gider. Burjuvazinin sevgi anlayışı çocuklarda tüketim kültürünü geliştirir.

Gerçek sevgi emek üzerine şekillenir. Değer verdikçe insanları sever, değer verdiği için fedakarlık yapar. Sevdikçe paylaşır, dayanışma sergiler, saygı gösterir. Örneğin; çocuklara aralarında rekabeti geliştirmeden yediği yemeği, içtiği sütü, giydiği elbiseyi paylaşmasını öğretebiliriz. Çocuğa “sen yemezsen ben yiyeceğim, giymezsen arkadaşına vereceğim” diyerek öğretemeyiz. O zaman aralarında sevgiden değil, kıskançlıktan söz edebiliriz. Çocuklara yiyeceklerini, oyuncaklarını, giyisilerini paylaşmayı öğ-

retmeliyiz. Yemek yedirirken “biraz arkadaşın yesin, biraz sen ye” veya “Önce arkadaşına verelim, sonra sana verelim” dediğimizde orada çocuk paylaşımı öğrenecek, ilk önce arkadaşının sonra kendisinin yemesi gerektiğini görecektir. Arkadaşını sevmeye her koşulda onunla oynamaya yardımcı olmaya çalışacaktır. Paylaştıkça sevgisi büyüyecektir.

Anne-babalar çocukların neleri sevip, neleri sevmediğini, nelerden hoşlanıp, nelerden hoşlanmadığını bilmelidir. Arkadaşlarının kimler olduğuna, arkadaşlarıyla bir araya geldiklerinde neler yaptıklarına, ne konuştuklarına kadar vakıf olmalıdırlar. Aileler, çocuklarının arkadaşlarıyla ilişkilerini bilmelidir. Bunları bilmek anne-babanın çocuğu tanımasını sağlayacaktır. Sonuç olarak çocuğunu kendilerine yakınlaştıracaktır. Anne-baba çocuğunu yetiştirmeye başladığı ilk andan itibaren böyle yaklaşmalıdır. Bu yaklaşım çocuğun sıkıntısını, sevincini, mutluluğunu, sorununu kendileriyle paylaşacaktır. Anne-babanın bu tarz yaklaşımı hoşlarına gider. Dayanışmayı sağlar.

Anne-babalar çocuklara yaptığı yanlıştan, yaramazlıktan, verdikleri zarardan dolayı kızmamalıdır. Yapmamaları gerektiğini, yaptığında yaratacağı sonuçları bir bir anlatmalıdır. Çocuklara yapmaması gereken şeyler öfkelenerek, kızarak, bağırarak anlatıldığında çocuk yaptığı yanlış anlamayacak, korkacak, yapmak için ikna olmayacaktır. Yapmaması gerekenleri anne-babasından gizli yapacaktır. Yeri geldiğinde yaptığı halde yapmadım diye yalana başvuracaktır. Çocuklara insanlığın en güzel erdemleri olan paylaşımı, sevgiyi, saygıyı, dayanışmayı öğretmeliyiz. Öğretmenin yolu anne-babanın kendisinden geçmektedir.

Çocuğun Özgürlük Sınırları Neler Olmalıdır?

Anne-babalar “biz giymedik, çocuklarımız giysin”, “biz, yapmadık, çocuklarımız yapsın” deyip çocuklarına geniş “özgürlükler” tanırlar veya anne babalar ço-

Anne-babalar çocuklarından kendilerinin her söylediğini yapmalarını isterler. Bu tarz bir talep çocuğun iradesini zayıflatır. Anne-babalar çocuğuna her dediğini yaptıran değil, doğruyu, yanlış ayırt etmesini, yanlış karşı çıkmayı öğreten bir şekilde eğitmelidir.

cuklarıyla arkadaş olmak gerektiğini savunurlar. Anne-babalar çocuklarıyla arkadaş olmalıdır. Fakat aile içinde roller değiştiğinde, anne-baba ve çocuk arasında o sınır kalktığında artık çocuklar anne-babanın sorumluluğu altında değil, anne-babalar çocukların yönlendirmesi altına girerler. “Özgürlük” burada kötü alışkanlıklara zemin hazırlar. Çocuklar anne-babalarını etkilemeye başlar. Anne-babaların söylediklerini dinlemezler, anne-babayla dalga geçerler. Ağızlarına gelen her şeyi anne-babalarına sarf etmeye başlarlar. Çocuklar anne-babalarını sürekli azarlayan, ders veren konumda olurlar. Arkadaştan anlaşılan da bu olur. Halbuki anne-babayla doğru bir ilişki arkadaş ilişkisinden çok daha ileridir.

Aile içinde bir karar alınacaksa her alınan kararda “senin düşüncen ne?” diye sorulmamalıdır. Anne-baba aldığı kararı kendisi de dâhil, çocuğuyla birlikte hayata geçirmekle yükümlüdür. Her konuda “eşitlik-demokrasi” adına düşüncesini sorduğumuzda “özgürlük” sınırlarını aşar ve kabaca karşılık vermeye, dinlememeye başlarlar. Yaşam disiplinine-programına uymazlar, kendi başlarına buyruk olurlar. Kolektifin parçası olsada birey olarak yaşamaya devam ederler. Yanlış tanınan “özgürlükler” çocuğun her olaya müdahil olmasını, duracağı yeri bilmemesini, anne-babayı tanımasını, saygı-sevgi duymamasını beraberinde getirir. Bu “özgürlük” anlayışı Cepheli bir ailenin anladığı bir “özgürlük” anlayışı değildir. Cepheli anne-baba yerine ve za-

manına, varolan konuya göre çocuğun düşüncesini almalıdır. Alınan kararın onun üzerinde yaratacağı etkiyi düşünmelidir. Çocuğuna karşı anlayışlı olabilir, oynayabilir. Yeri geldiğinde anne-baba emirde vermeli ve bunu hayata geçirme noktasında ısrarcı da olmalıdır.

Düzenin Eğitimi Nasıldır?

Devrimcilerin örgütlediği, bıraktığı her boşluğu, düzen ideolojisiyle doldurur. Düzen ideolojisi eğitimiyle, kültürüyle, ahlakıyla, insan ilişkileriyle, eğlencesiyle, televizyonuyla... çocuklarımıza empoze eder. Çocuklarımız düzenin istediği gibi bencil, kendinden başkasını düşünmeyen, çıkar ilişkilerine dayalı arkadaşlıklar kuran insanlar olur.

Bizim ulaşmadığımız, örgütlediğimiz çocuklarımızı düzen, verdiği gerici, ezberci eğitim sistemiyle düşünmeyen, sorgulamayan, araştırmayan çocuklar yetiştirir. Verilen eğitim ezbere dayandığından yaratıcılıkları ve kişilikleri gelişmez, neyi ne için yaptığını bilmez. Düzenin verdiği eğitimle çocukların kişiliklerinde gelişen bencillik, yozluk, tatminsizlik, asalaklık olur.

Çocuklarımızı asosyal hale getirir. Bunun için tüm olanaklarını seferber eder. Televizyondan, radyosuna, izlediği filminden reklamına, oyunlarına, giyimine, kuşamına, konuşmasına, kullandığı diline eğitime, arkadaşlık ilişkilerine, sevgisine kadar her şeyiyle çocuklarımızı kendi çıkarına hizmet edecek şekilde kültürel sosyal fiziksel, düşünsel olarak şekillendirir.

Biz çocuklarımızı devrimcilerden uzak tuttukça onları tanımayacak hale geliriz. Bencil, bireyci, kendinden başkasını düşünmeyen, kimseye değer vermeyen, halkını, vatandaşını, insanları sevmeyen birbirinin kuyusunu kazan insanlar olacaklardır.

Cepheli aile çocuğunu kendi eliyle düzene teslim etmemelidir. Bunun yolu çocuğumuzu devrimcilerden uzak tutmaktır.

Her Cepheli aile kendisine şu soruyu sor-

malıdır, çocuklarımızı nasıl yetiştireceğiz, ne yapacağız?

Düzen tüm kurum ve kuruluşlarıyla bencilliği empoze ederken "kendini düşün", "başkalarından sanane" der. Kendi çıkarını ve kârını düşünür. Cepheli aileler çocuklarını kendi kişisel çıkarlarına göre değil, devrimin ve sosyalizmin çıkarını düşünerek yetiştirmeli, geliştirmelidir. Bu bir görevdir, büyük bir sorumluluk ister. Ancak bu sorumluluğun bilincinde olan aileler çocuklarını doğru eğitebilir.

Çocuklar anne-babalarının sadece ağızdan çıkan sözlerinden, konuşmalarından etkilenmezler. Çocuk üzerinde asıl belirleyici olan anne ve babanın yaşam içerisindeki olaylara, işlere yönelik tavır ve davranışlarıdır. Anne ve babalar çocuklarını yaşamın her anında bir eğitime tabi tutarlar. Sadece evde birlikte kaldıkları zamanlarda değil, çocuğun anne ve babasının yanında olmadığı zamanlarda da eğitimi söz konusudur.

Çocukların kişiliği ilk önce kendi en yakın çevresinde, anne-babasından yola çıkarak şekillenir. Örnek aldığı kişileri anne-babası olur. Anne ve babanın;

- Nasıl giyindiği,
 - Nasıl düşündüğü,
 - Komşuları ve arkadaşları hakkında nasıl bir fikre sahip olduğu,
 - Sevindiğinde, üzüldüğünde, kızdığında nasıl tepki verdiği,
 - Nasıl yemek yediği, nasıl oturup kalktığı,
 - Televizyonda neleri, nasıl izlediği,
 - Nasıl kitap ve gazete okuduğu,
 - Temizlikte nelere dikkat ettiği,
 - Konuşurken, sinirliyken uslubu ve dili, yaşam içinde olaylara, beğenmediklerine karşı tavrı çocuklar üzerinde belirleyicidir.
- Çocuklar anlamaz diye bakılmamalı. Her Cepheli, çocuk yetiştirirken kendi kişiliğinde eksik olan, abartı olan, olmaması gereken, davranışlara, her seferinde birkez daha dönüp bakmalı. Kendi kişiliğinde,

davranışlarında düzelttiği her hareket çocuğunun kişiliğinin iyi veya kötü olmasını belirler.

Bundan dolayı Cepheli her anne-baba aile içindeki ilişkilerinde saygılı olmalı, konuşmasında, tavır ve davranışlarına kadar herşey kontrol altında olmalıdır.

Örneğin; saygısız, aşağılayan, alay eden, geçiştiren, sevgisiz tavır ve davranışlar sergilerse çocuklar bunu fark ederler. "**Küçüktür anlamaz**" diye bakamayız. Davranışlarımızda ve düşüncelerimizdeki en ufak bir farklılığı çocuklar anlar.

Bizim bu tarzımızın onlar üzerindeki etkisi ne olur?

Anne-baba kaba davranışlar sergilerse, sürekli kendini över, çevresindekileri yererse, anne-baba sürekli birbiriyle kavga eder birbirini dinlemezse sözlü olarak çocuğuna istediği kadar "*insanları sevmelisin, büyüklerine saygı göstermeli, arkadaşlarını küçük görmemelisin*" dese de bu sözler çocuklar için hiçbir şey ifade etmez. Çünkü söylenenle yapılanlar birbiriyle uymaz. En başta çocuklara verilen öğütleri aileler tutamazlar. Bundan dolayı söylenenlerin hiçbir geçerliliği yoktur.

Çocukların örnek alacakları ilk kişi anne-babasıdır. Anne ve babada var olan olumlu ve olumsuz özellikler çocuğu etkileyecek ve kişiliği böyle şekillenecektir.

Cepheli anne-babalar düşüncede, tavır ve davranışlarda, üslupta, teori ve pratikte bir Cepheli gibi düşünmeli ve hareket etmelidir.

Cepheli Aile Burjuva Kültür Özentilerine Karşı Kendini Eğitmeli ve Değiştirmelidir!

Çocukların ilk örnek alacakları kişiler anne-babalarıdır. Anne-babada var olan burjuva kültür taşınan değerleri, olumlu yanlarını burjuvazi tek tek öldürür. Çünkü

Anne-babalar çocuklara yaptığı yanlıştan, yaramazlıktan, verdikleri zarardan dolayı kızmamalıdır. Yapmamaları gerektiğini, yaptığında yaratacağı sonuçları bir bir anlatmalıdır.

halkı kendi kültürüne yabancılaştırarak burjuva kültürünü empoze eder. Amaçları yeni nesili, çocuklarımızı kendi ahlak ölçülerine göre şekillendirmektir.

Burjuvazi kültürünü, ahlaksızlığını yozluğunu, bencilliğini televizyonuyla evlerimizin içine taşıyor. Ne giyeceğimizden, ne yiyip içeceğimize, saçımızı nasıl kestireceğimizden ne tür makyaj malzemeleri kullanacağımıza... Çocuklarımıza ne tür mamalar yedirip ne tür bezlerle altını bağlayacağımıza, ne tür oyuncaklarla oynatıp, neler gezmeye götüreceğimize, hangi alış-veriş merkezinden çocuğumuzu giydirip, yedirip-içireceğimize kadar, envai çeşit psikoloğundan, envai çeşit doktoruna kadar hepsi ailemiz ve çocuklarımız için böyle bir yaşamı bize dayatırlar. Bunu yapan egemenler bizi ahlaki ve kültürel dejenerasyon bombardımanına tabi tutarlar. Burjuvazi ahlakıyla, kültürüyle her an yanımızda evimizin içindedir. Bu kültürden etkilenen anne-babalar, çocuklarını da bu şekilde yetiştireceklerdir. Sonuç olarak burjuva kültür ve özentilerine sahip olan anne-baba çocuğunu kendi istediği gibi değil, burjuvazinin istediği gibi eğitir.

Bu eğitimin yansımaları düşünsel, bedensel, fiziksel olarak karşımıza çıkar. Anne-babanın burjuva alışkanlıkları düşüncesi, duygularını, isteklerini, işi ve yaşamının bütünü çocukları da etkisi altına alır.

Örneğin; anne-baba yaşam içinde birbirlerine sürekli bağırıyor, küfür ediyor, anlaşıyorlar, konuşmuyorlar ve birbirlerine dertlerini sorunlarını anlatamıyorlar ve kavga ediyorlarsa, çocuklarından insanları sevmesini, saygı göstermesini, tutarlı ol-

masını bekleyemezler.

Veya anne-baba en ufak bir şeyden sinirleniyor, öfkeleniyor, çocuklarını ve eşini dövüyorsa, sürekli ailenin üyelerini tersliyor, kızırıyorsa, çocuğun yaptığı yaramazlıklarda cezalandırıyor, dövüyorsa böyle bir baba çocuğuna ne kadar doğrusunu anlatırsa anlatsın inandırıcı olamaz. Çünkü aile içinde baba bu söylediklerinin hiçbirini yapmıyordur. Çocuk babanın söylediklerini değil, yaptıklarını örnek alacaktır.

Bu yetiştirme tarzı çocuklar üzerinde yalancılık, korkaklık, zalimlik yaratır.

Bu çocuklar aile baskısıyla sindirilmiş ve yıldırılmış çocuklar haline gelirler. İradeleri zayıflar.

Birbirini dinlemeyen, anlamaya çalışmayan, kızan, sinirlenen, bağırان, kaba kuvvete başvuran bir anlayış, davranış burjuvazinin kültürüdür. Çocukların gelişimine değil, nasıl gelişmeyeceğine örnektir. Veya her emekçi ailenin kendine has gelenekleri, örf ve adetleri, paylaşım, dayanışma, yardımlaşma kültürü vardır. Giyimi, konuşması, üslubu, yaşamı sadedir, gösterişten uzaktır. Burjuvazi kültürünün etkilenmeleri yaşamına müdahale etmeye başladığında iyi-güzel mütevazı özelliklerini bir bir yitirmeye başlar. Burjuva kültürünün etkisinde kalan anne-babalar kendilerini dev aynasında görmeye başlarlar. Sürekli yaptıklarıyla, aldıklarıyla övünüp dururlar, ukalalaşırlar. Kendilerini herkesten üstün görürler.

Anne-babasının ukala, üstenci herkesi hakir gören kişiliği çocuklarında etkisi altına alır. Sürekli ailesiyle övünen, arkadaş ayrımı yapan, arkadaşlarına üstenci yaklaşan, kibirli bir çocuk yetiştirmiş olurlar. Çocuklarının arkadaşlarını aileler seçer. Benzer durumlar Cepheli ailelerde de yaşanır.

Burjuva kültürel özellikler anne-babanın diline, giyimine, üslubuna da yansır. Çocuklar üzerinde de anne-babada var olan kültürel dejenarasyonun etkileri görülür. Cepheli Aileler kendinden başlayarak değişimi kendine kılavuz edinmelidir. Çocuk yetiştirme

işinde en küçük ayrıntıdan, en büyük ayrıntıya kadar her şey önem arzeder. Yaşamda anne-baba hem kendinde, hem de çocukta tek bir konuda yoğunlaşmamalıdır. Tek bir konuda yoğunlaşmak, istediğimiz bir eğitim olmaz. Örneğin sadece dilde, üslupta yoğunlaşıp, giyimde-kuşamda, davranışlarda olması gereken eğitimi bir kenara attığımızda istediğimiz sonucu alamayız. Örneğin anne-babanın giyim tarzı çocukların giyim tercihlerini en çok etkileyecektir.

Anne-babalar, sade giyinmek yerine daha şatafatlı giyinirler.

Mütavazi seçimler değil lüks seçimler yaparlar.

Marka giyinirler.

Giydikleri, kullandıkları eşyalar gösterişli olsun isterler.

Burada tercihleri belirleyen burjuva özentileridir. Anne-babanın bu özentileri çocuğunu da etkisi altına alır.

Keza dildeki yansımaları aynı şekildedir. Örneğin; hitap şekli "tatlım", "aşkım", "aşkitom" gibi seslenişler veya kısaltmalardan oluşan cümleler kurarlar. Anne-babaya isimleriyle hitap edilir. Bu davranış ve kelimeler bize ait değildir. Burjuvazinin televizyondan, internetten, dilimizde yaygınlaştırmaya çalıştığı bir üsluptur. Halkın değer yargılarına, üslubuna terstir. Halkın kültüründen uzaktır.

Burjuva kültürün dilimize yansması da bu haliyle karşımıza çıkar, dilimizde yaygınlaşır.

Cepheli Bir Ailenin Çocuğunu Cepheli Olarak Yetiştirme Nedenleri!

Çocuklarını devrimcilerden uzak tutan Cepheli ailelerde vardır. Uzak tutmalarının nedenine baktığımızda karşımıza ailenin bencillikleri çıkar. Bu bencillik ailenin düşmana duyduğu korkunun yarattığı bencilliklerdir. Anne-baba bu bencillikle çocuğunu

"korur". Aile, emperyalizme ve faşizme karşı yürütülen mücadelenin içinde de yer alıyordur. Fakat çocuklarının mücadele etmesini istemezler. Çocuklarının başına gelebilecek herhangi bir "tehlike" den korkarlar. Bu "tehlike" kimi zaman gözaltı olur, kimi zaman işkenceli sorguların ardından tutuklama olur, hapishane gerçeğiyle yüzyüze kalırlar, kimi zamanda ölüm olur. Çünkü ülkemizde emperyalizme ve oligarşiye karşı yürüttüğümüz bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesi bedeller gerektirir. Cepheli aile bunu bilir, çocuğunun ne gibi zorluklarla karşılaşacağını bilir ve kendi evladının bedel ödemesini istemez. Bundan dolayı kendi çocuğunu mücadelenin uzağında tutar.

Cepheli aile çevresindeki insanlara, halka açlığımızın, yoksulluğumuzun, işsiz kalmamızın, okuyamamızın, gençlerimizin her geçen gün artan bir oranla uyuşturucu ve fuhuş bataklığına sürüklenmesinin nedenlerini, gerçek sorumluların kimler olduğunu gösterir. Halka bu gerçeklerin egemenler tarafından beyan edildiği gibi "kaderimiz" olmadığının, olamayacağını anlatır. Çözümün halka sosyal, siyasal, ekonomik ve kültürel olarak saldıran emperyalizm ve ülkemizdeki işbirlikçi iktidarlara karşı mücadele etmekten geçtiğini anlatır. Diğer taraftan kendi çocuğunu bu gerçeklerin dışında tutar. Bu masum bir davranış değildir. Çünkü çocuğunu mücadelenin dışında tutarak asıl olarak halkın sömürülmesinden, açlıktan, insanların ölmesinden, daha doğmamış bebelerin katledilmesinden, gençlerin uyuşturucu bataklığına sürüklenmesinden, genç kızlarımızın, kadınlarımızın bedenini satışa çıkarmasından, ülkemizin Amerikan üsleriyle donatılmasından, ülkemiz halklarının ve dünya halklarının genç-yaşlı-çocuk-kadın-erkek demeden katledilmesinden "sana ne?" demektedir. Sen bunlara değil, kendini kurtarmaya bak demektedir.

Bu anlayışın altında yatan kültür burjuva ideolojisinin yaratmış olduğu kültürdür. Bu bakış açısı korkuları doğurur, korkular bencilliği, bencillik ise sindirilmişliği getirir.

Anne-baba kaba davranışlar sergilerse, sürekli kendini över, çevresindekileri yererse, anne-baba sürekli birbiriyle kavg eder birbirini dinlemezse sözlü olarak çocuğuna istediği kadar *"insanları sevmelisin, büyüklere saygı göstermeli, arkadaşlarını küçük görmemelisin"* dese de bu sözler çocuklar için hiçbir şey ifade etmez. Çünkü söylenenle yapılanlar birbiriyle uymaz.

Düşmana karşı duyduğu korku ailenin temelini oluşturan değerlerin önüne geçer. Bu değerler nelerdir:

- Sevgi.
- Saygı.
- Vefa.
- Emek.
- Fedakarlık.
- Bağlılık.

Cepheli bir aile düşmanın kim olduğunu bilir. Emperyalizmi ve oligarşiyi tanır. Sömürüsüne, ahlakına, kültürel, sosyal, siyasal saldırılarına karşı mücadele edilmesi gerektiğini bildiği halde çocuğunu mücadelenin dışında tutmasının nedenleri nelerdir?

- Korkularıdır.
- Bencilliğidir.
- Koruma mantığıdır.
- Maddi ve manevi çıkar hesabıdır.

Ailenin kendisi Cepheli olsada, beynine hükmeden, pratiğine yön veren bu düşünce devrimin çıkarına değil, düzene hizmet eder. "Biz" i değil, "BEN" i büyütür. Korku ve kaygıları çocuğunu mücadelenin dışında tutmasına neden olur.

Devrim Gerçeğinden Devrimcilerden Uzak Tutmak Düzenin Kollarına Teslim Etmektir!

Hayat boşluk tanımaz. Hayatın her alanında yaşam biçimimizde, düşüncemizde, kültürümüzde, geleneklerimizde düzen etkisini gösterir.

Cepheli Aileler çocuklarını devrimcilikten uzak tuttuklarında bilmelidirler ki; çocuklarını düzene emanet ederler. Her düşünce, her davranış ya düzeni temsil eder, güçlendirir, ya da devrimi temsil eder, güçlendirir. Cepheli aile bilir ki bunun ortası yoktur.

Çocuklarını örgütlemiyorsa, çocuğunu "daha küçük" deyip koruma altına alıyorsa, örgütlenecek milyonların içinde düşünmüyorsa, köşe bucak devrimcilerden kaçırıyorsa, biz onun yerine de mücadele ediyoruz o da dışında kalsın diyorsa, burada bir çabadan bahsedemeyiz. Düzenin üzerimizde yaratmaya çalıştığı gerçekliği gösterip, kavratmıyorsa ve daha sayacağımız birçok davranış ve düşünce tarzında devrimciliği yaratmak için değil, düzene teslim etmek gibi bir çabadan bahsedebiliriz. Çocukların, korkularından, kaygılarından, bencilliklerinden devrimcilerin değil, düzenin kucağına iterler.

Cepheli Aileler çocuklarını devrimcilikten, devrimcilerden uzak tuttukça;

" Biz"in yerini "BEN" alacaktır.

Kolektivizmin yerini bireycilik alacaktır.

Paylaşımın yerini bencillik alacaktır.

Sevginin-saygının yerini ukalalık alacaktır.

Fedakarlık, özverinin yerini bahanecilik alacaktır.

Halka ve vatana duyulan sevginin yeri ni, halka ve vatana düşmanlık alacaktır.

Cepheli aileler çocuklarını, halkını ve va-

tanını seven, halkın gelenek ve göreneklerine sahip çıkan, halkın kültürü "benim kültürümdür" diyen ve sahiplenen, yaşatan olmalıdır. Büyüklerini ve küçüklerini seven, saygı gösteren, halkın ve ülkenin çıkarlarını her şeyin üstünde tutan, okuyan, araştıran, sorular soran, sorgulayan insanlar olarak yetiştirmelidir.

Yetiştirme sadece bir süreçle sınırlı değildir. Bebekliğinden çocukluğuna, çocukluğundan gençliğine kadar büyümesinin her evresinde çocuklar eğitilmelidir. **Anne-babaların bu eğitimi çocuklarını düzenin bencilliği, ahlaki ve kültürel yozluğu ile karşılaşmadan, düzen çocuklarımızı kirliletmeden devrimci ilişkilerin içinde büyütmelidir.**

Anne-babalar çocuklarını örgütlemiyor, Cepheye kazandırmıyorsa, biz ister kabul edelim, ister kabul etmeyelim çocuklarına tek tercih bırakır. O tercihte DÜZEN olur. Çünkü devrimcilerden ve devrim gerçeğinden uzak yetiştirme tarzı kişisel kaygılar, kişisel çıkarlar ve kişisel ölçüler taşıyordur. Düşüncemiz sergilediğimiz pratik devrimi büyüten, mücadeleyi geliştiren değil, zarar veren olur. Sonuç olarak düzene hizmet eder.

Bazı Cepheli anne-babalar kendileri mücadelenin içinde olup da çocuklarını dışında tutarak korurlar! Çocuklarını koruma mantığıyla yaklaştıklarından çocuklarını devrimden uzak tutarlar.

Devrimcileri tanımasını istemezler. Bunun için gerekirse çocuklarını devrimcilerin olmadığı, ulaşamayacağı yerlere göndermeyi tercih ederler. Örneğin; çocuklarını evden uzaklaştırırlar. Akrabalarının yanında büyümesine göz yumarlar. Çocuklarını koruma mantığının altında yatan devrim mi, düzen mi tercihlerinin net olmamasıdır. Çocuklarını devrimcilerden uzaklaştıran bu tarzın ne korumayla, ne de çocuklarını çok sevmekle alakası yoktur.

Çocuklarını koruma güdüsüyle yaklaşmanın Cephe'nin kültürüyle alakası yoktur. Burada baş gösteren kültür burjuva kültü-

rüdür. Koruma güdüsünün altında yatan neden nedir? Anne-babanın düzenle varolan bağlarıdır. Bu bağları güçlüdür ve sürmektedir. Kendilerinin dışında kimseyi düşünmemektedirler. Bencildirler. Çünkü milyonları örgütlemeye çalışırken kendi çocuklarını örgütlenecek milyonların dışında tutmanın, korumanın başka bir anlamı yoktur.

Çocuğunu koruma güdüsünün temelinde yatan neden asıl olarak ailenin kendisini korumasıdır. Devrimcilikten uzaklaşırken inandırıcılığı yoktur. Çünkü;

- Sahtekarcadır.
- Vicdanını rahatlatmak için yapmaktadır.
- Çevresindekilere ayıp olmasın diye yapmaktadır.
- Çocuğundan çok kendini düşündüğündendir.

Çocuklarımıza Devrimcileri Tanıtmalıyız!

Devrimciler düzen karşısında tek alternatif güçtür. Düzen geleceksiz bir toplum yaratmaya çalışmaktadır. Umutlarını söndürür. Asosyal kişilikler yaratıp halkların değer yargılarını kültürel ve ahlaki dejenerasyona uğrattır.

Düzenin alternatifi olduğumuzu insanlarla ilişkilerimizde, tavır ve davranışlarımızda, yaşamamızda, düşüncemizde, kültürümüzde pratik içinde somutlamalıyız.

Düzen çocuklarımızı, kendi ağına çekmek, istediği tarzda bir kişilik yaratabilmek için çizgi film kahramanlarından, hikâye-masal kitaplarına, derslerine, okuluna kadar her şeyi belirlenmektedir. Okulda, sokakta her şeyiyle kendi kültürünü çocuklara empoze eder, burjuva kültürü işler. Bir de bunun karşısında çocuklarımıza halkın kültürünü, değer, yargılarını aşılamalıyız. Kendi filmle-rimizi, kendi masallarımızı, oyuncaklarımızı yapmalıyız.

Çocuklarımız hangi kültürün içinde ya-sarsa o kültürün özelliklerini taşır. Çocuk-

Çocuklarımızın beyinlerini teslim almaya çalışan burjuva kültürle, BİZ'im kültürümüz bir çarpışma yaşayacaktır. Bu çarpışma iyi ile kötünün çarpışmasıdır. İyinin, bizim olanın galip gelmesini istiyorsak eğitimi-mizi süreklileştirmemeli, her ayrıntıya eğilmeli, düzenin kültürüne yönelik alternatif kültürümüzü yaratmalıyız.

luğundan itibaren öğrettiğimiz kültürel özelliklerle büyür, yetişir.

Örneğin; Çocuklarımız Pokemon, Spiderman, Batman, Tenten, Süperman Olmak Değil, Hasan Selim, İbrahim Çuhadar, İdil, Selma olmak istemelidir. Çocuklarımız bizim şehitlerimizin yaşamını öğrenmelidir.

Makerenko'dan toplum dışına çıkmış, sokaklarda yaşayan çocuklara ve gençlere okul kurması ve yönetmesi isteniyor. Bu çocuklar savaş sırasında ailesi hastalıktan, açlıktan ve savaş nedeniyle ölmüş yetimlerdir. Kimi hırsız, kimi dilencidir. Makerenko bu çocuklara eğitim verdiği komünün adını Gorki konulmasını istiyor. Gorki'nin yaşamını çocuklara anlatıyor. Çocuklar Gorki'nin kendilerinden biri olduğunu görünce ona karşı büyük bir sevgi ve saygı duyuyorlar. Gorki Amcaları gibi olmak istiyorlar. Başarabileceklerini, değişebileceklerini Gorki'nin yaşamında görüyorlar.

Bizim çocuklarımızın da kahramanları devrimci abla, abileri olmalıdır.

Eğitimlerini sürekli kılmalıyız. Sağlıklı bir gelişimi sağlayabilmek için eğitim şarttır.

Çocuklarla birlikte hayaller kurmalıyız. Çocuklarımızın fiziksel ve zihinsel faaliyetlerini yönlendiren bizler olabilmeliyiz. Sorumluluk duygusunu geliştirebilmek için küçük işler vermeliyiz. Verdiğimiz işleri denetlemeli, yerinde ve zamanında doğru yar-

dımlarda bulunmalı, doğru düşünceye sevk etmeliyiz. Güçlü bir iradeye sahip olmasını sağlamalıyız. Çocuklar isteklerini, arzularını, taleplerini kontrol edebilmelidir. Çocuklarımıza bu alışkanlığı verdiğimiz eğitimle kazandıracağız.

Cepheli aileler çocuklarını bir program dâhilinde eğitmelidir. Eğitim sürekli dir. Burjuva kültüründe her ayrıntının içindedir. En ufak bir boşluk tanımaz, sinsice girer. Bizlerde bunun farkında ve bilincinde olan

aileler olarak kendi kültürümüzü, çocuklarımıza öğretmeliyiz. Çocuklarımızın be-yinlerini teslim almaya çalışan burjuva kültürle, BİZ'im kültürümüz bir çarpışma yaşayacaktır. Bu çarpışma iyi ile kötünün çarpışmasıdır. İyinin, bizim olanın galip gelmesini istiyorsak eğitimimizi süreklileştirmeli, her ayrıntıya eğilmeli, düzenin kültürüne yönelik alternatif kültürümüzü yaratmalıyız. O zaman kazanan geleceğimiz olacaktır.

ÇOCUKLARIM

Sizi yoklama defterinden öğren-medim

Haylaz çocuklarım

Sınıfın en devamsızını

Bir sinema dönüşü tanıdım

Koltuğunda satılmamış gazeteler

Dumanlı bir salonda

Kendime göre karşılarken akşamı

Nane şekeri uzattı en tembeliniz

Götürmek istedi küfesinde

Elimdeki ıspanak demetini

En dalgını sınıfın

Çoğunuz semtine uğramaz oldu okulun

Palto ayakkabı yüzünden

Kiminiz limon satar Balıkpazarı'nda

Kiminiz Tahtakale'de çaycılık eder

Biz inceleyederalım aç tavuk hesabı

Tereyağındaki vitamini

Kalorisini taze yumurtanın

Karşılıklı neler öğrenmedik sınıfta

Çevresini ölçtük dünyanın

Hesapladık yıldızların uzaklığını

Orta Asya'dan konuştuk

Laf kıtlığında

Birlikte neler düşünmedik

Burnumuzun dibindekini görmeden

Bulutlara mı karışmadık

Güz rüzgarlarında dökülmüş

Hasta yapraklara mı üzülmedik

Serçelere mi acımadık kış günlerinde

Kendimizi unutarak

Rıfat Ilgaz

DEVRİMCİ BİR KİTLE HAREKETİ YARATMALIYIZ

Mahir ÇAYAN'ın ifadesiyle söylersek, “Kitlelerin düzene karşı memnuniyetsizlik ve kıpırdamalarının eyleme dönüşmesi için önce inandırıcı olmalıyız. Söylediklerimizi bizzat eylemlerle onlara göstermeliyiz. (...) yıllardır aldatılmış, kazıklanmış olduğundan lafa, söze vs. ye artık inanmaz olmuştur. Bu nedenle kendine söylenenlerin bizzat söyleyenler tarafından eyleme döküldüğünü görmeden inanmaz.” (Bütün Yazılar)

"Kitleler her koşulda sahiplenilmeyi, çözümsüzlüklerine çözüm bulunmasını, zayıflıklar karşısında güçlü olmayı ister." (D.KARATAŞ)

Kitleler olmadan devrim olmaz. Kitleler olmadan mücadele gelişmez, büyümmez. Devrim, kitlelerin eseridir. Ve kitleler, sorunlarının nihai çözümünün devrimde olduğunu gördüğü noktada devrim mücadelesine katılırlar. Bu anlamda, kitleleri kazanma mücadelesi, kitleleri sorunlarının çözümü için harekete geçmeye ikna etme mücadelesidir.

Bu ikna süresi elbette kendiliğinden işleme-yecek. Halkın her kesiminin, düzenin kendisinden kaynaklanan sorunları, yaşamlarını katlanılamaz hale getirirken, kitleler yine de düzende yaşamaya devam etmekte, sorunların çözümünü düzende aramaktadırlar.

Bu durum, anlaşılabilir ve doğal olandır. Çünkü halk, henüz kendi gerçekliğinin ve gücünün farkında olmadığı, sorunlarının çözümünün henüz düzen sınırları içinde olduğunu düşündüğü, neyi nasıl yapacağını bilmediği için düzenle çatışmadan yaşamayı sürdürmektedir.

Hak aramak, düzen sınırlarını aşmak, harekete geçmek, bilinçlenme ve örgütlenme sorunudur. Halkın, düzen gerçekliğini, kendi gerçekliği ve gücünü kavramasıyla düzende yaşadığı sorunlar kilit önemdedir. Günlük olarak yaşadığı tüm sorunların kaynağının mevcut sömürü düzeni olduğunun farkına varması ve bu sorunların çözümünün düzen sınırları içinde bulunmadığını görmesi, halk kitlelerini sınıf savaşında aktif bir taraf haline getirecektir.

Devrimci bir kitle hareketi yaratmanın yolu, tam da bu nedenle, halk kitlelerini dinamikleşti-

ren, harekete geçmeye hazır hale getiren en yakıcı sorunları etrafında örgütlemekten geçmektedir.

Sorunların Kaynağı

Emperyalizme Bağımlılıktır!

Yeni-sömürge bağımlılık ilişkilerinden doğan ekonomik, sosyal, siyasal değişiklikler, bağımlı her ülkede, özelde de ülkemizde süren sınıf mücadelesini doğrudan etkilemektedir. Sömürge ülkelerde, egemen sınıflar, emperyalistler adına ve onlar hesabına sömürüyü sürdürürler. Emperyalist tekellerin icazet ve desteğiyle kendilerine tanınan alanlarda, yine efendileri adına çalışır, kendi ülkelerini onlar adına yağmalar, kendi ülke insanını onlar adına sömürürler, ihanetlerinin karşılığını da önlerine düşen kırıntılar olarak alırlar.

Yeni-sömürge ülkelerde işbirlikçi burjuvazi, karın büyük kısmını emperyalist tekellere aktarırken, mevcut sömürü ilişkisi, sömürge halkının iki kat sömürülmesine, sömürge ülkenin iki kat yağmalanmasına neden olur. Böyle ülkelerde kapitalizm iç dinamikleriyle gelişmemiş, doğal bir sermaye birikimi yaşanmamıştır. Çarpık gelişen kapitalizm azgın ve düzensiz bir sömürü demektir. Kaynaklar, değerler emperyalist ülkelere aktarılırken sömürge halkının çıkarları düşünülmez. Hızlı-plansız, ilk ve kolay ulaşılabilen değerlerden başlanarak hızla yaygınlaşan bir sömürü-yağma ağı kurulur.

Süphesiz bu sömürü ilişkileri yıllar içinde ülkenin her karış toprağına ulaşmaya, halkın her kesimini etkilemeye başlar. Sömürüden etkilenmeyen hiçbir halk kesimi kalmaz. Emperyalizm, içsel bir olgu olarak yaşamın her alanını düzenleyen, her şeyi etkileyen bir faktör haline gelir.

Sadece belli kesimler, belli meslekler veya gelir grubu değil; halk saflarında olan her meslekten, her sınıf ve tabakadan insan, emperyalist politikalardan etkilenir. Örneğin yaygınlaşan sömürü ve yağma, bugün mühendis ve mimarları, avukatları, doktor-

Ekonomik, sosyal, siyasal krizlerin birbirini tetikleyip derinleştirilmesi ve bunun sonucunda, **yöneteni de yönetileni de** derinden etkileyen, genel ve sürekli hale gelen krize, **milli kriz** denir. Milli kriz, yeni-sömürge ülkelerin karakteristik olgusudur. **Milli krizin varlığı, o ülkede devrimci durumun varlığı anlamına gelir.** Bu koşullar devrimle sonuçlanacaktır. Ancak, bunun için, milli krizin olunlaşarak, sosyal bir alt üst oluşa yol açması gerekir.

ları dahi bir “patron” yanında çalışan “işçi mühendis”, “işçi mimar”, “işçi doktor” haline getirmektedir. Bu durum, giderek gelişen sömürü-yağma ilişkileriyle ilgilidir.

Milli Kriz Olgusu!

Emperyalizmin çıkarlarına göre belirlenen ekonomik-siyasal sistem sonucu bağımlı ülkeler, bağımlı oldukları emperyalist ülkelerin krizlerini yüklenmek zorunda kalırlar.

Çürümüş ve tüm dinamizmini yitirmiş olan kapitalist sistem, sürekli bunalımlar yaşarken, ortaya çıkan ekonomik krizler, bağımlı ülkelere çok daha şiddetli yansır. Ard arda gelen bunalımlar, bağımlı ülkelerde hiç atlatılamaz ve sürekli bir ekonomik krize dönüşürler. Ekonomik alanda yaşanan krizler doğrudan halka yansır. Halk, giderek daha da yolsullaşır. Bu da ekonomik krizin sürekli bir sosyal krize dönüşmesi sonucunu yaratır. Sürekli sosyal kriz, halkın yaşamını, alışkanlıklarını, geleneklerini etkiler. Yaşam şartları zorlaşan, açlık, yoksulluk çeken halkın sosyal krizle beraber, düzenle olan çelişkileri hızla derinleşir. Son olarak, yaşanan ekonomik ve sosyal kriz, bu ikisine bağlı olarak, bir üçüncü krizle, siyasal krizle ta-

mamlanır. Siyasal krizin bir ayağı, zaten zayıf bir egemen ittifakı olan oligarşik yapı içindeki çelişki ve çatışmalardır. Ekonomik, sosyal, siyasal krizlerin birbirini tetikleyip derinleştirmesi ve bunun sonucunda ortaya, **yöneteni de yönetileni de** derinden etkileyen, genel ve sürekli hale gelen krize, **milli kriz** denir.

Milli kriz, yeni-sömürge ülkelerin yok olmayan karakteristik olgusudur. **Milli krizin varlığı, o ülkede devrimci durumun varlığı anlamına gelir.** Bu koşullar devrimle sonuçlanacaktır ancak, bunun için, milli krizin olgunlaşarak, sosyal bir alt üst oluşa yol açması gerekir.

Emperyalizmle birlikte devrimlerin nesnel koşulları tüm dünyada oluşmuştur. Sorun, **subjektif koşulların yaratılması** sorunudur. Subjektif şartlar ise, kısaca, halkın bilinç ve örgütlenme düzeyini ifade eder. **İşte milli krizi olgunlaştıracak olan, ülkede devrim şartlarını geliştirecek olan da subjektif şartların yaratılmasıdır.** Ancak devrimci bir hareket sürece iradi müdahaleleriyle, düzenden kopmaya hazır, sürekli bir sosyal kriz yaşayan halk kitlelerini sorunları etrafında birleştirip harekete geçirerek milli krizi derinleştirebilir.

Halkın Tepkisi Yeterli Mi?

“Milli krizin varlığı koşullarında halk, memnuniyetsizliğini şu veya bu biçimde dile getirir ve mevcut siyasal yapı üzerinde etkide bulunur. Ancak, gerçekte bu kıpırdanışlar halkın içinde bulunduğu memnuniyetsizliğe ve yeni sömürge ülkelerde yaşanan milli krize denk düşen düzeyde değildir. Yani gerçekte olması gereken düzeyde değildir ve devlete karşı yönelmemektedir.” (Haklıyız Kazanacağız)

Peki neden böyledir? Sorunların çeşitliliğine rağmen, yaşam şartlarının zor olmasına ve yaşamın giderek daha da çekilmez hale gelmesine rağmen neden halk kitlelerinin tepkileri istenilen düzeyde değildir.

Bu sorunun yanıtı da ülke ve halk ger-

çekliğinde gizlidir. Yeni-sömürge ilişkilerin gelişimi, çarpık da olsa kapitalizmi geliştirmiş, bu durum da halkın yaşamında belli değişikliklere neden olmuştur. Sömürünün eskiye göre daha da pervasızlaşmış olmasına rağmen kapitalizm öncesi döneme göre sahip olduğu tüketim kalemlerinin artmış olması, değişen tüketim alışkanlıklarının yaratmış olduğu durum, sanki bir refah artışı varmış algısı yaratır. Bu durum, halk kitlelerinin düzene olan tepkisiyle baskı ve sömürü düzeni arasında bir dengenin kurulmasına neden olmuştur.

Mahir ÇAYAN’ın deyişiyle, *“Toplumsal üretimin ve nispi refahın artmasının sonucu olarak geri bırakılmış ülke içindeki ilişkiler görünüşte yumuşamış (feodal döneme kıyasla) halk kitlelerinin düzenine karşı tepkisi ile oligarşi arasında suni bir denge kurulmuştur.”* (Bütün Yazılar)

Düzenin güçlü **ideolojik yönlendirme** araçları ve emperyalizmin **işgalinin gizli** olması gibi, suni dengeyi yaratan diğer faktörler bir araya geldiğinde ve tüm bunlara, halkın günlük geçim derdinin dar sınırlarına hapsolmuş olması eklendiğinde, kitlelerin politik pasifliğinin nedenlerini kavramak zor olmayacaktır.

Ülkemizde köklü, geçmişi çok eskilere dayanan bir sınıf hareketi ve buna bağlı gelişmiş bir mücadele anlayışı ve geleneği yoktur. Geniş halk kitlelerinde **“devletin güçlülüğü ve yenilmezliği”** hakim fikirdir. Demokrasi ve hak arama bilinci geridir. Burjuva demokrasisinin geliştiği ülkelerdeki gibi halkın değişik kesimleri düzene karşı kendi kurum ve örgütlenmelerini yaratamamıştır. Böyle bir tabloda, hak ve özgürlükler mücadelesinin iradi olarak örgütlenmesi, halkın sorunlarına sahip çıkılarak, tepkilerin gerekli olan düzeye, devrimcilerin öncülüğünde yükseltilmesi, ülkemizin bu somut gerçekliğinin getirdiği bir zorunluluktur.

Halk Kimdir?

Devrimci bir kitle hareketi yaratmak

demek, halkı sorunları etrafında örgütleyip harekete geçirmek, her konuda tepkilerini örgütleyip düzene yöneltmek demektir.

Halk kitlelerini kazanma hedefi olan devrimci bir hareketin ve kadrolarının bu hedefe ulaşabilmesi için, halk kitlelerini çok iyi tanıması gerekir. Halkın olumlu-olumsuz özelliklerini bilmeden, halkla ilişki kurmak, ona adım attırmak, harekete geçirmek boş hayalden ibaret kalacaktır.

“Halk, soyut bir kavram değildir. Halk, ülkenin içinde bulunduğu devrim aşamasında çıkarları devrimde olan sınıf ve tabakalardır.”

Mahir ÇAYAN, sınıf savaşında buluna-
cağı konum itibarıyla en geniş halk tanımını böyle yapıyor. Yine devrimci hareketin programında şöyle yer alıyor, bu sınıf ve tabakalar:

“Halk sınıf ve tabakaları şunlardır: “Türk, Kürt ulusundan ve tüm milletlerden başta işçi sınıfı olmak üzere, yoksul ve orta köylülük, tüm çalışanlar, şehir ve kır küçük üreticileri, esnaflar, sanatkarlar, memurlar, öğrenciler, aydınlar, ulusal değerlerini kaybetmemiş, ülkenin bağımsızlığını ve halkının özgürlüğünü isteyen sömürü ve zulme karşı olan herkeştir.” (DHKP Program)

Görüldüğü gibi, halkı tek bir biçimde düşünen, öyle değerlendiren, aynı yerde, aynı tavrı gösteren bir topluluk olarak değerlendirmek zordur. Çıkarları en nihayetinde devrimdedir. Bu ne kadar gerçekse, bu durumu kavramalarını sağlamak için tek bir yöntemle, tek bir örgütlenmeye sahip olmanın yetersizliği de bir gerçektir. Çok farklı düşünceleri, farklı kültürleri taşırlar. Devrimci hareketin kadrolarına düşen bu farklılıklara uygun yaklaşım tarzını, örgütlenme şeklini ortaya çıkarmaktır. Bu noktada yarıdımıcı olacak yan, bu çok çeşitli kesimlerin düzenle yaşadıkları çelişkileri ortaya çıkarmaktır. Halkı tanımanın en önemli ayağı halkın sorunlarına vakıf olmaktır. O sorunlar, benzer sorunları yaşayan kesimleri

“Halk sınıf ve tabakaları şunlardır: “Türk, Kürt ulusundan ve tüm milletlerden başta işçi sınıfı olmak üzere, yoksul ve orta köylülük, tüm çalışanlar, şehir ve kır küçük üreticileri, esnaflar, sanatkarlar, memurlar, öğrenciler, aydınlar, ulusal değerlerini kaybetmemiş, ülkenin bağımsızlığını ve halkının özgürlüğünü isteyen sömürü ve zulme karşı olan herkes-tir.” (DHKP Program)

birleştirmenin en önemli aracıdır.

Mahir ÇAYAN’ın ifadesiyle söylersek: *“Yığınları kavganın hizmetine koymak bu kitlelerin hak istemleriyle ilgili çalışmalara kayıtsız kalmak değildir. Tersine kendi çıkarları için savaşacak olan yığınları bu hak istemi mücadelesinin çevresinde örgütleyebilir, harekete geçirebiliriz. Her halk kesiminde çözülecek sorunlar vardır. Bilimsel sosyalistlerin rolü, bu ortak unsurları aramak, toplumsal sorunları dinamik fitili haline getirmek için bunlara siyasal bir biçim vermektir.” (Bütün Yazılar)*

Kitleler, doğru taktikler, doğru düşünceler olmadan kazanılmaz ancak, sadece doğru taktik ve düşünceler de tek başına yeterli değildir. Bunların nasıl uygulandığı, pratikte nasıl hayat bulduğu en az bunlar kadar önemlidir. Çünkü kitlelerin güvenini kazanmak daha fazlasını yapmayı gerektirir. Bu noktada belirleyici olan, halka ilişki halindeki kadronun halkla bütünleşebilmesi, herşeyiyle ona vakıf olmasıdır.

Kitleler hemen her şeye şüpheyile yaklaşır. Bu durumu yaratan yüz yıllardır içinde yaşadıkları sömürü ve zulüm düzeninin gerçekliğidir. Bir savunma mekanizmasıyla hiçbir şeyi **sınamadan kabullenmez** hale gelmişlerdir. Ancak bu yöntemle baskı ve sömürüye, sayısız katliamlara rağmen yaşama yollarını bulmuşlardır. Bu yaşam, in-

sanları tanıyıp değerlendiren, onlara güven duyarken çok hassas olmayı dayatmış, deneme yeteneği kazandırmıştır.

Yüzyılların getirdiği bu durum halk kitlelerinin devrimcilerle ilişkilerine, politik tavırlarına da yansımaktadır. Kolay kolay güvenmeyen, emin olmadan, kazanılacağına inanmadan harekete geçmeyen kitleleri kazanmak için bir yöneme sahip olması gerektiği açıktır. Bu yöntem, hayatın ve kavganın içinde güvenlerini kazanmayı sağlamalıdır.

Mahir ÇAYAN'ın ifadesiyle söylersek, *"Kitlelerin düzene karşı memnuniyetsizlik ve kıpırdamalarının eyleme dönüşmesi için önce inandırıcı olmalıyız. Söylediklerimizi bizzat eylemle onlara göstermeliyiz.(...) yıllardır aldatılmış kazıklanmış olduğundan lafa, söze vs. ye artık inanmaz olmuştur. Bu nedenle kendine söylenenlerin bizzat söyleyenler tarafından eyleme döküldüğünü görmeden inanmaz"* (Bütün Yazılar)

Halka Sahip Çıkmak Sorunlarına Sahip Çıkmaktır!

"İddalı olun, iktidara alternatif olduğunuzu unutmayın" (Dursun KARATAŞ)

Devrimci hareketin önderi, kadroların önüne iddialı olmayı hedef olarak koyarken, iktidar bilincine vurgu yapıyor. İktidar bilincine sahip olmak ve iktidar alternatifi olduğu bilinciyle hareket etmek, kitleleri kazanmada, onların kadrolara ve devrimci harekete güven duymasını sağlamada kilit önemdedir.

Devrimci hareket, düzene alternatif olduğunu ortaya koyarken, kitlelere, sorunlarını çözmeye aday olduğunu ilan ediyor. Ve bu sorunların çözümü için savaşa katılmaya çağırıyor. Hiçbir çağrı kitleleri örgütlemek, onları harekete geçirmek için yeterli değildir. Hayatın içinde politika ve taktiklerle, kadroların emek ve çabalarıyla bu çağrılar, kitlelerde karşılık bulabilir. Bu noktada kadroların üstelendiği misyon hayati önemdedir. Politika ve taktikler, dev-

rimci hareketin iddiası kadrolarda somutlanır.

Halk, kadroların her davranışını, sözlerini, yaptıklarını şimdiye kadar öğrendikleriyle düzen partilerinin kadrolarından gördüğü ile kıyaslayarak sonuçlara varacaktır. Hayatın içerisinde, halk kitlelerine düzene alternatif olduğumuz açık bir şekilde gösterilmelidir. Bu nasıl olacak? Öncelikle halka değer verilmelidir. Halkın sorunları, değerleri paylaşıldığında, çareler arandığında, sorunlarına çözüm bulunduğu mutlak bir güven oluşacaktır.

Güven ilişkisini belirleyen kitlelerle kurulan ilişkinin niteliğidir. Bu noktada kadrolar, teoriyle, kitabi bilgilerle yetinemezler. Pratikte yaptıklarıyla kitlelerin sorunları karşısındaki tavırlarıyla, ortaya çıkardıkları yaratıcılık ve emekle, örgütçülükleriyle güven yaratır ve örgütlerler. Aksi halde kitlelere söylenenler, onlar için sadece söz yığını olarak kalır. Kitleler, somut olanı değerlendirirler, halk tabiriyle **icraat görmek** isterler. İcraat gördükçe öğrenen, dönüşen kitleler, kendi sorunlarıyla beraber, kendilerine sahip çıkmayı öğrenirler.

Kadrolar halka her zaman kendilerine güven duygusuyla ve tüm sorunlara meydan okuyan devrimci coşkuyla yaklaşmalıdır. Çünkü kitleler, sadece ve sadece düzen karşısında umut olarak gördükleri yere akacaklardır. Direnme ve kazanma kültürüyle, moral ve motivasyonu bedellerden korkmama kararlılığıyla, disiplini ve iradesiyle, inancı ve yetenekleriyle, halkı umut olduğuna ikna edecek ve onu dönüştürecek olan kadrolardır. Böylece geniş halk kesimleri esasında devrimci kültürün, yaşam tarzının kendilerine hiç de uzak olmadığını görecektir. Devrimcileri tanıdıkça sevgi ve sempatileri artacak; giderek devrimci düşünceleri benimsemeye başlayacaklardır.

Halkı politikleştirip devrimcileştirecek zemini halkın yaşadığı sorunlar fazlasıyla sunar. Önemli olan, bu sorunları çözme iddiasıyla kitlelere gitmektir. Halka sahip çıkmak, sorunlarına sahip çıkmaktır.

İddialı olmak halka gitmektir. İktidara al-

ternatif olmak halkın sorunlarına çözüm bulabilmektir. Çözüm için kendi alternatifini görmesini sağlamaktır. Nasıl mücadele edileceğini, hakların nasıl kazanılacağını, düzenin nasıl alt edileceğini, kendi örgütlenmelerini nasıl yaratacağını gören halk, gerçekleri kavrayacak, devrim saflarında yerini alacaktır.

Kitle Hareketinin Militan Bir Çizgide Olması Zorunluluktur!

Bizim gibi ülkelerde en küçük bir hak arama eylemi dahi büyük bedelleri göze almayı gerektirir. Halkın tepkisini ortaya koyduğu her faaliyet, düzeni korkutur. Halk sömürü düzenine karşı bir kez başını kaldırdığında bunun devamında ne geleceğini bilen iktidar, ortaya çıkan her tepkiyi ezmek halkı sindirmek için anında harekete geçer. Halka karşı azgın bir terör uygular. Yeni yeni yasalarla artan cezalarla, polise tanınan yetkilerle düzen, halktan duyduğu korkuyu gösterir.

Ülkemiz, faşizmin kurumsallaşmış olduğu bir ülkedir. Ve bu kurumsallaşma yaşamın her anında ve her düzeyde kendini gösterir. Mesela, polisin, askerin, yargının uygulama ve kararları hiçbir zaman sadece somut olayla ilgili değildir. Her hareketleri, her kararları halka gözdağı verme amacı taşır.

Mevcut durum, kitle mücadele çizgisinin de militan bir hatta kurulmasını zorunlu kılar. En küçük hak arama eylemi, ortaya konan her tepki büyük bedeller göze alınarak gerçekleştirilir. Sokaklarda, alanlarda bir nevi mevzi savaşı verilir düzen güçlerine karşı.

Bu, sıradan bir tercih değildir. Bir zorunluluktur. Kitlelerin güvenini kazanmak militan bir mücadele çizgisini yaşama geçirmekle mümkündür. Kitleler, yasak savma tarzında direnişlere, göstermelik eylemlere, bırakmaya ve uzlaşmaya her an hazır direnişlere ne destek verir ne de bu tarz ile kitlelerin güveni kazanılabilir. Bu tarz, esasta insanların mücadeleye olan inancını

“Halka yarın, hemen elini uzattığında kolayca ulaşabileceği bir cennet vaat etmiyoruz. Cennete kavuşabilmek için çok zorlu, kanlı, acılı, gerçek uzun bir yürüyüş olduğunu kavratmak zorundayız. Ölüm-ler, sevinçler, umutlar bu savaşın içindedir.” (Dursun KARATAŞ)

azaltır, güvensizlik yaratır.

Her direnişte, her eylemde bir kararlılık, dik bir duruş görmek ister halk. Başegmemeyi, düzene meydan okumayı gördükçe destek sunar, kendini de direnişin parçası sayar.

Halka güvenmeyenler, halkın militan bir çizgide direnebileceğine inanmazlar. Böyleleri gerçek bir direniş de örgütleyemezler. Her zaman “kitleler hazır değil” gerekçesi ile mücadele etmekten kaçarlar. Oysa kitleleri hazırlayacak, eğitip dönüştürecek olan da devrimcilerdir. Önemli olan halktan ne isteniyor, nasıl bir mücadele öngörülüyor, neyin nasıl kazanılacağı hedefleniyor, bunlarda net olabilmektir.

Kitleler, gittikleri yönü bilmek isterler. Koşullardan haberdar olup gerekliliği kavradıklarında verilen emeğe bedeli ne olursa olsun karşılık vereceklerdir. Halk, militan mücadele anlayışına yatkındır. Zaten, doğal yaşamı oldukça zorlu “militan” şartlarda geçmekte, bu anlamda düzenin gerçek yüzünü günlük yaşamında görmektedir. Militan bir kitle mücadele çizgisine ayak uydurması, hakkını söke söke alma alışkanlığı kazanması hiç de zor değildir. Devrimci hareketin önderinin dediği gibi, ***“Halka yarın, hemen elini uzattığında kolayca ulaşabileceği bir cennet vaat etmiyoruz. Cennete kavuşabilmek için çok zorlu, kanlı, acılı, gerçek uzun bir yürüyüş olduğunu kavratmak zorundayız. Ölüm-ler, sevinçler, umutlar bu savaşın içindedir.”*** (Dursun KARATAŞ)

Faşizm koşullarında hiçbir demokratik

hakkını hiçbir mevzinin, kazanımın garantisini yoktur. Var olan kurumsallaşmalar bir anda yasadışı konuma sokulabilir.

Faşizm terörü karşısında kitleler güven veren stratejik çizgi doğrultusunda silahlı bir mücadele örgütlenmeden kalıcı, militan bir kitlelilik sağlanamaz. Var olan da korunamaz. Kitlelerin gözünde umut olmak, düzene alternatif olmak boyun eğme, güç olmaktır, güçlü olmaktır.

Faşizmle yönetilen ülkemizde militan bir kitle hareketi yaratmanın yolu silahlı mücadeleden geçer. Silahlı mücadele yükseltilmeden faşizmin kitleler üzerindeki etkisi kırılmaz.

PASS Kitlelerin Devrim Saflarına Nasıl Çekileceğine Cevap Verir!

Türkiye halklarının kurtuluşunu sağlayacak olan anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimidir. Ülkemizde, sınıf savaşında, ezilenlerin zaferi, bu stratejik hedefte karşılığını bulur. Bu hedefe ulaştıracak stratejik çizginin adı da **Politiklaşmış Askeri Savaş Stratejisi (PASS)**'dir.

PASS, kitleleri devrim saflarına kazanmanın, onları sınıf çıkarları çerçevesinde, her türlü yöntemle savaşa seferber etmenin, iktidar mücadelesinin aktif birer unsur haline getirmenin yöntemidir.

PASS, salt askeri amaçla yürütülen, askeri bir taktik, yol değildir. İçerdiği silahlı propaganda ile, politik mücadelenin en üst biçimi olup, halka siyasi gerçekleri gösterilmenin en önemli yoludur.

Mahir ÇAYAN'ın ifadesiyle söylersek, *“oligarşi ile halkın düzene karşı memnuniyetsizlik ve genellikle bilinçsiz tepkileri arasında kurulmuş olan suni dengeyi bozmanın, kitleleri devrim saflarına çekmenin temel mücadele metodu silahlı propagandadır.*

Emekçi kitlelerin ekonomik ve demokratik mücadelelerinin, oligarşik diktatörlük -is-

*terse temsili görünümde olsun- tarafından terörle bastırıldığı, merkezi otoritenin or-
dusu, polisi vs. ile “dev” gibi güçlü olarak halk kitlelerine gözüktüğü, gizli işgalin var olduğu bu ülkelerde, kitlelerle temas kurmanın; onları geniş bir siyasi gerçekleri açıklama kampanyayı ile devrim safalarına kazanmanın temel mücadele metodu silahlı propagandadır.”* (Bütün Yazılar)

PASS, ülkemize özgü halk savaşının adıdır. Ülke ve halk gerçekliğimize bağlı olarak silahlı propagandanın temel mücadele biçimi olduğu bir öncü savaş aşamasından geçecektir.

Kitlelere öncülük etmek, kitlelere iktidarı almanın yolunu göstermeyi de gerekli kılar. Devrim, ulaşılabilir, gerçekleştirilebilir, somut bir hedef haline getirilmeden, kitlelerin devrim saflarında yer alması zordur. İşte bunu başarmanın yöntemi silahlı propagandadır.

Kitleleri oligarşinin ideolojik-politik etki alanından çıkaracak olan silahlı propagandadır. Kitleleri, günlük geçim derdini aşarak, daha köklü çözümler aramaya yöneltecek olan, faşizm karşısında güçlü bir alternatifin varlığını kitlelere gösterecek olan, kitlelere genel anlamda düzenin gerçek yüzünü göstererek onları bilinçlendirecek olan silahlı propagandadır.

PASS'nin önemli ayaklarından biri silahlı propaganda iken diğer önemli ayağı politik kitle mücadelesidir. Bunlar birbirini ne yadsır ne de birbirinin alternatifidirler. Birbirini tamamlayan parçalarlardır çünkü; “silahlı propagandayı temel, öteki politik-ekonomik-demokratik mücadele biçimlerini bu temel mücadele biçimlerine tabii olarak ele alan devrimci stratejiye, **Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi** denir.

“Klasik politik kitle mücadelesiyle silahlı propaganda birbirini izler ve birbirinin içinde, birbirine bağımlıdır. Herbiri diğerini karşılıklı etkiler.” (Bütün Yazılar, Mahir ÇAYAN)

Strateji, ülkenin koşullarına, sınıfların güç ve mücadele geleneklerine göre sınıf sava-

şının planını, hedefini, güçlerin düzenlenişini, mücadele biçim ve taktikleri belirler. Sömürünün biçimi, siyasal-sosyal-ekonomik ilişki ve çelişkiler analiz edilerek buna uygun çözüm yolları, mücadele hattı, örgütlenme anlayışı, kitle mücadele çizgisi belirlenir. Kitleler devrim saflarına nasıl ve hangi yöntemlerle çekilecek; kitle çalışması, kitleleri kazanma ve örgütlenme anlayışı nasıl olacak? Bunlar, stratejiye göre belirlenir.

Statejinin doğru olması, kitleleri kazanma noktasında kadrolara güven kazandırır. Bu, pratik faaliyete **politik cüret** olarak yansır. Doğru strateji güçlü bir devrim iddiası demektir. İddia, kitle çalışmasındaki dinamizm, ısrar, kararlılık, fedakarlık ve emek olarak karşılık bulur. Stratejik hattı ve stratejik hedefi doğru kavrayan kadrolar, mücadelenin hangi alanında olursa olsun, kitlelere giderken attığı her adımın siyasi anlamını kavrayarak hareket ederler. Buna bağlı olarak kitleleri örgütleyip harekete geçirmede her zaman sonuç almayı başarırlar.

PASS, somutladığı bilimsel metodla, zorunlu kıldığı çalışma tarzıyla halkın her kesimine ulaşmayı, onların çok çeşitli sorunları etrafında tepkilerini örgütlemeyi, silahlı mücadeleyle paralel olarak, halkın ekonomik-demokratik, politik mücadelesini birlikte yürütmeyi bir görev olarak kadroların önüne koyuyor.

Halkın Düzene Karşı Her Tepkisi Mücadelenin Gelişme Zeminidir!

Devrimci hareket, devrim stratejisine uygun olarak mücadeleyi bütünlüklü ele almış, düzenle çelişkisi olan her kesimi sınıf mücadelesinde birleştirmeyi önüne hedef olarak koymuştur.

Ülkemiz siyasal, sosyal, ekonomik koşullarına uygun olarak, başta vurgulanan milli kriz olgusundan ve de emperyalizme bağlılılığın yarattığı çok çeşitli halk muhalefetinden kaynaklı, devrimci hareket, tek bir sınıfa dayanmamış, **çelişki ve mücadele di-**

“... kitle hareketinin önüne geçmede, cüretli ve atılgan olmayı P-C’nin bir özelliği olarak kabul edip asla yeterli örgütlenmemiz ve olanağımız yok diye yapılması gerekenleri erteleme veya vazgeçme yolunu seçemeyiz.

Sorun, doğru politikaların benimsenmesi ve bunları hayata geçirecek kararlılığa ve inanca sahip olmaktır. Bu olduğunda gerektiğinde bir tek savaşımız bile büyük gelişmelere yol açabilecek sonuçlar yaratabilir.” (Dursun KARATAŞ)

namikleri nerede yoğunlaşmışsa orada örgütlenme anlayışıyla hareket etmiştir. Ülkemizde doğru politik tavır budur.

Özellikle yeni-sömürge ülkelerde, mücadele tek bir hat izlemez, kalıplara uymaz. Mücadele her zaman tek bir sınıfa veya tek bir tabakaya bağlı olarak gelişmez. Bu durum, koşullara, emperyalizmin politikalarına, sömürü ve zulmün şiddetine, direnen kesimlerin güç ve dinamizmine göre değişir. Bazen bir sınıfın çelişkisi ön plandadır, saldırılar ona yönelir; bazen de bir diğerine “Toplumun dinamit fitili” olma misyonu, bazen öğrenci gençliktedir, bazen işçi sınıfındadır. Kimi zaman köylüler, kimi zaman kamu emekçileri, kimi zaman gecekondu halkı, inanç grupları, ulusal kesimler ön plana çıkar.

Bunun en önemli kanıtı, ülkemiz sınıflar mücadelesi tarihidir. Örneğin 15-16 Haziran direnişiyle işçi sınıfı ön plana çıkarken, Gazi Katliamı ve ayaklanmasıyla gecekondu halkı, Nisan Direnişleri ile öğrenci gençliği, sendika mücadelesiyle kamu emekçileri...vb.

Diğer yandan ülkemiz, kitle hareketinin ve devrimci mücadelenin geri olduğu dönemlerde de hiçbir zaman, egemenler için

“istikrarlı” bir ortam halini almadı. Halk, çok çeşitli gündemlerle, saldırılar karşısında tepkisini örgütlüyor.

Hidroelektrik santralleri (HES)’ne, Termik santrallere karşı eylem yapan köylüler, işten atmalara karşı çadır açan işçiler, hakları için eylem yapan kamu emekçileri, parasız eğitim isteyen öğrenciler, liseliler, dersane öğrencileri, ürünü para etmediğinden yol kesen çiftçiler, taksiciler, minibus şoförleri, esnaflar, alevi inançtan hal-kımız, yıkımlara karşı direnen, zamlara, yoksulluğa, hayat pahalılığına karşı sokağa çıkan gecekondulu halkı, örgütlülüklerini ve kazanılmış haklarını korumaya çalışan doktorlar, mühendisler, avukatlar, eczacılar, öğretim görevlileri, asistanlar, ataması yapılmayan öğretmenler, postacılar, itfaiyeciler, çağrı merkezi çalışanları, katı atık toplayıcıları, işportacılar, balıkçılar, hakları gaspedilen muhtarlar, zabıtarlar, engelliler, tüketici dernekleri, adaletsizliğe isyan eden tutsak yakınları, gazeteciler, sağlık emekçileri... saymakla bitmeyecek çeşitlilikte halk kesimi düzenden memnuniyetsizliğini bir şekilde ifade etmektedir.

Son örnekte görüldüğü gibi Taksim’de Gezi Parkı’yla başlayan halk ayaklanması çok geniş kesimleri kucaklamıştır.

Sömürü düzeni her gün daha fazla, emekçilerin yaşamını zorlaştırmakta, düzene olan öfkeyi içten içe büyütmektedir.

Marksist-Leninist bir örgüt, yeni-sömürge bir ülkede devrim yapmak istiyorsa halkın birbirinden farklı taleplerini örgütlemeyi ve ona önderlik edebilmeyi öğrenmek zorundadır. Bunun yolu, halk hareketi olmayı başarmaktır. **“Devrim kitlelerin eseridir”** bakış açısıyla halkın nabzını tutabileceği yerlerde çalışıp örgütlenerek adım adım tüm kesimleri kucaklamayı başarmak, doğru mücadele çizgisidir. Gecekondularda, fabrikalarda, atölyelerde, işyerlerinde, kırlarda, üniversitelerde, liselerde, sanatçılar-aydınlar arasında, devlet kurumlarında, her yerde kitlelerle iç içe olmak, on-

larla soluk alıp vermek, devrimci hareketi “halkın örgütü” haline getirir.

Devrimi gerçekleştirecek güç, halktır. Devrimci hareket, bir halk hareketi olarak kitlelerle bütünleşip kaynaşarak, kitleler içinde eriyerek onların gücüne yaslanabilir. Bu noktada “temel sınıflar işçilerdir, köylülerdir” deyip kendini sınırlayamaz. Halk sınıf ve katmanları içerisinde yer alan diğer toplumsal katmanları görmezlikten gelemeyiz. Devrimci hareketin önderinin dediği gibi, *“Bütün kadrolarımız ve savaşçılarımız, dogmatiklerin teorik baskılanmaları altında kalmadan, askeri ve kitlesel daha büyük bir güç oluşturabilmek, her alanda kitleleri örgütleyebilmek için ne yapmamız gerektiğini, başkası ne diyor, diyerek değil, kendine güvenerek, “biz ne diyoruz” anlayışıyla hareket edip, halk kitlelerinin çelişkilerini, ruh hallerini ve ülkemiz gerçeklerini göz önünde bulundurarak, doğru ve yanlış olanı kalın çizgilerle birbirinden ayırıp yapılması gerekeni, devrimci olanı bulmalı ve ısrarla sahiplenmelidir.”* (Dursun KARATAŞ)

Evet, “Biz ne diyoruz?” sorusuna verilecek cevap açıktır. Devrimci hareketin, her alandan tüm kadroları, kendilerini **kitlelerin gerçek temsilcisi** olarak görmelidir. İktidar iddiasıyla, alternatif olma bilinci ile halkın her kesimine gitmeyi onların tepkilerini örgütlemeyi, sorunları etrafında hareket geçirmeyi, öncelikli görev saymalıdır.

Halkın düzene karşı koyduğu her tepki, mücadelenin gelişme zemini. Bu bilinçle, var olan tüm halk hareketlerini yönlendirme, ona öncülük etme misyonu, devrimci hareketin kadrolarının omuzlarındadır. Yine devrimci hareketin önderinin vurgusuyla söylersek, *“...kitle hareketinin önüne geçmede, cüretli ve atılgan olmayı P-C’nin bir özelliği olarak kabul edip asla yeterli örgütlenmemiz ve olanağımız yok diye yapılması gerekenleri erteleme veya vazgeçme yolunu seçemeyiz.”*

Sorun, doğru politikaların benimsenmesi ve bunları hayata geçirecek kararlılığa ve inanca sahip olmaktır. Bu olduğunda ge-

rektiğinde bir tek savaşımız bile büyük gelişmelere yol açabilmecek sonuçlar yaratabilir.” (Dursun KARATAŞ)

Devrimci Hareket, Halkın Sorunlarına Sahip Çıkarak Gelişmiştir!

Bu topraklarda, devrimci hareketin kökleri çok derinlerdedir. Stratejik çizginin ve doğru mücadele tarzının belirlendiği günden bugüne, 43 yıldır, kendine olan güveniyle halkın yaşadığı sorunlarda hep yanında olarak adım adım, parça parça güven, sempati, destek biriktirmiş ve halkla kopmaz bağlar kurmuştur. Demokratik talepleri sahiplenerek, halkı sorunları etrafında harekete geçirip örgütleyerek, halkta haklarına sahip çıkma bilinci geliştirmiş, halkın öncüsü olmuştur.

Devrimci hareket, kuruluşundan itibaren kitlelerle iç içedir, her sorununda onların yanındadır.

Örneğin, henüz THKP-C kurulmadan, 1970 yılında Ege’de tütün piyasasının açılışından önce Mahirler tütün üreticilerinin eylemleri için çalışmalar yaparlar. 1969-70 yıllarında Karadeniz’de tütün, çay, fındık mitinglerinde, sendikalaşma, dernekleşme ve kooperatif faaliyetlerinde Mahirler üreticilerle hep iç içedir. Bu dönemdeki çabalar, THKP-C’yi yaratacak olan kadroların o bölge halkı içinden çıkarılmasını sağlamıştır.

“Mahirlerin o dönem içinde bulunduğu faaliyetler şöyledir: 1 Haziran 1970’de Fatsa’da, 2 Haziran’da Bulancak ve Görele’de, 3 Haziran’da Ünye’de, 3 Haziran’da Perşembe’de, 5 Haziran’da Vakfıkebir’de fındık üreticilerinin mitingi gerçekleştirilir. 1 Temmuz’da Çarşamba’da, 8 Temmuz’da Ordu’da fındık mitingi yapılır. 1970 yazında Güney Anadolu köylerinde ve kasabalarında üretici mitinglerine katılırlar. 12 Eylül’de Anamur’da düzenlenen üretici mitingine katılırlar.” (MAHİR, Turan FEV-ZİOĞLU)

Kitlelere söyleyecek sözü, onlara sunacak alternatifi, sorunlarına bulacak çözümü olanlar kitleleri kucaklayabilir. Devrimci hareket, hiçbir şartta baş eğmeyerek, teslim olmayarak, doğru politika ve taktiklerle her kuşatmayı yarıp halkla bağlarını koruyup geliştirerek bunların hepsine sahip olduğunu göstermiştir.

THKP-C’yi oluşturan kadrolar, o dönem, işçi sınıfı içinde de aktif olarak yer almışlardır. İşçi alanındaki kadrolardan Necmettin GİRİTLİOĞLU 22 Ağustos 1970’de, grev örgütlenmesi esnasında, Aliağa’da, patronun adamlarınca katledilmiştir. 15-16 Haziran işçi direnişinin yaratılmasında, yine Dev-Genç’lilerin yoğun emeği vardır.

Devrimci Sol’un kuruluş döneminde de, devrimci hareketin kitle çalışmasına yön veren, halkın yaşadığı sorunlardır. O dönem, mahallelerden fabrikalara, okullara, sokaklara kadar halkın temel sorunlarından biri faşist terördü. Okullar, yoksul mahalleler faşist terörün tehdidi altındaydı. Faşist terör, öğrenci gençliğin eğitim hakkını, çalışanların çalışma hakkını tehdit ediyordu. Halkın can güvenliği yoktu.

Bu dönemde devrimci hareket, bir taraftan, faşist teröre karşı, halkın can güvenliğini almak için, silahlı mücadeleyi aktif savunma temelinde yükseltirken, bir taraftan da, halkın barınma hakkına, öğrenci gençliğin öğrenim hakkına, emekçilerin çalışma hakkına sahip çıkmıştır. Gecekondularda faşist-mafyacı terörü, okullarda, fabrikalarda, iş yerlerinde faşist işgaller devrimci hareketin önderliğinde püskürtülmüştür.

Devrimci hareketin, özellikle halkın barınma hakkına sahip çıkma mücadelesi, kitlelerin sorunlarına sahip çıkma ve bu yolla kitleleri kazanma anlayışına çok çarpıcı ve öğretici bir örnektir.

Örneğin Nurtepe ÇAYAN mahallesi, bizzat devrimci hareketin önderlerinin de katıldığı bir sürecin sonunda sıfırdan kurulmuş, her ayrıntısıyla devrimciler tarafından inşaa edilmiştir.

Bunun yanında yoksul mahallelerde yol, su, kanalizasyon, köprü, elektrik, sağlık hizmetleri gibi alt yapıdan kaynaklanan sorunların çözümü için ev ev örgütlenmelere gidilmiş, geniş halk toplantılarıyla, seçilen temsilcilerle sorunlar tartışılmış, halkın kendi sorunlarını tespit ederek harekete geçmesi sağlanmıştır. Çoğu zaman Devrimci Sol kadroları halkla birlikte inşaatlarda, yol-kanalizasyon yapımında kazma sallamışlardır. Kooperatifler kurularak tüketim maddelerinin ucuza temin edilmesi sağlanmıştır.

Yine 1980’li yıllarda halk kitlelerinin yeniden ayağa kalkışında, önce 87 Nisan eylemlerinde, öğrenci gençliğin yaşadığı sorunlarda, sonra da 80’lerin sonlarındaki işçilerin Bahar Eylemleri’nde, 90’larda ard arda yaşanan işçi direnişlerinde, memurların sendika mücadelelerinde, gecekondu halkının her türlü sorununda tepkisini ortaya koyarken yanıbaşında, hareketin en önünde devrimci hareket vardır.

Devrimci hareketin tarihi, halkın sorunlarına sahip çıkarak, halktan beslenme, halka giderek daha sıkı bağlar kurma tarihidir. Bugün düzen güçlerinin anlam veremediği güç, kaynağını halkın vefasından almaktadır. Devrimci hareket, bir halk hareketidir. Verdiği emekle, halkla bütünleşmiş, halkın sorunlarına sahip çıkarak halkı örgütlemiş, kadrolaştırıp savaştırmıştır. Şimdi, bu güçle tarihin üzerinde, kopmaz bağlarla halka bağlı, halkla içiçedir.

Devrimci Hareket Kitle Hareketine Öncülük Edecek Tek Güçtür!

Devrimci hareket, doğru stratejik hattı, kitle mücadele çizgisi, demokratik mücadelede yarattığı militan tarz ve gelenekle, ta-

rihinden aldığı güçle ve ideolojik netliğiyle, iddia ve kararlılığıyla kitle hareketine öncülük edebilecek tek güçtür.

Bugünün Türkiye’inde, Türkiye halklarına, emekçi sınıflarına açık ve net olarak bir alternatif sunan, bağımsız politik hattıyla, söylem ve pratiğiyle güven veren, dostun da düşmanın da ilgisini üstünde toplayan, “yeni” yi temsil eden tek güç, devrimci harekettir.

Devrimci hareketin yarattığı bu değerler, kadrolarında, kurumlaşmalarında, faaliyetlerinde, etkinlik ve kampanyalarında açık olarak görülmektedir. On yılların emeği, ödenen bedeller, bugün daha büyük bir güce dönüşmektedir.

Kitlelere söyleyecek sözü, onlara sunacak alternatifini, sorunlarına bulacak çözümü olanlar kitleleri kucaklayabilir. Devrimci hareket, hiçbir şartta baş eğmeyerek, teslim olmayarak, doğru politika ve taktiklerle her kuşatmayı yarıp halkla bağlarını koruyup geliştirerek bunların hepsine sahip olduğunu göstermiştir. Şimdi, bir yeni eşiktir. Halkın her sorununa sahip çıkarak, en geniş kitle hareketini birleştirerek, halk hareketine öncülük ederek, bu eşik de aşılacaktır.

Halktan kopuk olanlar, halkın duygu, düşünce, talep, istek ve sorunlarını bilemezler. Halkın yaşamında olmayanlar halkı anlayamazlar. Devrimci hareketin halkı kazanacağına olan güveninin kaynağında, halkın içinde olması ve bunun sonucu olarak, kitlelerin içinde bulunduğu durumu doğru analiz etmesi vardır. Bu sayede somut durumun devrimci görev ve sorumlulukları, atılacak adımlar doğru tespit edilip, doğru politikalar hayata geçirilir. Sonrası kendine güvenle bedelleri göze alabilmektir. Bu konuda da devrimci hareketin hiçbir dönem tereddütü olmamıştır.

Düzene alternatif olmayan hiçbir örgütlenme kitleler için çekim merkezi olamaz. Düzenin ideolojik izini taşıyarak da düzene alternatif olunamaz. İdeolojik gücü, maddi güce dönüştürmekse kitleleşmekle mümkündür. Halkı kucaklayıp dönüştü-

rerek, devrimci ideoloji pratikte yaşam bulacaktır. Bu iddianın tek sahibi bugün devrimci harekettir.

Statüleri sarsarak yeni direniş gelenekleri yaratma iddiası taşıyor, gelişmeler karşısında asla geri düşmeyen, gelişmelerin ardından sürüklenmeyen, sürece ve gündeme her dönem yön veren, halkla dinamik ilişkisini koruyarak, halkın dinamizmini genç kadro ve savaşçılarla sınıf savaşının içine çeken, halktan öğrenen, halkı eğiten, her türlü olmazı ve olanaksızlığı reddederek pratiği yükselten, mücadeleyi hep ileri taşıyan, yaygınlaştıran, bunun için hayatı örgütleyen, yeni iddialı adımlarla, hedeflerle, projelerle, dostu da düşmanı da şaşırtan sadece ve sadece devrimci harekettir.

Devrimci hareketin kitleleri örgütleyip yönlendirme gücü fazlasıyla vardır. Mesele yaşamın içinde, halkın güvenine karşılık vererek, onların gündemine yetişebilmek ve tepkileri örgütlemektir.

Kitlelerin Tepki ve Özlemlerini Devrimi Yönlendirmenin Yolu Demokratik Mücadeleden Geçer!

Demokratik mücadele, genel anlamda, çıkarları devrimde olan sınıf ve tabakaların hak ve talepleri etrafında harekete geçirilmesi faaliyetidir. Tek başına bir çalışma tarzı değildir. İdeolojik tercihlerle, hedeflerle, buna bağlı olarak kitlelerden ne beklendiğiyle, son olarak da devrim ve örgüt anlayışıyla doğrudan ilgilidir.

Demokratik mücadele içerisinde kitlelerin eğitilip bilinçlendirilmesi ve bu sayede devrim mücadelesinde yer almasının sağlanması esas amaçtır. Ancak, devrim iddiası olmayan örgütlerin, hareketlerin, reformist partilerin ve bunlar gibi pek çok kesim ve örgütlenmenin, kitlelerle belli düzeyde de olsa ilişki halinde olduğu düşünülürse, bu konuda da tercihlere bağlı fark-

Demokratik mücadelede devrimci tarz kitlelerin talep ve özlemlerini devrime yönlendirmenin tek yoludur. Devrimci hareket, yürüttüğü demokratik mücadele ile kitleleri sorun ve talepleri etrafında örgütlerken kitlelerle buluşmuş ve kaynaşmış olur. Doğru devrimci politikanın aksi bir sonuç yaratması mümkün değildir. Doğru çizgiyi benimseyen kitleler zamanla sınıf gerçekliğini kavrarlar. Düzenin gerçek yüzünü, hakları için harekete geçip bedel ödedikçe ve kazanım elde ettikçe görürler.

lı farklı anlayış ve pratiklerin sergilendiği açıktır.

Bu anlayışların ortaya koyduğu pratik ortadadır. Adeta kazanım elde etmek, zafer kazanmak kitlelere unutturulmak istenmektedir. İşçi direnişlerinde, gecekondu halkının yıkımlara karşı direnişinde düzenin hukuki sınırlarını dahi aşamayan, direnen halkı ilk fırsatta yüzüstü bırakan anlayışlarla son süreçte sıkça karşılaşılmıştır. Düzenle karşı karşıya gelmeyi göze alamayan, hiçbir dayatmaya karşı gelemeyen, polis barikatları önünde icazetle eylemler örgütleyen anlayışlar, demokratik mücadele verdiğini iddia edemezler.

Demokratik mücadelede de Marksist-Leninist bakış, doğru tek bakıştır. Doğru stratejik hedefe uygun; ülke, halk ve düşman gerçekliği üzerinde gelişen demokratik mücadele anlayışı, kitlelerin tepki ve özlemlerini devrime yönlendirmenin yoludur.

Demokratik mücadelede devrimci tarz ile uzlaşmacı tarz, mücadeleyi ele alışı birbirinden ayrılır. Devrim hedefi olmayan uzlaşmacı tarz, icazet sınırlarında yasallığı temel alırken, devrimci tarz, sınıf savaşında ezilenlerin güç ve örgütlenmesini büyütecek

her yolu, meşruluk temelinde ele alır. Düzenin hiçbir dayatmasını kabul etmez, düzen sınırlarına hapsolmaz.

Faşizm şartlarında demokratik mücadele, devrimci mücadelenin bir parçasıdır ve her an, her yerde iktidar hedefiyle ele alınırsa sonuç yaratır. Çünkü demokratik mücadelenin ikili bir hedefi ve sonucu vardır. **Birincisi**, kitlelerin sınıf savaşına uygun olarak eğitilip dönüştürülmesi; ilk etapta kendi sorunlarına sahip çıkarak giderek politikleşmesi ve sonrasında genel halk ve ülke sorunlarına sahip çıkarak iktidar mücadelesinin parçası olmasıdır. **İkincisi ise**, demokratik mücadele ile varolan gelişmelere müdahale ederek, tepkileri örgütlemek, halk muhalefeti yükseltip birleştirmek ve böylece düzen güçlerini politika yaptığı zemine önce manevra yapamaz hale getirmek, devamında krizlerini derinleştirerek iyice yönetemez hale getirmektir.

Şimdi, bu pencereden bakıldığında, polis dur dediği yerde duran, slogan atma dediği yerde susan, pankartını-flamasını düzenin icazetine göre açıp kapatan, eylem-miting-yürüyüş alanına ve güzergahına, zamanına düzenin icazetiyle karar veren anlayışın düzeni sıkıştırılamayacağı çok açık görülecektir. Ya da bu anlayışların ilişkide olduğu kitlelerin ideolojik ve politik olarak düzen sınırlarını aşamayacağı, düzene uygun bir kafa yapısıyla, düzen muhalefeti sınırlarında kalacağı açıktır.

Devrimci bir halk muhalefeti böyle yaratılmaz. Bu şekilde ancak, gelişmelere seyirci kalınıp varolan örgütlenmeler görüntüden ibaret kalır. Hasbelkader yapılan belli direnişler ise uzlaşarak, kazanımsız bitirileceğinden, düzene nefes aldırarak, kitlelerin güvensizliğini büyüyen bir işlev görür. Bu nedenle uzlaşmacı çizgi giderek demokratik mücadelede “**protestoculuk**” anlayışına kadar gerilemiştir.

Demokratik mücadelede devrimci tarz kitlelerin talep ve özlennlerini devrime yönlendirmenin tek yoludur. Devrimci hareket, yürüttüğü demokratik mücadele ile kitlele-

ri sorun ve talepleri etrafında örgütlerken kitlelerle buluşmuş ve kaynaşmış olur. Doğru devrimci politikanın, aksi bir sonuç yaratması mümkün değildir. Doğru çizgiyi benimseyen kitleler zamanla sınıf gerçekliğini kavrarlar. Düzenin gerçek yüzünü, hakları için harekete geçip bedel ödedikçe ve kazanım elde ettikçe görürler. Örgütlülüğün, dayanışmanın, demokrasinin, hak mücadelesinin, ezen ezilen, sömüren-sömürülen gerçeğinin ne olduğu demokratik mücadele içinde kavranır.

Devrimci hareketin doğru politik-ideolojik hatıyla demokratik mücadeleyi ele alışıyla, savaş gerçekliğine uygun kitle eğitimi ve kadrolaştırma faaliyetini demokratik mücadele içinde gerçekleştirerek yarattığı direnişlerle, öncülük ettiği kitle hareketiyle gündeme yön vererek politik etki gücünü arttırır.

Demokratik Mücadelede “Cephe Geleneği”

Devrimci hareket, demokratik mücadele anlayışıyla pek çok zafere imza atmış halde umut olmuştur. Çalışma tarzıyla, kararlılığıyla, halka ve kendine güveniyle yaratılan örnekler bir geleneğe dönüşmüş, devrimci hareketin kitleler nezdinde saygınlığını, güvenilirliğini arttırmıştır.

Sadece son yıllarda gerçekleştirdiğimiz direnişler ve kazandığımız zaferler bile belli halk kesimlerinin düzen karşısında alternatif bir gücü görmesini sağlamış; mücadele etme, hak ve özgürlükleri kazanma kararlılığını büyüttülmüştür.

Devrimci İşçi Hareketi önderliğinde gelişen ve zafere ulaşan işçi direnişleri, Paşabahçe Devlet Hastanesi önünde işine geri dönme mücadelesi veren **Türkan AL-BAYRAK**’ın tek kişilik direnişi, doğru mücadele hatıyla statükoları sarsmış **direnenlerin er ya da geç kazanacağını göstermiştir**. Toplu mezarların açılması ve kardeşinin mezar hakkı için **Hüsnü YILDIZ**’ın ortaya koyduğu direniş, hasta tutsak

Güler ZERE'nin özgürlüğü için ortaya konan ve tüm dünyada desteklenen direniş süreci sadece son yıllarda gerçekleştirilen pratiklerdir.

Bunların yanında devrimci hareket, halkın tepkilerinin örgütlenmesinde, talep ve özlere sahip çıkılmasında sürecin ihtiyacı olan eylemleri, faaliyetleri örgütlemiş, gerekli örgütlülükleri yaratmıştır.

Son olarak ortaya konan yıkımlara karşı mücadele kampanyası öğretici ve örnektir. Yıkımların başlaması beklenmeden harekete geçilmiş, sokak sokak, ev ev örgütlenmelere gidilerek halkın kendi sorunlarına sahip çıkması sağlanmıştır. Belediyeler önünde yürüyüşler, eylemler yapılmış, sayısız halk toplantısı, panel örgütlenmiş, komiteler örgütlenmeye çalışılmıştır.

Bunların yanında örgütlü olunan her mahallede halkın park, cemevi, şehiriçi otobüs hattı, çöp, temizlik, üst geçit taleplerinden, baz istasyonlarına karşı mücadelesinde sayısız faaliyet ve eylem örgütlenmiş, kazanımlar elde edilmiştir.

Yozlaştırmaya karşı mücadelede halkın geleceğine sahip çıkan, halkla birlikte, bedel ödemekten kaçınmadan mücadeleyi örgütleyen yine devrimci harekettir. Özellikle bu mücadele içinde attığı pratik adımlarla, kitlesel-devrimci şiddet eylemleriyle sonuç almıştır.

Sağlıklı-temiz çevre mücadelesinde de doğru mücadele çizgisi devrimci hareket tarafından hayata geçirilmiştir. Ergene Nehri'nin temizlenmesi mücadelesinde, Trakya Halk Komitesi, "ERGENE TRAKYADIR. EMPERYALİZMİN ÇÖPLÜĞÜ OLMA-YACAK" diyerek, Ergene Nehri'nin kirliliğinden etkilenen pek çok köyü dolaşmış, kapı kapı imza toplamış, paneller etkinlikler örgütlemiş, belgeseller hazırlayıp gösterimlerini yapmıştır. Adım adım Ankara yürüyüşü örgütlenerek imzalar meclise iletilmiştir.

Örnekler çoğaltılabilir. Önemli olan, demokratik mücadelede "cephe geleneği"ni kavrayarak halkın çok çeşitli gündemlerine

müdahale ederek tepkilerini örgütlenmektir.

Bu çizgide politik cüret ve iddia vardır. Protestoculuğu reddeden, halkı örgütleyip bilinçlendirmeyi, sınıf savaşına çekmeyi amaçlayan bir anlayıştır. Sorunun çözümünü düzende değil devrimde aramayı öğretir. Bunun yanında her zaman sonuç almayı hedefler. Bunun için halkın her kesimini, aydın-sanatçılara, gazetecilere kadar herkesi harekete geçirmeyi, genel bir gündem yaratmayı hedefler. Zorluklar karşısında yılmamaktır. Tek başına kalmayı, direniş yıllarca sürdürmeyi göze alarak mutlaka sonuca ulaşmaktır. Halka ve kendine güven, meşruluğuna inanç vardır.

Devrimci hareket, yarattığı demokratik mücadele geleneğiyle bir sempati ve güven yaratmıştır. Ancak bu yeterli değildir. Devrimci bir halk hareketi yaratmak için, bir taraftan demokratik mücadelede devrimci tarzın yaygınlaşması için ideolojik mücadele yürütülürken, bir taraftan da yeni örnekler yaratma, varolan dirençleri, devrimci hareketin insiyatifiyle geliştirip birleştirme ve böylece, zafere taşımak görevimizdir.

Çelişkilerin En Derin Olduğu Yer Halkı Harekete Geçirmeye En Uygun Yerdir!

Bugün ülkemizde faşizmin hiçbir halk muhalefetine tahammülü yoktur. Halkın, emekçi sınıfların düzene karşı her direniş, her tepkisi istisnasız, faşizmin baskı ve şiddetine maruz kalmaktadır. Ancak tüm bunlara rağmen halk kitleleri düzene karşı tepkisini ortaya koymaktan, direnişler örgütlemekten, çok çeşitli sorun ve gündemlerini bir şekilde düzene dayatmaktan geri durmuyor.

İşçi sınıfı ve emekçi sınıflardan, köylülere, kır emekçilerine, esnaflardan geçekundu halkına, kamu emekçilerine... daha pek çok kesim iktidarın sömürü ve baskı yasalarına boyun eğmiyor, susmuyor.

Devrim iddiası olmayan, halka inançsızlaşmış kesimler için bu tablo hiçbir şey

ifade etmezken, ancak doğru mücadele hattını hayata uygulayan, iktidar iddiası olan bir hareket, halkın içinde bulunduğu dinamik durumdan devrimci bir kitle hareketi yaratabilir.

Devrimci hareket ve kadrolar için halkın ortaya koyduğu tepkiler “nereden başlayacağız?” sorusuna yalın bir yanıttır. Devrimci hareketin kadroları, halkın, tepkisini ortaya koyduğu her yerde olmalıdır. Varsa harekete geçen kesimler, onları, doğru çizgiye yönlendirebilmeli, harekete öncülük edebilmelidir. Yoksa da, çelişkileri derinleştirerek hareketi, tepkiyi örgütlemelidir.

Bugün, yoksul halkın yaşadığı gecekondular mahalleleri, öncelikle büyük kentlerde çelişkilerin en çok yoğunlaştığı, halk kitlelerinin en fazla sorunla boğuştuğu yerlerdir. Gecekondular, kentleşmedeki çarpık yapıyla, en yoksul kesimlere ev sahipliği yapmasıyla, çelişkilerin en yoğun ve somut olarak ortaya çıktığı yerlerdir. Bunun yanında, işçilerin, memurların, öğrencilerin işsizlerin vb. birlikte yaşadığı, halkın her kesiminin yaşadığı yerler olması itibarıyla, kentlerdeki devrimci çalışmanın odağındadır.

Gecekondular halkı, bugün halk muhalefetinin en dinamik kesimidir. Sayısız çeşitlilikte sorunu için direnmekte, tepkisini örgütlemektedir. Hala yol, su, elektrik sorunu için eylem yapıp yol kesmekte, belediyelere yürüyüşler örgütlemektedir. En bakımsız şehiriçi ulaşım araçları en yoksul gecekondular mahallelerine verilmekte, en bakımsız okullar, en bakımsız ve imkandan yoksun hastaneler, sağlık ocakları, gecekondular mahallelerine veya onlara yakın yerlere düşmektedir. Çocukların eğitim, sağlık hakkı için, güvenli-rahat ulaşım hakkı için, üst geçit, trafik ışığı, park-pazar alanı için eylemler-direnişler örgütlerken, polisle çatışırken görüyoruz gecekondular halkını...

Gecekondular, taşıdığı devrimci potansiyel nedeniyle düzenin yozlaştırma saldırısına en yoğun hedef olan yerlerdir. Uyuşturucu, fuhuş bizzat polis eli ve teşvikiyle örgütlenmekte, hırsızlığa yine polis tarafından

göz yumulmaktadır. Polis törörüne de en çok maruz kalan kesim gecekondular halkıdır. Polis sokak ortasında kimlik sorup halkı aşağılayabilmekte, istediği zaman gözaltına alabilmekte, işkence yaparak, sokak ortasında vurarak katledebilmektedir.

Bunların yanında, bugün gecekondular halkı barınma hakkının gasp edilmesi tehdidiyle karşı karşıyadır. İktidar, Türkiye genelinde 9 milyon evin yıkılacağını ilan etmiştir. Bunların büyük çoğunluğu yoksul halkın evidir. İşte bu sorunların karşısında halk tepkisiz kalmıyor. Her gün başka başka sorunları için biraraya geliyor, örgütleniyor, eylem yapıyor. Diğer taraftan da geniş kesimler neyi nasıl yapacağını henüz bilmediği için düzene öfkesini biriktiriyor.

Bu çelişkiler ancak devrimci hareket öncülüğünde düzeni zorlayan bir güce dönüşebilir. Devrimci hareketin gecekondular mahallerinde çalışma yürüten kadroları hiçbir sorunu ve tepkiyi ayırmadan onlara yetiştirmeyi, doğru mücadele çizgisine çekerek iktidar mücadelesinin parçası yapmayı önüne hedef olarak koymalıdır.

Bir diğer **çelişkilerin derinleştiği** kesim işçi **sınıfıdır**. İşçi sınıfının büyük çoğunluğu gecekondularda yaşaması itibarıyla zaten yaşadığı yerden kaynaklı büyük sorunlarla karşı karşıyadır. Bunun yanında çalışma alanından kaynaklı iş güvencesi, sosyal güvence, iş sağlığı, ücretlerini zamanında ve eksiksiz alamama, çalışma saatleri, örgütlenme hakkının gaspı gibi pek çok sorunla karşı karşıyadır.

Emperyalizmin direktifleri doğrultusunda, oligarşi çıkardığı son yasalarla ve yaptığı düzenlemelerle işçi sınıfının pek çok hakkını gasp etmiştir. Sırada bekleyen yeni düzenlemelerle yeni hak gaspları da yoldadır. Bugün işçi sınıfı için güvenceli çalışma istisna haline gelmiştir. Sendikalaşma oranı düşmüş, var olan örgütlülükler de düzenlemelerle tasfiye edilmiştir. Taşeron sistemi yaygınlaştırılmış, 4-C gibi statülerle köleleştirilme halka dayatılarak kabul ettiril-

miştir. Bölgesel asgari ücret, işçi kiralama büroları gibi uygulamaların alt yapısı hazırlanmış, uygulama sırası beklemektedir. Yine işsizlik fonundan sonra kıdem tazminatı da sermayeye peşkeş çekilmek için sırada beklemektedir.

Tüm bu saldırılara işçi sınıfı yanıtsız kalmıyor. İşten atılan işçiler çalışma haklarının gasp edilmesini kabul etmiyor, direnişe geçiyor. Maaşları ödenmeyen, iş güvenliği şartları sağlanmayan işçiler makine başına geçmiyor, madene inmiyor. Yürüyüşlerle, işgallerle, basın açıklamalarıyla, çadır direnişleriyle, grevle, iş yavaşlatma eylemiyle, açlık grevleriyle, mitinglerle, dayanışma konserleriyle, yol keserek, çatışarak... işçi sınıfı direniyor, teslim olmuyor. Kazanımına sonuçlanan her işçi direnişi örnek olarak yeni direnişlerin fitilini ateşliyor.

İşçiler, direnen ve zafer kazanan sınıf kardeşlerini gördükçe çaresiz olmadıklarını anlıyor, özellikle sendikasız, örgütsüz işçiler çok daha büyük hak gasplarıyla karşı karşıya olduğu için direnişlerde öne çıkıyor. İşçi sınıfı da çok çeşitli saldırı ve hak gasplarına çok çeşitli tepki ve direnişleri ile karşılık veriyor. Bu direnişlerin de sonuç alabilmesi devrimci hareketin önderliğinde **Devrimci İşçi Hareketi çizgisinin yaygınlık kazanmasına bağlıdır**. Devrimci hareketin işçi alanındaki kadrolarına düşen görev nerede bir işçi direnişi varsa orada olabilmektir. Bunun yanında, sömürünün yoğunlaştığı yerlerde örgütlenmek, yeni yeni direnişler örgütlemek, sendikalaşma, dernekleşme faaliyetini yürütmek, direnişleri birleştirip büyütmek, devrimci işçilerin, işçi alanındaki kadroların görevidir.

Emperyalizmin yoğun yağma ve sömürü politikaları, köylüleri, küçük kır üreticilerini ve çiftçileri de direnen bir kesim haline getirmiştir. Her gün, bir yerde, bir şekilde direniş örgütleniyor. Hidroelektrik santrallerine, termiksantrallere, taş ocaklarına, maden arama faaliyetlerine karşı çıkıyor köylüler. Topraklarına, ormanlarına sa-

Güven gerçek bilgidir, doğru politika ve taktiklerden kaynağını alır. Bu güven onlarda vardır. Emek ve sabırla, yoğun ve sürekli bir çabayla var olan güven direnen kesimlerde karşılık bulması olanaksızdır. İktidarın yönetememe krizini derinleştirecek olan çok çeşitli halk muhalefeti devrimcileştirmektir.

hip çıkıyor. Ürettiği ürünü para etmediğinden yol kesiyor, ürünü yakıyor, döküyor. Süt üreticileri süt fiyatlarının düşürülmesini, hayvan üreticileri giderlerini karşılamayı protesto ediyor, direniş örgütüyor. Mazot fiyatlarının artmasını, elektiriğin, suyun fahiş fiyattan verilmesini, tohumlarının tekellerin denetimine girmesini, gübre fiyatlarının, yem fiyatlarının yükseltilmesini, 2-B düzenlemesiyle, “3. Köprü”, “yeni havaalanı”, “2 yeni şehir”, “otoyol” vb. gibi projelerle toprakların yağmalanmasına karşı direniyor.

Tekellerin sularına el koymasını, kendi sularını kendilerine parayla satmasını kabul etmiyorlar. Topraklarının, sularının kirlenmesine karşı direniyor, baş eğmiyorlar.

Her gün yeni bir direnişle yeni bir eylemle karşılaşıyoruz. Halkın bu çok çeşitli konulardaki direnişleri, halk muhalefeti-nin, kırların en ücra noktalarına köylere kadar uzanan dinamizmini gösteriyor.

Hemen her yeni-sömürge ülkede ve elbette ülkemizde de gençlik, toplumsal muhalefetin en dinamik kesimidir. Gençlik, sömürü ve zulüm düzeninin her dönem özel hedefidir. Düzen, geleceği için kendine uygun bir gençlik yaratmaya çalışırken, gençlik de dinamik yapısı haksızlığa, adaletsizliğe, geleceksizleştirmeye karşı duruşuyla her dönem kendi yapısına uygun davranarak, sayısız direniş örgütlemektedir.

Bugün ilköğretimden yüksek öğrenime, öğrenci gençlik, çok geniş bir kesimdir.

Çok çeşitli sorunları vardır. Eğitimde fırsat eşitsizliği anadilde eğitim, paralı eğitim, anti-demokratik, anti-bilimsel eğitim, baskı, yozlaştırma, işsizlikten doğan gelecek kaygısı ve bunun gibi pek çok sorun gençliği halkın en dinamik kesimi haline getirmektedir.

Gençlik bu saldırılara boyun eğmiyor. Eylemler, direnişler, boykotlarla, yürüyüşlerle, oturma eylemleriyle, çadır eylemleriyle, açlık grevleriyle, Ankara yürüyüşleriyle direniyor. Okuldan atmalara, soruşturmalara, pahalı kantin ve yemekhane fiyatlarına, sınav sistemine, 4+4+4 sistemine, okulların gasp edilerek satılmasına, imam hatip haline getirilmelerine, yeni yüksek öğrenim yönetmeliği ile üniversitelerin, sermayenin daha fazla hizmetine sokulmasına, öğrencilerin tutuklanmasına direniyor, hiçbir baskıyı, hak gaspını kabul etmiyor. Düzenin sınav sistemi liseli eylemlerinin en büyük hedefi oluyor. Milyonlarca öğrenci örgütlediği eylemlerle, direnişlerle mevcut sisteme tepkisini ortaya koyuyor. Gençliğin mücadeleden bulacağı doğru hat, devrimci hareketin önderliğinde, Dev-Genç'in mücadele çizgisidir. Gençliğin her sorunu parasız eğitim mücadelesinde olduğu gibi tüm gençliğin mücadelesi haline getirilmeyi, geniş kitlelere mal edilmeyi beklemektedir. Gençliğin çok çeşitli gündemlerine müdahale ederek tepkisini örgütleyecek, devrimci kitle hareketinde birleştirecek olan Dev-Genç'lilerdir.

Bunların dışında, daha pekçok kesim eylem ve tepkileriyle düzene teslim olmadıklarını gösteriyor. Halkın her kesimi baskı-sömürü politikaları karşısında kaynayan bir kazan gibidir. Bu tabloda Marksist-Leninistler dağınık gücü toparlayıp birleştirebilme hedefini görmelidir. Direnişlerin, tepkilerin çokluğu ve çeşitliliği bir büyük gücü gösteriyor. Bu gücü ancak, gelişmeleri Marksist-Leninist bakışla, tahlil edebilenler görebilir. Bunun yanında çeşitli ve çok olsa da dağınık ve iktidar hedefinden yoksun hareket ve tepkilerin sonuç alamayacağını, dev-

rimci bir sonuç yaratamayacağını görmek de Marksist-Leninistlere özgüdür.

Görmek, gereğini yapmayı gerektirir. Çok çeşitli gündemlere müdahale ederek, birleştirmek ve devrimci bir halk hareketi yaratmak devrimci hareketin önündeki gerçekleşmeyi bekleyen hedeftir. Devrimci hareketin kadroları bulundukları alanda halka giderken bu hedefi gözden kaçırmamalıdır.

Güven gerçek bilgidir, doğru politika ve taktiklerden kaynağını alır. Bu güven onlarda vardır. Emek ve sabırla, yoğun ve sürekli bir çabayla var olan güvenin direnen kesimler de karşılık bulmaması olanaksızdır. İktidarın yönetememe krizini derinleştirecek olan çok çeşitli halk muhalefeti devrimcileştirmektedir. Bu başarılmalıdır.

Güç Eylemde Somutlanır! Daha Çok ve Daha Kitlesele Eylemler Örgütlenmelidir!

Kitle hareketi, halk kitlelerinin düzenle çelişkilerinin, var olan tepkilerinin talep ve isteklerinin eyleme dönüşmüş ve bu eylemlerin bir hedefe, iktidara yönelmesidir. Kitle hareketinin gücü, eylemlerin, talep ve isteklerin çeşitliliğine, halk kitlelerinin bu eylemlere katılımına, eylemlerin sayısına ve iktidarı yönetemez hale getirmesine bağlıdır. Marksist-Leninistlerin görevi daha fazla ve daha kitlesele eylemler örgütleyerek halkın tepkisini açığa çıkarmaktır.

Eylem, sınıf savaşında ezilenlerin en önemli silahlarından biridir. Düşmanla süren savaşın bir parçası ve bir alanıdır. Ezilenlerin iktidar özlemi, yaptığı eylemde somutlanır. Her eylemle bir talep dile getirilmiş, bir hedef gösterilmiş olur. Eylem, daha geniş kesimlere seslenmektir. Halka bilinç taşımaktır. Mücadeleyi büyütmek, düşmanı geriletmektir.

Eylem, düzenin halka dayattığı gündemi dağıtarak, halkın gündemini, özlem ve taleplerini, öfkelerini, iradesini düzene dayatır. Halkın yarattığı her direniş burjuvazinin gün-

demoyle boğulmak istenen halka adeta bir sokuk borusu açar. Örneğin daha birkaç yıl önce Ankara'da süren Tekel direnişini hatırlayalım. Aylarca süren direniş tüm halka nasıl umut olmuş, gündemin birinci maddesi olmayı sürdürerek tüm halka, direnilebileceğini göstermiştir. Yine daha eskilerden bir örnekle, Zonguldak Büyük Madenci Yürüyüşü ve 3 Ocak Genel Grevi, yarattığı büyük güçle hala daha anılan, bugünlere ışık tutan, örnek olan bir direniştir. Egemenler her zaman kendi gündemleri içinde halkın tepkilerinin yok olup gitmesini isterler. Direnişler, örgütlenen eylemler buna izin vermez. Geniş kitleleri politikleştirerek ortak sorunları etrafında birleştiren direnişler halk nezdinde düzen güçlerinin kavgasında taraf haline getirip, onu devrimcileştirir, eğitir.

Yarattığı ortak ruh haliyle, coşkuyla bir eylemden daha hızlı hiçbir şey geniş kitleleri eğitemez. Lenin'in deyişiyse, *"kitlelerin gerçek eğitimi hiçbir zaman, bizzat kitlelerin bağımsız politik ve özellikle de devrimci mücadelesinden ayrı ve onun dışında gerçekleşemez"* (Seçme Eserler-3 Syf: 17)

Çünkü kitleler eylemleriyle kazanabileceğini, haklarını elde edebileceğini görür. Gücünün farkına varır. Küçük kazanımları düzene iradelerini dayatarak elde edebileceğini gören kitleler, iktidar mücadelesine de bu kazanımlardan aldığı güç ve cesaretle destek sunar. Lenin'in ifadesiyle, *"Sömürülenlerin geniş kitleleri eğer gün be gün çok çeşitli branşlardan işçilerin, kapitalistlerden kendi durumlarının doğrudan, derhal iyileştirilmesini zorla kopardıklarının örneklerini görmemiş olsalardı, bu kitleler devrimci hareketin içine asla çekilemezlerdi. Bu mücadeleyle Rus halkının tüm kitlesine yeni bir ruh geldi. Ancak o zaman Rusya o uyşuk, ataerkil, sofu, itaatkar, kulköle eski insandan kurtuldu; ancak o zaman Rus halkı, gerçekten demokratik, gerçekten devrimci bir eğitim aldı"* (a.g.e, Syf: 17)

İşte eylemin, eylem sonucu elde edilen kazanımın kitleleri dönüştürücü gücü bu kadar büyüktür. Kitlelerin kendine güveni

Eylemlere katılımı sağlamak doğrudan devrim iddiasıyla ilgilidir. Ancak devrim iddiası olan, iktidara alternatif olduğu bilinciyle savaşılan bir hareket eylemlere katılımı sağlayacak emek, sabır ve fedakarlığı gösterebilir. Politik cüret olmadan kitleler inandırılmaz. Kitleler olmadan geniş katılımlı eylemler, mitingler, yürüyüşler, konserler örgütlenemez.

eylemlerle büyür, devrim inancı gelişir. Tüm bunların yanında eylem, kitlelerin ileri unsurlarının ön plana çıkarak kadrolaşmasını da sağlar. Eylemlerin, direnişlerin örgütlenişi, görev-sorumluluk dağılımı kadroları yetiştirir ve yetkinleştirir.

Eylemlere katılımı sağlamak doğrudan devrim iddiasıyla ilgilidir. Ancak devrim iddiası olan, iktidara alternatif olduğu bilinciyle savaşılan bir hareket eylemlere katılımı sağlayacak emek, sabır ve fedakarlığı gösterebilir. Politik cüret olmadan kitleler inandırılmaz. Kitleler olmadan geniş katılımlı eylemler, mitingler, yürüyüşler, konserler örgütlenemez.

Eylemler, kitle çalışmasıyla beraber örgütlenmeden eylemde kitlesellik yaratılamaz. En geniş kitleye çağrı yaparken dinamik ve ikna edici olmak gerekir. Çağrılar net, anlaşılır olmalıdır. Anlaşılır olmak demek, halkın, yapılan eylemin kendi eylemi, kendi talebi olduğuna inanması demektir. Elbette çağrılar yeterli değildir. Katılım fiilen de örgütlenmelidir. Halkın kendisi çağırıcı, eylemin örgütleyicisi haline getirilmelidir. Toplantılar, tabanda yapılan tartışmalar, eylemin anlaşılmasını ve çalışmanın sahiplenilmesini kolaylaştıracaktır.

Güçlenmek, kitleselleşmek demektir. Eylemler kitlesel olmadan etki gücü de kazanamaz. Kitlelerse bir anda kazanılmaz. Bir programın ve var olan iddiaya paralel bir hedefin olması gerekir. Devrimci hareketin ön-

derinin dediği gibi, "Günlük mücadelenin ayrıntıları içinde boğulmadan, olayların peşinde sürüklenmeden, programlanmış hedeflerimize varmak için bütün güçlerimizi seferber etmeli ve bu hedeflere varmak için ısrarı elden bırakmamalıyız. Programlı ve ısrarlı olmayanın cılız ve etkisiz protestolarından öteye bir şey üretmesi de mümkün değildir." (D.KARATAŞ)

“Marjinallik” Saldırısı Eylemde Kitlesellikle Alt edilir!

90'lı yıllarda, karşı-devrim rüzgarlarının esmesiyle, burjuvazi sola, devrimci mücadeleye karşı yoğun bir ideolojik saldırıya başladı. "Sol bitti" diyerek, solun, devrimcilerin halktan kopuk, marjinal oldukları yalanının genel kabul halini alması için çabalamaya başladı. Bu ideolojik saldırıyı hala sürdüren burjuvazinin temel dayanak noktası her zaman kitlesellikten uzak eylemler, etki gücü zayıf örgütlenmeler, iddiasız örgütler oldu.

Şüphesiz, sol iddiasını yitirmeden bu ideolojik saldırıların sonuç vermesi olanaksızdı. Ancak ne yazık ki karşı-devrim rüzgarlarından etkilenen solun birçok kesimi iddiasını ve karşı-devrimlerle beraber sosyalist devletlere olan dayanağı yitirdiğinden iyice güvensizleşti.

Bu durum beraberinde çalışma tarzında, eylem anlayışında, kitle çalışmasında iddiasızlığı getirdi. Kendine güven duymayan, devrim iddiası taşımayan hareketler "**bir avuç olduğu**" düşüncesini kabul etti. Eylemlerden sonuç alma, geniş kesimleri eylemlere katma, onları örgütlenme anlayışı tamamen unutuldu. Çalışma tarzı olarak 5-10 kişilik basın açıklamaları, mücadelenin temel biçimi oldu. Günü kurtarmak için "**medyatik**" eylemler keşfedildi. Abartıcılık gelişti. Devamında kitleleşme adına sivil toplumculuk, legal particilik keşfedildi.

Sonuç olarak hiçbir meseleyi ideolojik temelleriyle ele almayan sol, **eylemde icazet sınırlarına ve protestoculuğa, kitlesel-**

likte de en düşük seviyeye geriledi. Demokratik mücadele, sivil toplumculukla, medyatik eylemlerle, reklamcılıkla tasfiye edildi. Kitlelere gitmeyen, onları örgütlemeyen, dahası kitlelere güvenmeyen sol, halktan koptu. Eylemde, mücadele anlayışında, savaşıma kararlılığında yozlaşma ve çürüme başladı.

Devrimci hareket, bu anlayışa karşı ideolojik mücadelesini kesintisiz olarak sürdürürken, sürece yön veren politikalarla, kitleleri örgütlemeye yönelik pratik adımlarla her sürece öncülük etti. Örneğin devrimci hareket faaliyetlerini gecekondu mahallerinde yoğunlaştırmaya başladığında, solun pek çok kesimi bu adımı kavrıyamadı. Gecekondularda çalışma yürütülmesine "karşı çıkan" hareketler bir süre sonra, devrimci hareketin başarılarını görüp gecekonduardaki potansiyeli "keşfettiler"

Devrimci hareket, solun somut durumunu potansiyel ve gücü olarak kabul etmedi. "Marjinallik" saldırısını açıktan veya gizli, asla kabul etmedi. Beynini marjinalleştirmede. Statüleri kabul etmeyip hep kitlesele ileri, iddialı eylem biçimlerini hedefledi ve örgütledi. Militan tarzında ısrar etti. Düzene, solu yok sayamayacağını, militan ve kitlesele bir pratikle gösterdi. 1996 yılı 1 Mayıs'ında burjuvazinin kalemşörlerinden birinin bu konudaki şaşkınlığı hatırlardadır. "**İllegal bir örgütün 1 Mayıs alanının en kitlesele grubu olması**" onun açısından anlaşılmazdı.

Devrimci hareket bu iddia ve kavrayışla yeni ilklere imza atıyor. Son yıllarda Bakırköy pazar alanında "Bağımsız Türkiye" şiarıyla topladığı yüz binler daha büyük bir umudun ve inancın kaynağı olmuştur halk kitlelerinde. Kitlesellikle beraber, kitleler "ne kadar da kalabalık olduklarını" görmüşler, devrimin gerçekleştirebileceğine daha fazla inanmışlardır.

Burjuvazinin solu marjinalleştirme çabası yoğun operasyon ve saldırılarla sürerken, bir ideolojik saldırı olarak da "**marjinal**" gösterme çabası devam ediyor. Bunlara veri-

lecek en sağlam yanıt daha çok kitleselleşmek, kitlelere daha fazla gitmektir.

Karşı-devrim rüzgarlarından bugün eser kalmadı. O devirler kapandı. Her sorunun nihai çözümü devrimde ve sosyalizmdedir. Bu sürece öncülük edebilecek güç ise Marksist-Leninistlerdir. Gerçek, er ya da geç daha net görülecek, geniş kitlelerce anlaşılacaktır. Ağır ağır ama sağlam, net adımlarla devrimci ideoloji halk kitlelerini sarıyor, saracak. Bunu hızlandırmak, marjinalliği, marjinalleştirme-yi reddederek, kendine güven duyarak, düzen ideolojisinin sınırlarına ve engellerine takılmaksızın halka gidebilmek, tepkilerini örgütleyerek eylemlere katılımı sağlamaktır.

Kitle Hareketinde Süreklilik Sağlamak İçin Halkın Öz Örgütlenmeleri Yaratılmalıdır!

Halkın çok çeşitli kesimlerinin çok çeşitli sorunlarının çözümü için gösterdiği tepkiler, eğer örgütlü bir güç halini almazsa gelip geçecek, etkisizleşecektir. Devrimci kitle hareketi, nihai amaçta birleşmiş, programlı, hedefli, iradi bir hareket demektir. Bunun yolu da, harekete geçen her kesimin tepkisinin, halkın öz örgütlülüklerine dayanmasından geçer. Bunu başarmak kitle çalışmasını kendiliğinden bir programa bağlar. Öz örgütlülüğe dayanan hareketlerin eylemde kitlesellik gibi bir kaygısı olmaz. Halk kendi sorununu, kendi talebini, eylemini sahiplendiğinde büyük bir güç açığa çıkar.

Devrimci hareketin programındaki, halkın öz örgütlülüklerinin bir biçimi olan halk komiteleri ve halk meclisleri, bu süreçte, çok acil bir ihtiyaca cevap verecek önemli bir adımdır. **Halkın her türlü sorunu etrafında mahalle mahalle, sokak sokak komiteler kurulup, var olan memnuniyetsizlik eyleme; tepki, örgütlülüğe dönüştürülebilir. İş yerlerinde, okullarda, esnaflar arasında, kadınlar, yaşlılar, gençler arasında ya da tek tek sorunları, belli eylemleri merkezine koyan komiteler kurulmalı; süreç,**

Kitlelerin sürekli, sonuç alıcı hareketini sağlamanın, halkın düzene karşı tepkisini devrimci bir kanala akıtmanın, halkı devrimci hareketin saflarında birleştirerek, düzene karşı savaştırmanın, onları her düzeyde örgütlenmenin aracı halk komiteleridir.

iradi, programlı hal almalıdır.

Komiteler, halkın her kesimini mücadeleye katmanın yoludur. Halkı mücadelenin içinde eğitir. Halkın her sorununa çözüm üretmenin yolu halkın kendi yaratıcılığını, inisiyatifini ortaya çıkaracak halk komitelerini arttırmaktan geçer.

Halk komiteleri, taban örgütlenmeleri olarak halka kendi yaratıcılığını, inisiyatifini ortaya çıkaracak halk komitelerini arttırmaktan geçer. Halk komiteleri, taban örgütlenmeleri olarak halka söz, karar hakkı verdiğinden, halkın gücünü ortaya çıkarır. Edilgen değil, aktif bir kitle desteği yaratılmasını sağlar. **Kitlelerin sürekli, sonuç alıcı hareketini sağlamanın, halkın düzene karşı tepkisini devrimci bir kanala akıtmanın, halkı devrimci hareketin saflarında birleştirerek, düzene karşı savaştırmanın, onları her düzeyde örgütlenmenin aracı halk komiteleridir.**

Bugün Görev Daha Nettir, Başarmak Daha Kolaydır!

Sınıflar mücadelesi hiçbir zaman düz bir hat izlemez. Bununla beraber kitle hareketi de halkın çeşitli sorunlarına karşı gösterdiği tepkiler de her dönem aynı olmaz. İşlerle çıkışlarla devam eden süreç, sömürü düzeninin niteliğinden kaynaklı hiçbir zaman da son bulmaz.

Ülkemizin son on yılına baktığımızda halk kitlelerinin özellikle son yıllarda daha fazla sesini yükselttiğini, tepkisini daha çeşitli konularda ve çok çeşitli yollarla or-

taya koyduğunu görüyoruz. Yine buna paralel olarak da iktidarın hak arama eylemlerine yönelik saldırılarının pervasızlaşarak arttığını görüyoruz. Halkın her gün tepkisini daha fazla ortaya koyması içten içe biriken bir öfkenin yavaş yavaş ortaya çıkmasıdır. Bu ülkenin kaynağı mevcut iktidarın yoğunlaşan yağma-sömürü, baskı ve zulüm politikasıdır.

Son on yılda ekonomik ve siyasi anlamda halka yönelik saldırılar arttı. Bunun yanında halkın örgütlü güçleri, her gün daha fazla yok etme saldırılarıyla karşılaştı, karşılaşıyor. Mücadele etme, direnme, karşı koyma dinamikleri yok edilmeye çalışıldı. Onlarca emperyalist politika onaylandı, sayısız karar alındı, uygulandı. Kazanılmış haklar gasp edilirken yeni saldırılar da sırada bekliyor.

Tüm bunlara karşı tepkiler hala yeterli düzeyde değilse de ve saldırılar geri püskürtülmemişse de, yıllar içinde elbette toplumun genel yasaları işlemeye devam etti, içten içe düzene olan öfke büyüdü, derinleşti. Ve artık halk, saldırı politikaları karşısında eskisi kadar sessiz kalmamaya başladı. Saldırıların sonunun gelmeyeceğini anlayan halk, örgütlü veya örgütsüz, bireysel veya toplu halde hakkına sahip çıkıyor, tepkisini örgütlüyor.

Harekete geçmeyen halk kesimlerinin veya iktidarın yedeği gibi görünen kesimlerin de durgunluğu, düzenden memnun olmalarından ziyade henüz onları da kucaklayacak bir hareketin yayılmamış olmasındandır.

Sömürü ve zulüm iktidarının ayakta kalması artık daha zor. Yalan ve demogojilerle, demokratikleşme vaatleriyle, "büyük

devlet, büyük ekonomi, bölgesel güç" aldatmacalarıyla yönetme dönemi, sadakalarla kandırma ve oyalama dönemi sona eriyor.

İktidarın manevra alanı daraldıkça yönetememe krizi derinleşiyor. Yönetememe krizi derinleştikçe ise, daha da saldırganlaşıyor. Bu durum yaratılabilecek devrimci kitle hareketinin potansiyel gücünü gösteriyor. Bugün, halk kitlelerinin her zaman olduğundan daha fazla birleşmeye, örgütlemeye, direnmeye ihtiyacı vardır. Bunun zeminini her zamankinden daha güçlüdür. Halk kitlelerinin gerçek tek alternatifi devrim mücadelesidir. Zulüm ve sömürünün pervasızlığı, düzen muhalefetine kitleleri oyaltmasının önüne geçerken, devrimci alternatif her gün daha fazla devrimci harekete somutlanmakta, kitleler her gün bu durumu biraz daha net kavramaktadır.

Düzenin halk kitlelerine sunacağı hiçbir şey kalmamıştır. Her geçen gün açık olarak görülen bu gerçek devrimci alternatifi güçlenmesiyle geniş kitlelerce de somut görülen bir gerçek olacaktır. **Devrimci alternatifi güçlendirecek olan, devrimi halkın gözünde somutlayarak, onları sınıf savaşına çekecek olan devrimci hareketin kadrolarıdır.** Yaşamın zenginliği ve çeşitliliği içinde sayısız ayrıntıyı değerlendirerek, halkın yaşamına girip sorunlarını ortaya çıkararak tepkilerini örgütleyecek, kitlelerle devrimci hareketi kaynaştıracak olan kadrolardır. Başarabiliriz, başarmalıyız.

Devrim kitlelerin eseri olacaktır. Kitleleri kazanmalıyız. Devrimci bir kitle hareketi yaratmalıyız.

Haklıyız Kazanacağız!

KADRO VE DOĞRU İSTİHDAM

KADROLARIN ÖZELLİKLERİ

-Marksizmi Leninizmi kavramış, yaşamın her alanında bu ideolojiyi içselleştirmiş,

-Feda ruhuyla donanmış,

-Siyasi açıdan uzak görüşlü, ufku geniş,

-Yeteneklerini geliştirmiş, çalışmasına yansıtabilen ve bu yetenekleriyle sonuç alabilen,

-Sorun çözen, sorunların üzerine korkmadan yürüyen,

-Zorluklar, engeller ve güçlükler karşısında yılmayan,

-Halka vatana olan sonsuz sevgisi ve bağlılığıyla sosyalizm yolunda and içmiş,

-Kararlı, güçlü KADROLAR!..

Partimiz, Anadolu ihtilalinin öncüsü, iktidarın tek alternatifidir. Bu aşamaya 43 yıllık Parti-Cephe geleneğinin verdiği güçle ulaştık. Yaratılan, yazılan bizim destanımızdır. Şehitler, tutsaklar; tüm bedeller pahasına yılmadan usanmadan Marksizm-Leninizm bayrağını ülkenin dört bir yanında dalgalandırma onuru bizimdir.

Partimiz, ülkemiz devrim mücadelesine önderlik eden bir partidir. Teslimiyetin kol gezdiği dünyada ve ülkemizde devrim iddiasını M-L ideolojiyi taşıyan bir biz kaldık. Çizdiğimiz devrim yolunun siyasi tutarlılığı ve devrimin kazandığı bir çok yeteneği birleştiren çok sayıda kadromuz 43 yıl boyunca bu tarihi yarattı ve bunu yaratmanın şerefini partimize taşıdı. Her türlü saldırının karşısındaki dik duruşumuzla, emperyalizm karşısındaki siyasi tutarlılığımızla düşmanımızın kim olduğunu hep bildik. Bunlarla mücadelemizi sürdürmek bizi biz yapan savaşı kimliğimiz, iktidar hedefimiz oldu. Bu tarihin yazılmasını kanı canı bedeli görev bilen, bu görevi yerine getiren başta şehitlerimiz olmak üzere tüm kadrolarımız, taraftarlarımız, sempatizanlarımızdır. Bu onur da partimize aittir.

Kadro politikamız ve hayatın her alanında edindiğimiz tecrübe ve deneyimlerle örgütlenecek, şekillenerek bu günlere geldik. Ancak kadro politikamızın her zaman hayata geçtiğini, kadroların da her zaman istediğimiz oranda yetiştiğini, güçlerinin ve yeteneklerinin tümünü açığa çıkardığımızı iddia edemeyiz.

Bugün milyonları örgütleyecek, yalnızca ülkemizde değil, tüm dünyada sosyalizm bayrağını dalgalandıracak olan biziz, Parti Cephe'dir

diyoruz. Bu büyük bir iddiadır. Bu çapta bir savaş ve sosyalizm mücadelesini ayakta tutacak, büyütecek kadroların, kadrolarımızın güçlenmeye ihtiyacı var. Çok sayıda yetenekleri geliştirilmiş, cüretli, feda ruhuyla donanmış, her türlü zor durumda ideolojik netliği ve donanımımızla dik durup yönünü bulabilecek yılmaz kadrolara ihtiyacımız var.

Hiçbir Güç Bizi Yolumuzdan Döndüremez!

Emperyalizmin tüm saldırıları, halkların özgür, bağımsız olma umudunu yok etmek içindir. Bu dün de böyleydi, bugünde böyle devam etmekte. Amerikan Emperyalizminin Orta Doğu'daki operasyonlarına, Kürt Milliyetçi hareketine bakmak yeterlidir. Kimi Arap ve Ortadoğu ülkelerinde kendi iktidarlarını yaratmaya çalışıyor. Ülkemizde ise İmralı Hapishanesi'nde Öcalan ile başlatılan süreç ile Kürt halkına teslimiyet dayatılıyor.

Tüm bunlara rağmen ne Kürt halkının ne de Ortadoğu halklarının umudu yok olmaz. Er ya da geç halk zulmedenin karşısına kendisi için savaşıyor ve tavrıyla dikilecektir. Bizim düşmanla uzlaşmaz politikalarımız, savaşçılarımız, kadrolarımız, yöneticilerimiz, halkın yanında emperyalizme karşı en büyük barikattır.

Emperyalizm, siyasi, askeri, ekonomik politikalarını rahatça harekete geçirebilmesinin, uygulayabilmesinin önündeki bu engelleri ortadan kaldırdığında, bu gücü tasfiye ettiğinde direnen hiçbir güç kalmayacaktır.

Bu anlayışla, hiçbir güç direnemez düşüncesini yaymak, hakim kılmak için 19 Aralık operasyonu yapıldı.

Her türlü militan düşüncesi; en temelde direnen, teslim olmayan, silahlı mücadeleyi sürdürenleri, önce beyinde sonra fiziken teslim almak istediler. Bunu F Tipleri ile başaracaklardı. Önce katlettiler sonra hücrelerle siyasi tasfiyeyi sağlayacak örgütlülüğü teslim alacaklardı. BAŞARAMADILAR!

Çünkü bizim politikalarımız, bizim siyasal gücümüz halka dayanıyordu. Halktan ve tarihimizden aldığımız güçle Büyük Direnişi 122 şehidimizle adım adım ördük. Büyük Direnişle emperyalizmin dayattığı yaşam ve düşünce biçimini kabul etmedik. Ve halklara emperyalizmin her türlü saldırısına karşı direnilebileceğini gösterdik. Yüzlerindeki demokrasilik maskesini düşürdük. **"Sosyalizm öldü, düşünceler uğruna ölmeye değer"** düşüncelerini yerle bir ettik.

En önemlisi halklara inançlarımız uğruna direnebileceğimizi, kazanmak için direnmekten başka yolun olmadığını gösterdik. Biz böylesine 7 yıl boyunca direnirken diremeyenler, direnmekten vazgeçip "yenildik" diyenler, ya da hiç direnmeyi düşünmeyenler, şu an teslimiyetin doruğunu yaşamakta. Bir kısım sol ise politikasızlıktan güçsüzlükten, teslimiyete boyun eğmiş durumda sesini yükseltecek gücü yok.

Direnin zaferinin kazanımları bugünle yarınla sınırlı değil. Sadece ülkemizde değil, dünya halklarını etkileyecek güçlendirecek, direnme kültürünü yaşatmalarına katkıda bulunacak bir direniştir.

Direnin kararlılığı kaynağını Kızıldere'den alır. Teslim olmama ve feda, Kızıldere'den sonra partimizin tarihinde nice şanlı direnişlerden geçmiş Büyük direniş kaynaklık etmiştir.

Direnin bize fedayı, kararlılığı, değerleri, inançları uğruna kazanmak için can vermeyi, asla yarı yoldan dönmeyi öğretti. Bu geleneklerin yaşamasına, büyümesine ve gelecek kuşaklara yol göstermesine 122 şehidimizle Büyük Direniş kaynaklık etti.

Bugün de direnen biziz. Sosyalizm ve devrim umudunu yaymaya, yaşatmaya and içmiş, feda ruhla donanmış kadrolarımız, yöneticilerimiz savaşı büyütüyorlar. Feda ruhuyla donanmış kadrolarımız, yöneticilerimiz, sosyalizmin ve devrimin umudunu yaymaya, yaşatmaya and içmiş savaşı büyütüyorlar. Halkların tek kurtuluş yolu sosyalizmdir. Kadrolarımız bu bilinç ve inançla savaşıyor.

Yeni, eski, genç, yaşlı tüm kadro ve savaşçılarımız bugün Büyük Direnişten devraldığımız direnme, silahlı savaşı büyütme hedefimizi, yeni süreç dediğimiz kendi içindeki atılımıyla büyütüyorlar. Bedeller ödüyorlar.

Büyük Direnişimizle somutlanan devrim, inanç ve sağlamlık, bugün Hasan Selimler'le, İbrahimler'le yaratılıyor. Devrim inancımız, yeni süreçle birlikte hayatın içinde, halkın içinde kök salıyor. Hasan Selimler'şde inancımız somutlanıyor. Yeni sürecin yeni insanları bu tarihin sürdürücüsü olacaklardır.

Yeni Süreç ve Kadrolar Sorunu!

Yeni süreci örgütlemek, varolan koşulları, ihtiyaçları, politik ortamı, düşmanı, solu ve dünyadaki halk hareketlerini, topyekün devrim ve savaş gerçeğini kadroların iyi kavramasından geçiyor.

Yeni koşulların gereklerine uygun olarak varolan her türlü faaliyeti, görevleri yeniden örgütlemek, gözden geçirmek gerekiyor.

Kadroların, oturdukları yerden değil, her koşulda pratik içinde yönetmeyi ilke edinmeleri gerekiyor.

Her soruna genel yaklaşım, yüzeysel çözümlerle değil sıkı disiplinli, ayrıntıyı ele alan bir pratikle yaklaşmalıyız. Sadece emir talimatla, kitabi söylemlerle iş yürütemeyiz. Özellikle ayrıntılarla ince ince ilgilenmeli herşeyin girdisini-çıkısını bilmeliyiz.

Kadrolarımız sosyalist yarışmayı yeni süreçle kendine rehber edinmeli. Çünkü biliyoruz ki, bu çalışma tarzı, özveriye, coşkuyu ve inisiyatifi büyütecektir. Aynı amaç için onlarca, yüzlerce beyin düşünecek, üretecektir.

Yeni Kadroların Özellikleri Ne Olmalı?

Devrimimizi büyütme ve bu ülkede devrim yapmak istiyorsak önderimizin deşiy-

le, "*dünyayı birkez de Türkiye' den sarsacağız*" iddiasındaysak sürecin ihtiyaçlarını karşılayacak kadrolar olmalıyız.

Bizim hedefimiz yüzlerce, binlerce kadro yetiştirmek olmalıdır. Bu kadrolar, Anadolu' da el değmemiş köşe bırakmamalı, silahlı savaşımız tüm Anadolu topraklarına bu kadrolar aracılığıyla yayılmalıdır.

Anadolu' nun bereketli topraklarına yayılan kadrolar yine binlerce savaşçı-kadro yetiştirmeyi, topyekün bir halkı savaşa katmayı hedeflemelidir.

Bu Kadroların Özellikleri Ne Olacak?

-ML yi kavramış yaşamın her alanında bu ideolojiyi içselleştirmiş,

-Feda ruhuyla donanmış,

-Siyasi açıdan uzak görüşlü, ufku geniş,

-Yeteneklerini geliştirmiş, çalışmasına yansıtabilen ve bu yetenekleriyle sonuç alabilen,

-Sorun çözen, sorunların üzerine korkmadan yürüyen,

-Zorluklar, engeller ve güçlükler karşısında yılmayan,

-Halka, vatana olan sonsuz sevgisi ve bağlılığıyla sosyalizm yolunda hizmet etmeye and içmiş,

-Kararlı, güçlü KADROLAR!

Herşeyini mücadeleye sunan, bireycilikliklerinden, bencilliklerinden sıyrılmış kadrolar, gösterişten, kibirden, tembellikten kurtulan fedakar kahramanlar bugün yeni sürecin destanlarını yazıyor. Sürecimizin kahramanlarına bakmamız yeterlidir. Aradığımız özellikler Erdal' dadır, İbrahim' dedir, komutan Hasan Selim' dedir.

Kadroların, öğrenen-öğreten, yılmayan, ısrar eden bir çalışma tarzı, hiç bitmeyen bir savaşma azmi ve coşkusu, devrimci heyecanı olmalıdır. Bu şekilde bir pratik yaratılmalıdır.

Yeni süreç derken, yepyeni birşey söy-

luyor değiliz elbette. Değişen ne ideolojimiz, ne örgütlenmemiz, ne de kadro politikamızdır.

Yeni süreç; sömürünün azgınlaştığı, uzlaşmacılığın teslimiyetin kol gezdiği, bas-kı, terör ve sindirmenin en üst boyutta yaşandığı, işgallerin, işbirlikçiliğin pervasızlaştığı ülkemizde, sosyalizmi temsil etme ve savaşıma iradesinin daha bir güçleştiği yeni bir direnme evresine geçildiğinin ifadesidir. Ve bu yeni sürecin yeni insanı, davamız uğruna canlarını feda eden binlerce kahramanımızın, şehidimizin bize bıraktığı miras üzerinde yükseliyor.

Bizlere düşen ihtiyaçlara uygun niteliklere sahip olmak için yenilenmek, kendimize yeniden şekil vermek, eksik ve hatalarımızdan, bize ayak bağı olan burjuva kültürünün uzantılarından kurtulmak olmalıdır. Hedef kendimizi daha yüksek bir devrimci düzeye çıkarmak eğitmek ve en yüksek verimi elde etmek olmalıdır.

Bu da yetmez; süreç, savaşı büyütmek için yeni yeni kadrolar ve silahlı savaşımıza öncülük eden komutanlar yaratma sürecidir. Bu görevimizdir. Burada Stalin' in sözünü hatırlamakta yarar var: **"Her şeyi kadrolar belirler."**

Bugün savaşı elbette sınırlı olanaklarla büyümeye çalışıyoruz. Zorluklar, olanaksızlıklar hep bizimle ve teknik anlamda donanım ve olanaklarda düşmanla birlikte. Ancak bu durumda hayıflanacak pes edecek değiliz. Ya da bunların kendiliğinden bize ulaşmasını bekleyecek değiliz. Tüm bu kısıtlı mücadele arenasında kadrolarımızdan,

- Olanakları arttırmalarını,
- Bununla birlikte savaşı büyötmelerini,
- İhtiyaçları görüp karşılamalarını ve tüm bunları yaparken dinamik olmalarını bekleriz.

Böyle söylerken nesnel koşullardan kopmayı kastetmiyoruz. Nasıl başaracağız? Kadrolar özel yeteneklerini büyütecek geliştirecek, yok ise bu yetenekleri kazanacaklar. Buna yoğunlaşacaklar. Bu, içinde

Kadro, merkezdeki yetkililerden gelen talimatları doğru yorumlayabilecek siyasi gelişim düzeyine yükselmiş, bu emir ve talimatları benimseyen, bunları yönelimler olarak kitlelere ileten bir kişi, kitlelerin en derin isteklerini, iç dürtülerini gösteren, belirtileri algulayabilen bir kimsedir. Kadro hem ideolojik hem de yönetsel bakımdan disiplinli, demokratik merkezîyetçiliği bilen ve uygulayan, çeşitli yönlerinden en iyi biçimde yararlanmak üzere yeni yöntemlerimizin çelişkilerini fark edebilendir. (Che-Politik Yazılar)

bulunduğumuz olanaksızlıkları alt edecek kadro örneği; aklını duygularıyla bütünleştirmiş, uzlaşmaz, vazgeçmez, sonuç almaya, hedefine kilitlenmiş olmayı gerektirir.

Sadece düşmanı bulunduğumuz alanda ya da aldığımız görevde alt etmemiz yetmez. Nerede olursak olalım, savaştığımız sürece, ortaya çıkacak olumsuzlukları, değişiklikleri ve olayları kavrayabilecek sevk ve idare edebilecek ve çözebilecek bir hakimiyet yeteneğine sahip olmalıyız. Durduğu yerde sayan, bir adım bile ilerlemeyen ve o yeri sadece korumaya çalışan kadrolar değil, ister büyük, ister küçük ama mutlaka hedefi sürekli hep büyüten, durmadan gelişen , gelişmek için hem teoriden hem pratikten sürekli öğrenen kadrolar olmak hedefimiz olmalıdır.

Bugün önümüzdeki görev açıktır. Bir adım öne çıkmak, koşmak. Boşlukları doldurmaya, daha büyük görev ve sorumluluklara hazır olmak, yönetmeye aday olmak... Bugünkü görevimiz olarak karşımızda duruyor.

Bunu nasıl başaracağız? Aldığımız görev ve sorumluluklara sıkı sıkıya sarılacağız, başarmak için herşeyi deneyeceğiz

yeni yollar yapacağız, yaptığımız işi iki katına çıkaracağız, emeği yoğun emeğe çevireceğiz. Aklımızı kullanacak, olumsuzlukları azaltmayı, sorunları çözmeyi, ama mutlaka çözmeyi hedefleyeceğiz.

Bugün aynı zamanda alternatiflerimizi yaratmalı, yerimize yeni kadrolar yetiştirmeliyiz.

Ateş çemberinden geçiyoruz, hiçbir şey öyle güllük gülistanlık değil. Faşizm saldıracak, katledecek. Çünkü bizim gerçekleri halka götürmemiz emperyalizm ve oligarşi için büyük tehlikedir. Bugün işbirlikçi iktidarlarla uzlaşmayan, ML bayrağını her zaman dalgalandıran silahlı mücadelede ısrar eden bir biz kaldık, düşman bu nedenle teslim almak isteyecektir.

Düşman en tecrübeli kadrolarımıza, yönetecilerimize saldıracak onları bertaraf etmeye devam edecek. Onları katlederek, gözaltı ve tutuklamalarla kavgadan koparmaya çalışacak. Böylesi bir kesitte bunları yaşamamız kaçınılmazdır.

Tüm kadrolarımızla; coşkumuzu, kararlılığımızı, bilincimizi, öfkemizi büyüteceğiz. Eksik olan ne varsa tamamlayacağız. Boşlukları kendimiz dolduracağız. Eksiği göreceğiz kendimiz göreve gönüllü olacağız. Kimsenin görev ve sorumluluk vermesini beklememeliyiz. Eksiklere "sorumlu" gibi talip olmalı ve doğrudan üstlenmeliyiz.

Öyleyse Kadro Kimdir?

"Kadro, merkezdeki yetkililerden gelen talimatları doğru yorumlayabilecek siyasi gelişim düzeyine yükselmiş, bu emir ve talimatları benimseyen, bunları yönelimler olarak kitlelere ileten bir kişi, kitlelerin en derin isteklerini, iç dürtülerini gösteren, belirtirleri algılayabilen bir kimsedir. Kadro hem ideolojik hem de yönetsel bakımdan disiplinli, demokratik merkezîyetçiliği bilen ve uygulayan, çeşitli yönlerinden en iyi biçimde yararlanmak üzere yeni yöntemlerimizin ilişkilerini fark edebilendir. Ortaklaşa tartışma tek karar ve sorumluluk ilkesini üre-

tim alanına uygulamayı bilir. Kadroların düristlüğü ve bağlılığı denenmiş, fiziksel ve moral cesareti, ideolojik gelişimiyle birlikte her zaman her çeşit mücadeleye girmeye, devrim yürüyüşüne gerektiğinde hayatını ortaya koyarak uyum sağlamaya hazır durumda bulunacak biçimde çelikleşmiştir. Aynı zamanda kişisel çözümleme yapmaya yeterli biridir. Bu özelliği gerekir kararları almasını ve disipline ters düşmeyen yaratıcı, inisiyatifini kullanmasını sağlar" (Che-politik yazılar, Yar Yayınları syf 123-124)

Anladığımız üzere kadro aynı zamanda yöneticidir. Kadro büyük bir politik bilince sahiptir. Bulunduğu her yerde örgütlenme faaliyetini yönlendirir. Kitleleri eğitir, sa-vaştırır. Kitlelerin nabzını tutar.

Kadrolarımız, öyle sanıldığı gibi düzenin eğitimlerinden geçmiş, çok büyük tecrübeler sahibi halktan farklı, entellektüel birikimli insanlar değildir. Onlar halkın içinde herkes olabilir. Genç bir insan da, köylü de, bir anne de ya da bir işçi-emekçi de olabilir. Her yerde kadro adaylarına rastlayabiliriz. Önemli olan onlara ulaşmak, düşünce ve duygularına hitap etmek, onların gelişmesini sağlayacak tüm olanaklardan yararlanarak eğitmektir.

Bir savaşı zafere de, yenilgiye de ulaştıracak olan savaş stratejisini hayata geçiren kadrolardır.

Sorun partinin ve kadrolarının savaşta-ki rollerini nasıl kavramaları gerektiğidir. Bu savaşı zafere ulaştırmaları için güç toplamalarının gerekliliği ve örgütlenmeleri kadrolaşmaları gerektiği sorunudur.

Cesur bir kadro, cesaretini savaşta, cüretini siyasi çalışmada, ilke ve kurallara bağlılığını disiplinli yaşamında gösterir.

Yoldaşlarıyla ve halk ile ilişkilerde dayanışma ve sahiplenme olarak gösterir.

Cesur kadrolar planlı programlıdır. Böyle yaşamak özgüvenli devrimci bir kişiliğin sonucudur.

Plan-program düşmanın en korktuğu si-

lahlarımızdır. Kazanmak ve düşmana darbeler vurmak için program yapılır. Mesele bu silahı kullanmaktaki kararlılığımız ve ustalığımızdır. Uygulamadaki bilincimizdedir.

Kadrolarımız en büyük örgütçüler olabilmelidir. Kitleleri eğitmeli, onlara yön verebilmeli, yönetebilmelidir. Halk içinde tutunabilmek, sahiplenmek, belli devrimci kişilik özelliklerini taşımaya bağlıdır. Kadrolarımız, dürüst, mütevazı, disiplinli, cüretli, ısrarcı ve kararlı faaliyetleriyle kendilerini halka kabul ettirebilirler.

Bunları başarabilmek ve halkı eğitebilmek ve yönlendirebilmek için bir kadro kendi seviyesini yükseltmelidir. Politik gelişmeleri yorumlayabilen sonuçlar çıkarıp halka aktarabilen partinin politikalarını, sürece ilişkin öngörülerini kavrayan bunu pratikte uygulayan kadrolar olmak sürecin ihtiyacıdır.

Bir kadro bugün, solun ne yapacağını, ne aşamada nasıl hareket edebileceğini görebilmelidir.

Bir kadro düşmanın ne zaman nasıl saldıracağını, hangi manevralara başvuracağını bilebilmeli, önlemlerini almalıdır.

Asgari olarak silahları(molotof, silah, basit halk tipi patlayıcıları) kullanmasını bilmelidir.

Kadroların ortak noktası-hangi alanda olursa olsun siyasi açıklık olmalıdır.

Siyasi açıklık diyor Che; " *...yalnızca devrim doğrularını kayıtsız şartsız desteklemek değil, onları düşünerek, mantık süzgecinden geçirerek kendinden bir parça haline getirmektir. Bu tavrı büyük bir özveri ve diyalektik analiz yeteneği gerektirir. Bu sayede kadrolar, devrimin teori ve pratiğine sürekli olanak her düzeyden katkılarda bulunmaya yeterli hale gelir.*

Bu yoldaşlar, yalnızca en iyiler sivrilir ilkesinin uygulamasıyla seçilir, bu en iyilere gelişmeleri için en büyük olanaklar sağlanmalıdır." (age. syf: 126)

Ne anlayacağız? Sadece tabi olan, ne de-

Sadece kişisel tecrübelerimize deneyimlerimize dayanamayız. Onların azlığı, hatta olmayışı, inatla başkalarının tecrübelerinden yararlanmayı bir kadro için en korkuncu olmalıdır. Bu "deney"cilikten başka birşey değildir. Deneycilik savaşa büyük zararlar verir. Kadroların bulundukları alanda ya da kendilerini eğitirken deneyciliğe sarılmaları tehlikelidir. Sonuçları geri bıraktırır, riskleri çağırır, zaman kaybettirir.

nirse yapan kadrolar değil, kendini katan, değerlendiren, çözen, üreten, yeniden yaratan kadrolar olmalıyız. Elbette burada inisiyatifini büyüten kadro tanımı açığa çıkmakta. Böylesi kadrolar halk kitleleri içinde sivri olacaktır. Çok birikimli, ağzı laf yapan, belli bir eğitimden geçen insanlar olmak zorunda değiller. Erdal' a, İbrahim'e bakmamız yeterlidir. Onlar bu savaşın sıra neferleridir. Savaşın kadrolarıdır.

Eski ya da yeni kadrolarımız, geçmiş deneylerimiz, şehitlerimiz ve kan-can pahasına yürütülen mücadele en iyi öğretmenimizdir. Ve tecrübe, kadrolar için temel ihtiyaçtır. Çünkü yeni sürece şekil verecek olan kadroların burada ihtiyacı tecrübe olacaktır. Tecrübe ise en iyi başarı ve başarısızlıklarda kazanılır. Yoksa kendini tekrar eden, bir üstüne çıkmayan işlerde değil!

"Başarısızlık başarının anasıdır" der MAO. Bunların yanında tecrübe kazanmak için samimiyet açıklık, düşüncelerini çekincesiz dile getirmek ve elbette yoldaşlarımızın tecrübelerinden de yararlanmak gerekir.

Sadece kişisel tecrübelerimize deneyimlerimize dayanamayız. Onların azlığı, hatta olmayışı, inatla başkalarının tecrübelerinden yararlanmayı bir kadro için en korkuncu olmalıdır. Bu "deney"cilikten başka

birşey değildir. Deneycilik savaşa büyük zararlar verir. Kadroların bulundukları alanda ya da kendilerini eğitirken deneyciliğe sarılmaları tehlikelidir. Geri bıraktırır, riskleri çağırır, zaman kaybettirir. Olumsuzlukta bedelleri ağır olabilir. Bin bilsende bir bilene danışacaksın demiş atalarımız.

Yönetici-Kadro İlişkisi!

Kadroları sadece bilgi donanımı ve pratik geliştirmez. Onları geliştirecek olanlar, kadrolarla yakından sıkı bağlar yakalamış yöneticilerimizdir. Çünkü emek özen ve güven kadronun devrimciliğini büyütecektir. Bunu en iyi yoldaşlarımız sağlar. Yöneticilerimiz, hangi alanda olursa olsun, görevleri küçük ya da büyük olsun kadrolarımıza özeni elden bırakmamalı, onlara destek olmalıdır. İhtiyaç duyduklarında yardım etmeli, her başarılarında onları cesaretlendirmeli, güven ve sevgisini hissettirmelidir.

Bunların hayata geçmediği durumlarda, yöneticilerin emir talimat yağdırdığı, hep sonuç beklediği, sorunların nedenlerini niçinlerini sorgulayan doğru bir bakışa sahip olmadıkları durumu çıkar karşımıza. Yine yöneticilerin, keskin, öfkeli, hatta gaddarca davrandığı, kadroların sorunlarını dinlemedikleri, çözme çabası sarfetmedikleri bir tablo oluşur.

Buradan şu sonucu çıkarabiliriz. Yöneticilerimiz; özeleştirmeden kaçıyorlardır. Kendilerine eleştirel yaklaşımı benimsememiş, hataları kendi dışlarında arıyorlardır. Ya da kadroların özelliklerini güçlerini tanımadan sadece "iş" yapmak üzerinden gelişen yüzeysel ilişkiler geliştirmişlerdir.

Bu aslında yöneticilerimizin kadroları tanımadan ya da özelliklerini dikkate almadan sadece iş kotarmak adına bir istihdam yapımlarından kaynaklıdır. Kadroları oradan oraya sürükledikleri, dama taşı gibi yer değiştirdikleri bir istihdam anlayışını ortaya koyuyor.

Bir yönetici beraber çalıştığı ya da eğittiği kadro ya da kadro adaylarını ne kadar

tanıyor? Sorun kronolojik olarak hayatını bilmek, nerede doğdu, büyüdü, okudu, ailesi vb. detayları bilmek değil, neleri yapmak, hangi alanda çalışmak ister, kendine hangi konularda güveniyor, bunu biz pratikte denedik mi, politik eğitimi nedir? Hangi konularda eğitmeliyiz, eksik ve zaafı, güvensizlikleri nelerdir? Cüreti, cesareti, korkuları, fedakar yanları neler? Disiplini nasıl uyguluyor? Eleştiri-özeleştiriye nasıl kavıyor, nasıl uyguluyor, kendisini ve kitleleri nasıl eğitiyor, insan yetiştirme konusunda ne yapıyor, nasıl yapıyor?... Sorular, ayrıntılar çoğaltılır. Ama en temelde, bir yöneticinin bir kadroda ya da kadro adayında arayacağı özellikler devrime, şehitlere, partiye, önderimize, halka ve vatana sevgisi, bağlılığı, inancı temel olandır.

Bunları yerine getirmeyen yöneticiyi, insanların değerini bilmiyor, emeğin değerini bilmiyor, kadroların değerini bilmiyor olarak kabul edebiliriz. Böyle olduğu için de doğru istihdamın gücünü bilmiyordur diyebiliriz.

İnsanlara değer vermeyi, kadrolara değer vermeyi öğreneceğiz. Dünyadaki en değerli varlığımız insanlardır. Ve devrimci hayatı belirleyen de kadrolar olduğu bilinmelidir.

Yöneticilerimiz, kadrolarımızın eğitiminde ihtiyaçlarının giderilmesine kadar özen göstermeli, onların önlerindeki engelleri aşmalarında yardımcı olarak en yüksek verimle çalışmalarını sağlamalıdır.

Sorun bu ülke toprakları için siyasi hatın çizilmesinde değildir. Ki, 43 yıldır bu ülke topraklarında o hat çizilmiştir. Sorun bu hatın birlikte pratiğe geçirilmesi sorunudur. Bunu da hayata geçirecek olan kadrolardır. Tekrar edecek olursak Stalin' in dediği gibi **"Her şeyi kadrolar belirler!"**

Çevremiz kadrolaşmamış ancak o potansiyeli taşıyan birçok yetenekli, savaşıma istekli insanla dolu. Bakmakla görmek arasındaki fark buradadır. Her kadronun görevi, başta yöneticilerimiz, insanlarımızı bir üst seviyeye taşımaya hedefleyen eğitim prog-

ramı çıkartmak olmalıdır.

Kitlelerle bağın önemi tekrar karşımıza çıkıyor. Onlara içtenlikle yardım etmek, ki-birli, bilmiş davranıştan uzak durmak, sıcak yoldaş ilişkileri içinde davranmak ilkemiz olmalıdır.

Kadroların gerçek anlamda güçlenmesi pratikte zorluklar karşısında aşılması gereken sorunlarda mümkün olacaktır. Zorluklardan korkmayan-vazgeçmeyen kadrolar gerçek kadrolardır. Yanlızca bugünkü gibi zor süreçler kadroları savaşa hazırlar. Ve biz ancak bu nitelikte çok sayıda kadroya sahip olursak yenilmez olur, zaferler kazanırız. İşte yöneticilerimizin görevi böyle kadrolar yetiştirmektir.

Zorluklar kadrolarda kimi zaman umutsuzluk, kendi güçlerine inançsızlık, karamsar bir ruh hali doğurabiliyor. Ancak bunlara teslim olmayıp zorluklarla mücadele edenler sorunlar karşısında çelikleşiyor. Öyleyse yöneticilerimiz, zorluklara teslim olmayan, tam tersine zorluklarla savaşta ısrarlı ve kararlı olan kadrolar yetiştirecektir.

Kadroları Nasıl Değerlendirmeliyiz?

Kadroları değerlendirirken, onlar hakkında bir program oluştururken yöneticilerimizin çıkış noktası tek başına bir ya da birkaç başarı elde ettiği olay olmamalıdır. Hayatı, çalışmaları, yoldaşlık ilişkileri, çevresine, insanlara emeğin, üzerinden değerlendirmeye yapabilmeliyiz. Başlıca yöntemi-miz bu olmalıdır.

Unutmayalım ki bir kadroyu kadro yapan;

"...işçi sınıfının davasına kesinlikle adanmak... Partiye bağlılık,

"...kitlelerle mümkün olduğu kadar yakın ilişki...

"...gerekli şartları kendiliklerinden yaratma ve karar verirken üzerlerine sorumluluk alma yetenekleri;

"...disiplin ve bolşevik sağlamlık, bolşevik

Çevremiz kadrolaşmamış ancak o potansiyeli taşıyan birçok yetenekli, savaşmaya istekli insanla dolu. Bakmakla görmek arasındaki fark buradadır. Her kadronun görevi, başta yöneticilerimiz, insanlarımızı bir üst seviyeye taşımayı hedefleyen eğitim programı çıkartmak olmalıdır.

çizgisinden sapmalara karşı amansız bir mücadeleye. Kadroların doğru seçimini sağlayan bu özellikler üzerinde titizlikle durmalıyız." (Faşizme Karşı Birleşik Cephe-Dimitrov Ekim yay. syf: 245-246) bakışıdır.

Bunları değerlendirebilmeliyiz ki yoldaşlarımızın eksik ve hatalarını tamamlamaya, yeteneklerini geliştirmeye yönelik programlar çıkarabilelim. Bugün yöneticilerimiz, yeni sürece uygun yeni insanın yaratılması konusunda kadroların eğitimlerini ciddi bir şekilde ele almalıdır. İhtiyaç ve istihdam sorunu yöneticilerin sorunu, yöneticilerin bugünün ihtiyaçlarına cevap veren kadro yetiştirmesiyle ve onlar hakkındaki değerlendirmeleriyle tamamlanacaktır. Bu anlamda, yöneticilerimiz, kadrolarımızın nerede, nasıl ve ne şekilde, hangi görev ve sorumlulukla daha faydalı olacağı konusundaki bütün sorulara doğru cevaplar verebilecek kadar kadroları iyi tanımalıdır.

Yöneticilerimizi, Önder Kadrolarımızı Şu Temel Görevler Bekliyor:

1- Plan program yapmak, karar almak, talimat vermek, politika geliştirmek.

2-Bunları hayata geçirmek için kadroları motive etmek, güçlendirmek, eğitmek, yönlendirmek ve pratikte tüm bunları beraber hayata geçirmek.

Her ikisi de önder kadroların, yöneticilerimizin çabası, emeği ile kadrolarda hayat bulacaktır.

Kadroları değerlendirirken tek başına politik gelişimleri ve bağlılıkları ile değerlendirmemeliyiz. Yine tek başına becerileri, kazandığı yetenekleri ile de değerlendirmemeliyiz.

"*Uzmanlığa göre seçim ya da politika ya göre seçim*" (Stalin cilt 14, syf 164) her ikisinde bir arada olması gerekendir. Kadroları değerlendirirken ya da onları istihdam ederken nesnel bakış açısıyla yapılmalıdır. Yani raslantısallık, zorunluluk, öznel durumlar, tutuculuk, tek taraflı değerlendirmelerden de uzak durulmalıdır.

Bizim için belirleyici olan, eğitime ve yenilenmeye ne kadar açık oldukları, öğrendiklerini pratiğe uygulama yetenekleridir.

Dikkate alacağımız diğer bir nokta ise; bağlılıkları, direngenlikleri, cüretleridir.

Kadrolara Özen Göstermeliyiz!

Sürecimiz zorluklarla ilerliyor, zorluklarına ve bedellerine rağmen kadrolarımız taraftarlar ve sempatizanlarımız büyük bir özveriyle çalışıyorlar. Bu yolda elbette yardıma, desteğe, yol göstericiliğe ihtiyaç duyuyorlar.

Öncelikle kadrolarımız aldıkları görev ve sorumluluklarda kendilerini-bilmedikleri oranda-güçsüz güvensiz hissediyorlar. "**Nasıl başaracağım?**" sorusu onları kilitleyen, çözümsüz bırakan soru oluyor.

Yöneticilerimiz! Kadroların yol göstericiliğinize ihtiyacı var. Sorumluluk alıyorlar, onu taşıma ve sonuna sonuncumuza kadar götürme cesaretini gösteremeyebiliyorlar. Bunları aşmalarını sağlayacak sizlersiniz. Bilmiyorsanız siz öğrenecek ve öğreteceksiniz!

Kadrolar, engelleri aşma yeteneğini inisiyatif olarak ve eğitimle kazanabilirler. Biz de yanlarında olmalıyız. İdeolojik-politik hattımız dahilinde onlara doğru talimatlar vererek ve uygun pratikler hazırlayarak güven kazandırabiliriz.

Eğitim, en önemli diğer aşamadır. Kitlelerin gücünün açığa çıkması ve verilen görevleri yerine getirebilmeleri, ihtiyaçları ve ihtiyaçlarımız dahilinde bir eğitimle mümkün olacaktır. Onları okumaya teşvik etmeli, denetlemeliyiz. Eğitimlerini ihmal etmeleri için ortam hazırlamalıyız. Yetenekleri de böyle gelişecek. Sorunlara doğru ML çözümler üretecek birikimleri de böyle oluşacak.

Bir kadro için en iyi eğitim pratiktir. Günlük faaliyetler, kampanyalar, eylem programları, özel eğitimlerle, ideolojik değişim ve gelişim sağlanmalıdır.

Politik eğitim sadece kuru kuruya teorik eğitim çalışmalarıyla verilmez. Kadrolara pratikte de, zaaf ve eksikliklerle, karşımıza çıkan sorunlarla baş edebilme azmi ve buna uygun disiplin, inisiyatif, sorumluluk duygusu kazandırmakta zorunludur.

Denetim, eğitimin önemli bir ayağıdır. Denetim, kadroların tecrübelerini açığa çıkarmalarına, başarılarını ilerletmelerine, hatalarını yol yakinken düzeltmelerine, özellikle de yaptıklarından öğrenmelerine hizmet edecektir. **Denetlemek sadece görev verirse, sonuçlarını denetlemek, hatalar meydana geldiğinde müdahale etmek biçiminde ele alınmamalıdır.** Denetim, bir işin başından sonuna her aşamasını kendimiz yapıyor gibi ayrıntılara vakıf olmaktır. Denetim aynı zamanda kadroların inisiyatiflerini geliştirecek alan açma şeklinde ele alınmalıdır.

Hatalarda yaklaşım sorunu kadrolara özen konusunda en önemli diğer meseledir. Evet, hata yapan kadrolara karşı takınılan tavır ve tutumdan söz ediyoruz. Kadrolara hatalarından dolayı tavır almak doğru değildir. Aksine hatalarını düzeltmeleri için yol gösterici olmalıyız.

Yöneticilerimiz ilgilendiği yoldaşlarımızın, kadroların herşeyi olabilmelidir. Anası, babası, kardeşi, abisi, ablası en önemlisi de yoldaşı. Bunu ne kadar başarıyoruz sormalıyız kendimize. "Herşeyi olmaktan" diye feodal tarzda ilişkileri anla-

mamalıyız. Politik bir ilişkileri de aynı sıcaklığı, ilgiyi, sevgiyi taşıyabilir. Sorunlarıyla ilgilendiğimizde, çözüm için çaba sarf ettiğimizde yoldaşlarımız sahiplenildiklerini görecek ve en önemlisi de partinin gücünü hissedeceklerdir.

Kadrolar ve Kitle Bağı!

"Hiç insan yok ama yine de çok insan var. Çok insan var. Çünkü işçi sınıfında ve toplumun gittikçe farklılaşan tabakalarında karşı çıkmak isteyen huzursuz kişilerin sayısı her yıl biraz daha artıyor. Aynı zamanda hiç insan yok. Çünkü bütün güçleri, hatta en önemsizleri bile işe koşacak geniş düzenli birlikte eylemleri örgütleyecek usta örgütçülerimiz yok." (Lenin , aktaran -Faşizme Karşı Birleşik Cephe/Dimitrov, Ekim Yayınları syf. 249)

Kadronun kaynağı kitledir. Kitleyle bağlarımız ne kadar güçlüyse o kadar savaşın ihtiyaçlarını karşılayacak kadro çıkarabilir, eğitebiliriz. Kadro politikası kitle çalışmasıyla aynı anlama gelir.

Yine kadrolara ulaşmak, halkı iyi tanımaktan geçiyor. Kitlelerin ihtiyaçları, özellikleri, yetenekleri, tarihleri ve o anki düşünce ve duyguları çok iyi bilinmeli. Bunları bilen yöneticiler ya da kadrolar halkı kavrayabilir, yönlendirebilir ve onları gerçeklerin savaşçısı yapabilir.

Bizim kadro politikamız halka dayanır. Yeni kadroları sadece dar ilişkiler üzerinden çıkaramayız. Aksine **herkesin değişip dönüşebileceğine inanarak, halka güvenerek çok daha geniş, kapsamlı bir faaliyet olarak ele almalıyız. Yaşlı genç ayırmadan ev kadını esnaf demeden, serseri, sessiz, içine kapanık, eksik, zaaf, istekli görünmüyor vb. yargılar üretmeden, sınırlar koymadan mutlaka bir noktadan tutup geliştirebileceğimizi düşünmeliyiz.** Elbette ileri çıkan, istekli ve gelişebileceklerle ilgileneceğiz. Sorun bunlarla sınırlı kalmamak, kadrolaşmayı darlaştırmamak, idealize etmemek meselesidir. Herkesin eğiti-

Denetlemek sadece görev verirken, sonuçlarını denetlemek, hatalar meydana geldiğinde müdahale etmek biçiminde ele alınmamalıdır. Denetim, bir işin başından sonuna her aşamasını kendimiz yapıyor gibi ayrıntılara vakıf olmaktır. Denetim aynı zamanda kadroların inisiyatiflerini geliştirecek alan açma şeklinde ele alınmalıdır.

lebileceğine, değişebileceğine, savaştırılabileceğine inanmaktır.

Kadrolar, pratik içinden mücadeleden çıkar. Herkese bunun için pratikte alan açmalı ve sınamalıyız. Pratiği kadrolaşmaya hizmet edecek biçimde kullanmayı hedeflemeliyiz.

Kadrolar Halk Arasında Nasıl Çalışmalı?

Kadrolar çalıştıkları alan, birimde kitleler arasında çalışırken, kitlelerin patronu değil dostu, dert ortağı, yol arkadaşı olduğunu göstermelidir. Yorulmak bilmeyen bir öğretmen, her an onlardan öğrenen mütevazı bir öğrenci olmaya özen göstermelidir. Bunlar başarının anahtarı, halkı savaşa sevk etmenin önemli ayaklarıdır.

Kadrolarımız asla kişisel çıkarlarını düşünemezler. Tam tersine herşeyi ile halkın çıkarlarına kilitlenmelidir. Ancak böyle bir yaklaşım ve çalışma tarzıyla bencilliklerinden, konformist yanlarından , disiplinsizliklerinden, kibir ve gösterişten, kendini gösterme düşkünlüğünden, kurtulmuş olacaklardır. Özverili, canla başla çalışmalı, yeteneklerini, düşünce ve duygularını tümüyle halkına adamalı, basit, sade, gösterişsiz ama çok çalışkan, yılmadan-durmadan çalışan olmak halkın gönlünü fetheder. Hangi alana, nereye, ne şekilde , ne sorumluluk altında gönderilirse gönderilsin tüm

kadrolarımız temelde bu değerlerle donanmalıdır.

Kadrolar gittikleri çalışma bölgelerinde hedefleri halkı birleştirmek ve örgütlemek olmalı. Biz oralarda bir avuç olabiliriz. Ancak beraber çalışacağımız, savaşa sevk edeceğimiz yüzlerce, binlerce insan mevcut.

İyi-kötü diye ayırt etmeden, kimseden vazgeçmeden, küçümsemeden, hor görmeden, siyasi bakımdan geri olanları eğitmek, bir üst seviyeye taşımak, onları ilerletmek için teşvik etmek kadronun görevidir.

Hata ve eksikler yaşanabilir. İhanet etmediği, iflah olmaz durumda olmadığı sürece eksiklikleri, hataları, yanlışları yüzünden insanlardan vazgeçilmez. Aksine değişmesine, herşeye yeniden başlamasına yardımcı olunmalıdır.

Kadrolar bulundukları yerde örnek insanlardır. Uzak görüşlü, ufku geniş devrimciler olduklarını pratikleriyle de gösterirler.

Kitlelerin hem öğrencisi, hem öğretmeni olmakla uzak görüşlülüğü kazanabiliriz.

Kadrolar ve İstihdam Sorunu!

Bir kadroyu gelişigüzel bir göreve, yetenekleri ve özelliklerini bilmeden bir göreve verdiyseniz sonuçları beklediğiniz bir verimde olmayabilir.

Görünürde çok büyük sorunlarla karşılaşmamış olabiliriz. Ama o göreve yetenekleri gelişmiş, alanın sorunlarına vakıf, istekli, daha yetkin birini verdiğimiz zaman yarattığı sonuç ve elde edilen başarı daha farklı olacaktır.

Aksi halde alanı, sorunları ve ihtiyaçlarını görene kadar, kavrayana kadar uzun zaman geçecektir ve kaybedilen çok önemli iki şey vardır. **Bir; istek-motivasyon, iki; zaman!**

Bir kadronun isteğinin körelmesi motivasyon azalışı, başaracağına olan güvenini yok edecektir. Bu da faaliyetimize zarar verdiği gibi asıl olarak kadronun ge-

rilemesine neden olacaktır.

Kadrolar bulundukları görev yerinin komutanlarıdır ve aynı zamanda her kadro ister küçük, ister büyük işlerin olsun yöneticisidirler.

İdeolojimizin ve ona uygun politik hattımızın doğruluğu tek başına yetmez. Bu zaten en başta olması gerekendir. Yani hayata geçirilmesi olmazsa olmazdır.

Bunun için, ideolojik olarak güçlü, politikalarımızı anlayan, hayata geçirmeye hazır, pratiğin önüne getireceği her türlü soruna ve sonuca hazır, sorumluluk sahibi, politikaları savunabilecek, kendini bunun için fedaya hazır devrimcilere ihtiyaç vardır. Bu olmazsa ideolojimiz kağıt üzerinde kalır. Doğru kadro seçimi ve eğitimi, onların seviyelerinin yükseltilmesi, istihdamları, yaptıkları çalışma temelinde değerlendirmeleri sorunu tam da bu aşamada karşımıza çıkar.

Doğru Seçim Ne Demektir?

Yöneticilik, birlikte çalıştığı insanlara talimat yağdırmak değildir. Bitmek tükenmek bilmeyen sürekli yer değiştirmeler hiç değildir. Doğrusu;

1- Kadrolara özenle davranmak, saygı göstermektir. Çünkü onlar partinin gözü kulağı eli ayağıdır.

2-Kadroları tanımak, her kadronun olumlulukları ya da eksikliği üzerine düşünmek, özenle incelemek kadronun hangi alan ya da birimde yeteneklerini en kolay biçimde geliştirebileceğine vakıf olmak.

3- Kadro yetiştirmek, gelişen , gelişmeye açık olan herkese ilerlemesi için fırsatlar sunmak, yardım etmek, eğitim için ve eğitimin sonuçları için sabır göstermek.

4- Onları çalıştıkları alanda paslanmadan, köreltmeden, cesaretlerini büyütecek daha ileri görevlere taşımak.

5-Kadroların kendini doğru yerde hissetmesi, genel çıkarlarımız için kendi beceri yeteneklerini kullanması, davamızın talep-

leriyle kadroların bütünleşmesi ve bunlarla birlikte gelen İSTİHDAM! Kadro seçimi ve dağılımı yukarıdan aşağıya yapılır. Ancak dağılımda kadroların istek ve arzuları, yetenekleri de göz önünde tutulur. Ancak belirleyici olan ihtiyaçlar ve zorunluluklardır.

Kişisel yeteneklerimizi, zekamızı açığa çıkaracak olan, manevi değerlerimizi büyütecek olan örgütümüz ve mücadelemizdir. Kendimizi ne kadar eğitime açarsak o kadar gelişir güçleniriz.

Yetenek öyle doğuştan gelen "tanrının" bahsettiği birşey değildir. **Yetenek, eğitimle kazanılan, üretme ve yaratma gücüdür.** Biz yeteneklerin eğitimle kazanıldığını biliriz ve hayatımızı ilişkilerimizi ve mücadelemizi buna göre şekillendiririz. Yetenek denilen şey pratikte öğrenilir. Bu nedenle bizim kadrolarımızda öncelikli aradığımız yetenek değildir.

Bizim örgütümüz, kadronun, partimizin ML çizgisini ne kadar uyguladığını, uygulamadaki kararlılığını, kitlelerle bağını, yalnız kaldığı koşullarda değerlerimize halkımıza ve vatanımıza bağlılığını esas alır. Belirleyici olan kadroların siyasal tercihleridir. Bu temel özellikleri yanında, elbette bir kadrodan en üst verimi alabilmek için yetenekleri, başarıları yol gösterici olacaktır.

Yetenek ve tecrübe herşey değildir. Yeteneğe tecrübeye göre istihdam elbette önemlidir. Ancak temel olan değildir. Bir kadro bulunduğu alanda yeteneklerini kazanır, geliştirir. Bizim kendimize ve kadrolarımıza güvenimiz tamdır.

Zaferler, karar almakla ve bunu tüm dünyaya duyurmakla, hiçbir şey yapmadan onun gelmesini beklemekle kazanılmıyor. Yani tarihimizde zaferler hiçbir zaman kendiliğinden gelmedi. Başarılar kolay elde edilmedi. Aksine, küçük başarıları bile amansız bir mücadele ile kazanıyoruz. Büyük bedeller sonucu zaferlere ulaşıyoruz. Ama ısrar edince mutlaka ulaşıyoruz.

Sorun alınan kararlarda değil, uygulanmasındadır. Bunu ısrarla uygulayacak olan kadrolardır. Ve en başa dönersek, sorun kad-

Bizim örgütümüz, kadronun, partimizin ML çizgisini ne kadar uyguladığını, uygulamadaki kararlılığını, kitlelerle bağını, yalnız kaldığı koşullarda değerlerimize, halkımıza ve vatanımıza bağlılığını esas alır. Belirleyici olan kadroların siyasal tercihleridir. Bu temel özellikleri yanında, elbette bir kadrodan en üst verimi alabilmek için yetenekleri, başarıları yol gösterici olacaktır.

roların doğru seçimi ve istihdam sorunudur. Çünkü herşey birbirine bağlıdır. Eğer, doğru seçim, doğru eğitim ve doğru istihdam varsa başarıda peşinden gelecektir.

Kadrolar, bulundukları alan ve birimde, karşılaştıkları zorluklarda ısrarlı mücadele vermiyorlarsa, bu zorlukların aşılması için gereken emek ve beceriyi sunmuyorlarsa, görev değişikliği şarttır.

Yanlış anlaşılmasın, görev değişikliği kadroların gözden çıkarılması anlamını taşımaz. Görev değişikliği sonucu daha verimli olacağı alanlara istihdam yaşanır. Görev yeri değiştirirken kadrolar, başarısızlıklarının nedenlerini, eğitimle yenilenerek göreceklere, eksikliklerini gidermek ve kendilerini tamamlamak için pratiğin de öğreticiliği ile adım atacaktırlar.

Kadrolarımızın Eksikleri Nasıl Giderilecek?

1- Özeleştiril yaklaşımla,

2- Bulunduğu alan ya da birimdeki yoldaşlarının sahiplenmesiyle,

3-Kollektivizmin öğretilmesi, kitlelerin öğretmeni olmak ve kitlelerden öğrenmek ilkesinin kavratılmasıyla,

4- Partinin kararlarının ve şiarlarının tavizsiz uygulanmasının kadroların bilincine çıkarılmasıyla,

5-Yönetici-kadro ilişkisinin güçlenmesiyle,

6-Kadronun inisiyatifinin büyütülmesiyle,

7-Sorumluluk bilincinin oluşmasıyla,

8-Denetime açık olma denetimin sıkılaştırılmasıyla,

9- Yetkin kadroların yeni kadroları eğitmesi ve onlarla çalışmasıyla,

10- Bürokrasinin, bürokratik çalışma tarzının yok edilip militan-devrimci çalışma tarzının kavranmasıyla,

11-Tüm bu çabalara rağmen, kararları çiğneyen, olmamış şeyleri olmuş gibi gösteren, gevezelik edenlerin uzaklaştırılması yerlerine yeni kadroların getirilmesiyle başarılabacaktır.

Bunları ne kadar başarırız gelişmemiz o kadar hız kazanır.

Kadroların görevlendirildikleri alanda karşımıza çıkan iki olumsuz yaklaşım söz konusudur;

1- Bürokratlar

2- Kariyeristler

Kadroların istihdamı, politikalarımızın uygulanması ve tam denetim ile yakından ilgilidir. O nedenle bu iki tipteki kadrolar politikalarımızın hayat bulmasının önünde engeldirler.

İflah olmaz bürokratlarla ilerleyemeyiz. Bürokratism hastalığından kurtulmalıyız. Yerine militan kadro anlayışını koyarak değiştireceğiz.

Kariyeristler ise, kariyer-mevki sahibi olma arzusuyla görev ve sorumluluklarını korumak isteği ve kaybetme kaygısıyla doludurlar. Bulundukları alanda ihtiyaçları karşılayan olamazlar. Devrimciliklerine bağlı, sıfatlarına tutunurlar. Sadece kariyerlerini koruma adına, kenidini iş üzerinde göstermeye çalışırlar. Her zeminde en iyi kendilerinin olduğunu göstermeye çalışırlar. Mütevazilikten uzaktırlar, gelişmez, geliştirmezler.

Bu iki tip devrimciler geçmişte yararlı

lıklar da gösterebilirler de büyük zararlar verirler. Bu kadrolar mutlaka eğitime alınmalıdır. Durumlarına göre daha geri görevlerde de görevlendirilebilirler.

Tüm bunları tespit edip sürekli kullanacağımız silahımız ise **denetimdir**. Yoğun ve yerinde bir denetim.

İstihdamda özellikle yeni genç kadroların cüretli biçimde dağılımının yapılması özel bir öneme sahiptir. Ama buradan eski kadroların istihdamının önemsiz olduğu anlaşılmamalıdır.

Eski kadrolar bizim için servettir. Genç kadrolarda olmayan

- Büyük deneyim

- ML ilkelere bağlılık

- Uzmanlaşma

- Yönünü her koşulda belirleme yeteneği bulunur. Ama eski kadrolar sayıca azdır. Diğer bir olumsuz nokta bazıları geçmişe bakıp önünü görememekte, eskiye takılmakta, yenilikleri değişimleri fark etmemektedir. Yani yenilik yenilenme duygusunun yitirilmesi söz konusudur. Bu tehlikelidir.

Genç kadrolar ise deneyimli değillerdir. Sınanmış değillerdir. Sorunlar karşısında çelişmiş değillerdir. Yönünü belirleme yeteneğine politik gelişimleri tamamlanmadığından sahip değillerdir.

Ama varolan potansiyel bakımından çokturlar. Ve onlar devrimci coşku heyecanı doruk noktasında yaşarlar ve yenilenme duygusuna sahiptirler. Bu çok değerli bir özelliktir. Çok çabuk gelişirler, tüm duygularıyla her türlü öğrenmeye açıktırlar. Akılları açıktır, öğrenirler. Hızla eski kadroların birikimine yetişme azmi gösterirler.

Eski kadroların sürecin ve yeni kadroların gerisinde kalması, ideolojimizle örtüşmeyen söylemleri kabul edilemez. Bu durum ciddi bir gerilemedir. Yaşam tarzlarıyla, ilke ve kurallarımızın hayata geçirilmesiyle eski kadrolarda farklılıklar ve ayrıcalıklar göze çarpıyorsa bu giderek düzen devrimciliğinin benimsendiği anlamına gelir. Geçmişte ne çok iş yapmış olursa olsun bir kadro, bu-

gün istenilen-beklenen verimde iş yapmıyor, yapamıyor, meseleleri doğru düşünce süzgeciyle çözümleyemiyorsa bunun önlemini almak örgütlenmenin görevidir.

Sonuç olarak kadrolar mücadele içindeki uzun zamanlara dayanan, çokça pratiklerine dayanan "**kıdemlerine**" değil, olay ve olguları doğru çözümlemelerine, doğru müdahalelerine ve yıllara dayanan yetenek ve tecrübelerine güvenmelidir.

Eksiliğimize dayanmayacağız. Peki ne yapacağız? Devrimci ruh ve coşkumuzla yeniden, daha ilk kez öğreniyormuş gibi devrimci heyecanla işlere sarılmamız. Eski bir kadronun yeni bir kadrodan, görev ve sorumluluklarımızı yerine getirmede asla farkı yoktur.

Eski bir kadro bu nedenle bir bürokrat gibi davranmamalı, eskilik havasına girmemeli, aksine çok bilmiş, "eski" ruh halinden kurtulup yeni kadrolarla, halkla kaynaşmalıdır. Genç kadrolara güvenmelidir.

Yeni kadrolarınsa mutlaka eksikleri olacaktır. Onlar deneyimsizdirler. Düzenin etkileri hala üzerlerinde kırılmamıştır. Eksikleri çok olsa da yeni insanlar sürecin içinde eğitileceklerdir.

"Yeni kadroların güçlü yanı, yeni olana açık olmaları ve bu yüzden de büyük ölçüde coşkulu ve faal olmalarıdır" diyor Stalin. (Stalin 3.cilt, syf 50)

Genç kadroların diğer bir eksiği ise düzen kültürünün hala üzerinde çok etkin olmasıdır. Emeği, emekçiliği ve değer bilmemeleridir. Üzerlerinde düzenin emeğin değerini bilmeyen, tüketim kültürü hala çok hakimdir. Genç kadrolar teknolojik yeniliklere daha açık ve yatkındırlar. Eski kadrolar ise bu konuda geri ve yetersizdirler. Yeni genç kadrolar için sıradan olan bilgisayar, internet gibi araçların eskiler için engele dönüşmesi, gençlerin eskileri "beğenmemelik" gibi yaklaşımlarına neden olmaktadır. Eskilerde ise kendini yeniliğe açmak yerine öğrenme süreci bir komplekse dönüşmektedir. Bu yanlış bakış açıdır. Belirttiğimiz gibi; yetenekler doğuştan değil, eği-

Şehitlerimizi sahiplenmenin, davamızı sahiplenmek, mücadeleyi yükseltmek olduğunu düşünen, şehitlerden öğrenen ve öğrendiğini öğretmeyi görev bilen kadrolara ihtiyacımız var.

"Şehitlerin yerini doldurmak, en sağlam halka ben olmalıyım diyebilmektir" diyen Dayı'mızın yolundan, sözünden bir an çıkmayan kadrolara ihtiyacımız var."

timle kazanılan şeylerdir.

Bu yanlış bakış açısını düzeltip eskiyle yeninin bütünleşmesini sağlamak gerekir. Şehitlerimiz buna örnektir. Savaşta, 20'sinde Sultanlarımız, 46'sında delikanlı Erdalları aynı yolda buluşmuşlardır. Bunu başarmak tüm küçük burjuva duygu ve düşüncelerden arınmayı şart koşuyor.

Doğru düşünmeyi, diyalektik düşünmeyi öğrenmeliyiz. Araştırmalı, tartışmalı, eleştirilere açık olmalıyız.

Başarıda kibire, hatada cesaretsizliğe, güvensizliğe düşmeden, görev ve sorumlulukları yaşlısı-genci, ev kadını, köylüsü, işçisi, öğrencisi, memuru... hayata geçirmeliyiz.

Görev: Sonuç olarak, yaşlı ve genç kadrolar arasında bağı sağlamak ve onların beraber yönetmesini başarmak olmalıdır. Bu yüzden gençlere bu dinamizmleriyle yerinde ve zamanında sorumluluklar verilmelidir.

Kadrolarımız!

Her alanda faaliyeti sürdürecektir savaşın ihtiyaçlarını her yönden karşılayacak ve sonuç alacak her türden kadroya ihtiyacımız var. Politik ve askeri bilgiyle donanmış, her türlü bedeli ödemeye hazır, feda ruhu taşıyan kadrolara ihtiyacımız var!

Böyle zorlu zamanlarda doğruları, ger-

çekleri, partinin politikalarını halka taşıyacak, silahlı mücadelenin motor gücü olacak, kararlılığımızı büyütecek, bir an bile gözünü ML'nin yolundan ayırmayacak, ideolojik, ahlaki, kültürel açıdan sağlam, bunlarla umudunu hiç mi hiç yitirmeyen kadrolara ihtiyacımız var!

Moral gücünü halktan alan, inancını halk, vatan ve yoldaş sevgisiyle büyüten, halkın değerlerinden kaynağını almış direniş geleneği ve değerlerini yaşatan, yaratan, bugünkü zorlu devrimciliğin önüne çıkardığı engellerin yüksek moral gücüyle üstesinden gelen, yaptığı işin heyecanını hiç yitirmeyen, bunlarla her işe atılan bu ruh ve coşkuyla donanmış kadrolara ihtiyacımız var!

Neyi niçin yaptığını, neden savaştığını bilen, insanların tek kurtuluşunun sosyalizm de olduğuna inanan kendine, partisine, yoldaşlarına inanan, devrimi bizim yapacağımıza inanan, her şeyin başı bu halka inanan, her şeyiyle düşüncesi beyni, bedeniyle, yetenekleriyle, sonsuz emeğiyle kendini ortaya koyan kadrolara ihtiyacımız var!

Çalışma alanı neresi olursa olsun devrimi yapacağı yerin orası olduğu biliciyle görev yerini vatani bilen, özgür vatan için canını dişine takıp çalışan kadrolara ihtiyacımız var!

Şikayet etmeyen, mızımızlanmayan, üreten, emek harcayan, sorun çıkarmayan, sorun çözen, onu zayıf düşüren her türlü şeyden nefret eden kadrolara ihtiyacımız var! Ve en önemlisi öfkesi, kini, düşmandan intikam alma duygusu hiç sönmeyen, tam tersine, sürekli harlanan bir ateş gibi büyüyen, düşmandan intikam almak için fırsat kollayan, şehitlerimizin adalet özlemi için yanıp tutuşan, hesap sormayı boynunun borcu bilen , kadrolara ihtiyacımız var!

Şehitlerimizi sahiplenmenin, davamızı sahiplenmek, mücadeleyi yükseltmek olduğunu düşünen, şehitlerden öğrenen ve öğrendiğini öğretmeyi görev bilen kadrolara ihtiyacımız var.

"Şehitlerin yerini doldurmak, en sağlam halka ben olmalıyım diyebilmektir" diyen

Dayı'mızın yolundan, sözünden bir an çıkmayan kadrolara ihtiyacımız var.

Tüm yılmnlıklara, teslimiyete, devrim iddiasından vazgeçmiş nice örgütlere rağmen, bu ülkede, silahlı mücadele, halkların kurtuluş yolu, sosyalizmin yolu diyen, Parti Cephe'nin bir savaşçısı olmaya kendini adayan, büyük adımlar atmaya hedefleyen, ölmeye öldürmeye hazır kadrolara ihtiyacımız var!

Kadrolarımız Yeni Süreçle Birlikte Cüretin Adı Olacaklar!

Erdal, Hasan, İbrahim ve tutsak düşen savaşçılarımız, **"devrimcilik; direnmek ve savaşmaktır"** diyen ve bu şiarın altını layıkıyla dolduran yoldaşlarımız bize cüretin ete kemiğe ve savaşa nasıl büründüğünü gösterdiler.

Yeni süreçte yeni insanın tüm özellikleriyle donanmış kadrolarımız savaşı Hasan Selim'in, Erdal'ın, İbrahim'in yerlerini doldurarak büyütecekler. Onların yarattıkları değerler üzerinden yeni süreç şekilleniyor. En büyük silahımız inancımız, devrime sosyalizme, halkımıza ve şehitlerimize bağlılığımızla yeni süreç daha da büyüyecek. Bedeller ödeyeceğimiz gibi bedeller ödeteceğiz. Affetmeyecek, hesap soracak, kadrolarımız hep olacak, onlar adaletin savaşçıları olmaya devam edecekler.

Zorlu amansız bir savaşın içindeyiz. Bu savaş kan-can-ter üzerinden büyüyor. Hiçbir şey kolay değil. Hele ki teslimiyet bir hayalet gibi karış karış ülke topraklarında dolanırken zaferler de kolay değil.

Ancak umudumuz, cüretimiz, emeğimiz bu savaşı büyütecek, dişe diş bir mücadele ve emekle, turnaklarımızla kanırta kanırta kazanılacak zaferler. Asla yenilmeyeceğiz! Demokratik halk devrimini büyük bedeller pahasına kazanacak bu ülke topraklarında sosyalizmi yaşatacağız.

DEVRİMCİ KİŞİLİK

"Bir devrimci açık yürekli, sadık ve faal olmalı, devrimin çıkarlarını hayatından daha değerli saymalı ve kendi çıkarlarını devrimin çıkarlarına tabi tutmalıdır.

Partinin kollektif hayatını kuvvetlendirmeli, her yerde doğru prensiplere sıkı sıkıya bağlı olmalı ve her türlü yanlış düşünce ve harekete karşı yorulmadan mücadele etmelidir.

Kişilerden çok parti ve kitlelerle, kendisinden çok başkalarıyla ilgilenmelidir. Bir kimse ancak böylelikle DEVRİMCİ ünvanına hak kazanır..." Mao

Devrimci; devrimin ustasıdır. Nerede nasıl düşüneceğini, ne istediğini, yoldaşlarını, örgütü nasıl güçlendirip geliştireceğini bilendir. Nihai hedefe nasıl ulaşılacağını gösterendir. Bu nedenle de "Devrimci" derken bir kişiden değil, bir kişilikten bahsediyoruz. Devrimi gerçekleştirecek kişiler, devrimci kişiliğe sahip olmak zorundadırlar.

Kişilik: Düşünce ve davranışlarıyla kendine özgü olandır. Burada ki kendine özgülük, bir devrimci için devrime uygunluktur. Çünkü kişilik kavramı da tüm olay, olgu ve diğer kavramlar gibi sınıfsallıktan ayrı ele alınamaz. Düzen ve Devrim... Düzen kişiliği ve Devrimci kişilik... Başlı başına "kişilikli olmak" demiyoruz. Çünkü kişilikli olmak ancak devrimcilik yaparak mümkün olabilir.

"Kişilik özellikleri olarak adlandırılan hiçbir özellik doğuştan gelmez. Kişiliği, içinde bulunulan koşullar oluşturur. Ekonomik, sosyal, siyasi koşullar... Bu nedenlerle ki; "Kişilik özelliğim" diyerek aslında koşulları tanımlamış oluruz. Elbette ki, birebir aynılaştırmaktan bahsetmiyoruz. Ancak düzen kişiliği, görüntüde ki tüm farklılıklarına rağmen aynı çürük, yoz çevre içerisinde şekillenir. Tüm "farklılıklar" düzenin çizdiği o çizginin arasındadır.

Düzen kişiliğini bilmeden devrimci kişiliği gerçek anlamda kavramamız mümkün değildir. Bu nedenle, neye karşı, nasıl mücadele ettiğimizi somutlayacağız. Düzen kişiliğini bilmeden, her yönüyle tanımadan ne onun bizdeki yansımalarını görebiliriz ne de ona karşı mücadele edebiliriz. Devrimci kişilik sağlam bir zemin üzerine

oturduğu zaman, devrimci adına uygun bir şekilde tüm kişisel özellikleriyle beraber devrimci mücadele içerisinde yerini alır.

Ülkemizde devrimi gerçekleştirecek olan devrimci örgüt, partimizdir. Bu tartışma götürmez. Bugün bu herkes için somut bir gerçektir. Bu gerçeklik içerisinde Parti-Cephe' nin ülkemiz devrim tarihi içerisindeki farkını da gösterir. Parti' nin kişiliği ideolojisi. Bu anlam da üye, kadro, savaşçı, sempatican ve taraftarlara kadar tüm insanlarımızda devrimci kişilik, bu sağlam ideolojik zemin üzerinde şekillenir. Hiçbir koşul altında bu gerçek değişmez. Ancak gelişim halindedir. Dünyanın devrimcilik tanımı bugün mücadelenin ihtiyaçlarına cevap vermiyor. Dünyanın tanımımız, bakış açımız yanlış olduğu için değil, mücadele geliştiği, koşullar daha da ağırlaştığı için ihtiyacı karşılamada yetersiz kalıyor. Savaşın devrim mücadelesinin bizden bekledikleri hergün daha da artıyor.

Dünyanın Türkiye'si'nde hatta Dünya' da Marksizm-Leninizm bayrağını devrime taşıyacak, tek güç biz kaldık. Bu yükü taşıyacak devrimci kişilik, her yönüyle bu göreve hazır olmalı, hazırlanmalıdır. Devrimci kişilik soyut bir tanımlama değildir.

Devrimci Kişilik Derken Genel Olarak Ne Anlıyoruz?

"Bir devrimci açık yürekli, sadık ve faal olmalı, devrimin çıkarlarını hayatından daha değerli saymalı ve kendi çıkarlarını devrimin çıkarlarına tabi tutmalıdır.

Partinin kolektif hayatını kuvvetlendirmeli ve her yerde doğru prensiplere sıkı sıkıya bağlı olmalı ve her türlü yanlış düşünce ve harekete karşı yorulmadan mücadele etmelidir.

Kişilerden çok parti ve kitlelerle, kendisinden çok başkalarıyla ilgilenmelidir. Bir kimse ancak böylelikle DEVRİMCİ ünvanına hak kazanır..." Mao

Bu tanımlamanın somutluğunda devam edelim.Devrimci kişilik örgütüyle bütünle-

"... devrimci kendini devrime hazırlamalı, yeteneklerini geliştirmeli uzmanlaşmalıdır, bu da teorik pratik çalışma içerisinde eğitmekle olur... Amaç devrimci hareket içerisinde yer alacak kadroların yetiştirilmesini sağlamaktır." (Mahir Çayan Bütün yazılar syf 27)

şen kişiliktir. "Benim kişiliğim" değil, "Bizim kişiliğimiz" diyebilmektir. Bu her dönem ve her koşul altında böyledir.

Kırk üç yıllık tarihımız boyunca oluşan devrimci kişilik, Parti-Cepheli kişilik, ülkemizde dostlarımızın ve düşmanlarımızın kafasında "Cepheli", kimliğini ete kemiğe büründürdü. Bunu birçok yönüyle ele alarak somutlayacağız. Bu yapıyı ören, bu aşamaya getiren devrimin ustası yoldaşlarımızdır. Bizden önce konulan tuğlanın üzerine gözü kapalı yenisini yerleştirmeliyiz. Biz yükseldikçe yapı yükselir.

Yaptıklarımıza ve devrimci mücadelenin ihtiyaçlarına bakalım. Bu ihtiyaca ne derece cevap verebiliyorsak işte biz o kadar devrimciyiz demektir. Devrim bizim eserimiz olacaktır. Mütevazilik adına bu gerçeği dilendirmekten sakınırsak, bu gerçeğin doğrultusunda kişiliğimizi şekillendiremeyiz. Bu gerçeği görmek ilk ve en önemli adımdır. Bu adımı hızlı ve güçlü atacağız. Tek tek her birimizin atacağı adımlar aynı yol üzerinden daha ileriye yol almamız demektir.

İdeolojik gücümüz çok büyüktür. İktidar iddiamız gerçekleştiremeyeceğimiz bir iddia değildir. Bu iddiaya sahip devrimciler olağanüstü insanlar, olağanüstü kişilikler değildir. **"Devrim, bu basit insanların içten çabalarıyla gerçekleşmiştir. Bizim görevimiz insanlarda iyi olan soylu olan yanı geliştirmek ve her insanı DEVRİMCİ haline getirmektir."** (Savaş Anıları-Che/syf 114-Yar Yayınları)

Devrimcilik aslında hepimizin tüm hal-kin olağan görevidir. Sınıflar gerçeği bunu

dayatır. Yemek yemek, su içmek, uyumak kadar gereklidir. Hatta daha da gereklidir. Çünkü bu temel ihtiyaçların, insana yakışır karşılanabilmesi de ancak devrimle mümkündür.

Devrimcilik yaparak bir lütufta bulunmuyoruz, görevimizi, olması gerekeni, insan olmanın gereğini yapıyoruz.

Sistem Yozlaştırır Devrimci Mücadele İyi Güzel Olanı Ortaya Çıkarır!

Che'nin altını çizmiş olduğu gibi bizim görevimiz insanlarımızda iyi, güzel, soylu olanı ortaya çıkarmak, geliştirmektir. Sistem her türlü yol ve yöntemle yozlaştırıyor. Yani insanı insan yapan iyi, güzel, soylu yanlarını yoketmeye çalışıyor. Yozlaşma soysuzlaşmadır. İnsanlar kendi kendilerine yozlaşmazlar. Yozlaştırılırlar. Yozlaşma düzenin etkisiyle olur. Varolan halkın değerlerinin yitirilmesidir.

Düzenin kişiliği her dönem devrimci saflara sızmış, hatta bazen doğrudan doğruya girmiştir. Devrimci kişilik elbetteki şöyle ya da böyle yaşadığı dönemden etkilenir. 60'lı yılların devrimcileriyle, seksenli yılların devrimcilerinin aynı olduğunu iddia edemeyiz. 60'lı yılların son çeyreğinde ülkemizde henüz devrimci mücadele oluşum halindedir. Haliyle devrimci kişiliklerde oluşum halindedir.

"... devrimci kendini devrime hazırlamalı, yeteneklerini geliştirmeli uzmanlaşmalıdır, bu da teorik pratik çalışma içerisinde eğitmekle olur... Amaç devrimci hareket içerisinde yer alacak kadroların yetiştirilmesini sağlamaktır." (Mahir Çayan Bütün Yazılar syf 27)

Ülkemiz koşullarında devrimciliği ilk tanımlayan yaşayan ve yaşama geçiren THKP-C kadroları, Mahir Çayan ve Partinin tüm önder kadrolarıdır. O zamanki tanım elbette ki bugün içinde geçerliliğini korur, ancak bu kırk üç yıl içerisinde üzerine bir çok şey eklenmiştir. Bunları yeri geldikçe açacağız.

Konumuza dönecek olursak: Her dönemin kendine has bir devrimci anlayışı vardır. 1968'de de düzen kişiliğinin devrimci saflara taşınması ve bundan doğan olumsuzluklar yaşanmıştır. Özellikle Avrupa da ve ABD'de bu dönemde devrimcilik adı altında yaşanan yozluklar, ahlaksız ilişkiler, bohem yaşam tarzı daha yoğundur. Ancak Avrupa ve ABD'de yaşanan bu yozlaşmanın ülkemizde özellikle devrimci saflarda bir etkisini gördüğümüzü söylemeliyiz.

1968'lerde yaşananla 1980'lerde yaşanan kıyaslanamaz bile. Düzenin devrimci saflardaki görüntüsü artık çok barizdir. Cunta koşullarındaki baskı ve saldırılar devrimcilikte de savrulmaları beraberinde getirdi. Sağlam olmayan devrimci kişiliklerde yozlaşma her boyutuyla yaşandı. Varlık, yokluk mücadelesi veren örgütlerin kadroları, kadın erkek ilişkilerinde, soyut edebi tartışmalara, örgütsüzlüğün propagandasına yoğunlaştılar. Bu kişilikteki erezyon ML ideolojiye sarılmamanın bir sonucudur... Örgüt olmayan "BEN"ine sarılan kişiler düzene yuvalanırlar.

Aynı süreçte Devrimci Sol kadro ve savaşçıları tüm baskı ve saldırılara, savrulmalara karşı içeride ve de dışarıda direnişi seçtiler. Bu bir tesadüf değildir. Bu ML olmanın gereğidir. Elbetteki bizim saflarımızda da bu sürecin olumsuz etkileri görüldü. Ancak esas olan örgütsel duruşumuz ve o duruşu sağlayan önderliğimiz, direnişçi kadrolarımız oldu. 12 Eylül bir çok örgüt için tükeniş olurken bizim için önce direniş, sonra savaş süreci oldu. Devrimci kişiliklerdeki bozulmalar, düzenin etkileri ancak bu şekilde ayıklanabilir.

2000'li yıllarla birlikte başlayan süreç ise -bugünün yeni süreci- farklı yönlerde de olsa düzenin devrimci saflara taşınması bakımından 12 Eylül süreciyle benzerlikler taşır. Hatta devrimci mücadele açısından daha da tehlikeli süreçtir. Kendisini devrimci olarak tanımlayan örgütlerle beraber devrimcilik tanımında dejenere edildi ve edilmeye çalışılıyor. Devrimci kişiliği ile düzen kişi-

liği arasındaki net kalın çizgiler gittikçe silleştirilmeye çalışılıyor.

"Kişisel gelişim-kişiliğini korumak-Sen olarak var olmak- özgür birey..." gibi tanımlamalarla oportünizm, reformizm altında devrimcilik adına düzen kişiliğini savunmaktadır. Bunun düzenin bir dayatması olduğunun farkında olmayanlar yozlaşmaya ardına kadar kapılarını açıyor. Bu beraberinde örgütsüzlüğü de getiriyor. Örgütler örgütsüzlüğün propagandasını yapıyor.

Yozlaşma, sömürünün sonucudur. Sömürü azgınlaştıkça yozlaşmada o derece boyutlanmakta, yaygınlaşmaktadır. Günümüzde yozlaşmanın geldiği aşama, sömürü gerçeğinden ayrı düşünülemez. Sorun da bu yozlaşmayı görmekten çok, kaynağını, neden ve sonuçlarını kavramamaktadır. Kendilerine "devrimciyim" diyenlerin, uslubundan, giyim kuşamına, kadın erkek ilişkilerine kadar bir çok noktada nasıl bir yozlaşma yaşadıklarını açıkça görebiliyoruz. Bu durum maalesef hızla yaygınlaşıyor. Devrimci kişiliğin halkın kafasında somutlanması zorlaşıyor. Bu sorumluluk her zamankinden çok şimdi bizim omuzlarımızdadır. Kişiliğimizde devrimci kişiliği somutlamalıyız.

1- Yozlaşma Nereelerde Nasıl Ortaya Çıkıyor?

Devrimci Yaşam Kurallarımız

"İşleyiş kurallarının mekanik bir kurallar bütünü olmadığını, devrimci ilkelerimizin, yaşam ve mücadele anlayışının somut bir ifadesi olduğunu özellikle vurgulamamız gerekir."

Bu anlamıyla işleyiş kuralları devrimciliğimizdir, özgüvenimizdir, cesaretimizdir, coşku ve inancımızdır. Bu değerlerimizden koparıldığımızda, değerlere sahip çıkmadığımızda kuralların hiçbir önemi yoktur" (1992 Devrimci Sol MK)

Olması gerekeni, yirmi yıl önce bu derece net ortaya koyduk. İlkelerimiz, kurallarımız, değerlerimiz düzenin değil, devrimci

"İşleyiş kurallarının, mekanik bir kurallar bütünü olmadığını, devrimci ilkelerimizin, yaşam ve mücadele anlayışının somut bir ifadesi olduğunu özellikle vurgulamamız gerekir. Bu anlamıyla işleyiş kuralları devrimciliğimizdir, özgüvenimizdir, cesaretimizdir, coşku ve inancımızdır. Bu değerlerimizden koparıldığımızda, değerlere sahip çıkmadığımızda kuralların hiçbir önemi yoktur" (1992 Devrimci Sol MK)

mücadelenin içerisinde oluştu, oluşuyor. Her devrimcinin aynı deneyimleri tekrar tekrar yaşamasının gerekmediğini biliriz. Bunu bildiğimiz halde kurallara, değerlere sahip çıkmamak, daha baştan devrimci mücadelenin önüne geçmektir. Engel olmaktır.

Hiçbir kuralımız dayatma, tepeden inme değildir. Değerlerle oluşmuştur. Ancak bu böyledir diye **"Ben koydum ben kaldırıyorum"** esnekliğine de sahip değildir. Dayatma yoktur ancak **gereklikten gelen bir zorunluluk** vardır.

Kuralların esnetilmesi, kapının sessizce düzene açılmasıdır. O kapıdan ya biz düzenin bataklığına sivruluruz ya da düzenin yozluğu o kapıdan saflarımıza sokulur. Nasıl?

a- Giyim Kuşamda Yozlaşma; Görüntümüz, tüm hal ve hareketlerimiz düşüncemize göre olmak zorundadır. Devrimci düşüncelere sahip olduğunu iddia eden birinin düzenin istediği gibi giyiniyor olması düşüncedeki yozlaşmayı gösterir. Açık, dar, paspal, aşırı süslü, marka giymek ya da kadınların erkek kıyafetine benzer kıyafetler giymesi gibi. **"Tarz yaratma"** adı altında yüzüne bakılmayacak kıyafetler giymek, kırmızı pantolon, yamalı gömlek, pembe ayakkabı, tersine dikişli giyecekler, beli, göbe-

ği açıkta bırakan kıyafetler, bakımı neredeyse imkansız uzun saçlar, sayısız küpe, dövme vs. bunları "görünüm" diyerek küçümsemeyiz. Devrimci kişilik, savaşçı kişiliktir. Görünümü kendisini anlatır.

Cepheli Tarzı: Evet, bir tarzımız vardır ve bu tarzımız daha da net bir şekilde kendini belli etmektedir. Şekilci olmadan, görüntüye gereken önemi vereceğiz. "Şekilciliğe düşmeyelim, endişesiyle bu konuda katı kurallar koymamak önü alınmaz bir savrulmayı beraberinde getirir. Nasıl bir savrulma yaşandığını ortak eylemler de kitlenin görünümüne bakarakta anlayabiliriz. O kitle içerisinde Cepheli olanları kolaylıkla ayırt edebilmeliyiz. Sadece giyimi değil, saç, duruşu, tepkileri bizi anlatmalı. Özenilecek, imrenilecek bir tanımı olmalı. Oportünizmin espri konusu yaptığı "Cephe tişörtü-cephe gömleği" aslında ciddi bir konudur. Ve onlar ne kadar şekilci bulsalarda bu aslında devrim düşüncemizin ciddiyetidir. Devrimci kişiliğimizin görüntüsüdür. Savaşın yüzüdür.

Derli toplu, temiz, düzenli, paspal olmayan ancak vücut hatlarını da belli etmeyen, teşhirci olmayan, açık, kısa, süslü olmayan -erkek-kadın fark etmez- bir Cepheli giyim tarzımız olmak zorundadır. Eğer biz tarzımızı gösterip, benimsetmezsek sistem insanlarımızı rahatlıkla kendine benzetecektir. Bize yakışmayan, halkın asla bize yakıştırmayacağı kılık kıyafetle devrimcilik yapılmaz. Kime neye benzemeye çalışırsak o oluruz. Görüntümüz de savaşan bir örgütün düşüncelerine uygun olmalıdır.

b- Dilde Üslupta Yozlaşma: Dil düşüncemizin sesli ifadesidir. Dilimize dolan aklımıza dolanandır. Dil en önemli yozlaştırma araçlarındandır. Sistem önce dili yozlaştırır. Bu konuda oldukça başarılı da olmuştur. Küfür, argo, kısaltmalar, kısa mesaj dili, dizi film replikleri ya da entelektüellik kisvesi altında özentili anlaşılmaz bir dil... Kimin diliyle konuşuyoruz? Yoldaşlarımızla olsun, halkla olsun konuşurken saygımız sevgimiz dilimizde karşılığını bulmalı. "Arkadaşım, Allahsız-gözüm-ablası-abisi-

kızlar-oğlum-hemşerim-Alo-slm... vb." kelimeleri çoğaltabiliriz ve bunlara cümlelerde ekleyebiliriz. Bunlar belki bir bilgisayar oyunundan, belki bir film karesinden dilimize bulaşmıştır. Ancak asıl olarak kaynak, sistemdir. Bu burjuvazinin bize dayattığı dildir. Her biri düzendir.

Bunlar daha kolay anlayabileceğimiz, göze batanlardır. Kirdir, pastır. Daha zor farakedileni ve devrimci saflarda yaygınlaşanı ise politik dilin yozlaşmasıdır: "Farkındalık, ötekileştirme, negatif-pozitif bakmak, negatif-pozitif ayrımcılık, aktivist..." gibi kelimelerde başlayan ve bu bakış açısıyla kurulan cümlelerle konuşmak, yazmak devrimci mücadele içinde düzenin borazanlığını yapmaktır. "*Herkes kullanıyor. Tam karşılığı yok*" gibi gerekçelerde ister örgütsel kişilikte olsun bu tercih düzeniçileşmenin önemli bir göstergesidir.

c- Alışkanlıklarda Yozlaşma:

Alışmak... Kim, neye, nasıl alıştırıyor bizi? Devrimcilerin alışkanlıkları da devrimci olmalıdır. Devrimci alışkanlıklar bir anlamda ilke ve kurallarımızın reflekslerimiz haline gelmesidir. "*Alışkanlık; günde mutlaka yüz sayfa okurum. Alışkanlık; arkadaşlar gelmeden yemeğe başlamam...*" Bunlar ve de dahası devrimci yaşamımızın birer parçasıdır. Olması gerekenlerin bir kısmıdır. Gayet normaldir. Ya tersi?

Düzen alışkanlıklarımız "Benim" diye sıkı bir şekilde sarılıp bir türlü bırakamadığımız şeylerdir. "*Alışkanlık; sessiz ortam olmazsa çalışmam... Alışkanlık; bilgisayar-da dolaşmayı seviyorum... Alışkanlık; buldum mu harcarım, tutumlu değilim... Alışkanlık; süslenmeyi severim, pop dinlerim, geç hazırlanırım, televizyon izlerim...*" Tüm bunlarda bizim olan bir yan yoktur. Bu alışkanlıklar hal-hareketlerimize, yaşamımıza, şekil vermeye başladığı an yönümüzü de belirler. Ya devrime dönük olacak yüzümüz ya da düzene. "Alışkanlıkla" düzeni tercih edenlerden olmayacağız.

Cephelinin alışkanlıkları devrimcidir. Bugünden devrimci yaşıyor olmanın getir-

diği alışkanlıkla hareket etmek, devrimci kişiliğin yerli yerine oturduğunu gösterir. Terkettiğimiz düzen alışkanlıklarının yerini devrimci alışkanlıklarla doldurarak kişiliğimizi güçlendirebiliriz. Alışkanlıklarımız kişiliğimizin doğal sonuçlardır.

d- Halkla İlişkilerde- Yoldaşlarla ilişkilerde Yozlaşma:

Ağır ve keskin gelebilir ancak, saflarımızda da düzenin yoz insan ilişkileriyle karşılaşırız. Bu ilişkileri gören, hatta yaşayan oluyoruz. Yoz olduğunu bilip, böyle net tanımlayıp yaşamıyoruz elbette. Düzen kültürünün nasıl sinsice bulaştığını göremezsek ona karşı mücadele etmekte de zorlanırız. Oysa biz mücadeleciler, savaşçı kişiliğimizi her alanda göstermeliyiz. İnsan ilişkilerindeki yozlaşma, devrimci doğrulardan uzaklaşmak, devrimci kişilikte ki zayıflamanın bir sonucudur. Ancak düzenden getirdiğimiz, devrimcileştiremediğimiz yanlarımız ilişkilerimize de yansır.

Kişisel ilişkiler geliştirmek ya eleştirmek ya da eleştiri adı altında ezmek, düzen üslubudur. Samimiyet, yakınlık adına laubalilik, ciddiyet adına ilişkileri sınırlamak, donukluk, emek vermemek gibi devrimcilikle hiç bir alakası olmayan davranışlar bize ait değildir. Bize ait olmayan bu ilişki şeklinin nedini, devrimci kişiliğin oluşmaması ya da altının doğru şekilde doldurulmasıdır.

Elbette ki, hiçbirimiz bu sistemin yozluğundan arınarak devrimci saflara katılmıyoruz. Emperyalizmin dejenere etme ve yozlaştırma politikalarının en yoğun biçimde yaşandığı bu sistemin içinden geliyoruz ve tüm etkilerini taşıyoruz. Bu düzende ilişkiler yoz ve çıkarlar üzerine kuruludur. **"Babana bile güvenme"** öğütü bu sisteme aittir. Çıkarlar üzerine kurulu bu ilişki şekli zaten gerçek anlamda bir insan ilişkisi olarak adlandırılmaz. Halkın değerlerine, asıl özüne aykırı olandır. Halkın yozlaştırılmasının bir sonucudur. Yozlaşmanın emperyalizmin ve işbirlikçilerinin hedeflediği kadar yaygınlaşmaması, bütün

"Bir insan açlıktan ölmedikçe, devrimci çalışma yapmalı ve daha fazla çaba harcamak için kendini zorlamalıdır. Bundan komünistin sıkı çalışması ve kalbinin yarısı ya da üçte ikisiyle değil, bütün kalbiyle halka hizmet etmesi gerekir. Devrimci iradesi zayıflayanlar, düzeltme yoluyla yeniden canlılık kazanmalıdır." (Mao Toplu ESerler Cilt 5. Syf 40 - Kaynak yayınları)

bir halkı teslim alamamasının iki nedeni vardır.

1- Halkın sınıfsal kimliği gereği taşıdığı iyiye, güzele, doğruya dair yanlar. Halkın yok edilemeyen fedakarlığı, vefası, paylaşımı, sevgisidir.

2-Devrimci mücadelenin varlığı. Devrimci mücadelede yer alan halk, devrimcilerde özlediği ve olması gereken doğru ilişkileri görür.

Burjuvazinin bu iki önemli engeli aşması zordur.

Devrimci insan ilişkileri, insanlarımızın devrimleşmesinde en önemli etkenlerin başında gelir. Mücadeleye çekendir. Bizim ilişkilerimiz düzen içindeki insanlara çölde bir serap gelir. Hatta başlangıçta, mücadeleyle henüz tanıştığında inanmakta zorlanır. Ve az önce bahsettiğimiz şekliyle hala eski ilişki tarzını bir boyutuyla sürdürmekte ayak diler. Devrimci kişiliği kazanmayan, kazanamayan biri kaç yıldır mücadele içerisinde olursa olsun doğru bir yoldaşlık ilişkisi en genel anlamda insan ilişkisi yaşayamaz.

İlişkilerimiz, bir birimizle, halkla bağıımızdır. İlişkilerimiz, güçlü olması örgütlülüğümüzün güçlü olması demektir.

Devrimci Nasıl Yaşar?

Bu soruya tek cümleyle şöyle cevap verebiliriz; Nasıl düşünüyorsa öyle yaşıyor. Bu

durumda düşünceleri neyin, nasıl belirlediği önem kazanır. Devrimi istemek, bu iddiayı taşımak, yaşamımıza şeklini ve de yönünü verir.

"Bir insan bir kere hayata gelir ve belki altmış, yetmiş, seksen, doksan yıl yaşar, bu belli olmaz. Çalışabildiğiniz sürece çalışmalısınız ve bu çalışmayı devrimci bir coşku ve ölüme meydan okuyan bir ruhla yapmalısınız..." (Mao Seçme Eserler Cilt 5. syf 776 Kaynak yayınları)

Yaşamımızın karşılığı devrimdir. Bir devrimci için başka bir seçenek yoktur. Devrimcinin görevi devrim yapmaktır. Bu nedenle de nasıl yaşadığı aslında onun devrime bakışını da ifade eder.

Nasıl düşünür? Her olaya, her gelişmeye mutlaka bilimsel bir yaklaşım yöntemi vardır. Devrimciler bilimsel düşünür ve bilimsel yaklaşırlar. Bu tarz devrimci kişiliğin en önemli halkasıdır. Kimimiz sorun karşısında daha hızlı, daha pratik, kimimiz biraz daha ağır ve temkinli hareket edebiliriz. Ancak elimizdeki ölçü hep aynıdır. Düşünme metodumuz aynıdır. Neden? Niçin? Nasıl? Niye? Sorularını sorarken özneyi kaybetmeden hareket edersek sonuç alabiliriz.

Meselelere kişilere yaklaşımımız da aynı bilimsellikte olmak zorundadır. Kendimize bakışımız da aynı bilimsellikte olacaktır. Marksizmin-Leninizmin öğretisini ancak, böyle kavrayıp hayata geçirebiliriz. Devrimi bir düş olmaktan çıkarıp bir gerçek haline getirmek, bilimsel düşünerek gerçeğin kavgasını vermekle mümkündür.

Bilimsel düşünce nasıl somutlanır? Nedenleri ortaya koyarak, kişiselleştirmeden, kapsayıcı düşünerek, düşündüklerinin hayatta karşılığını bularak ve herşeyiyle devrime kilitlenerek somutlanır.

Beynimiz devrim düşüncesiyle doluyken, farklı yönlerde sapmamız sivrulmamız söz konusu olamaz. **Düşünce lokomotifdir. Diğer herşey yaşamın içerisinde onu takip eder.** Aksi halde lokomotifsiz vagonlara dönmüşürüz. Bir süre herhangi bir etkiyle ilerlese bile yoldan çıkacağımız, sivrulacağımız

mız su götürmez bir gerçektir. İşte devrimci bu gerçeği görebilen, kavrayabilendir.

Devrimci nasıl çalışır? Yine Mao ustamızla bu sorumuza ilk cevabı verelim; *"Bir insan açlıktan ölmedikçe, devrimci çalışma yapmalı ve daha fazla çaba harcamak için kendini zorlamalıdır. Bundan komünistin sıkı çalışması ve kalbinin yarısı ya da üçte ikisiyle değil, bütün kalbiyle halka hizmet etmesi gerekir. Devrimci iradesi zayıflayanlar, düzeltme yoluyla yeniden canlılık kazanmalıdır."* (Mao Toplu ESerler Cilt 5. syf 40 - kaynak yayınları)

Olanaksızlıklar nedeniyle şikayetlenen daha fazla olanak isteyen yoldaşlarına usta böyle bir çağrı yapıyor. Koşullara, olanaklara göre değil, ihtiyaca göre çalışacağız. Görev anlayışımız, sorumluluk bilincimiz bunu gerektirir.

İş kişiliği gösterir. Yaptığımız iş yapış şeklimiz, aldığımız sonuçlar devrimci kişiliğimizin aynalarıdır.

Çalışma tarzımız da pratik ve teori iç içe geçmiştir. Ve birbirlerinden ayrı ele alındıkları taktirde işe yaramazdırlar. Teori ve pratik çalışma tarzımız, bize özgü olandır. "Projecilik-soyut programlar" Cephe'nin, yani savaşı bir örgütün insanların çalışma tarzı değildir.

Basit ama sıradanlaşmayan, sade ancak ayrıntıları gözden kaçırmayan, çalışma tarzıyla sonuç alabiliriz. Atılan her adımın hayatta mutlaka bir karşılığı olmalı.

Neden çalıştığımızı bileceğiz. Elbetteki **"örgüt kolektif aklımızdır."** Bu nedenle görev anlayışımız değişmez. Ancak görevin biçimi, yaşama geçiriliş şekli değişebilir. Görevi sorgulamak değil, görevi her yönüyle kavramak, kavrayarak yapmak gerekir. Böyle yaptığımız taktirde bir sonraki görevlere talip olabiliriz. Aksi halde yaptığımız o işle sınırlı kalırız. Sıra neferi olabilmenin koşulu da budur.

Dün "Bir adım öne çıkalım" diyorduk. Bugün koşmayı hedef olarak önümüze koyuyoruz. Bir adım öne çıkmak koşmaya aday

olmadığıdır.

Bu yolda üç temel silahımız var: "Cüret, cüret, cüret" Devrimci kişiliğin savaşabilmesi görev ve sorumluluklarını yerine getirebilmesi için bu silahlara ihtiyacı vardır.

Devrimci Kişilik ve Eleştiri Özeleştirisi!

Eleştiri, özeleştirisi mekanizmamızı, güven-sevgi-değişim ayakları üzerine oturtmalıyız. Aksi halde bu mekanizma doğru işlemez. Doğru işlemediği takdirde devrimci kişiliği güçlendirip, geliştireceği yerde geriletir. Her süreçte ve her konuda en önemli güç kaynağımız eleştiri ve özeleştirmedir.

Eleştiri ve özeleştirmenin de en güçlü kaynağı GÜVEN'dir. Nasıl bir güven? Altı boş, ayakları havada bir güvenden bahsetmiyoruz. Örgütlülüğümüze güvenden bahsediyoruz, bununla beraber asıl olan yoldaşlarımıza ve kendimize olan güvenimizdir. Bu güven güçtür. Devrimcileştikçe büyüyen güç...

Neyi, neleri, kimleri eleştiririz? Bizim olanı bizden olanı eleştiririz. Bir haini, bir halk düşmanını eleştirmeyiz. Öyleyse birini eleştirirken kendimizde olan düzen yanlarını eleştirdiğimizi bileceğiz. Bu olumsuz özelliklerin, düzenden getirdiklerin sana ait değildir. Bunlara karşı en önde sen savaşacaksın ancak bu savaşta asla yalnız olmayacaksın ve mutlaka kazanacaksın. Dahası kazanmak zorundasın-kazanmak zorundayız. Çünkü senin kazanman bizim kazanmamız devrimin kazanımı olacaktır.

Eleştiri-özeleştirisi süzgeci, arınma, temizlenme, devrimci özün korunmasıdır. Sarsacak, sarsılacağız, güçlü bir kişiliğin özünü, ancak böyle elde edebiliriz. Bu süzgeci ömrümüzün hiç bir kesitinde "iş bitti" diyerek düzenin duvarına asamayız. Çünkü eleştiri-özeleştirisi mücadele içerisinde asla bir kenara itilmeyecek temel ihtiyacımızdır.

Eleştiri sevgidir. Eleştiri acı verir, yorar, sarsar, öyleyse sevgiyle yan yana anılamaz diye düşünülebilir. Teorik olarak sevginin

Değişim örgütlülüğün gücü olduğu gibi, örgütlülüğün gücü de tek tek devrimcileşen kişilerin gücünün tamamıdır. Bizim gücümüzdür. Son süreçte şehit düşen feda eylemi gerçekleştiren yoldaşımız İbrahim Çuhadar bu değişimin nasıl güce dönüştüğüne, örgütün gücünü kendisinde nasıl var ettiğine çok canlı ve yakın bir örnektir. Bu nedenle "İbrahim Çuhadar Okulundan mezun olmak" hedefini herbirimiz önüne görev olarak koymalıdır.

olmadığı yerde devrimci eleştirmenin de olmayacağı bilinmesine rağmen eleştiri karşısındaki tavrımız buna uygun olmaz. Bu bakış açısı özeleştiriyi rafa kaldırır. Çünkü "kendine kıyamayan-acıyan-koruyan" bir ruh halidir. Kendini eleştirmekten kaçmak devrimci eleştiriye kavramamak ya da hata, eksik, kusur ve yanlışların görülmemesidir. Halbuki eleştiriyle vuruş yaptığımız devrimcilikten bizi uzaklaştıran düzen yanlarımızdır. Düzen yanlarımızla barışık olduğumuz sürece devrimci bir kişiliğe tüm olarak sahip olmamız mümkün değildir. Bencilliği, popülistliği, disiplinsizliği, polemikçiliği, mızımlılığı, küçük burjuva gururu, alınganlığı ve daha düzenin birçok kokuşmuş, çürümüş, yoz burjuva alışkanlıkları ve anlayışları içimizdeyken ve onlarla barışık yaşarken devrimcileşemeyiz. Düzenin bu zehirlerini kusmalıyız. Bunun için samimiyet esastır. Düzen kişiliğinden nefret etmeden devrimci kişilik kazanılamaz. Leke kabul etmeyen bir devrimci kişiliğe ancak böyle sahip olabiliriz.

Kendimizde ve yoldaşlarımızda, devrimci olan yanları sevecek güçlendirip geliştirecek, düzen yanlarını hiçbir bağlantı bulmayacak şekilde koparıp atacacağız.

Değişime İnanmak: Devrimden daha

büyük bir değişim yoktur. Toptan bir altüst oluş ve eskinin bir zerresini bile bırakmadan yeniyi oluşturmaktadır. Devrimci işte bu iddianın sahibidir. Bu iddianın sahibi olan birinin "*Ben değişemiyorum, ben değişemiyorum*" demeye hakkı yoktur. Söylemesinin de herhangi bir inandırıcılığı yoktur.

Büyük Ölüm Orucu Direniş şehidimiz Muharrem Çetinkaya; "*Beni tüm eksiklerimle, zaafarımla, yanlışlarımla anlatın. Anlatın ki; herkes değişebileceğini ben de görsün*" demiştir. Bu bir özeleştirici olduğu gibi, değişim konusunda ayak direyenlere de eleştiridir, yol göstermektir. Muharrem'in yaşamı, değişimin devrimci hareket içerisinde nasıl güçlü dinamiklere sahip olduğunu gösterir. Bu konuda onlaca örnek vardır. DEĞİŞİM İRADEDİR. Devrimci irade devrimci istektir. Değişmeyen ve değiştirmeyen, devrimcileşmeyen ve devrimcileştirmeyendir.

Değişime inanmayan eleştirmez. Al gülüm ver gülüm anlayışı devrimci bir anlayış değildir. Ya da eleştiriye karşılık vermek değildir. Saflarımızda bu suçtur. Eleştiriden kaçmak çatışmaktan kaçmaktır. Kendi kendini silahsızlandırmaktır. Eleştirinin altını boşaltmak, eleştiriye boşa çıkartmaktır.

Devrimci eleştiri ve özeleştirici silahını kullanmamızın, değişimin önündeki en önemli engellerden biri küçük burjuva gururdur. Küçük burjuva gururu, "ben" duygusu eleştirinin önüne set çeker, böylece hesaplaşmayı, kendimizi görmeyi engeller. Bu duvarları da yine eleştiri ve özeleştiriciyle yıkacağız. Devrimci eleştiri yıkar, evet, düzene ait olanı yıkar. Öte yandan ayağa kaldırandır. Yapıcıdır. Temizleyendir.

Eleştiride üslup, yer ve zaman şekle ilişkin olmakla beraber özü de etkiler. Haklı bir eleştiri yanlış bir zamanda, ulu orta, yıkıcı bir üslupla yapılırsa hedefine ulaşamaz. Üstün körü yapılamaz, eleştiride yoldaşımıza özenimiz olmalıdır. Getirisi götürüsü iyi hesaplanmalıdır.

Eleştiri-özeleştirici bir devrimci için yapmakla biten bir görev, bir sorumluluk de-

ğildir. Takipçisi olmak, ısrarcı olmak, sonuç almadan bırakmamaktır. Uçurumdan kayan ip uzatıyoruz, çekiyoruz, düze çıkarmadan ipi bırakmayız. Aynı şey kendimize yönelik değişim mücadelesi içinde geçerlidir. İpe daha da asılmak gerekir.

Değişim, örgütlülüğün gücü olduğu gibi, örgütlülüğün gücü de tek tek devrimcileşen kişilerin gücünün tamamıdır. Bizim gücümüzdür. Son süreçte şehit düşen feda eylemi gerçekleştiren yoldaşımız İbrahim Çuhadar bu değişimin nasıl güce dönüştüğüne, örgütün gücünü kendisinde nasıl var ettiğine çok canlı ve yakın bir örnektir. Bu nedenle "İbrahim Çuhadar Okulundan mezun olmak" hedefini herbirimiz önüne görev olarak koymalıdır.

Zaaflarından, eksiklerinden korkmayan, onların üzerine yürüten ancak bu çatışmanın galibi olabilir. Sakladığımız, hesaplaşmadığımız herşey isterse bir damla çamur olsun, o çamurun ne kadar suyu bulandıracağını tahmin bile edemiyoruz.

"(...) Hiç göze çarpmayan küçük bir yarının, hatta hayatta herkesin başına defalarca gelen bir sıyrığın bir küçük yara iltihaplanmaya başlayınca, kan zehirlenmesi meydana gelirse son derece tehlikeli hatta bazen öldürücü bir hastalığa dönüştüğünü herkes bilir. Bütün çatışmalarda, hatta tamamen kişisel çatışmalar da da bu böyledir. Politikada da bu böyledir." (Lenin Bütün Eserler Cilt 9, Syf 69-70/inter yayınları)

Çatışmalarda en küçük bir ayrıntı daha atlanamaz. Eleştiri özeleştirici de bir çatışma halidir. Bu bir devrimci kişiliği kazandırma savaşıdır. Bir devrimci çatışmacı bir kişiliğe sahip olmak zorundadır. Çatışmayı bıraktığımız an gerileriz. Bu çatışma bir durumla, bir zamanla sınırlı değildir. Daha dün devrimciliğe karar vermiş biri de çatışacak, otuz yıllık devrimcide çatışacak. Düşmana karşı çatışma son nefesimize kadar sürecektir. Sürmek zorundadır. Bu sistem içerisinde devrimcilik yopuyoruz. Bütün eksik, hata ve zaaflarımızı başlangıçtan beri taşıyıp getirmiş olmaya biliriz. Pekala sonradan

da gelişebilir. Ya da çok ufak, önemsiz gördüğümüz bir bencillik, liberallik vb. müdahale edilmediği için büyük, çürtür ve de çürütür. Dış düşmana dönüşür. Devrimci bir yapı içerisinde kişinin çürütmesi kendisiyle sınırlı kamaz. Çevresindeki yoldaşlarını, çalıştığı alanı genel olarak, örgütlülüğü etkiler.

Değişim devrimcileşmektir, çatışmaktır, kazanmaktır, burjuva kişilik yapısını yıkıp yerine devrimci kişiliği inşa etmektir.

Bir bütün olarak düşünürsek eleştirir ve özeleştirir bir devrimcinin ve de devrimci bir örgütün en önemli silahıdır. Nasıl ki; bir gerillanın silahını kendisinden bir kol mesafeden fazla uzak bırakması suç ise aynı şekilde eleştirir ve özeleştirir silahını da kendimizden uzak tutmak suçtur. Bu silahları kullanacak ve en doğru şekilde kullanacağız.

Devrimci Duygular ve Devrimci Kişilik!

Sevgi, öfke, bağlılık, kin, vefa, nefret... "İnsana ait hiç bir şey bize yabancı değildir." diyor ustalarımız. Yabancı değildir, ancak bu yabancı olmama hali, bu duygulara teslim olma hali değildir. Bir devrimcinin duyguları elbette ki olacaktır. Ancak, devrimci duygularına yön verebilen, devrime göre şekillendirilebilen kişidir.

Devrimci duygular savaş içerisinde, devrime göre güçlenir. Burjuvazinin pespaye yaşam tarzı duyguları abartan, duygularıyla yaşayan, duygularını kendisinin kontrol etmediği, kişilikler oluşturur. "Duygusalılık", hoş karşılanır, hatta özendirilir. Çünkü bir sonraki aşaması çözümsüzlüktür, bunalımlı ruh hali, melankolidir. Böyle bir düzen kişiliğin dik bir şekilde ayakta durması mümkün değildir. Zayıflayan bu kişilikler bir süre düzenin yoz ilişkilerine dayanarak ayakta durabilirler.

Güçlü kişilikler istediğini her fırsatta dile getiren burjuvazi, günlük yaşamla, çalışma koşullarıyla, sinema, televizyon gibi çeşitli araçlarla, yarattığı kültürle yoksul halkın

duygularını allak bullak eder. İnsanlarımız nelere ağladığını nelere güldüğünü, nelere sevindiğini bilmez hale gelir. Duygular burjuvazinin esiri olur.

Duygusalılık Bizim Yaşamamızda Nasıl Karşımıza Çıkıyor?

Bilimsel düşünmemizi engelliyor. Meseleleri kişiselleştirmemize, olaylara subjektif bakmamıza, zayıflık göstermemize neden oluyor.

"İnsani yaklaşım, insani duygular, insani yön..." denilebiliyor. Halbuki devrimciliğin olmadığı yerde insani bir yaklaşımda olamaz. Çünkü bu kavramları da sınıfsallıktan ayrı ele alamayız.

Bahsedilen insani duygular hangi sınıfa aittir? Bir yoldaşımızın, hatalarını, eksiklerini, zaaflarını, yanlışlarını hoş görmek ya da görmemezlikten gelmek insanilikle açıklanamaz. *"Zaten üzgün, birde ben üzme-yeyim, fazla üzerine gütmeyeyim"* diyerek eleştiriden kaçmak, iyilik değil kötülüktür. Bu yaklaşım kendi devrimciliğimizi geriletmediği gibi, yoldaşımızın devrimcileşmesini de engeller.

"Duygu" dediğimizde aklımıza ilk gelenler "Sevgi, vefa, bağlılık" olur. Halbuki öfke, nefret, kin de birer duygudur. Üstelik de bunlar güçlü duygulardır. Devrimci kişiliği güçlendiren, savaşın dinamiklerini oluşturan duygulardır bunlar. Esaslılar ve de sınıfsaldırlar. Bir devrimci sınıf kinine sahip değilse, düşmandan nefret etmiyorsa savaş uzun soluklu sürdüremez ve bir şekilde "uzlaşmayı" tericiler eden olur.

Örneği; halk sevgimiz, beraberinde halka zulmeden halk düşmanlarından nefret etmeyi getirmiyorsa, devrimci düşmanlarından nefret ettirmiyorsa, o sevgi devrimci bir sevgi değildir. Nefretimiz, öfkemiz, kinimiz bugünden yarına oluşmadı. Sınıfsal olduğu gibi tarihsel, tarihsel olduğu gibi de bilimsel verilerin ışığında oluşmuştur. Bu nedenle bu duygularımız ne kadar güçlü olursa o de-

rece sağlam bir devrimci kişiliğe sahip oluruz. Böyle bir kişilik için hesap sorma kararlılığı nettir. Devrimci bellek böyle diri tutulur. "**Onlar unutmaz, mutlaka hesabını sorar**" düşüncesini dostlarımızın ve düşmanlarımızın bilmesini sağlayan bizim savaş pratiğimizdir. O pratiğin mayasında öfke vardır, sınıf kını vardır. Bu nedenle bu harç bu denli sağlamdır. Bu nedenle bu harç ile ördüğümüz duvarlar bu denli sağlamdır. Bu nedenle her bir tuğla birbirine bu kadar güçlü bağlıdır. Ve bu nedenle bu yapı her türlü sarsıntıya, saldırıya karşı dayanıklıdır. Her koşul altında ilerleyendir.

Devrimci Kişilik Ahlak Anlayışı-Duygusal İlişki!

Ahlaklı olmak ile devrimci olmak ayrı düşünülemez. Ahlaklı olmak burjuvazinin ahlakına savaş açmaktır. Bizim ahlakımız karşısında esasında burjuvazinin ahlaksızlığı duruyor. Çünkü halkın iyi, güzel doğru yanlarını burjuvazi tahrip eder. Yazımızın başında yozlaşma-yozlaştırmayı ele aldığımız için burda sadece düşmanın bu politasının ahlaka etkisini yinelemiş olduk.

Ahlaklı olabilmenin, hele de sistem içerisinde ahlaklı olup ahlaklı kalabilmenin koşulu devrimci olmaktır. Elbetteki **devrimci olmayan herkesin ahlaksız olduğunu iddia etmiyoruz**. Aynı şekilde devrimci olunca çöpsüz üzüm olduğumuzu da iddia etmiyoruz. Ancak halkın, esasında ait olduğumuz ezilen sınıfın ahlaki değer yargılarını doğru şekilde yaşayan ve yaşatan bizleriz. Sevgiyi, paylaşımı, adaleti, namusu devrimci kişiliklerimiz de somutladığımız için halkın değerlerini yaşatan olabiliyoruz.

Mesele kendine "devrimciyim" demek değil, tüm yönleriyle bu kimliğe uygun yaşamakta. Devrimci ahlakın temsilcileri olabilmekte.

Özellikle iki binli yıllardan sonra, reformist, oportünist örgütlenmelerdeki çürümenin sıkça altını çiziyoruz. Bu çok somut görülen bir gerçekliktir. Çürümeyi her

alanda görebiliyoruz. Özellikle de ahlak anlayışlarındaki dejenerasyon artık iyice su yüzüne çıkmıştır. Halkın sorunlarına yaklaşımdan, birbirleriyle olan ilişkilerine kadar herşeyde bunun sonuçlarını görüyoruz. Örneğin artarak süren, cinnetler, cinayetler, yoksul halkın bunalımı çözümsüzlüğünün adını "**Kadın cinayetleri**" olarak koyabiliyorlar. "Kadın cinayeti" demek **sistemi aklamaktır**. Elbette ki "sistemi aklayalım" diye böyle denilmiyor. Ancak asıl suçluyu, suçun kaynağını, suça teşvik edenin, suçun nedenlerinin sistem olduğunu gizliyor, sistemi geri plana atıyor bu söylem. Geri plana atanlar sınıfsal bakış açılarını kaybedenlerdir. Aynı şekilde özgürlük adına "**Özgür Aşk**" ı yani ahlaksızlığı savunmakta burjuva kültürünün bu saflara nasıl sızıp yayıldığını, devrimciliklerinin nasıl yozlaştığını gösterir. Halka yabancılaşan halkın kültüründen uzaklaşan, burjuva kültürünün etkisi altına girer. Burjuva alışkanlıklar, burjuva yaşam tarzı, ne olduğu belirsiz ilişkiler, teşhirci giyim tarzı özgürlük olarak görülüyorsa orada devrimcilik-devrimci ahlak tüketiliyor demektir.

DEVİRİMCİ; düşüncede, duyguda tam olandır. Bize baktıklarında sosyalist insanı görebilmelidirler. Halka yıllardır yoğun bir şekilde sosyalizmin-komünizmin ahlaksızlık olduğunun propogandası yapıldı ve hala yapılıyor. En ücra köylere kadar ulaşan "hikayeler" de komünistlerin kadınlarını anlatır. Kadını mal olarak gören, genelevlerden vergi alan bu sistem sosyalizmin elbette anti-propagandasını yapacak. Bunu kendi ahlaksızlığını perdelemek, halkı devrimcilere karşı kışkırtmak için yapıyor. İşte biz bu saldırılara devrimci ahlakımızla, devrimci kişiliğimizle karşı duracağız. Anadolu halkları için ahlaklı olmak güvenin, sevginin, adaletin teminatıdır. Yaptığımız her işte, yaşamımızın her anında devrimci ahlaka uygun davranarak, devrimci kişiliğimizi kazanabiliriz.

Devrimci Ahlak: "Ben" in karşısında "Biz" olabilmektir. Sorumluluk duygusudur.

Sorumluluk dediğini yapmayı, ihtiyaca cevap vermeyi gerektirir. Tüketen değil, her alanda üretendir. Maddi olarak, politik olarak, manevi olarak üretendir. Devrimci ahlak devrimci terazimizin doğru tutulmasıdır. Doğru tutulmayan, doğru durmayan bir terazinin doğru tartması beklenemez.

Devrimcinin ahlakı savaş ahlakıdır. En büyük ahlaksızlık devrimci düşüncelere sahip çıkmamak, silahına, yoldaşına sahip çıkmamaktır. Bilip yapmamak, ahlaksız sisteme karşı savaşmamak ahlaksızlıktır.

Düzenin ahlak anlayışını kabul etmeyeceğiz. **"Bunu giy, bunu oku, bunu izle, bunu sev, böyle yaşa..."** her konudaki dayatmasına karşı duracağız. Bunların her birine karşı duruşumuzun netliği devrimci kişiliğimizin olgunlaştığını gösterir. Devrimci ahlak, devrimin temizliğini anlatır.

Duygusal İlişki ve Devrimci Ahlak!

"Kadın ve erkeğin hayatını bizi bireleştiren kelimeyle birleştirmek lazımdır YOLDAŞLAR !" Mayakovski

Burjuvazi "Aşkın gözü kördür" yalanıyla insanlarımızın gözünü körleştirmek istiyor. Sevgi sınıflar üstüdür diye düşünmemizi istiyor. Sevginin sınıfsal olmadığı yerde hiçbir şey sınıfsal olamaz.

Devrimci sevgi gözleri kör eden değil, tam tersine daha iyi görmemizi sağlayandır. Bizi bağlayan asıl şeyin yoldaşlık olduğunu bir an dahi unutmadan sevgimizi şekillendireceğiz.

Sevgi salt duygu işi değildir. Aynı soruları soracağız. Neden? Niye? Nasıl Seviyoruz? Kimi sevdiğimizi biliyor muyuz? Bu fiziksel bir tanımlama değildir. Çünkü bir devrimci kara kaşı, kara gözü için sevmez. Bu nedenle sevgimizi temellendirmeliyiz. Doğru bir duygusal ilişki ancak böyle doğru bir temel üzerinde var olabilir.

Öncelikle açık olacağız. Duygularımızı örgütlülüğümüzden gizliyorsak, orda bir

Kadın ya da erkek kimliğimizle değil, devrimci kimliğimizle ilişkilerimizin içini dolduruyoruz. Bencilce sevmek, sevdiğini özel mülkü gibi görmek, sevdiğinin hata, eksik, zaafalarını görmemek, fiziksel anlamda ayrılığı kabul etmemek, ayrıcalık istemek ya da ayrıcalık tanımak gibi çarpık anlayışlar devrimci değildir.

yanlış görüp kapatmaya çalışıyoruz demektir. Bizi, yoldaşımızı, mücadele içerisinde geliştirecek diye düşünüyorsak neden saklayalım? Paylaşmak örgütlü düşünmenin gereğidir. Paylaşacağız, çünkü bizim bir çift gözümüz vardır. Örgütün yüzlerce gözü vardır.

Sevgimizin temeli, çerçevesi bellidir. Bununla beraber, kişilerin bu temele aykırı olmamak kaydıyla farklı sevgi anlayışları olabilir. Bunda aykırılık yoktur. Ancak özellikle, özgünlük diyerek ilişkiyi örgütlülükten özel görmek, bir sevgi değildir.

Devrimci kimlikle severiz, aradığımız ölçüde bu olmalıdır. **Duygusal bir ilişki daha fazla sorumluluk hissetmektir. Sevdiğimize emek harcamak, sevgimize emek harcamaktır.**

Kadın ya da erkek kimliğimizle değil, **devrimci kimliğimizle ilişkilerimizin içini dolduruyoruz.** Bencilce sevmek, sevdiğini özel mülkü gibi görmek, sevdiğinin hata, eksik, zaafalarını görmemek, fiziksel anlamda ayrılığı kabul etmemek, ayrıcalık istemek ya da ayrıcalık tanımak gibi çarpık anlayışlar devrimci değildir.

Sevgi-aşk kavramları olabildiğince hızlı kirletiyor ve bir tüketim malzemesi haline getiriliyor. "Cinsel tercih" "özgür aşk" gibi burjuvazinin halka empoze etmeye çalıştığı sapkınlıklar, sol çevreler de hatta kendisine "Komünist" diyenlerce de telafuz edilmeye başladı ve öyle bir boyuta geldi ki; parti kongrelerinde konuşuldu, sonuç bildir-

gelerinde yer aldı.

12 Eylül döneminde cinselliğin tartışıldığını "birlikte olma hakkı" denilerek sevginin cinselliğe indirgendiğini ve bunun çok temel bir gündeme dönüştüğünü unutmadık. Baskının, saldırıların yoğunlaştığı süreçlerin böyle bir ayrıştırıcı etkisi vardır. Günümüzde de bu tür bir yozlaşmanın yaşanması tesadüfi değildir. Sapkınlığı savunmak ne örgütlülüktür ne de tüm halk kesimlerini kapsamaktır. Bilimsel ve sınıfsal bakanın bu sapkınlıkların farkında olmaması mümkün değildir. Bu savaştan savaşıclıktan uzaklaşmaktır.

Böyle bir tablo da sorumluluk bize düşüyor. İki uca savrulmadan mücadele içinde, doğal bir şekilde ilkeli olarak duygularımızı yaşayacağız. Bu konuda da güçlü öğretmenlerimizin, yol göstericilerimiz olan şehitlerimiz vardır. En başta önder yoldaşlarımızdan Sabahat Karataş'ın çatışmasının her anında ölüme saniyeler varken dahi **"Eşime, önderime"** diye yaptığı çağrı, sevginin bizim saflarımızda nasıl yaşandığına ve yaşanması gerektiğine öncü bir örnektir. Aynı öğretiyi yaşama geçirmiş ve de geçiren birçok yoldaşımız vardır.

Duygusal ilişkide açıklık, birbirini geliştirme ve mücadeleyi geliştirme esastır. Bizi gerileten, ayak bağı olan duygusal ilişki, bilinçli ya da bilinçsiz bir düzen bağına dönüşür. Düzene en hızlı açılan, en yakın kapı böyle ilişkilerdir. Çürüme en kolay bu tür ilişkilerde kendini gösterir. Çocuk yapmak, ev bark sahibi olmak düzen içi hayallerdir. Bir devrimci herşeyden önce ve herkesten önce devrimci düşünür. Devrimcinin asıl sevgisi ve bağlılığı devrimedir.

Duygusal ilişki hiçbir şekilde cinsellikle karıştırılmamalıdır. Cinsellik saplantısı **"ihtiyaç"** denilerek savunulamaz. Böyle bir savunma sadece **zaaf** diye açıklanamaz. Burjuvazinin sevgiyi ahlaksızlaştıran bu yoz bakış açısına saflarımızda asla yer yoktur.

Toparlayacak olursak: Nasıl bir duygusal ilişki? Devrimci bir ilişki. Dürüst, temiz, açık, mücadelenin içerisinde gelişen, ge-

liştiren, zaman koşul gözetmeyen... Her koşulda ilişkisini mücadeleyle bütünleştiren devrimci için duygusal ilişki abartısız, doğallığında yaşanır.

Özellikle genç devrimciler, genç yoldaşlarımız duygularını bir an bile devrimci düşüncelerinin denetiminin dışına bırakmamalıdır. Burjuvazi, özellikle gençliğin değersizleşmesi için her türlü yol ve yöntemle saldırıyor. Devrimcileşen gençlik sistemin en büyük gelecek endişesidir. Bizim gençlerimiz sevdiğini sanan, sevmeyi bir boşluğu doldurmak gibi gören gençlerden olmadı, olmayacak. Bu konuda da Cephe örnek olandır.

Hangi yaşta olursa olsun sevgiyi bir devrimci gibi taşıyacak ve yaşayacağız.

Devrimci Kişiliğin Eğitimi!

Devrimcileşmek, mücadelenin ihtiyaçlarına cevap verebilmek için eğitimimiz buna uygun ve sürekli olmalıdır.

"Kendini eğitmeyen, devrim öğretisiyle donatmayan, kendisi pratik çalışmasının içerisine girmeyen, içi boş bir çuvaldan, bayağı bir lafazandan başka birşey değildir." (Mahir Çayan Bütün Yazılar syf: 10)

Kendini eğitmenin savaşma isteği olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Devrim öğretisiyle donanmak diyor ustamız. Devrimi yaşamımızın her anında, her işimizde yaşayabilmektir. Düşüncelerimiz de duygularımızda başka hiçbir şeye yer kalmaması için donanımımız tam olması gerekir. Bugün artık hiçbirimiz ağır aksak bir devrimciliği kendimize yakıştırmamalıyız. Bugün koşuyoruz, önümüze çıkan her engeli aştığımızda daha da hızlı koşacağız.

Elbette öncelikle ve temel olan Marksizmi-Leninizmi öğrenmektir. Ülkede ve dahi dünyamızda bu bayrağı taşıyan bir biz kaldık. Öyleyse her birimiz tek tek bu bayrağı taşımanın ne anlama geldiğini bileceğiz. **Marksizm-Leninizm kuru soyut bir teori değildir. Hesap sorma bilincimizdir. Devrim inancımızdır.**

Devrimcinin silah kuşanma kararlılığı savaşa uygun bir eğitimle sağlanabilir. Bu silahın ne olduğu koşullara, ihtiyaca göre değişir. Ancak devrimcinin savaşa kararlılığı, cüreti değişmez. Devrimci kişilik bilincimizden o silahı hiç eksik etmez. Bu nedenle her zaman, her alanda çalışmaya hazırdır. Çünkü teorik ve pratik olarak eğitimin bir sonu yoktur. Sürekli öğrenmek, öğretmek, sürekli savaşımdır.

Eğitim yaşamımızı disipline etmektir. Disiplinli yaşamak programları çıkarmak, projeler hazırlamak değildir. Program, proje hazırlamak için de devrimci olmak şart değildir. Ancak devrimci bir program hazırlamak, yaşama geçirmek içinde eğitim gerekir. O programın gerekliliğini kavramak için de savaş gerçeğimizi bilmemiz gerekir. Çıkardığımız program istediği kadar "kursuz" olsun, kişiyle, savaşın ihtiyaçlarıyla örtüşmüyorsa program yok demektir. Önümüzü açmaz, gelişim sağlamaz tam tersine hantallaştırır.

Örgüt terbiyemizi kazanabilmek için teorik ve pratik anlamda kişiliğimizi eğitmeliyiz. Elbetteki okuyacağız, yazacağız ve hayata geçirmedik tek bir bilgi bırakmayacağız. Öğrendiğimiz her bilgiyi yerinde ve zamanında kullanacağız. Mücadele içerisinde öğreneceğiz. **Teori pratik, pratik-teori bizim için hep iç içe olmuştur. Bir birlerinden ayrılırsa devrimciliğimiz soyut bir hal alır.**

Somut bir devrimcilik anlayışımız olmalıdır. Bunun için bilimsel düşünme metodunu, doğru düşünceyi öğreneceğiz. Diyalektik-Tarihsel Materyalizm bizim dünyayı, ülkemizi, olayları, kendimizi öğrenme, tanıma yöntemimizdir. Soran, sorgulayan, sonuç alan olmamız buna bağlıdır. Bilimsel bilgi devrimcidir. Bizim gücümüzdür, haklılığımızın ve de kazanacağımızın güvencesidir.

Somut bir devrimcilik anlayışımız olacak. Öğrendiklerimizi öğretecek, öğretirken yaşama nasıl geçirildiğini göreceğiz.

Sonuç, bilginin doğruluğunu ve hayatta

"Partili kişiliğin gerçek gücü sahip olduğu ideolojisi. Partili kişilik bu ideolojimizin taşıyıcısı olduğunu ve bu ideoloji yok olduğunda kendisinin de yok olacağını bilir. Tüm davranışlarına bu kişiliği yön verir." (Kongre Kararları syf 115)

karşılığı olup olmadığını gösterecektir. Hiç bir harf, hiçbir cümle boşuna değildir. Ancak böyle bir bakış açısıyla örgütlü devrimci bir kişiliğe sahip olabiliriz. Artık kişiliğimiz mücadeleyle, hedefimizle bütünleşir. Devrime uygun, ihtiyaca cevap verecek bir kişiliğe sahip oluruz.

Eğitimimiz, pratikle iç içe disiplinli, denetimi elden bırakmayan, süreklileşen, öğrenen, öğreten bir eğitim olacak. Ancak Marksist-Leninist, bilimsel temelde bir eğitimle devrimci kişiliğimizi olgunlaştırabiliriz. Yol yöntem konusunda şablonlarımız yoktur. Her yer eğitim alanıdır. Hiçbir gerekçeyle eğitimimizi aksatmamalı, eğitimden taviz vermemeliyiz.

Devrimci Kişilik Parti- Cepheli Kişiliktir!

"Partili kişiliğin gerçek gücü sahip olduğu ideolojisi. Partili kişilik bu ideolojimizin taşıyıcısı olduğunu ve bu ideoloji yok olduğunda kendisinin de yok olacağını bilir. Tüm davranışlarına bu kişiliği yön verir." (Kongre Kararları syf 115)

Saydığımız ve de sayamadığımız, tüm iyi, güzel, doğru yanlarımız partinin bütünü oluşturur. Partimiz bizi devrimcileştirdiği gibi, her birimizin devrimci yanı partinin kendisidir. Bu bütünü hissedebilmek, kavrayabilmek ve ona göre yaşayabilmek Marksist-Leninist ideolojimize bağlılığı gerektirir.

"Cepheli" dendiğinde herkesin kafasında görünümü, hal ve hareketleri, olayları ele alışı, olaylara müdahale edışıyle... bir

kişilik canlanıyor. Bu durumu, bu algıyı daha da somutlamamız gerekiyor. Elbette ki karikatürize etmeden, şekilcilğe düşmeden, Cepheli bir görünümümüz, kişiliğimiz olacaktır.

Emperyalizm ve onun işbirlikçileri insanlarımızı kişiliksizleştiriyor. Her türlü yol ve yöntemle saldırıyor. Yozlaştırmaya çalışıyor. Bu saldırı halklar üzerinde etkili olduğu gibi reformist oportünist sol üzerinde de büyük ölçüde de etkili olmuştur. Kendisine "Komünist" diyenler devrimci kişiliklerini bu süreçle beraber hızla tüketiyorlar.

Halkın da, düşmanın da, bu nedenle gözü BİZİM üzerimizde. Ayırıştıran, düzenle aramıza mesafe koyan çizgilerimizi daha da net bir hale getireceğiz. Devrimci kişiliğin güçlenmesini sağlayacağız. Tüm saldırıların karşısında böyle dik duracak, böyle ilerleyeceğiz.

Şimdi daha da güçlü, iradi ve cesur olacağız. Sürecin her zamankinden çok daha fazla güçlü devrimcilere ihtiyacı var. Gücümüzün yettiğini değil, ihtiyaç olanı omuzlayacağız.

Parti Cepheli kişilik: En zorlu süreçleri yalpalamadan geçendir. Milyonları örgütleme iddiasının sahibidir.

Parti Cepheli kişilik: Yaşamın her anı-

nı kendini, yoldaşlarını silahlı mücadelenin ihtiyacına göre yetiştirir. Çatışmalarda hesapsızdır.

Parti Cepheli kişilik: Duygularını bilimsel düşüncenin yönlendiriciliğinde harekete geçirir.

Parti Cepheli kişilik: örgüt terbiyesi, disipliniyle, yoldaşlarına ve halka sevgisiyle mücadeleyi büyütendir.

Parti Cepheli kişilik: Kollektiftir, yaratıcıdır, kapsayan, öğrenen ve öğretendir. Düşen, düştüğünde daha güçlü ayağa kalkmasını bilendir.

Parti Cepheli kişilik: Partinin doğrularını harfiyen sahiplenerek yaşama geçirendir. "Parti diyorsa doğrudur" anlayışını kavrayarak hayata geçirendir.

Parti Cepheli kişilik: Devrimci ahlakın sevginin-sahiplenmenin, paylaşımın temsilcisidir.

Parti Cepheli kişilik: Eleştiri-özeleştiri silahını en güçlü şekilde kullanabilendir. Eksik ve zaafllara karşı acımasızdır.

Parti Cepheli kişilik: Vatanseverdir-Anti emperyalist bilinci güçlü olandır.

Parti Cepheli kişilik: Tüm bunlar ve dahasıyla ülkemizde devrimin ustasıdır. Devrimci kişiliğin temsilcisidir.

FAŞİZM VE DEMOKRASİ, SOL VE “YENİ ANAYASA” TARTIŞMALARI

Yapılacak bir anayasa, emperyalizmin ve oligarşinin bugünkü ve gelecekteki ihtiyaçlarına cevap veren bir içerikte olacaktır. Aksini kimse iddia edemez. İddia eden Türkiye gerçeğinden uzak demektir. Çünkü Türkiye emperyalizme göbekten bağlı yeni-sömürge bir ülkedir. 1945’lerden bu yana sömürge tipi faşizm giderek pekiştirilmiştir.

Onedenle yeni sömürgecilik ilişkilerine son vermeden halkın çıkarlarını barındıran bir anayasa yapılamaz. Çünkü demokrasi için öncelikle bağımsızlık şarttır.

Bağımsızlığın yolu ise anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimden geçmektedir

12 Eylül faşist cuntasının şefleri emperyalizmin ve oligarşinin istekleri doğrultusunda gerçekleştirdikleri cunta ilanının hemen peşinden “*demokrasiye en kısa sürede geçiyoruz*” sözlerini ağızlarından hiç düşürmediler.

Cuntanın önüne koyduğu en temel hedeflerden biri de bir kez daha cuntayı gerektirmeyecek şekilde açık faşizmin kurumsallaştırılmasıydı. Bu amaçla Prof. Orhan Aldıkaçtı’ya “Anayasa” ısmarladılar. Geleceklerini garanti altına almaları, söz konusu hazırlanacak anayasada ifadesini bulacaktı.

Hazırlanan anayasa cuntacıların çeşitli tehdit ve şantajlarının gölgesinde “**referandum**”a sokuldu ve Kasım 1982’de halka onaylatıldı. Faşist niteliğine hiç kimsenin itiraz edemediği 1982 Anayasası’nın bazı maddeleri burjuva partileri tarafından “*demokrasiye geçiyoruz*” “*demokrasinin ihtiyaçları*” adı altında sonraki yıllarda pek çok defa değiştirildi.

Yine ‘82 Anayasası’na “**AB’ye uyum**” yasaları çerçevesinde değişiklikler yapıldı. Öyle ki, söz konusu değişiklikler, kendisine “sol” “sosyalist” ve benzeri olarak tanımlayan kişi, çevre ve hatta partilerde “burjuva demokrasisine geçiş” beklentisinin oluşmasına neden oldu.

Gerçekten yapılan değişiklikler “demokrasiye geçiş” amacını taşıyor muydu? Ve pek çok maddesi değiştirilen ‘82 Cunta Anayasası’nın ilk halinden farkı neydi?

Fark sadece biçimine ilişkindi. Bunun nedeni de “demokrasiye geçmek” için değil, oligar-

şinin asıl olarak da emperyalist tekellerin dönemsel ihtiyaçlarını karşılamaktır. Halk kitlelerine de bol bol “demokratikleşiyoruz” demagogileri-propagandası yapıldı. Halkımız aldatıldı, inandırıldı. Buna küçük burjuva aydınları, dönecek solcular ve her düzeyden–renkten reformistler de katıldılar.

Bir kez daha “yeni” “sivil” anayasa yapmak için yola çıktılar. AKP bunu “ileri demokrasi”nin gereği olarak ifade ederken diğer burjuva partiler de halka verdikleri sözlerinin yerine getirilmesi olarak propaganda ediyorlar.

Peki, “yeni” “sivil” anayasa ne getirecektir? Ya da 1982 Anayasası’ndan öзде farklı olacak mıdır?

Elbette ki hayır...

Kimi biçimsel değişiklikler yapılacak, bugüne kadar olduğu gibi halk bir kez daha aldatılmış, beklentiye sokulmuş olacaktır. Söz konusu “sivil”, “yeni” anayasanın hedeflerinden biri de Kürt milliyetçi harekete silah bırakırmayı hedeflemesidir. En azından BDP ve AKP’nin hedefi budur. Ancak AKP kendi iktidarını pekiştirecek, oligarşiye ve emperyalizme sadakatini bir kez daha gösterebilmek için her koşulda BDP’yle ya da MHP ile “yeni”, “sivil” anayasayı yapmak istemektedir. Bu bile yapılacak anayasanın özünün değişmeyeceğini görmemizi sağlamaktadır.

Sonuç olarak, kim hazırlarsa hazırlasın, hangi burjuva partisi işin içinde yer alırsa alsın, hazırlanacak anayasanın özü faşist olacaktır. Emperyalizmin ve oligarşinin bugünkü ve gelecekteki ihtiyaçlarına cevap veren bir içerikte olacaktır. Aksini kimse iddia edemez. İddia eden Türkiye gerçeğinden uzak demektir. Çünkü Türkiye emperyalizme göbekten bağlı yeni-sömürge bir ülkedir. 1945’lerden bu yana sömürge tipi faşizm giderek pekiştirilmiştir.

O nedenle yeni sömürgecilik ilişkilerine son vermeden halkın çıkarlarını barındıran bir anayasa yapılamaz.

Önderimiz Mahir Çayan ülkemizdeki demokrasiyi “temsili demokrasi” olarak tanımlayarak, gerçek demokrasinin olmadığını ilan etmiştir. Biçimsel olarak “demokrasi”nin çeşitli kurum ve kurallarının olması bu gerçeği değiştirmemektedir. Parlamenter sistemin yürürlükte olması, düzenin solundan sağına çok çeşitli partilerin olması, sendikaların kurulması ve seçimlerin yapılması demokrasi değil, sadece ve sadece “demokrasicilik oyunu”dur.

Çünkü demokrasi için öncelikle bağımsızlık şarttır.

Bağımsızlığın yolu ise anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimden geçmektedir

Ülkemizdeki Bağımlılık İlişkileri ve Faşizm Gerçeği!

Ülkemiz faşizmle yönetilmektedir. Biz buna sömürge tipi faşizm diyoruz. Çünkü ülkemizin yeni sömürgeleşmesi, aynı zamanda küçük burjuva diktatörlüğünün faşizme dönüştürülmesi sürecidir. 1945’lerden itibaren başlayan yeni-sömürgeleşme süreci, sömürge tipi faşizmin de başlangıcıdır.

Sömürge tipi faşizmle, klasik faşizmin genel karakterleri aynı olmakla birlikte farklı yanları da vardır. Faşizm; *“Tekelci burjuvazinin en geri, en baskıcı, en kanlı diktatörlüğü”* dır.

Klasik faşizm, burjuva demokrasisini kaldırarak, halkın tüm demokratik ve sosyal haklarını gasp eder. Çeşitli ülkelerde uygulanan faşizmin genel olarak karakterleri şovenizm ve ırkçılıktır. Tekelci burjuvazi baskı ve şiddetle tüm halka, devlete boyun eğmeyi, köle olmayı dayatır.

İlk olarak 1922 yılında İtalya’da Mussolini, 1938’de ise Almanya’da Hitler’le birlikte iktidara gelmiştir. Yine Japonya, Avusturya, Belçika, Fransa, İngiltere ve İspanya’da değişik adlar altında faşizm iktidar olmuştur. II. Paylaşım Savaşı’nda yenilen faşizm, kurulan yeni dengeler üzerinden tekrar burjuva demokrasisine geçiş yapmıştır.

Ülkemizde ise tekelci burjuvazi tek başına iktidar olma gücüne sahip değildir. Çünkü kapitalizm ve tekelci burjuvazi kendi iç dinamikleriyle gelişmemiştir. O nedenle iktidarı pre-kapitalist unsurların bir kısmıyla paylaşmak zorunda kalmıştır. Tekelci burjuvazinin ittifak yaptığı pre-kapitalist sınıflar; toprak ağaları ve tefeci tüccarların en elit kesimidir. İşte bu egemen sınıflar ittifakının adı oligarşidir.

Faşizm, emperyalizm tarafından ülkeye ihraç edildi. Türkiye gibi yeni sömürge ülkelere ihraç edilen sömürge tipi faşizmi klasik faşizmden ayıran iki temel özellik vardır: Birincisi, yukarıda ifade ettiğimiz “sınıfsal niteliği”dir.

İkincisi ise faşizmin iktidara gelme biçimidir. Klasik faşizm, bir siyasal hareket olarak aşağıdan yukarıya örgütlenir ve iktidara gelir.

Bizim gibi ülkelerde ise, kapitalizm, emperyalizme bağımlı olarak yukarıdan aşağıya doğru devlet aracılığı ile örgütlenir. Bu özelliğinden dolayı da faşizm ülkemizde bir yönetim biçimi haline gelmiştir.

Önderimiz Mahir Çayan o nedenle bizim gibi yeni sömürge ülkelerdeki faşizmi “sömürge tipi faşizm” olarak formüle etmiştir:

“Oligarşik yönetim içinde işbirlikçi tek elci burjuvazi, emperyalizmin temel dayanağı olmasına rağmen, emperyalist üretim ilişkilerini muhafaza eden tek yerli sınıf değildir.”

Bizim gibi ülkelerdeki oligarşik yönetim, rahatlıkla işçi ve emekçi kitlelerin demokratik hak ve özgürlüklerinin olmadığı tam bir dikta yönetimi ile ülkeyi yönetebilmektedir. Buna sömürge tipi faşizmde diyebiliriz.

Bu yönetim, ya klasik burjuva demokrasisi ile uzaktan yakından ilişkisi olmayan ‘temsili demokrasi’ ile icra edilir (gizli faşizm) ya da sandıksal demokrasiye itibar edilmeden açıkça icra edilir. Ancak açık icrası sürekli değildir. Genellikle, ipin ucunu kaçırdığı zaman başvurduğu bir yönetimdir.” (Mahir Çayan, Bütün Yazılar, Boran Yayınevi, syf: 391-392)

Önderimiz Mahir Çayan ülkemizdeki demokrasiyi “temsili demokrasi” olarak tanımlayarak, gerçek demokrasinin olmadığını ilan etmiştir. Biçimsel olarak “demokrasi”nin çeşitli kurum ve kurallarının olması bu gerçeği değiştirmemektedir. “Parlamente sistemi”nin yürürlükte olması, düzenin solumdan sağına çok çeşitli partilerin olması, sendikaların kurulması ve seçimlerin yapılması demokrasi değil, sadece ve sadece “demokrasicilik oyunu”dur.

Ülkemizde oynanan “demokrasicilik oyunu”, aydınlara, oportünist-reformist sola kadar geniş bir kesim tarafından demokrasi olarak görülmüştür. Görülmeye de devam etmektedir.

Oysa ülkemizdeki siyasi sürece bakıldığında; 1945’lerde, çok partili sisteme geçilmesinden günümüze, tüm düzen partilerinin seçim dönemlerinde “demokrasi” vaat ettiğine tanık oluruz. Ve yine hemen her yıl “demokrasi paketi” açılır, demokratikleştirmiş iddia edilir. Ama halkımızın ekonomik, siyasi, sosyal yaşamında bir değişiklik olmaz. O nedenle “demokratikleşme ihtiyacı” da hiç bitmez. İşte küçük burjuva aydınlar, reformist sol, oynanan demokrasicilik oyununun bir parçası olur, hem kendilerini hem de halklarımızı aldatırlar. Aldatılmaktan kurtulamazlar. Çünkü tekrar tekrar aynı yanılgının içine düşmelerinin temel nedeni ülkemizde faşizm değil, ‘az gelişmiş demokrasi’ olduğunu tespit etmeleridir.

Reformizmin hayali ise bu "az gelişmiş demokrasiyi" "çok gelişmiş demokrasi" haline getirmektir. Ancak bedel ödemekten korktukları için bunun dahi mücadelesini vermez, iktidardan isterler. Kuşkusuz bu, fa-

şizmin hüküm sürdüğü ülkemizde zaten mümkün değildir. Ülkemize gerçek demokrasi anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim ile gelecektir.

Cuntanın önüne koyduğu öncelikli görev devrimci mücadeleyi tasfiye etmek olmuştur. Oligarşinin gerek emperyalizmin bölge politikalarını, gerekse de ülke içine yönelik sömürü politikalarını hayata geçirebilmesi için istikrar gerekmektedir. “İstikrar”ın önündeki birincil engel olan devrimci mücadelenin, yani silahlı devrim cephesinin tasfiyesi oligarşi açısından bir zorunluluk olarak görülmüştür. Ve bu yönde hazırlanan program hayata geçirilmiştir. Tekelci burjuvazi daha da palazlanmış ve iktidarını güçlendirmiştir. Oligarşi için en önemlisi ise, sömürge tipi faşizmin cuntalara gerek kalmayacak şekilde kurumsallaştırılması olmuştur.

Çünkü emperyalizm ve oligarşi de bilmektedir ki askeri darbelere başvurmak giderek güçleşiyordu. Cuntalara ne kadar sık başvurulursa, cuntalar ne kadar uzun süre iktidarda kalırsa, o kadar fazla yıpranmakta ve kitlelerin gözünde meşruiyetlerini yitirmektedir. Üstelik maliyeti de çok yüksektir. Başta bu nedenler olmak üzere daha pek çok nedenden dolayı, tekelci burjuvazi elindeki bu hayati iktidar aracını çok sık kullanarak yıpratmak, diğer bir ifadeyle tamamen kaybetmek istememektedir.

Onun içindir ki, emperyalistler ve işbirlikçisi iktidarlar tüm yeni-sömürgelerde, açık faşizmi kurumsallaştırmaya yöneldiler. Cuntalara başvurmadan da elindeki baskı araçlarını kullanmayı amaçladılar. Böylece hem “demokrasicilik oyunu”nu oynayacaklar hem de açık faşizmi uygulayabileceklerdi. İşte ülkemizde 12 Eylül faşist cuntasıyla böyle bir programı hayata geçirdiler.

12 Eylül Askeri Faşist Cuntası’nın çıkardığı anayasanın yasaları, kadrolaşması, kurumları ve tüm fiili uygulamaları açık faşizmin kurumsallaştırılmasına yönelik oldu.

Cuntalara ne kadar sık başvurulursa, cuntalar ne kadar uzun süre iktidarda kalırsa, o kadar fazla yıpranmakta ve kitlelerin gözünde meşruiyetlerini yitirmektedir. Üstelik maliyeti de çok yüksektir. Başta bu nedenler olmak üzere daha pek çok nedenden dolayı, tekelci burjuvazi elindeki bu hayati iktidar aracını çok sık kullanarak yıpratmak, diğer bir ifadeyle tamamen kaybetmek istememektedir.

Bunu önemli bir oranda da başardı. Ve yönetimi “sivil” iktidara devretti. İktidar “sivil”di ama tüm kurumlarıyla, kadrolarıyla ve programıyla esas iktidar 12 Eylül’ün kendisiydi.

12 Eylül “demokrasi maskesi”ni takarak kendisini gizlemeye çalıştı. O güne kadar yapmaya cesaret edemediği boyutlarda pervasız oldu. Öyle ki, sokaklarda, hapis-hanelerde cuntanın ilk yıllarında göze almadığı katliamları gerçekleştirdi.

12 Eylül’ün on yıllık programını tamamlanmasıyla birlikte açık faşizmle, gizli faşizm arasındaki fark neredeyse ortadan kalkmıştır. Açık faşizm cuntalara gerek kalmayacak şekilde kurumsallaştırılıp sürdürülürken, biçimsel olarak da, Mahir Çayan’ın gizli faşizm olarak tanımladığı “temsili demokrasi”nin yürürlükte olduğu bir şekillenme ortaya çıkmıştır.

İşte bu nedenledir ki, 12 Eylül faşist cuntasının “demokrasiye dönüşü” nün ardından zulüm ve sömürü son bulmamış, tam tersine daha da artmıştır. İşkenceler, kayıplar, sokak ortasında –evlerde– hapis-hanelerde infazlar, katliamlar artarak devam etmiştir. Öyle ki, 12 Eylül cuntasının hapis-hanelerinde tutuklu-hükümlü sayısı 79 bin iken, bugün

130 binin üzerindedir.

Sıkıyönetim mahkemelerin yerini alan DGM'lerde on binlerce demokrat, devrimci yurtsever yargılanmış, en ağır cezalara çarptırılmıştır. Gazi, Sivas, Ulucanlar, 19-22 Aralık katliamlarında onlarca insanımız katledilmiştir.

12 Eylül kurumu olan YÖK, günümüze kadar varlığını sürdürmüş: on binlerce öğrencinin eğitim hakkını elinden almakla, öğretimin görevlilerinin işine son vermekle kalmamış; üniversiteleri kışlaya çevirmiştir. Üniversite gençliği üzerinde tam bir terör estirmiştir. Bunu bugün de tüm hızıyla sürdürmektedir. Soruşturmalar, disiplin cezaları, tutuklamalar, polis işgalleri.... Hepsi bu terörün parçasıdır.

İşçiler, memurlar, öğrenciler, köylüler başta olmak üzere halkın tüm kesimleri yoksullaştırma, yozlaştırma ve örgütsüzleştirme saldırısının hedefi olmuştur. Sendikalar, demokratik kitle örgütleri kapatılmış, "örgüt fobisi" yaratılarak geniş halk kesimleri teslim alınmaya çalışılmıştır.

İşte AKP'nin onyıllık iktidar döneminin tablosu, kelimenin gerçek anlamıyla faşizmin tablosudur:

"AKP'nin 10 Yıllık İktidar Dönemi 12 Eylül'ün Devamıdır.

12 bin 897 kişi faşist düzene karşı mücadele ettiği için tutuklandı ve haklarında hüküm verildi.

87 bin 840 kişi gözaltına alındı.

9 bin 989 kişi bu düzene karşı olduğu için polis-jandarma tarafından sistemli olarak işkence gördü.

2 bin 20 kişi katledildi.

9 kişi gözaltında kaybedildi.

51 kişi polis ve jandarma karakollarında işkenceyle katledildi.

(...)

AKP 'sivilleşme' adı altında oligarşi içi çatışmada kendi gücünü büyütüyor. AKP, 12 Eylül'ün sonucudur. (...)" (Yürüyüş dergisi)

Küçük Burjuva Aydınlarından Reformist-Oportünist Sola Kadar Geniş Bir Çevre Ülkemizdeki Sistemin Faşizm Olduğu Gerçeğini Görmezden Gelmekte, Politika ve Taktiklerini Yanlış Belirlemektedir!

Sömürge tipi faşizmle yönetilen ülkemizde demokrasi olduğunu iddia etmek büyük bir yanılgıdır. Bilinmelidir ki, faşizmin olduğu yerde halktan yana bir demokrasiden söz edilemez. Bir demokrasi varsa bu da yine oligarşi ve onun iktidarı içindir. Bu yüzden faşizmin kesintisiz hükmünü sürdürdüğü bir ülkede eğer bir demokrasiden söz ediliyorsa, bunun aldatmacadan öte bir anlamı olmadığı bilinmektedir.

Ülkemizdeki yönetim şeklinin faşizm olduğunu görmemekte ısrar eden küçük burjuva aydınlar, kimi oportünist ve reformist sol çevreler demokrasi mücadelesini yanlış ele alıyor, ittifaklarına da, politikalarına bu yanlış anlayışları yön veriyor.

Ülkemizin burjuva demokrasisiyle yönetildiğini tespit ettikleri için , faşizm ve gericilik parti iktidarlarıyla sınırlı görülmektedir. O nedenle "burjuva demokrasisi"ni korumak için burjuvaziyle, düzen güçleriyle ittifak-işbirliği arayışları ortaya çıkmaktadır.

Örneğin küçük burjuva aydınlar, reformist sol, dün faşist teröre, Susurluk'a karşı TÜSİAD'ı "demokrasi mücadelesinde ittifak uygulanacak bir güç" olarak görürken, bugün AKP gericiliğine – faşizme karşı CHP'yi "ittifak unsuru" olarak görebiliyor.

Oysaki 1945'lerden bu yana iktidar yada muhalefetteki CHP politikalarına bakıldığında bizzat faşizmin politikalarını sahiplendiği ve uyguladığı görülür.

Elbette biz bugün ki AKP iktidarına karşı herkesi ortak bir cephede buluşturmeli, faşizme karşı birlik oluşturabilmeliyiz. CHP'nin tabanı da yine birleştire-

ceğimiz halk kitlelerinin içinde olmalıdır. CHP bile bugün ne kadar faşizmin saldırılarına maruz kalıyor olsa da CHP'nin "Kahrolsun Faşizm" sloganının kullanmasının nedeni AKP'nin özellikle kendilerini ve kendi kitle tabanlarına yönelik politikalarını tanımlamak içindir. Yoksa sisteme yönelik bir niteleme değildir. Yüzeyseldir. Çünkü, herhangi bir toplumsal eyleme karşı polis ya da farklı güçlerin kullandığı şiddeti yine Ergenekon, Balyoz vb. isimler altında AKP'nin ABD güdümlü tasfiye operasyonunu "faşist uygulamalar" olarak tanımlamaktadır. Kısacası mevcut sisteme yönelik bir tanımlama değildir. Zaten öyle bir tanımlama yapmaları da mümkün değildir. Çünkü o sistem içerisinde kendileri de yer almaktadır.

Yine küçük burjuva aydın ve reformist sol çevrelerin AB üyeliğini desteklemesi, "havet"çi tutumlar alması, "AB'ye üyelik" için AKP'yi desteklemesinin nedeni de mevcut sistemin "burjuva demokrasisi" olduğu tespitinden kaynaklıdır. Bugün ise, bu çevrelerin bir kısmı, AKP'nin gerici ve faşist olduğunu söyleyebilmektedir. Oysa AKP, emperyalizmin ve oligarşinin partisidir. Dolayısıyla da uyguladığı faşist gerici politikalar, mevcut sistemin politikalarıdır. Bugün uyguladığı politikalar, iktidar koltuğuna oturduğu gün uygulanmaya başladığı politikaların devamı niteliğindedir. Bugün için yeni olan şey iktidar gücünü büyütmesi ve tekelleci sermayenin politikalarını çok daha kararlı biçimde hayata geçirmesi ve güven vermesidir.

Solun, AKP'den demokrasi beklemesi, ya da ülkemizde "sınırlı demokrasi" olduğunu iddia ederek, bunu AKP ve diğer düzen güçleriyle birlikte korumaya soyunması, zulüm ve sömürü sistemine yedeklenmektir. Kuşkusuz bu ihanetin temel nedeni, sistemin "demokratik" olduğu yanılgısından kaynaklanmaktadır. Sistemin temel niteliğinin faşizm mi, demokrasi mi olduğu tespiti doğru yapılmadığında; oligarşi içi ça-

12 Eylül faşist cuntasının "demokrasiye dönüşü" nün ardından zulüm ve sömürü son bulmamış, tam tersine daha da artmıştır. İşkenceler, kayıplar, sokak ortasında evlerde- hapishanelerde infazlar, katliamlar artarak devam etmiştir. Öyle ki, 12 Eylül cuntasının hapishanelerinde tutuklu-hükümlü sayısı 79 bin iken, bugün 130 binin üzerindedir.

tısmada taraf olmakta, gündeme gelen hemen her konuda yanlış politika ve taktikler belirlemek ve saf tutmak da kaçınılmaz olmaktadır.

Reformist solun yanılgısını sadece "temsili demokrasi"nin demokrasi olarak tanımlamasıyla sınırlı olmadığını da belirtmeliyiz. Çünkü reformist sol mevcut sistemi "burjuva demokrasisi" olarak görmekle kalmıyor, bizzat faşizmi uygulayan ve faşizmden en çok çıkarı olan işbirlikçi tekelleci burjuvaziye, demokrat ve demokrasi gücü olarak görüyor. Ve bu bakış açısının kaçınılmaz sonucu olarak da, demokrasiyi koruma adına, faşizmin uygulayıcılarıyla ittifak arayışına girmekte sakınca görmeden onlara yedeklenebiliyor.

Reformist solun burjuvazinin karargahı TÜSİAD'la ya da diğer düzen güçleriyle işbirliğini "geniş cephe" politikası olarak tanımlaması ise koca bir sahtekarlıktır. Solun elbetteki faşizme ve gericiliğe karşı tüm kesimleri birleştirmek gibi devrimci bir görevi vardır. Ancak bu görev faşizm uygulayıcılarını, düzen güçlerini kapsamamaktadır.

Faşizme karşı olan tüm kesimleri birleştirme politikası, hiçbir dönemde, hiçbir ülkede, burjuvaziyle ya da diğer düzen güçleriyle "sınıfsal işbirliği" anlamına gelmemiştir. Dimitrov faşizme karşı oluştur-

lacak birleşik cephe politikasını çok açık ve net olarak tanımlamıştır. Ve birleşik cephenin reformist solun anladığı tarzda kavranmasına şiddetle karşı çıkmıştır. Ve şunları söylemiştir:

“Bundan daha büyük bir yanılgı, birleşik cephe düşüncesinin bundan büyük tahrifi olamaz. Zira, birleşik cephe ve sınıflararası işbirliği aynı şey olmadıkları gibi, üstelik birbirine tamamen zıt, yan yana olmaları imkansız ve birbirini reddeden taktiklerdir.” (Aktaran, Hayatın İçindeki Teori Cilt-2, syf:215)

“Demokrasıcılık oyunu”nu gerçek demokrasi sanan bakış açısı, devrimci mücadeleye, dolayısıyla halkımıza büyük zararlar vermiştir. Çünkü hem ülkemizde faşizmin olduğu gizlenmiş, hem de bizzat faşizmin sorumlusu olan işbirlikçi tekelci burjuvazi demokrasi güçlerinden biri olarak gösterilmeye çalışılmıştır. Oportünist ve reformist solun bir kısmının demokrasıcılık oyununu, gerçek demokrasi sanmasının en çarpıcı örneği: 12 Eylül Cuntası’nın yerini ANAP iktidarına bırakmasıdır. Emperyalizmin ve işbirlikçisi tekelci burjuvazinin partisi olan ANAP’la tekrar başlatılan demokrasıcılık oyunu çok geçmeden açığa çıkmasına rağmen, ders çıkarılmamış, aldanma ve düzen güçlerine yedeklenme devam etmiştir. Son olarak, oligarşi içindeki güç çatışmasında gerici-faşist AKP, yine bu çevrelerin bir kesimi tarafından desteklenmiştir.

Dimitrov, “Faşizme karşı olma” adına burjuvaziyle işbirliği yapanların ne büyük bir ihanet batağına saplandığını şöyle tanımlıyor:

“Sınıflararası işbirliği, en iyi biçimiyle bile belli partilere, gruplara veya tek tek kişilere sağlanan geçici kısıtlı kazançlar uğruna emekçi kitlelerin çıkar ve ihtiyaçlarının burjuvazinin sınıf çıkarlarına, amaçlarına ve sınıf siyasetine tabi kılınmasından başka bir şey değildir.

Sınıflararası işbirliği... emekçi kitleleri dağıtır, partilerini ve örgütlerini zayıflatır,

burjuvazinin sömürü ve baskı planlarını gerçekleştirmesini kolaylaştırır ve emekçi halkın büyük çoğunluğu üzerindeki sınıf hakimiyetini güçlendirir.

Sınıflararası işbirliği, kitleleri, kendilerine yabancı olan çıkar ve amaçları gerçekleştirmek için pazarlık aracı olarak kullanacaktır.

Sınıflararası işbirliği, emekçileri kapitalist burjuvaziye bağımlı kılar, kapitalist burjuvazinin sınıfsal durumunu güçlendirir, onu belirli bir anda halkın hoşnutsuzluğunun yol açtığı zor durumdan kurtarır.

Sınıflararası işbirliği, her koşulda proletaryanın, yoksul şehirli ve köylü kitlelerin hayati çıkarlarının burjuvazinin ve kapitalizmin yararına yok pahasına feda edilmesi demektir.” (Aktaran, age, syf: 216)

İşte reformistlerin yaptığı tam da budur. İhanetleriyle halkların kurtuluşunun önünde engel olurlar. Dünyanın her köşesinde, diğer bir ifadeyle zulüm ve sömürünün olduğu her yerde aynı rolü oynarlar. Almanya’da Hitler faşizminin gelişimi ve iktidara geliş sürecinde reformistler tam bir ihanet içinde olmuşlar, kitleleri aldatarak, faşizmin sınıf niteliğinin görülmesini engellemişlerdir. Dimitrov, reformistlerin ihanetini şu sözleriyle açıklamıştır:

“Sosyal-demokrat önderler, faşizmin gerçek sınıf niteliğini örtbas ettiler. Kitlelerden gizlediler, burjuvazinin gittikçe şiddetlenen gerici önlemlerine karşı mücadele çağrısı yapmadılar.”

Faşizm ve demokrasi bir arada olmaz. Çünkü farklı yönetim biçimleridir. Ülkemizin tarihi gelişimi içinde, yönetim biçimi sömürge tipi faşizm olmuştur. Tüm bu tarihsel süreç içerisinde, işbirlikçi tekelci burjuvazi, burjuva demokrasisini uygulayacak güce ve dinamiklere sahip olamamıştır. Onun içindir ki, demokrasi yerine “demokrasi oyunu”yla kitleleri aldatmaya çalışmıştır. Demokrasi yerine temsili demokrasiyle iktidarını sürdüren oligarşinin gerçek yönetim biçimi ise faşizmdir.

12 Eylül cuntasıyla birlikte açık faşizmin kurumlaştırıldığını ve süreklileştirildiğini, o nedenle darbelerin ihtiyacı olmaktan çıkarıldığını ifade etmiştik. Ancak bu durum, artık darbeler “kesinlikle olmaz” anlamına gelmemektedir. Bunu emperyalizmin ve oligarşinin ihtiyaçları belirleyecektir. Ülkemiz sınıflar mücadelesinin bugünkü durumu karşısında, emperyalizm ve işbirlikçi tekelci burjuvazi böyle bir ihtiyaç duymamaktadır.

Oligarşinin tüm kesimleri tam bir ittifak içerisinde faşizmi uygulamayı sürdürmektedirler.

Bu gerçek ortadayken, AKP’yi demokrasinin; Orduyu faşizmin cephesine yerleştiren: ya da AKP’yi şeriat ve gericiğin; Orduyu ise laiklik ve demokrasi cephesine koyanlar tam bir körlük içerisinde dirler. Çünkü AKP’sinden CHP’sine, MHP’sinden Genelkurmayına tekelci burjuvaziden tefeci tüccarına oligarşinin tüm kesimleri, tam bir birlik ve uyum içerisinde zulüm ve sömürtü politikalarını uygulamaktadırlar. Bu yanı sıra bir kavgaları yoktur. Olan kavgaları ise kendi aralarındaki güç-iktidar kavgasıdır. Ve bu kavgada ise, halkın ne bir çıkarı, ne de taraf olmasını gerektirecek başka bir yararı da bulunmamaktadır. O nedenle faşizme karşı mücadele düzen güçleriyle düzeni korumak için değil, tüm halk kesimleriyle birlikte düzene, diğer bir ifadeyle emperyalizme ve oligarşiye karşı verilir.

Yeni Sömürge Türkiye’de Faşizmin Sınıfsal Temeli Oligarşidir. Oligarşi Ülkemizdeki Egemen Sınıfların Zorunlu ve Çelişkili İttifakıdır!

Sömürge tipi faşizmi klasik faşizmden ayıran farklardan birisinin sınıfsal temel olduğunu belirtmiştik. İşte bu sınıfsal temel: Oligarşidir. Oligarşi salt ülkemize özgü bir

Ülkemizdeki yönetim şeklinin faşizm olduğunu görmekte ısrar eden küçük burjuva aydınlar, kimi oportünist ve reformist sol çevreler demokrasi mücadelesini yanlış ele alıyor, ittifaklarına da, politikalarına bu yanlış anlayışları yön veriyor.

kavram değildir.

Oligarşinin kelime anlamı “**azınlık yönetimi**”dir. Sözlük anlamıyla, sömürücü bir azınlığın iktidarını ifade eden bir kavram olsa da, biz bu kavramı daha somut bir siyasal şekillenmenin adı olarak kullanıyoruz. Yani oligarşi bizde işbirlikçi tekelci burjuvazi, toprak ağaları ve tefeci tüccarlar olarak şekillenmiştir. Latin Amerika’da ise oligarşinin şekillenışı daha farklıdır. Latin Amerika ülkelerinde sanayi burjuvazisinin güçsüz olması, büyük toprakların özellikle yeni-sömürgeleşme sürecinde ortaya çıkan diktatörlerinin elinde toplanması nedeniyle, değişik tipte oligarşiler ortaya çıkarmıştır.

Önderimiz Mahir Çayan, Bütün Yazılar’da oligarşiyi ve oligarşik diktayı emperyalist veya yeni-sömürge ülkelerde varolan bir yapı olarak belirtmiştir. Ancak her ülkenin kendi yapısına göre şekillendiğini ifade etmiştir.

İşte Mahir Çayan’ın bu konuda söyledikleri:

“Sanayi devriminden geçmiş olan emperyalist-kapitalist ülkelerdeki yönetimde, geri bıraktırmış ülkelerdeki yönetimde oligarşik yönetimdir. Ancak emperyalist-kapitalist ülkelerdeki kapitalizm gerici bir tarzda değil (yukarıdan aşağıya değil), devrimci anlamı ile, iç dinamiği ile gelişmiş ve yerleşmiştir. Dolayısıyla, sadece alt yapıda değil, üst yapıda da burjuva demokratik ilişkiler egemen olmuş, feodal ilişkiler bertaraf edilmiştir. Fakat tekelci dönemde, kapitalizm serbest rekabet, milliyetçilik ve

demokratik yönetim ilkelerini bir yana iterek, yerlerine tekel, kozmopolitizm ve oligarşik diktayı ikame etmiştir.

(...) bu ülkelerdeki oligarşi, klasik burjuva demokrasisini ve özgünlüklerini belli ölçülerde sınırlayabilmekte fakat asla özüne dokunmamaktadır. Bu ülkelerdeki oligarşinin niteliği finans oligarşisidir.

Bizim gibi ülkelerdeki oligarşik dikta ise, sadece finans kapitalizm damgasını taşımamaktadır. Çünkü ülkedeki kapitalizm, kendi iç dinamiği ile değil, yukarıdan aşağıya geliştirilmiştir. Dolayısıyla yerli tekelci burjuvazi, daha baştan çekirdek halindeyken emperyalizmle bütünleşerek gelişmiştir. (Emperyalizm içsel bir olgu durumuna geldiği için bu oligarşi içindedir.) Ancak bu gelişen tekelci burjuvazi tek başına emperyalizmle ittifakını sürdürerek emperyalist üretim ilişkilerini muhafaza edecek güçte değildir. Dolayısıyla, yabancı ve yerli tekellere zorunlu olarak bağlı olan toprak burjuvazisi ve feodal kalıntılarla yönetimi paylaşmaktadır.” (Mahir Çayan, Bütün Yazıları, Boran Yayınları, syf: 390-391)

Mahir Çayan’ın formüle ettiği gibi, ister finans oligarşisi olsun, isterse bizim gibi ülkelerdeki oligarşi olsun, her ikisinde de “dikta” bulunmaktadır. Ancak, emperyalist ülkelerde ve yeni-sömürge ülkelerde “dikta”yı uygulayan sınıflar farklı olduğu gibi, uygulama biçimlerinde de farklılıklar bulunmaktadır. Emperyalist ülkelerde diktalar, klasik burjuva demokrasisini ve özgürlüklerini belli ölçülerde sınırlayabilmekte ancak özüne dokunamamaktadır. Bunu ancak burjuva demokrasinden faşizme geçişle birlikte yapabilmektedirler. Ki, emperyalist ülkelerin tarihinde Almanya, İtalya, İspanya gibi örnekler vardır. Yeni-sömürge ülkemizde ise, oligarşik diktatörlük, aynı zamanda faşist yönetimin sınıfsal temelini oluşturmaktadır.

Ülkemizin nasıl bir devrim sürecinde olduğunu sınıfsal bakış açısıyla ele almayan çevreler, oligarşinin niteliğini de yanlış tespit etmişlerdir. Bu yanlış tespitin sonucu ola-

rak ortaya farklı yaklaşımlar çıkmıştır. Bunlar;

Emperyalizmin “içsel” bir olgu haline gelmiş olduğunu görmeyen dolayısıyla ülkemizi hala “bağımsız” gören yaklaşım,

Oligarşi içindeki prekapitalist sınıfların varlığını ve bu sınıfların ekonomik, siyasi, ideolojik, kültürel rollerini yok sayıp, ülkemizi klasik kapitalist ülkelerle aynılaştırarak anlayış,

Pre-kapitalist unsurların durumunu abartıp, kapitalizmin hakim üretim biçimi haline gelişini, işbirlikçi tekelci burjuvazinin belirleyiciliğini görmezden gelerek ülkemizin yarı-feodal olduğu tespiti yapılımasıdır.

İşte bu ML olmayan yanlış sosyo-ekonomik yapı tespitleri kaçınılmaz olarak, oportünist-revizyonist devrim anlayışlarını ortaya çıkarmıştır. Kesintisiz devrim yerine, doğrudan “sosyalist devrim”in hedeflenmesi, ya da ülkemizde “komprador burjuvazi”nin hükmettiğinden, yarı feodalizmden hareketle “klasik halk savaşı” stratejisinin savunulması; yanlış sosyo-ekonomik yapı tahlillerinden kaynaklanmaktadır.

Yeni-Sömürgecilik İlişkilerinde İçsel Bir Olgu Haline Gelen Emperyalizmin Ülkemizdeki Temel Dayanağı İşbirlikçi Tekelci Burjuvazidir!

Ülkemizde, oligarşik yönetim içinde, işbirlikçi tekelci burjuvazi belirleyici ve emperyalizmin temel dayanağı olmakla beraber, emperyalizmin üretim ilişkilerini kuran tek yerli sınıf değildir. İktidarını top-
rak ağaları ve tefeci tüccarların en elit kesimleriyle paylaşmaktadır. Bunun nedeni, ülkemizde kapitalizmin kendi iç dinamiğiyle gelişmesidir. İşte bu çarpık kapitalist ekonomi içinde gelişen işbirlikçi tekelci burjuvazi, yeni sömürgecilik ilişkilerinde emperyalizmin, içsel bir olgu haline gelmesinde ve gizli işgalin gerçekleşmesinde temel işlev görmektedir. Bu özelliği dolayısıyla

oligarşik dikta içindeki temel dayanağıdır. Ancak emperyalizm, tefeci tüccarlar ve toprak ağalarıyla da doğrudan ve dolaylı ittifak içindedir.

Oligarşik yapının niteliğine baktığımızda orada zorunlu ve çelişkili bir ittifak olduğunu görürüz. İşbirlikçi tekeli burjuvazi, prekapitalist unsurlarla zorunlu birlik yapmıştır. Ama bu birlik aynı zamanda çelişkileri içinde taşıyan bir birliktir.

Oligarşik dikta içinde insiyatif, diğer bir ifadeyle, belirleyici güç, işbirlikçi tekeli burjuvazidir. Ancak bu durum, prekapitalist unsurların güçsüz, hiçbir etkileri olmadığı anlamına gelmemektedir.

Halka karşı hep sınıf bilinciyle hareket etmişlerdir. O nedenle düzene yönelik her tehditte, tam bir birlik içinde olmuş ve blok tavrı göstermişlerdir. İşte ise hep çatışma içinde olmuşlardır. Oligarşi, çıkarları birbirleriyle uzlaşan ama, aynı zamanda kendi aralarında sömürü savaşı veren gerici sınıfların birlikteliğidir. İktidarın paylaşılması, sömürüden daha fazla pay kapma savaşı bugün de tüm şiddetiyle sürmektedir. İşte bu iç çatışmanın bir yanı, büyük burjuvaziyle onun küçükleri arasında sürerken, diğer yanı ile büyük tekeli burjuvaziyle prekapitalist güçler arasında yaşanmaktadır.

Tefeci tüccar sınıfının ve toprak ağalarının siyasi güçleri, ekonomik güçlerinin çok üzerindedir. Özellikle de düzen partileri içindeki etkinlikleri-güçleri oldukça fazladır. Tek parti döneminden bugün, yani cumhuriyetin kuruluşundan bu yana etkinliklerini -güçlerini bir biçimiyle koruyabilmişlerdir.

Cumhuriyetin ilk yıllarında ve sonrasında, kırsal kesimde güçlerini koruyan toprak ağaları ve tefeci tüccarlar, küçük burjuva diktatörlüğü-iktidarı içinde yer almaları da CHP teşkilatlarında ve “parlamento”da bulunmuşlardır. Böylece ekonomik çıkarlarına zarar verecek yasal düzenle-

Oligarşi, çıkarları birbirleriyle uzlaşan ama, aynı zamanda kendi aralarında sömürü savaşı veren gerici sınıfların birlikteliğidir. İktidarın paylaşılması, sömürüden daha fazla pay kapma savaşı bugün de tüm şiddetiyle sürmektedir. İşte bu iç çatışmanın bir yanı, büyük burjuvaziyle onun küçükleri arasında sürerken, diğer yanı ile büyük tekeli burjuvaziyle prekapitalist güçler arasında yaşanmaktadır.

melerinin önüne geçebilmişlerdir. Örneğin: Cumhuriyet dönemi boyunca gündeme getirilen hemen tüm toprak reformu girişimlerini bir biçimiyle önleyebilmişlerdir. Kuşkusuz bunun temel nedeni, prekapitalist unsurların gücü değil, Kemalist iktidarın tercihleridir.

Diğer bir ifadeyle küçük burjuva diktatörlüğünün devrimci bir programa sahip olmaması, kendine güvensizliği nedeniyle, prekapitalist unsurlar güçlerini koruyabilmişlerdir.

Son 60 yıllık sürece baktığımızda, yeni -sömürgeleşmeyle birlikte 1950’lerde oluşan oligarşik yapıdan her hangi bir sınıfın tasfiye edilmediğini görürüz. Kuşkusuz güç dengelerinde değişimler olmuştur. İşbirlikçi tekeli burjuvazi güç kazanırken, diğer kesimler güç kaybetmiştir. Ancak günümüze kadar varlıklarını sürdürmüşlerdir.

Burada şunu da belirtmeliyiz ki toprak ağalarının ve tefeci tüccarların tasfiyesi, tekeli burjuvazinin ve diğer tüm karşı-devrimci güçlerin tasfiyesi göreviyle iç içe geçmiştir. Ve bu görevde Devrimci Halk İktidarı’nındır.

Yaklaşık 60 yıllık sürece baktığımızda,

oligarşi içindeki güçler dengesinin sürekli olarak tekелci burjuvazi lehine değiştiğini görürüz. 27 Mayıs, 12 Mart ve 12 Eylül darbeleri, oligarşi içi savaşın da şiddetlendiği dönemlerdir. Özellikle de 12 Mart ve 12 Eylül darbeleri, esas olarak emperyalizm ve işbirlikçi tekелci burjuvazinin temsilcisi olarak, prekapitalist unsurların tasfiyesini de gündemlerine almışlardır. Ancak hiçbirini de bu tasfiyeyi “sonuna kadar” götürmemişlerdir. Tasfiye planı bir yerde kesintiyle uğramış ve uzlaşmak zorunda kalmışlardır. Ancak oligarşi içindeki güçler dengesi, tüm bu süreçler boyunca sürekli olarak tekелci burjuvazi lehine değişmiştir.

Oligarşinin bu tasfiyesi sonuna kadar götürmemesinin nedeni prekapitalist sınıfların güçlü olması değil, tekелci burjuvazinin güçsüzlüğüdür. Ancak, bu güçler arasında çatışma tüm şiddetiyle sürmektedir. O nedenle oligarşi içi güçler arasındaki anlaşma geçici, tasfiye isteği ise kalıcıdır. Ve hep gündemde olacaktır. Çünkü oligarşi içindeki güçler sürekli bir ekonomik, siyasi güç elde etme kaynağı içindedir.

Sonuç olarak, Marksist –Leninist devlet teorisi açısından baktığımızda, bir devletin tipi ve biçimini belirleyen hangi sınıfın politikalarının uygulandığıdır. Ülkemizde ise bu sınıf, işbirlikçi tekелci burjuvazidir. Diğer bir ifadeyle, sisteme karakterini veren tekелci burjuvazidir. İktidarı prekapitalist unsurlarla paylaşması bu gerçeği değiştirmektedir. İşbirlikçi tekелci burjuvazi, tüm politikalarını emperyalizme göre biçimlendirmektedir. Ve sömürüden esas payı emperyalizm almaktadır. O nedenle işbirlikçi tekелci burjuvazi güçsüz ve zayıftır.

Ülkemizde devlet biçiminin sürekli faşizm olmasının nedeni de budur. Çünkü oligarşi sömürü ve iktidarının “zor” yöntemleri dışında sürdürme gücüne sahip değildir.

Demokrasi Sınıflarüstü Değildir! Diğer Bir İfadeyle,

Bir Sınıfın Diğer Bir Sınıf Üzerinde Sürdürdüğü Diktatörlüktür! Aksini İddia Edenler M-L’i İnkâr Edenlerdir!

Demokrasi sözlükte: “*Aralarında hiçbir ayrılık gözetmeksizin bütün vatandaşların katılacağı hükümet, yönetim biçimi veya azınlığın çoğunluğun kararlarına uyduğu yönetim biçimi*” olarak tanımlanır. Ama sınıflı toplumlarda demokrasi, egemen sınıfın diğer sınıflar üzerinde sürdürdüğü bir diktatörlüktür. Yani burjuvazinin egemen olduğu toplumlarda bu “burjuva demokrasisi”, halkın egemen olduğu toplumlarda ise “halk demokrasisi” adını alır.

Emperyalist-kapitalist sistemlerde egemenler, diğer bir ifadeyle, burjuvazi politik iktidarının bir aracı olarak demokrasiyi ancak sistemine zarar vermeyecek bir sınıra kadar uygular. Bir anayasa yapar, bir parlamento ve daha başka temsili kurumlar oluşturur. Halkın mücadelesi sonucu kimi hak ve özgürlükleri kabul eder. Ancak bütün bu demokratik haklardan ve kavramlardan halk kitlelerinin yararlanma olanakları çok çeşitli baskı yöntemleriyle kısıtlanır. Ve halkın uzun yıllara dayanan, büyük bedellerle kazanmış olduğu siyasi hakların hiçbir garantisi yoktur.

Lenin demokrasi konusunda şunları söyler:

“Devletin ortadan kalkmasının demokrasinin de ortadan kalkması demek olduğu asla unutulmamalıdır. Bu savımız ilk bakışta anlaşılmasa da görünebilir, çünkü demokrasi ilk bakışta azınlığın çoğunluğa boyun eğmesi gibi görünmekte ve savımızdan bizim böyle bir toplumsal düzeni istemediğimiz anlamı çıkmaktadır. Hayır. Demokrasiyle azınlığın çoğunluğa boyun eğmesi özdeş şeyler değildir. Demokrasi bir devlettir ve bir sınıf tarafından bir başka sınıfa, nüfusun bir bölümünün nüfusun öbür bölüme sistemli şiddet uygulamasını sağlayan bir örgüttür. Biz devletin eş değişler tüm örgüt-

lenme ve sistemli şiddetin genel olarak insanlara uygulanan her türlü şiddetin ortadan kalkmasını amaçlıyoruz. Sosyalizmi yürekten dilerken inanıyoruz ki insanlara karşı şiddete başvurmak zorunluluğu, bir insanın bir insana, nüfusunun bir bölümünün öbür bölümüne boyun eğme zorunluluğu tümüyle ortadan kalkacaktır. Çünkü insanlar şiddet ve boyun eğme olmaksızın, toplum halinde yaşamının basit koşullarına alışacaklardır. (Lenin, Devlet)

Marksist-Leninist işte bu yüzden, demokrasi sorununu ele alırken “Kim için demokrasi, kimin demokrasisi?” diye sorar. Çünkü sınıfsal niteliği olmayan bir demokrasi yoktur. Demokrasi, ya burjuva demokrasisidir ya da halk demokrasisidir. Demokrasinin bu sınıfsal niteliğini yok saymak, çarpık bir demokrasi mücadelesini de beraberinde getirecektir. Ki bu sadece demokrasiyi doğru tanımlamakla ilgili teorik bir sorun da değil, aynı zamanda demokrasi mücadelesinin nasıl ele alınmasıyla da ilgilidir.

Sadece burjuvazi değil, aynı zamanda revizyonizm, reformizm ve oportünizm de demokrasinin tanımını yaparken onun sınıfsal niteliğini gizlemeye çalışmaktadır. Bunun teorisini ise revizyonizm ve reformizmin akıl hocası Bernstein şöyle yapmıştır:

“Demokrasi, sınıf tahakkümünün yokluğudur, yani hiçbir sınıfın siyasal imtiyaza sahip olmadığı bir durumdur... Çağdaş demokrasi, insan topluluğunun her üyesi için hak eşitliği anlayışı üzerine yükselir.” (aktaran, Hayatın içindeki Teori -2, Syf: 269)

Dönek Berstein yapmış olduğu tanımda, demokrasinin sınıfsal niteliği yoktur. Sadece bu kadar da değil, aynı zamanda sınıflar mücadelesi de reddedilmektedir. Oysa ne “herkes için demokrasi” vardır, ne de “sınırsız ve sınıfsız” bir demokrasi bulunmaktadır.

Burjuva ve küçük burjuva ideologlar hemen her fırsatta, burjuva demokrasisinin “tam demokrasi” olduğu iddiasında bulu-

Burjuvazi kendi “zor” ve “şiddet”ini “meşru” hak görüyor ve uyguluyor. Bunu yaparken de çok pervasızdır. Ancak emekten, halkın çıkarlarından yana olduğunu söyleyen solun bir kesimini halkın sömürücülere karşı diktatörlüğünü, “zor”unu meşru görüyor. Bununla da yetinmiyor: Sosyalizmi, halk demokrasisini burjuvaziye “hoş” göstermek için onun içini boşaltıyor. ML olmayan bir sosyalizm teorisi yapmaya çalışıyor. Kuşkusuz tüm bunlar tarihi yasalar karşısında boş çabalardır.

nurlar. Bunu daha da ileri götürerek, burjuva demokrasisinin toplumları en iyi geliştiren sistem olduğunu söylerler.

Kuşkusuz, burjuvazinin bu görüşleri savunması doğaldır. Çünkü kendi sınıfının çıkarlarını en iyi koruyan –koruyacak olan sistem burjuva demokrasisidir. Ancak ne yazık ki, 12 Eylül ve ardından başta SSCB olmak üzere sosyalist ülkelerde yaşanan karşıdevrimler sonrası, bu görüşler “sol” tarafından da savunulmaya başlanmıştır.

Lenin burjuvazinin “tam demokrasi”, “sınıf tahakkümünün yokluğu” tezlerine karşı şunları söyler:

“Sağduyuyla ve tarihle alay edilmek istenmiyorsa, çeşitli sınıflar var oldukça ‘saf demokrasi’den değil, ancak sınıf demokrasisinden söz edilebileceği açıktır. ... ‘saf demokrasi’ sadece gerek sınıf mücadelesi, gerekse de devletin niteliğinden bihaber olmayı açığa vuran bilgisizliği gösteren bir safsata değil, aynı zamanda bomboş bir safsattır: çünkü komünist toplumda dönüşen ve alışkanlık haline gelen demokrasi söniüp gidecek, ama hiçbir zaman saf bir demokrasi olmayacaktır.”

‘Saf demokrasi’, işçileri alaya alan bir liberalin uyduruk safsatasıdır. Tarih, feodalizmin yerini alan burjuva demokrasisini ve burjuva demokrasisinin yerini alacak proleter demokrasiyi bilir.” (Lenin, Proletarya devrimi ve dönem Kautsky, syf: 26)

Lenin demokrasi gelişimini ise şöyle açıklar:

“Gelişmenin diyalektik şekli aşağıdaki gibidir. Mutlakiyetten, burjuva demokrasisine, burjuva demokrasisiden, proleter demokrasiye, proleter demokrasiden demokrasizliğe...” (Aktaran, HİT-2, syf: 269)

Lenin, “saf demokrasi” iddiasını boş bir safsata olduğunu ilan etmiştir. Yine demokrasinin her biçiminin bir sınıfa dayandığını onun damgasını taşıdığının bilimsel olarak ortaya koymuştur. O nedenle dönem Kautsky’nin, Bernstein’in yapmış olduğu soyut tanımlamaların – teorilerin ne tarihsel olarak ne de siyasal olarak hiçbir karşılığı yoktur, olmamıştır. Demokrasinin “vatan-daşlar arasında eşitlik ve özgürlüğü gerçekleştiren bir yönetim biçimi” olduğu iddiası koca bir yalandır.

Bu gerçek orta yerde dururken: reformist solun “demokrasi için bir araya gelme”, “blok” oluşturma türünden tartışma ve çağrılar sık sık gündeme taşınmak istenmektedir. Ancak bu tartışma ve çağrılarının hiçbirinde “Nasıl bir demokrasi” sorusunun cevabı yoktur. Zaten tartışılan da bu değildir. Tam tersine, reformizmin bunu “önümüzde burjuva demokrasisini savunma görevi var” diye teorileştirmektedir. Çünkü sosyalizmden vazgeçmiş, hedefini burjuva demokrasisine ulaşmakla sınırlamıştır.

Reformist solun, burjuva demokrasisini savunmasının nedeni budur. Oysa burjuva demokrasisi, burjuvazinin hem feodallere, hem de yoksullara karşı kendi devlet egemenliğidir. “Herkes için demokrasi” “saf demokrasi” kavramları demokrasinin sınıfsal niteliğini gizlemek için kullanılmaktadır. O nedenle seçimler, genel oy, parlamento gibi mekanizmalar demokrasinin “bir sınıfın diğer sınıflar üzerindeki baskı ve tahakküm

aracı olması” gerçeğini değiştirmez.

Her demokrasi bir diktatörlüktür. Yani, her demokraside bir sınıfın başka bir sınıf üzerinde diktatörlüğü söz konusudur. Onun içindir ki, demokrasiyle diktatörlük arasında da bir çelişki yoktur. Aksine demokrasi, diktatörlüğü içeren bir yönetim biçimidir. Tabi ki bu halk demokrasisi için de geçerlidir. Çünkü halk demokrasisi de burjuvazi üzerinde bir diktatörlüktür.

Ne yazık ki solun bir kısmı “zor”, “şiddet”, “otorite”, “proletarya diktatörlüğü” gibi kavramlara karşı çıkmakla kalmamış, literatüründen de çıkarmıştır. Bu durum, solun kafa karışıklığının da ötesinde demokrasi ve şiddet konusundaki tercihlerinden kaynaklanmaktadır. Çünkü, proletarya diktatörlüğüne karşı çıkan, halkın “zor” kullanma hakkını reddeden reformizm, diğer tarafta burjuva demokrasisini, yani burjuva diktatörlüğünü savunmak, onun halka karşı “zor-şiddet” kullanmasını meşru görmektedir.

Sınıfsal bakış açısının kaybedildiği yerde sınıflar mücadelesinin yasaları da reddedilmektedir. Ki bu yeni bir durumda değildir. Kökleri dönem Kautsky’lere, Bernstein’lere, hatta daha gerilere kadar uzanmaktadır.

İşte Engels’in söyledikleri:

“Bazı sosyalistler son zamanlarda, otorite ilkesi diye adlandırdıkları şeye karşı düzenli bir haçlı seferine girişmişlerdir. Şu yada bu eylemin otoriter olduğunu söylemek onu mahkum etmeye yetmektedir.” (Aktaran, age, syf: 271)

Burjuvazi kendi “zor” ve “şiddet”ini meşru – hak görüyor ve uyguluyor. Bunu yaparken de çok pervasızdır. Ancak emekten, halkın çıkarlarından yana olduğunu söyleyen solun bir kesimi halkın sömürücülere karşı diktatörlüğünü, “zor”unu meşru görmüyor. Bununla da yetinmiyor: Sosyalizmi, halk demokrasisini burjuvaziye “hoş” göstermek için onun içini boşaltıyor. ML olmayan bir sosyalizm teorisi yapmaya çalışıyor. Kuşkusuz tüm bunlar tarihi yasalar karşısında boş çabalardır.

Burjuva Demokrasileri Halkın Değil, Tekellerin Demokrasisidir! Solun Görevi Halkın Demokrasisini Savunmak ve Kurmaktır!

1990’larda sosyalist ülkelerde yaşanan karşı-devrimlerle birlikte burjuvazi ve onun ideologları sosyalizme karşı tarihte eşine az rastlanır bir ideolojik saldırı kampanyası başlattı. Ne yazık ki, solun önemli bir kesiminden de destek gördüler. İşte bu büyük saldırı karşısında; kendine “sol” “sosyalist” “komünist” diyen pek çok örgüt-parti, sosyalist demokrasiyi savunamadılar. Daha da kötüsü burjuva demokrasisini savundular. “Diktatörlük” söz sosyalist tanımı uydurdular. Ve daha da savrularak “demokratik emperyalizm”i keşfettiler.

Onlara göre sosyalizmin yenilgisinin en başta gelen yanlışlarından biri, proletarya iktidarının çok partiye yer vermemesi ve demokrasiyi “dışlaması”ydı! Kuşkusuz halktan –emekten yana olanların parti-demokrasi arasında böyle bir ilişki kurmaları bilimsel değildir. Tüm bu içi boş safsatalar; sosyalist sistemin zaaflarının, eksikliklerinin ve bunların sonucunda yıkılmasının yarattığı baskılar altında piyasaya sürülmektedir.

Bilinmektedir ki burjuva demokrasisinde çok partililik belli bir tarihsel gelişim içinde ortaya çıkmıştır. Tüm bu tarihsel gelişim içerisinde oynadığı rol birden fazla olmuştur. Hem sömürü sistemini gizleyerek kitleleri düzen içinde tutarken, hem de sömürücü sınıfların kendi iç çelişkilerinin ifadesi olmuştur. Burjuva demokrasisinde “sosyal demokrat” “sosyalist” “komünist” isimli partilerin varlığı, seçimlere katılmaları ise tamamen göstermeliktir. Çünkü burjuvazi “parlamentar yol”dan değişime olanak tanımamaktadır. Zaten sömürü sistemi tehlikeye girdiğinde burjuva demokrasisine son verip faşizme başvuran da burjuvazinin kendisidir.

Halk demokrasisi bir devlet biçimi olarak proletaryanın ilk kez egemen olarak örgütlediği bir iktidar biçimidir. Bu sadece bir iktidar biçimi de değildir, proletarya ve tüm emekçiler, halk demokrasisini altyapıda ve üst yapıda yeniden şekillenmesi olarak ele alır. Diğer bir ifadeyle, yeni bir ekonomik şekillenmenin üzerinde toplumun yeniden örgütlenmesidir.

Ancak burjuvazi kitleleri aldatmak için, demokrasiyi nasıl ki sınıflarüstü, “herkesin demokrasisi” olarak lanse ediyorsa, düzen partilerini de “sınıflarüstü” olarak tanımlar. Buna “gerçekçi” bir görüntü kazandırmak içinde, düzen partilerinin sıfatları sağ, sol, liberal, muhafazakarlar, milliyetçi hatta sosyalist-komünist olarak belirlenir. Amaç iktidarın, burjuvazinin - ya da oligarşinin – elinde olduğu gerçeğini gizlemektir. Geniş halk kitleleri oylarıyla iktidarlara değiştirebilecekleri beklentisi içinde kandırılırlar.

Burjuva demokrasilerinde, tekellerin çıkarlarını savunmayan partilerde olabilir. Bu partiler seçimlere de sokulabilir. Ama hep vurguladığımız gibi burjuva demokrasisinin görünür ve görünmez onlarca mekanizmasıyla bunların parlamentoya girmesi, girseler –hükümet olsalar bile sistemde köklü bir değişiklik yapmaları, sömürü sistemine zarar vermeleri kesinlikle engellenir. Ki, burjuvaziye rağmen hükümet olabilmek ancak istisnai geçici bir durum olabilir.

Bu sınıfsal gerçeği reddetmek ML’i reddetmektir. Ve burjuva demokrasinin “sınıflar üstü” olduğu safsatasına inanmaktır. Maalesef demokrasiyi doğru tanımlamayan, sınıfsal niteliğini doğru tespit edemeyenlerin içinde bulundukları durum tam da budur. Öyle ki sömürücü egemen sınıfları “demokrasi güçleri” arasında görmeye başla-

makta, sömürücülere yaslanarak “burjuva demokrasisi” savunulmaktadır.

Solun hedefi, burjuva demokrasisi değildir. Solun “demokrasi mücadelesi” halkın iktidarını, halkın demokrasisini hedeflemelidir.

Burjuva Demokrasisi Bir Avuç Sömürücünün Diktatörlüğüdür! Sosyalist Demokrasi İse, En Geniş Kitlelerin, Yani Sömürülenlerin Diktatörlüğüdür!

“Proleter demokrasi herhangi bir burjuva demokrasisinden milyonlarca kez daha demokratiktir; Sovyet iktidarı en demokratik burjuva demokrasisinden milyonlarca kez daha demokratiktir.” (Lenin, Seçme Eserler, Cilt-7, inter yayınları, syf: 149)

Lenin bu gerçeği görmeyenler ilişkin ise şu tanımlamayı yapar:

“Bunu ancak, sorunu ezilen sınıfların bakış açısından koymakta yetenezsiz biri görmeyebilirdi.” (age, syf: 149)

Proleter demokrasi, burjuva demokrasisi gibi biçimsel, göstermelik değildir. Emekçi sınıflar kendi örgütlülükleriyle doğrudan yönetimde yer alırlar. Tüm politikaların belirlenmesinde, uygulanmasında doğrudan güç sahibidir. Yönetici kadrolar dâhil, hiçbir sınıfın ayrıcalığı yoktur.

Kuşkusuz halk demokrasisini, burjuva demokrasisinden ve daha önemli tüm devlet biçimlerinden ayıran en temel farklılık çoğunluğun iktidarı olmasıdır. Bu temel farklılık da göstermektedir ki halk demokrasisiyle burjuva demokrasi arasında kıyaslama yapmak gereksizdir.

İşte Lenin, burjuva demokrasiyle halk demokrasisi arasındaki uçurumu şu sözleriyle ifade ediyor:

“En demokratik burjuva ülkeler arasından, kitlelerin içinden ortalama işçinin, kit-

lenin içinden ortalama bir işçinin, ya da bir bütün olarak köydeki yarı-proleterin (yani köleleştirilmiş kitlenin, nüfusun ezici çoğunluğun temsilcilerinin), Sovyet Rusya’da olduğu gibi en iyi binalarda toplanma özgünlüğünden, düşüncelerini temsil etmek, çıkarlarını savunmak için en büyük basımevlerine ve en iyi kayıt stoklarına sahip olma özgürlüğünden, düşüncelerini temsil etmek, çıkarlarını savunmak için en büyük basımevlerine ve en iyi kağıt ve ‘düzenleme’ görevi verme özgürlüğünden yararlandığı bir tek ülke var mıdır dünyada?” (age, syf: 149)

Burjuvazi bu gerçeği kendi çıkarları gereği görmezden gelir, demagojiye başvurur. Ancak bu konuda burjuvazi yalnız başına değildir. İktidar iddiasını kaybeden, burjuvazinin icazetinde politikacılığa soyunan reformizm de bu gerçeği görmezden gelir.

Aslında sosyalist demokrasiye saldıranların ellerinde sıkı sıkıya tuttukları argümanlar da sınırlı ve sahtedir. Bunların başında “tek parti” eleştirisi gelir. Kuşkusuz sosyalist demokrasi, tek partililik çok partililik tartışmasına hapsedilemez. Çünkü sorun, tek ya da çok parti tartışması değil, sistem tartışmasıdır.

Halk demokrasisi bir devlet biçimi olarak proletaryanın ilk kez egemen olarak örgütlediği bir iktidar biçimidir. Bu sadece bir iktidar biçimi de değildir, proletarya ve tüm emekçiler, halk demokrasisini altyapıda ve üst yapıda yeniden şekillenmesi olarak ele alır. Diğer bir ifadeyle, yeni bir ekonomik şekillenmenin üzerinde toplumun yeniden örgütlenmesidir.

İşte bu yeniden örgütlenmede tek parti çok parti değil, tüm halkı yönetime ortak etme sorunu vardır: Halk nasıl ve hangi araçlarla yönetecek en geniş kitleleri yeni bir toplumsal yapının kuruluşuna nasıl ve hangi araçlarla katılımını sağlayacak, kitlelerin yaratıcılığının nasıl açığa çıkaracak sorunu vardır.

Tarihi proletarya iktidarı, burjuvaziye ve onun uzantılarına örgütlenme hakkı tanımaz. Çünkü bu “örgütlenme özgürlüğü” değil, sö-

mürüye özgürlük tanıyıp tanımama sorudur. O nedenle proletarya diktatörlüğü halk düşmanlarına “örgütlenme özgürlüğü” vermez. Bu gerçek demokrasinin olmazsa olmazıdır.

Sosyalist demokraside, halkın görevi burjuvaziye “örgütlenme hakkı” vermek değil, burjuvaziyi tamamen ortadan kaldırmaktır.

Lenin bu konuda şunları söyler:

“Sömürücüler, merkezde başarılı bir ayaklanma, ya da ordunun başkaldırısıyla bir çırpıda alaşağı edilebilir. Fakat sömürücüleri, belki de çok ender, istisnai durumlar hariç, bir çırpıda yok etmek imkansızdır. (...) Uzun kuşaklar boyunca eğitimleri, zengin yaşam koşulları ve alışkanlıklarıyla öne çıkan sömürücülerle, en ileri ve en demokratik burjuva cumhuriyetinde bile büyük çoğunluğu bunalmış, cahil eğitimsiz, ürkek ve bölünmüş sömürülenler arasında eşitlik olamaz. Sömürücüler devrimden uzun zaman sonra da kaçınılmaz olarak bir dizi büyük gerçek üstünlüğü korurlar.(...)” (age, syf: 154)

Lenin’in söyledikleri hiçbir muğlaklığa yer bırakmayacak kadar açık ve nettir; sömürenle sömürülenler arasında, nasıl ki burjuva demokrasisinde eşitlik yoksa, sosyalist demokraside de eşitlik olmaz.

Burjuva Demokrasisi İddia Edildiği Gibi “Saf Demokrasi” Değildir. Tüm Kurum ve Uygulamalarıyla Biçimseldir. Ve Halkın Çıkarlarını Temsil Etmezler, Sosyalist Demokrasi İse Biçimsel Değil Gerçek Demokrasidir!

Halk Demokrasisiyle, sosyalist demokrasi arasında kalın bir duvar olmamasına rağmen, aynı değildir. Arasında kimi farklılıklar vardır. En azından pratik olarak böyledir. O nedenle “tek parti” sorunu daha çok

Lenin’in, burjuva demokrasi-sinin sahtekarlığı üzerine ifade ettikleri; halk demokrasisinin ve sosyalist demokrasinin, burjuva demokrasisinden nitelik olarak farkını da açıkça ortaya koymaktadır. Halk iktidarında demokrasi, çoğunluğun demokrasisi olarak ve halk kitlelerinin yönetime gerçek anlamda katılmasını gerçekleştirecektir.

sosyalist demokrasiye –proletarya diktatörlüğüne ölçülüdür. Devrimci Halk İktidarında ise bu farklı şekillenecektir.

Çünkü, Devrimci Halk iktidarı; çıkarları emperyalizm ve oligarşiyle çatışan tüm halk güçlerinin ittifakıyla gerçekleşecek bir devrim sürecinde kurulacaktır. Bu ittifakın içinde sadece işçiler ve köylüler olmayacak; aynı zamanda şehir-kır küçük burjuvazi ve diğer halk kesimleri de olacaktır.

Elbette belirleyici-öncü güç Marksist-Leninist parti olacaktır. Ancak devletin ve iktidarın bu aşamasındaki yapısı, devrime katılan–yapan güçlerin ittifakını yansıtabilir. O nedenle anti- emperyalist, anti-oligarşik devrimle kurulacak Devrimci Halk İktidarına devrime katılan tüm parti ve yapılar; güçleri oranında temsil edilirler. Ve temsilcisi oldukları kesimlerin çıkarlarını savunmaya devam ederler.

Yine belirtmeliyiz ki, bu süreçte proletaryanın partisiyle, diğer güçler arasında mücadele devam eder. Bu mücadele şiddete düşmeden, halk demokrasisi içerisinde yürütülür. Ve burjuvaziye karşı uyanıklık elden bırakılmaz; halk güçlerine demokrasi, burjuvaziye ve onun uzantılarına, tüm karşı-devrimcilere karşı ise diktatörlük uygulanır. Burjuvaziye kesinlikle örgütlenme hakkı tanımaz.

Halk demokrasisiyle, sosyalist demokrasi arasında özde bir fark olmadığını belirt-

miştik. İki devrim birbirinin içine geçmiş, bir kesintisiz devrim süreci şeklinde gelişecektir. O nedenle devrimci halk iktidarının organları nüve halinde proletarya diktatörlüğünün organlarıdır. Diğer bir ifadeyle halk demokrasisi, özünde sosyalist demokrasidir. Ancak bu tanımlamadan, her iki biçimin özdeş olduğu çıkarılmamalıdır. O nedenle bunu; Devrimci Halk İktidarı proletarya iktidarının, halk demokrasisi ise, sosyalist demokrasinin ilk adımıdır şeklinde formüle edebiliriz.

Burjuva demokrasisinde parlamento, dernekler, sendikalar, partiler, genel oy, seçim ve daha pek çok kurum yada uygulama biçimseldir. Hiçbirinde halk bulunmamaktadır. Halkın çıkarları yoktur. İşte burjuva demokrasisindeki bu biçimsel uygulamanın tam tersine halk demokrasisinde, demokrasi toplumun her alanına – anına yayılan bir nitelik taşır. Sorun sadece devlet yönetimi değil, tüm toplumsal üretimi ve yaşamın yönetilmesi sorunudur.

Lenin, burjuva demokrasisi ile ilgili şunları söylemiştir:

“... Kautsky’ler, kitleleri aldatmak ve bugünkü demokrasinin burjuva karakterini onlardan gizlemek için ‘saf demokrasi’den ya da basitçe ‘demokrasi’den söz ediyorlar. Burjuvazi tüm devlet iktidarı aygıtını elinde tutmaya devam etsin, bir avuç sömürücü şimdiye kadarki burjuva devlet mekanizmasından kendisi için yararlanmayı sürdürsün. Burjuvazi bu türden koşullar altında gerçekleştirilmiş seçimleri ‘özgür’, ‘eşit’, ‘demokratik’, ‘genel’ seçimler göstermeyi elbette sever, çünkü bu sözler gerçeği gizlemeye, üretim araçlarının mülkiyetinin ve politik iktidarın sömürücülerin elinde kaldığını, bu yüzden, sömürenler için, yani halkın muazzam çoğunluğu için gerçek bir eşitlikten hiçbir şekilde söz edilemeyeceğini saklamaya hizmet eder.” (age, syf: 232-233)

Lenin’in, burjuva demokrasisinin sahtekarlığı üzerine ifade ettikleri; halk demokrasisinin ve sosyalist demokrasinin,

burjuva demokrasisinden nitelik olarak farkını da açıkça ortaya koymaktadır. Halk iktidarında demokrasi, çoğunluğun demokrasisi olarak ve halk kitlelerinin yönetime gerçek anlamda katılmasını gerçekleştirecektir.

Sosyalist demokraside tüm halk kesimleri yönetime taban örgütlenmeleri aracılığıyla katılırlar. Bu taban örgütlenmeleri; komünler, konseyler, sovyetler, meclisler, sendikalar ve birliklerdir. Ve tabi ki bu taban örgütlerinin döneme ve koşullara göre isimleri, biçimleri değişebilir, ancak işlevleri değişmez. İşlevleri, halkın iradesini yansıtma ve yönetime katılmalarını sağlamalarıdır.

İşte Stalin bu konuda şunları söylemiştir:

“Her şeyden önce üretim alanında partiyi sınıfa bağlayan proletarya kitle örgütleri olarak sendikalar; her şeyden önce, devlet yönetimi alanında partiyi emekçilere bağlayan emekçi kitle örgütü olarak Sovyetler her şeyden önce iktisadi alanda köylülüğün sosyalist kuruluşu katılmasını sağlayarak, partiyi köylü kitleleri ve bağlayan... kooperatifleri; yeni kuşağın sosyalistçe eğitimi ve genç yedeklerin yetiştirilmesini, proletaryanın öncüsünün başarmasını kolaylaştıran işçi ve köylü gençliğinin kitle örgütü olarak gençlik federasyonu ve son olarak bu kitle örgütlerini yönetmekle görevli olan, proletarya iktidarı sisteminde temel yönetici güç olarak parti. Genel olarak iktidarın ‘mekanizmasının’ tablosu, proletarya iktidarı sisteminin tablosu böyledir.” (Aktaran, HİT –Cilt 2, Syf: 278)

Stalin, sosyalist demokraside halkın yönetime doğrudan ve en etkili biçimde nasıl katıldığını çok somut şekilde ortaya koymuştur. Oysa burjuva demokrasilerinde durum bunun tam tersidir. Halk, “seçim”lerle kullandığı “oy” dışında yönetime müdahale edemez. Ki sosyalist sistemin varlığı koşullarında burjuva demokrasilerinde varolan bazı “etkileme” mekanizmaları da artık hemen hemen yok olmuştur. Bu etkile-

me mekanizmalarının başında “baskı grupları” gelmektedir. Ancak artık emperyalizm bunları hiç dikkate almamaktadır. Yine diğer bir “baskı aracı” da büyük kitle mitinglerinin tek başına etki gücü kalmamıştır. Burjuvazi geniş halk kitlelerinin “sesini duyurma”sını engellemek için hemen her araca başvurmakta; bunu başaramıyorsa “sese” kulaklarını kapatmaktadır. Ancak kapitalizmde bu ihtiyaç halen sürmektedir. Ve kitlelere “sesini duyurma” aracı olan mitingleri kullanmaya devam etmektedir.

Sosyalist demokrasilerde (ve halk demokrasilerinde) ise mitinglerin işlevi temelden farklıdır. Burjuva demokrasilerinde olduğu gibi yönetimden dışlanmış kitlelerin sesini duyurmak için başvurdukları bir araç olarak kullanılmamaktadır. Tam tersine, bizzat sosyalist demokrasi tarafından desteklenen, hatta örgütlenen mitinglerle kitlelerin politik düzeyi artırılmakta, ihtiyaç duyulan herhangi bir konudaki duyarlılık geliştirilmekte emperyalistlere ve karşı-devrimcilere çeşitli mesaj verilmektedir.

Evet, mitingler sosyalist demokrasilerde “sesini duyurma” rolü oynamaz. Halkın buna ihtiyacı yoktur. Çünkü tüm halk kesimleri örgütlüdür. Ve örgütlenmeleri aracılığıyla yönetim mekanizması içinde yer almaktadır. Ayrıca, seçtiklerini denetleme, geri çekme ve oluşturulan politikalarda söz-karar sahibi olma araç ve mekanizmalarına sahiptir. Diğer bir ifadeyle burjuva demokrasiyle kıyaslanamayacak somut-demokratik bir muhtevaya sahiptir. O nedenle, sosyalist demokrasi, burjuva demokrasisi gibi salt temsili bir sistem değildir.

Sosyalist demokraside örgütsüz tek bir insan bırakmamak sosyalizmin korunması ve gelişimi için zorunludur. Örgütlü olmak aynı zamanda yönetime doğrudan katılmaktır. Tabi ki bunun anarşistlerin her türlü “temsiliyeti” reddeden anlayışlarıyla alakası yoktur. Elbetteki bu sosyalist demokrasinin hedefleri arasında yer almaktadır. Ancak uzun vadeli bir hedeftir. Diğer bir ifadeyle bunun gerçekleşmesi için, ekono-

Sosyalist demokraside örgütsüz tek bir insan bırakmamak sosyalizmin korunması ve gelişimi için zorunludur. Örgütlü olmak aynı zamanda yönetime doğrudan katılmaktır. Tabi ki bunun anarşistlerin her türlü “temsiliyeti” reddeden anlayışlarıyla alakası yoktur. Elbetteki bu sosyalist demokrasinin hedefleri arasında yer almaktadır. Ancak uzun vadeli bir hedeftir. Diğer bir ifadeyle bunun gerçekleşmesi için, ekonomik, siyasal, kültürel, uzun bir yol vardır.

mik, siyasal, kültürel, uzun bir yol vardır. Kısacası, sosyalist demokraside de temsili kurumlar olacaktır. Hatta vazgeçilmez derecede önemlidir.

Burjuva demokrasisinde ise her şey bir avuç sömürücünün çıkarına göre düzenlenmiştir. Onun içindir ki, “temsiliyet” özelliğini kaybetmemiştir. Çünkü burjuva partileri içindeki seçimleri halk değil burjuvazinin kendisi yapmaktadır. Artık bunu burjuva ideologlar bile itiraf etmektedir: Ülkeyi kimin nasıl yöneteceğinin belli olduğu koşullarda, seçimlerin hükmü yoktur demektir. Evet, burjuva demokrasilerinde seçimler, burjuvazinin, oligarşik kesimlerin kendi arasındaki bir yarıştı. Yoksa halkın yönetime katılımının bir aracı değildir. Kaldı ki burjuvazi, halkın örgütlenme ve düşünce özgürlüğüne düşmandır. Şimdi bu gerçek orta yerde dururken, sosyalist demokrasiyi “tek parti” “tek sesli” olmakla eleştirenler, burjuva demokrasisinin gerçek anlamda bir “çok seslilik” olmadığını, sadece tekeli burjuvazinin sesi olduğunu gizlemeye çalışan halk düşmanlarıdır.

O çok övündükleri “yasama-yürütme-yargı” arasındaki “kuvvetler ayrılığı” ise içi

boş bir safsatadır. İşte bu mekanizmalar sonrasında parlamentolar yetkilerini fiilen hükümetlere devretmiştir. Herhangi bir yönlendirme ve denetimleri kalmamıştır. Onun içindir ki, iktidar büyük ölçüde, "bürokratik–askeri makine"yi elinde tutan güçte olmuştur. En ileri demokrasilerin bile hali budur.

Tekelci burjuvazi burjuva demokrasisinde genel oyu, parlamentoyu neredeyse göstermelik kurumlara indirgenmiştir. Sosyalist demokrasi ise demokrasinin tüm kurumlarına gerçek anlamını kazandırmıştır. Parlamentolar, yani "halk meclisleri", gerçek anlamda politika üretilen kurumlara dönüşmektedir. Ve diğer tüm temsili kurumlarda gerçek birer temsil hüviyetine kavuşur.

Lenin sosyalist demokrasiyi şu şekilde tanımlamıştır:

"Bu kurumlarda düşünce özgürlüğü ve tartışma... yozlaşmaz. Çünkü parlamentolar kendileri çalışmak, yasalarını kendileri uygulamak, bu yasaların etkilerini kendileri denetlemek, bunlar üzerine seçmenlerine karşı doğrudan kendileri yanıt vermek zorundadırlar.

Temsili kurumlar kalır ama özel sistem olarak, milletvekilleri için ayrıcalıklı durum olarak parlamentarizm artık yoktur. Bu demokrasiyi, hatta bir proletarya demokrasisini temsili kurumlar olmaksızın düşünmemeyi ama eğer bizim için burjuva toplumun eleştirisi boş bir söz değilse, eğer bizim, burjuvazi alaşağı etme isteğimiz (...) işçilerin oylarını avlamaya özgü 'seçimlik' bir söz değilse, ciddi bir istekse, demokrasiyi parlamentarizm olmaksızın düşünebiliriz ve düşünmek zorundayız da." (Lenin, Devlet ve İhtilal, Aktaran, HİT-2, Syf: 280)

Lenin, sosyalist demokrasiyi çok özlü olarak ifade etmiştir. Sosyalist demokraside, demokrasi gerçek anlamına –işlevine kavuşacaktır. Burjuva demokrasisinde bir "ayrıcalık" halini alan yönetimde yer almak, sosyalist demokraside mümkün olmayacaktır. Olmamıştır da. İşte proletaryanın ilk devleti olarak tarih sahnesine çıkan Paris Ko-

mün'ü kendinden önceki devletlerden ayırteden en temel farklılıklardan birisi budur. Öyle ki, örneğin komün'de halk temsilcilerinin ücreti, sıradan bir işçinin ücretiyle aynı olacak şekilde belirlenmiştir.

Kuşkusuz, "ayrımcılık" sorunu önemli olmakla birlikte, sadece ücretlerin eşitlenmesine indirgenemez. Ki belli bir dönem boyunca, örneğin mühendislere özel uzmanlık gerektiren alanlardaki görevlilere daha yüksek ücretler ödenebilecektir. Ancak bu durum, diğer halk kesimleriyle aralarında bir statü farkı yaratacak boyutlarda olmayacaktır. Buna özel bir dikkat gösterilecektir. Çünkü yaşanan deneylerden bilinmektedir ki, bu fark büyüdüğünde, yozlaşmaya da yol açılmış olacaktır. Revizyonizmin hakim olduğu ülkelerde yaşananlar hala tazedir.

Evet, halk demokrasisinde ve sosyalist demokraside emekçilerin temsilcilerini seçme hakkı kadar, onları görevden alma haklarına da sahip olduğunu vurgulamıştık. Bu hak sıradan bir hak değildir. Bir halkın sürekli olarak ülkeyi yönetmeye, yönetimi denetlemeye devam etmesi demektir. Oysa burjuva demokrasilerinde yönetime katılımın 4-5 yılda bir yapılan seçimlerle –kullanılan oylara indirgenmiştir. O yanıyla "katılım"ın içi tamamen boştur.

Birkez daha vurgulamak gerekirse, halk demokrasisi ve sosyalist demokrasi: halk için demokrasiyi, burjuva vd. tüm sömürücüler için diktatörlüktür. O nedenle halk demokrasisinde ve sosyalist demokraside "zorun rolü" çok iyi kavranmalıdır aksi durumda sistemin içten içe çürütmesi ve geriye dönüşler kaçınılmaz olmaktadır.

Devrimci hareket "zorun rolü" üzerine yapılan tartışmalarda şu uyarıyı yapmıştır:

"Proletarya partisinin toplum üzerindeki etkinliği zora dayanmaz. Kitleleri ikna temeldir. Bu anlamda kitlelerin özdeneyimleriyle gerçekleri görmesi ve sosyalizme inanması katılım göstermesi için sabırla çalışılır. (.....) Proletarya partisinin toplum üzerindeki etkinliği yönergelere değil, kitlelerin gönüllü katılımına dayanır. Aksi

durumda parti kitlelerle ne bağ kurabilir, ne de politikanın yaşama uygulanmasında destek ve onay alabilir. Proletarya diktatörlüğünün gerektiğinde zor kullanacağı gerçeği, zorun mutlaklaştırılacağı, herkese karşı ve her zaman kullanılacağı gibi bir anlayışa vardırılmamalıdır. (Yeni Çözüm, sayı 30, 1989 Aralık)

Devrimci Hareketin söyledikleri gayet açıktır: sosyalist demokrasi, kitlelerin bilinçli, gönüllü katılımıyla çalışır, büyür, yaşar. Karşı-devrimin tüm saldırılarını boşa çıkartmak, devrimi korumak ancak ve ancak kitlelerin bilinçli –gönüllü sahiplenmesiyle mümkün olur.

Demokrasi ve diktatörlük birbirinin karşıtı değildir. Burjuva demokrasisi de sosyalist demokrasi de birer diktatörlüktür. Her biri kendi sınıfının çıkarlarını “zor” “şiddet” araçlarını kullanarak korur. O nedenle proletarya diktatörlüğünün burjuvaziye ve karşı-devrimcilere karşı diktatörlüğü, “zor” ve “şiddet”i meşrudur. Buna ancak burjuvazi ve dönekler itiraz edebilir.

“Proletarya diktatörlüğü sorunu istisnasız tüm kapitalist ülkelerde modern işçi hareketinin temel sorunudur. Bu sorunda tam açıklığa kavuşmak için, onun tarihini bilmek gerekir. Uluslararası bir ölçek koymak gerekirse, genelde devrimci diktatörlük ve özelde proletarya diktatörlüğü öğretisinin tarihi, devrimci sosyalizmin tarihiyle, özellikle Marksizm tarihiyle örtüşür. Ayrıca ve tabi ki bu en önemlisidir ezilen ve sömürülen sınıfın sömürücülere karşı tüm devrimcilerin tarihi, diktatörlük sorununa ilişkin tüm bilgimizin ana malzemesini ve ana kaynağını oluşturur. Her devrimci sınıfın zafer kazanmak için kendi diktatörlüğünü kurmak zorunda olduğunu kavramamış olan, devrim tarihinden hiçbir şey kavramamıştır ya da bu alanda hiçbir şey bilmek istememektedir.”(Lenin, Seçme Eserler, Cilt 7, inter yayınları, syf: 255)

Lenin, devrimci sınıfın tam bir zafer kazanabilmesi için kendi diktatörlüğünü kurmasının bir zorunluluk olduğunu, hem ta-

Proletarya diktatörlüğü, halka zor kullanmaz: İknaya, eğitime, bilinçlendirmeye dayalı yöntemleri esas alır. Çünkü halk kitlelerin bilinç düzeyi geri olabilir, çok çeşitli önyargıları, yüzyılların alışkanlıkları olabilir. Pek çok konuda çelişkiye düşebilir. Ancak Marksist-Leninistler tüm bu durumlar konusunda devrimin sahibi halk kitlelerini karşısına almaz, sorunları onlarla birlikte çözer.

rihsel hem de siyasal yanıyla ortaya koymuştur. Ve tabi ki proletarya diktatörlüğüne karşı çıkanların savlarını da çürütmüştür. Çünkü burjuvazi iktidardan alaşağı edilmiş olsa dahi, devrim sonrasında da uzantılarıyla birlikte varlıklarını sürdürürler. Ve hemen her fırsatı kullanarak karşı-devrimci girişimlerde bulunurlar. Bu saldırıları boşa çıkarmak ve devrimi korumak için, “zor”, diğer ifadeyle proletarya diktatörlüğü bir zorunluluktur. Bunu reddetmek, iktidarı almayı, iktidarda kalmayı reddetmektir. Evet, proletarya diktatörlüğü, sınıfsız topluma gidişle proletaryanın elindeki en etkili ve vazgeçilmez araçların başında gelir.

Tabi ki sorun sadece kapitalizmden arta kalan sömürücülerin, karşı-devrimcilerin etkisizleştirilmesi değildir. Sosyalizmin inşası, emperyalizmin kuşatması –saldırıları altında gerçekleşecektir. Bunu proletarya diktatörlüğü olmadan başarmak mümkün değildir. Kuşkusuz proletarya diktatörlüğü, her ülkenin kendi somut durumuna, dönemsel koşullara göre değişik biçimler alacaktır. Ancak özü değişmeyecektir. Özü karşı-devrimcilere, sömürücülere karşı diktatörlük uygulamak olacaktır.

Lenin proletarya diktatörlüğünü şöyle tanımlar:

“Proletarya diktatörlüğü, eski toplu-

mun güçlerine ve geleneklerine karşı kanlı ve kansız şiddete başvuran barışçı, askeri, iktisadi ve yönetsel inatçı bir savaştır.” (Lenin, Sol komünizm, syf: 40, Aktaran HİT-2, syf 284)

Lenin, proletarya diktatörlüğünün nedenlerini – zorunluluğunu çok özlü biçimde ortaya koymaktadır. Ancak, devrimin düşmanları bu gerçeği bulandırmaya çalışmakta, çarpıtmakta ve proletarya diktatörlüğünü sanki emekçiler üzerinde bir diktatörlükmüş gibi gösterebilmektedir.

Proletarya diktatörlüğü, “zor”u “şiddet”i içermektedir. Ancak bu “zor” ve “şiddet”in sadece bir avuç sömürücüye, karşı-devrimciye karşı değil de tüm topluma karşı kullanıldığı iddiası kelimenin gerçek anlamıyla yalandır. Ama burjuva ideologlar bu yalandan hiç vazgeçemediler. Aslında sorunları tüm halka “şiddet” “zor” kullanılıp kullanılmaması meseleleri de değildir. Onların derdi kendilerine, yani burjuvaziye- sömürücülere zor ve şiddetin uygulanmasıdır. Yoksa onlarda çok iyi bilmektedir ki, proletarya diktatörlüğünde, işçi sınıfına ve tüm halka demokrasi uygulanmaktadır. Sınıf bakışları bu gerçeği kabul etmelerinin önünde engeldir.

Proletarya diktatörlüğü, halka zor kullanmaz: iknaya, eğitmeye, bilinçlendirmeye dayalı yöntemleri esas alır. Çünkü halk kitlelerin bilinç düzeyi geri olabilir, çok çeşitli önyargıları, yüzyılların alışkanlıkları olabilir. Pek çok konuda çelişkiye düşebilir... Ancak Marksist-Leninistler tüm bu durumlar konusunda devrimin sahibi halk kitlelerini karşısına almaz, sorunları onlarla birlikte çözer.

Stalin bu konuda: “Sabırlı olmak, programı yeniden gözden geçirmek ve kitlelerin özdeneyimleriyle öğrenerek sosyalist programa ikna edilmeleri için çaba göstermek gerektiğini” söyler. Ki aksi bir tutum halk demokrasisi ve sosyalist demokrasinin ruhuyla örtüşmez. Kaldı ki ML’ler karşı devrimci sınıf ve güçlere karşı da sadece “zor”, “şiddet”e başvurmamaktadır. Öncelikle on-

ları karşı-devrimci faaliyetlerinde vazgeçirmek için ikna, uyarı vb. yöntemleri devreye sokmakta, sonuç alamadığı noktada “şiddet”i devreye sokmaktadır. Kısacası ML’ler, zorunluluk, nesnel bir zorunluluk nedeniyle gündemlerine almaktadır.

Lenin, Kadet’lilere “*Burada ‘diktatörlüğe’, ‘şiddete’ ne gerek vardı? diye soracaksınız(...)*” dedikten sonra şöyle devam eder:

“(...) Milyonların binlere karşı şiddete gereksinimi olmadığını söylüyorsunuz, öyle mi? Yanıtlıyorsunuz, yanıtlıyorsunuz çünkü olaya gelişimi içinde bakmıyorsunuz. Yeni iktidarın gökten düşmediğini, aksine eski iktidarın yanında, ona rağmen, ona karşı mücadeleye içinde ortaya çıktığını ve oluştuğunu unutup olursunuz. İktidar araçlarını ve organlarını elinde bulunduran iktidar sahiplerine karşı şiddet uygulamadan, halk iktidar sahiplerinden kurtulamaz.” (Lenin, Seçme Eserler, Cilt-7, İnter yayınları, syf. 267)

Lenin, karşı devrimciliğe karşı, eski iktidar sahiplerine karşı “zor”un, “şiddet”in zorunluluğunu çok net-açık şekilde ortaya koyuyor. Ve bunun devrimin geleceği açısından olmazsa olmaz bir öneme sahip olduğunu da vurguluyor. İşte bu gerçeğe ancak burjuvazi, tüm karşı devrimciler ve dönem solcular itiraz edebilir.

Kuşkusuz şiddetin derecesi, karşı-devrimin direniş gücüne bağlıdır. Yukarıda da ifade ettik: ML’ler zoru-şiddeti nesnel bir zorunluluk olarak ortaya çıktığı noktada tercih eder-etmiştir. Karşı-devrim, halkın iktidarını tehdit ediyorsa, şiddetle cevap verecektir. Ne zamanki sömürücüler tasfiye edilir, geriye dönüş umutları kırılır, işte o zaman şiddet-zor, bir zorunluluk olmaktan çıkacak, sosyalist demokrasinin sınırları genişleyecektir.

Tek parti sorunu da bu bağlamda ele alınmalıdır. Halkın burjuvaziye örgütlenme hakkı vermesi devrimden – iktidardan vazgeçmesi demektir. Yoksa halkın-emekçilerin örgütlenme, yönetime katılma hakkını sı-

nırlama diye bir şey söz konusu değildir.

İşte bu konuda Castro şunları söyler:

“Lenin Ekim devrimini gerçekleştirmek için her şeyden önce bir partiye ihtiyaç duymuştur. Bunu özellikle küçük partilere izin vermeye başlayacağını hayal edenler uyan-sınlar diye söylüyorum. Kimi örgütlemek için yani? Karşı devrimcileri mi? Amerikancıları mı? Yoksa burjuvaları mı? Hayır! Burada bir tek parti vardır ve o da bizim proletaryamızın, bizim köylülerimizin, öğrencilerimizin, çalışanlarımızın partisidir. Varolan, varolacak olan tek parti budur.” (Aktaran, HİT-2, syf: 285)

Onun içindir ki halk demokrasisi-sosyalist demokrasisi tüm halk için demokrasi; burjuvazi, sömürücüler ve diğer tüm karşı devrimciler için diktatörlüktür.

Burjuvazi tarihi boyunca işçileri köylüleri vd. tüm emekçileri aşağılamıştır. Ve onların sosyalist bir devleti yönetemeyeceklerini iddia etmişlerdir. Yanlıştır. Çünkü işçiler, köylüler sosyalist demokrasilerini başarıyla uygulamışlardır.

Proletarya diktatörlüğü hep var olmayacaktır. Daha doğrusu, sonsuz değildir. Onun da bir ömrü vardır. Diğer bir ifadeyle, sınıf farklılıkları tamamen ortadan kalkmadıkça, gerçek anlamda bir demokrasiden, özgürlük ve eşitsizlikten söz edilemez. Ne zaman ki, sınıf farklılıkları ortadan kalkar, işte o zaman diktatörlük de ortadan kalkar. Devlette, demokrasi de sönmeye başlar.

Engels, bu konuda şöyle der:

“(...) Baskı altında tutulacak hiçbir toplumsal sınıf kalmayınca, sınıf ve – bugüne kadarki üretim anarşisinde yatan – bireysel varolma mücadelesi ile birlikte, bundan doğan çatışma ve aşırılıklar da ortadan kalkınca, artık özel bir baskı erkini, bir devleti gerekli kılan baskı altında tutulacak hiçbir şey yoktur. Devletin gerçekten tüm toplumun temsilcisi olarak ortaya çıktığı ilk eylem – üretim araçlarına toplum adına el konulması – aynı zamanda onun devlet olarak son bağımsız eylemidir. Toplumsal ilişkile-

Parti, sınıfın bir parçasıdır. Sınıfın kendisi değildir. Sosyalist demokraside de sınıf savaşımı yeni biçimlerde devam etmektedir. Bu savaş, sınıfın bizzat en geniş katılımını zorunlu kılar. Aksi taktirde proletarya diktatörlüğü uygulanamaz. Ve sosyalist demokrasi çok çeşitli sorumlularla karşı karşıya kalır.

re bir devlet erkinin müdahalesi, çeşitli alanlarda birbiri adına gereksiz hale gelir ve sonra kendiliğinden söniüp gider. (...) Devlet ‘ortadan kaldırılmaz’, söniüp gider.(...)” (F. Engels, Bay Evgen Dühring Bilimi Altüst Ediyor, Aktaran, Lenin, Seçme Eserler, cilt-7, syf: 2, İnter Yayınları)

Marks *“devlet varsa tam ve mutlak özgürlük yoktur”* der. O nedenle, proletarya diktatörlüğü, eski toplum tüm izlerini sildiğinde, tüm karşı-devrimci güçleri tasfiye ettiğinde, sosyalist inşayı tamamladığında, toplumsal üretimi, herkes kendi başına yönetmeyi öğrendiğinde devlette demokrasi de sönecektir.

Burjuvazi cephesinden halk demokrasisine-sosyalist demokrasiye yönelik saldırılardan biri de – işçilerin, köylülerin... bir bütün olarak emekçilerin sosyalist devleti – ülkeyi yönetemeyeceğidir. Kuşkusuz, bu doğru değildir. Kaldı ki 70 yıllık sosyalizm deneyiminde görülmüştür ki işçiler, köylüler ve diğer halk kesimleri başta SSCB olmak üzere tüm halk – sosyalist demokrasilerde başarılı olmuşlardır.

Tarımda, sanayide, sanatta, kültürde, edebiyatta, mimarlık ve mühendislik alanlarında ve daha pek çok alanda tarihe büyük bir miras bırakmışlardır. En büyük yaratıcılıklarını ise, halk demokrasisinin – sosyalist demokrasisinin başarıyla uygulanmasında göstermişlerdir.

İşte bu konuda Lenin şunları söylüyor:

“proletarya, deniyor, devlet aygıtını işletecek yetenekte olmayacaktır. Rusya... büyük çoğunluğu kürek mahkumu gibi çalışmaya ve açlık çekmeye zorlanan 150 milyon insana acımasızca şiddet uygulayan, onlarla sınırsız biçimde alay eden 130.000 çiftlik sahibi tarafından yönetiliyordu.

... ve 240 000 Bolşevik Parti üyesi, Rusya'yı zenginlere karşı ve yoksulların çıkarı doğrultusunda yönetemeyecek, öyle mi?

Bunun ötesinde elimizde, devlet aygıtını derhal, bir çırpıda on katına çıkaracak, hiçbir kapitalist devletin hiçbir zaman sahip olmadığı ve olamayacağı bir araç var. Bu mucizevi araç devletin günlük idari çalışmasına emekçileri, yoksul halkı çekmektedir.” (Aktaran, HİT -2, syf: 287)

Kuşkusuz bu hemen olmayacaktır. İşçilere, köylülere, bir bütün olarak halka güvenerek onları eğiterek, bilinçlendirerek ve ülkenin sorunlarına vakıf ederek, sorumluluk almalarını sağlamak, devrimin öncelikli görevi olmuştur.

“Biz ütopyacı değiliz. Herhangi bir vassıfsız işçinin ve herhangi bir aşçı kadının hemen devlet yönetimine girecek durumda olmadığını biliriz. Bu hususta... farkımız, devleti yönetmeyi ve günlük idari çalışmayı sadece zenginlerin ya da zengin ailelerden gelen memurların başarabilecekleri önyargısından derhal kopmayı, talep etmemizdir. Biz, devlet yönetiminde çalışmak için verilen eğitimin sınıf bilinçli işçiler ve askerler tarafından sevk ve idare edilmesini ve buna vakit geçirmeksizin başlanmasını, yani bütün emekçileri, bütün yoksul halkı bu eğitime çekme işine derhal başlamasını talep ediyoruz.” (V.İ.Lenin, Aktaran, age, syf: 287)

İşte bu Sovyet Devrimi'nde önemli ölçüde gerçekleştirilmiştir. Bolşevik işçiler, köylüler, fabrikaların, tarımsal işletmelerin, ulaşımın, şehirlerin, okulların... yönetimini üzerlerine alır ve başarıyla yürütürler. Bunu sağlayan iki ana neden olmuştur:

1-Devrimin kendi içinde, yani yaşanan

deneyler ve pratiğin içinde kitlelerin eğitilmesi,

2-Yönetim konusunda, işçileri, köylüleri, askerleri partinin eğitmesidir.

Burjuvazi, sosyalizmin bu devasa başarısını görmek istememiştir. Kuşkusuz bunun pek çok nedeni vardır. Sosyalizme düşmanlığı en başta gelir. Yine, halka düşmandır. İşçileri, memurları, köylüleri, gençliği küçümser. Onların bir devletin yönetimine katılması yönetmesi, burjuvazinin hayal edemeyeceği halk gerçeğidir.

Ayrıca Devrimci Hak İktidarı veya sosyalist iktidar, “parti”nin iktidarı değildir. Diğer bir ifadeyle “proletarya diktatörlüğü”, parti diktatörlüğü olarak görülemez. Tabi ki, parti, proletarya diktatörlüğünün kumanda merkezidir. Partinin bu rolünü reddetmek, sosyalist demokrasiyi güçsüzleştirir, burjuvaziye ise güç ve cesaret verir. Unutulmalıdır ki, sosyalist toplum sınıflı toplumdur. Sınıflar mücadelesi çeşitli biçimlerde devam eder. O nedenle proletaryanın öncüyekurmaya ihtiyacı vardır.

Yine partiye bir parti olarak üstlenmesi gereken görev ve sorumluluktan fazlasını yüklemek, sadece emekçilerin öncüsü partiye zarar vermekle kalmaz, aynı zamanda karşı-devrime hizmet eder.

Parti, sınıfın bir parçasıdır. Sınıfın kendisi değildir. Sosyalist demokraside de sınıf savaşımı yeni biçimlerde devam etmektedir. Bu savaş, sınıfın bizzat en geniş katılımını zorunlu kılar. Aksi taktirde proletarya diktatörlüğü uygulanamaz. Ve sosyalist demokrasi çok çeşitli sorumlularla karşı karşıya kalır.

Bilindiği gibi, sosyalist ülkelerin pratiklerinde bu konuda kimi yanlışlar yapılmıştır. Ancak, kimi Komünist Parti'lerin yaptıkları yanlışlar nedeniyle, ne parti, ne de proletarya diktatörlüğü teorisi mahkum edilemez. Ne yazık ki sosyalist sistemin yıkılması sonrasında, parti ve proletarya diktatörlüğüne karşı tam bir saldırı kampanyası yürütülmüştür. Oysa sosyalist iktidarların yıkılması, proletarya diktatörlüğü teorisinin yanlışlı-

ğından kaynaklanmamıştır. Tam tersine olumsuzluğun nedeni, proletarya diktatörlüğü teorisinin tam ve doğru bir anlayışla ele alınmamasıdır.

Elbette ki revizyonist çöküşün pek çok nedeni vardır. Ama bu nedenlerin başında, partinin rolünün yanlış kavranması gelmektedir. Parti, sınıfın-devletin yerine konulmuştur. Parti, kitlelerden adım adım kopmuş, ortaya ayrıcalık, yozlaşma ve çürüme çıkmıştır. Sonuç; revizyonizmin çöküşü olmuştur.

Kuşkusuz, “proletarya partisi hata yapmaz” diye düşünmek ML bir düşünce- bakış açısı değildir.

Proletarya partisi de çok çeşitli hatalar içinde bulunabilir. İşte bu durumda çözüm, proletarya partisinden vazgeçmek, onun rolünü reddetmek değil; onun ML çizgisinin pekiştirmek, kitle bağlarını güçlendirmektir. Ki önümüzde 70 yıllık sosyalizm deneyimi vardır. Teori kadar bu deneyler de öğreticidir. Öğreneceğiz ve aynı hatalara düşmeyeceğiz. Sonuç olarak, parti, proletarya diktatörlüğü, sosyalist demokrasi ve daha pek çok konudaki anti-bilimsel teori, sapma kaynağını-gıdasını anarşizmden, Troçkizmden, Bernsteincilikten, Kautskyicilikten almaktadır. Bu dönemlerden beslenmektedir. Bu dönemler devrim için savaşmaktan vazgeçmekle kalmamış, proletarya diktatörlüğüne karşı savaş açmışlardır.

Öte yandan ise, burjuva diktatörlüğünü, burjuva demokrasisini, “saf demokrasi”, “sınıflar üstü” olarak tanımlamış, göklere çıkarmışlardır. Diğer bir ifadeyle; emeğe, emeğin iktidarına düşmanlaşmışlardır. Bugün onların artçıları benzer, hatta aynı şeyleri tekrar etmektedir. Ancak ne yaparlarsa yapsınlar, ML, dünya halklarının kurtuluş umudu olmaya devam ediyor.

Anayasalar İdeolojik Birer Belgedir! Ve Egemen Olan Sınıfın Çıkarlarına Göre Şekillenir!

Burjuva diktatörlüğünü, burjuva demokrasisini, “saf demokrasi”, “sınıflar üstü” olarak tanımlamış, göklere çıkarmışlardır. Diğer bir ifadeyle; emeğe, emeğin iktidarına düşmanlaşmışlardır. Bugün onların artçıları benzer, hatta aynı şeyleri tekrar etmektedir. Ancak ne yaparlarsa yapsınlar, ML, dünya halklarının kurtuluş umudu olmaya devam ediyor.

Lenin, Sovyet Anayasası tartışmaları sürecinde şunları söyler:

“(…) Fakat emperyalist savaşın sınırın ötesinde kardeşlerinden kopardığı emekçi ve sömürülen sınıflar, tarihte ilk kez kendi öz Sovyetlerini yaratıp, şimdiye kadar burjuvazinin ezdiği, yıldırıldığı, alıklaştırdığı kitleleri politik inşaya çekerek, bizzat yeni, proleter bir devlet kurmaya başladıklarında; korkunç bir iç savaş içinde, iç savaşın ateşi içinde sömürücülerin olmadığı bir devletin temellerini kurmaya başladıklarında; burjuvazinin tüm ipini koparmışlar; tüm kan emiciler çetesi, uyduları Kautsky ile birlikte ‘keyfilik’ diye ulumaya başladılar. Zaten bu karacahil işçi ve köylüler, bu ‘ayak takımı’, kendi yasalarını yorumlamayı nasıl bilirsin? Kültürlü avukatların, burjuva yazarların, Kautsky ve bilgili eski memurların örgütlerinden yararlanmayan bu sıradan emekçiler adalet duygusunu nereden edinsinler?” (Lenin, Seçme Eserler, cilt-7, syf: 178, İnter Yayınları)

Ülkemizde anayasa “tartışmaları” uzun bir süredir gündemdedir. AKP “yeni” bir anayasa hazırlığı içerisinde olduğunu açıklamış ve bu yönde mecliste, diğer burjuva partilerinin de katılımıyla “uzlaşma komisyonu” oluşturmuştur.

Kuşkusuz, yapılmak istenen “yeni” anayasanın muhtevası sır değildir. Çünkü, em-

peryalizmin ve işbirlikçisi oligarşinin ihtiyaçları doğrultusunda gündeme gelmiştir. Muhtevası da bu doğrultuda olacaktır. Ancak burjuva partiler, burjuva ideologlar, burjuva kalemşörler ve bir bütün olarak oligarşi cephesi, yapmak istedikleri “yeni” anayasayı toplumun tüm kesimlerinin talepleri doğrultusunda hazırladıklarını, o nedenle “demokratik bir anayasa” olduğu demagojisini yapmaktadır. Bu demagoji soldan da destek almaktadır. Halklarda bilinç çarpıklığı yaratılmakta ve aldatılmaktadır.

Devrimciler anayasa tartışmaları karşısında ML bir tutum almak durumundadır. Devrimci politika kendi içerisinde net, bilimsel kararlı ve bir bütünlük içinde olmalıdır.

Devrimci hareket, 1997 yılında Türkiye halklarına bir anayasa taslağı sundu. Bu anayasa taslağı, halkın tüm kesimlerinin öneri ve tartışmalarına açıldı. Öneri ve talepler, tüm halk kesimlerinin çıkarları gözetilerek dikkate alındı.

Evet, devrimci hareket anayasa tartışma süreçlerine “Anayasa Taslağı” ile müdahale etti. Bu, bugün açısından da geçerlidir. Ancak burada sorunu doğru kavramak önemlidir. Sorun doğru kavranılmadığında, burjuvazinin kitlelerde yaratmış olduğu – olacağı bilinç bulanıklığını ortadan kaldırmak, yerine doğruları koymak hiç de kolay olmayacaktır.

O nedenle, ülkemiz solu anayasanın sistem içindeki yerini doğru koyabilmelidir. Çünkü anayasalar, bir sistemin en temel yasasıdır. Diğer bir ifadeyle “Bir ülkenin bütün yasalarının dayanağı” konumundadır. Bu anlamda da sistemin temel ilkelerini belirleyen bir metindir.

Anayasalar sistem için çok önemlidir. Ancak önce bir anayasa yapılıp, sonra ise bir sistem buna göre şekillenmemektedir. Böyle yanlış bir tanımlama söz konusudur. Ancak bu doğru değildir. Tam tersine, anayasalar devrimler gibi alt-üst oluşlar sonucu ortaya çıkmaktadır. Yani anayasalar devrimler sonrası şekillenen sistemin hukuksal

ifadesidir.

Hukukun, yasa ve anayasaların kendi başına bağımsız bir tarihleri yoktur. Anayasaları sınıflar yapar. Yani, bir sınıfın damgasını taşır. Sınıflar mücadelesinin gelişimi içinde şekillenir ve tüm süreç boyunca çeşitli roller üstlenir.

Toplumsal şekillenme içerisinde hukuk, bir üst yapı kurumudur. Alt yapı tarafından belirlenir. Alt yapıda hangi sistem hüküm sürüyorsa, üst yapının tüm kurumları da o sistemin damgasını taşır. Hukukun bir parçası olarak anayasalar da üst yapı kurumudur. Hangi üretim biçimi hakimse, onun hukuksal metni olarak işlev görür. Örneğin, kapitalizmin hüküm sürdüğü bir sistemin hukuku da, kapitalizmin damgasını taşır. Sosyalist sistemde ise, emekçi halkların kendi anayasası olacaktır.

Hukuk, devlet tarafından konulmuş bir kurallar bütünüdür. Sistemin, yani toplumun siyasal düzeni koruma gibi bir amacı vardır. Bu yanıyla, anayasalar da aynı amacı taşır. Onun içindir ki bugün AKP’nin yapmaya çalıştığı “yeni” anayasanın amacı da mevcut düzeni korumayı esas alacaktır. Diğer bir ifadeyle, emperyalizm ve işbirlikçisi oligarşinin ihtiyaçlarına cevap verecek bir muhtevada olacaktır. Aksi yönde bir beklenti içinde olmak, bilimsel – ML bir bakış açısı değildir.

Anayasa bir kurallar bütünü olarak ifade edilir. Devletin çeşitli kurumlarının nasıl çalıştığından aralarındaki ilişkilere, vatandaşların haklarının neler olduğuna kadar tüm kuralların yer aldığı hukuki bir metindir. Ama esas olarak da iktidarın kimde olduğunu ilan eder.

Lenin’de bu durumu “*Anayasalar yapmaz, yaratmaz, yalnızca var olanı saptar*” diyerek ifade eder. Çünkü iktidarda kim egemense anayasayı da o yapar. Kurallar, egemen olan sınıfın çıkarlarına göre şekillenir. Yani sınıflar üstü bir anayasa yoktur. Örneğin, herhangi bir devletin anayasasını elimize aldığımızda, o devletin nasıl bir rejimle yönetildiğini kabacada olsa anlarız.

Anayasaların hukuki bir metin olduğunu vurgulamıştık. Ama aynı zamanda ideolojik bir belgedir. Anayasalarda alt alta sıralanan maddelerin her biri güçlü yasalar konumundadır. Çünkü yasalar iktidarda kim varsa onun ideolojisine göre şekillenir.

Engels, “*Devlet egemen sınıfın hukuksal ifadesidir*” der. İşte o hukuk, anayasa ve yasalar olarak şekillenir. O nedenle, Engels’in de vurguladığı gibi, egemen sınıf her kim ise, devlette, hukukta anayasada onu ve onun çıkarlarını temsil eder. “Yeni” anayasa tartışmalarıyla gizlemek istenen tam da budur.

AKP’sinden CHP’sine, burjuvazisinden küçük burjuvazisine, reformistine kadar bütün düzeniçi güçler, halkı aldatma yarışı içindedir. Yapılmak istenen anayasanın “75 milyonun anayasası olayı” “demokratik bir anayasa yapıldığı” vb. türden söylemleri gerçeği gizlemek içindir.

Anayasalar Belli Koşulların Ürünü Olarak Ortaya Çıkarlar! Değiştirilmesi de Ancak Koşulların Değişmesiyle Mümkün Olur!

Yapılacak olan anayasa için “yeni” tanımı kullanılmaktadır. Oysa anayasalar bir üst yapı kurumudur. Alt yapılar değişmedikçe üst yapı kurumları da değiştirilemez. Alt yapının değişmesi ancak devrimle olur. Yeni anayasalarda oluşacak yeni sistemin ifadesi olurlar.

Anayasaların bir başka özelliği ise hukuki anlamda daha üst, temel yasalar olarak kabul edilmesidir. Bu sistemdeki diğer tüm yasalar anayasaya uygun olmak zorundadır. Diğer bir ifadeyle, anayasa bir yerde yasaların, uygulamaların anayasasıyla belirlenmiş sistemin dışına çıkmasını engelleme işlemi görmektedir. Yani, kelimenin gerçek anlamıyla sistemi koruyan bir “zırh”tır.

O nedenle anayasalar durup dururken de-

Lenin’de bu durumu “Anayasalar yapmaz, yaratmaz, yalnızca var olanı saptar” diyerek ifade eder. **Çünkü iktidarda kim egemense anayasayı da o yapar. Kurallar, egemen olan sınıfın çıkarlarına göre şekillenir. Yani sınıflar üstü bir anayasa yoktur. Örneğin herhangi bir devletin anayasasını elimize aldığımızda, o devletin nasıl bir rejimle yönetildiğini kabacada olsa anlarız.**

ğişmezler, değiştirilemezler. Anayasalar belli koşulların ürünüdür. Değiştirilmesi de ancak koşulların değişmesiyle gündeme gelir. Ancak bu da sistemler tarafından koşullara bağlanmıştır. Pek çok ülke anayasa maddelerinin değiştirilmesini şartlara bağlamıştır. Örneğin kimi ülkeler, mecliste üçte iki çoğunluğun, bazıları normal çoğunluğu, bazıları ise referandum yoluyla değiştirilebileceğini belirtmiştir. Bu biraz da rejimin gücüne göre şekillenmektedir. Tabi ki söz konusu değişiklikler anayasanın temel niteliğine dokunmayacak şekilde yapılmaktadır. Yani düzen içi ve daha çok da sömürücü sınıfların ihtiyaçları doğrultusunda gündeme getirilmekte ve yapılmaktadır.

Ülkemizde de 1921, 1924, 1961 ve 1982 Anayasaları yapıldı. Bunların hepsi sınıfsal olarak sömürücü sınıfların çıkarlarını yansıttı. Ancak her biri yine de farklı dönemlerin, farklı sınıfsal güç dengelerinin siyasal-hukuksal metni oldu.

1921 Anayasası, hazırlandığı dönemin tarihsel ve siyasal metnidir. Emperyalizme karşı Kurtuluş Savaşı’nın sürdürüldüğü koşullarda hazırlanmıştır. Kurtuluş Savaşı’nı en geniş ittifakla sürdürmeyi amaçlayan Kemalistler, toplumun birçok kesiminin ortak temsili ve yönetimini meclis çatısı altında birleştirmeyi esas aldı. Bu yanı sıra 1921 Anayasası’nın niteliğini belirleyen emperyalist

işgale karşı savaşı kurtuluş güçlerinin anayasası olmasıydı.

1924 Anayasası ise, Kurtuluş Savaşı'nı kazanmış yeni bir devletin anayasası olma özelliği taşıyordu. Kemalistler yeni anayasa kendi iktidarını ve sistemi sağlamlaştırmayı esas aldı. Anayasa ve ona bağlı olarak oluşturulan tüm kurumlar da bu amaca göre şekillendi. 1961 yılına kadar da bu anayasa ile yönetildi.

1961 yılına gelindiğinde ülkemizde sınıfsal dengelerde, yönetim tarzında pek çok değişiklik gerçekleşti. Çünkü 1945'lerden başlayan süreçte ülkemiz yeni-sömürgeleştirilerek faşizm yukarıdan aşağı inşa edildi. Bu dönem içinde Kemalistler büyük ölçüde tasfiye oldu. O yanıla 27 Mayıs darbesi, Kemalistlerin tasfiye edilmelerine karşı bir çıkıştı. Ancak sistemin ihtiyaçlarına da cevap vermeye çalışıyordu. 1961 Anayasası, nispi hak ve özgürlükleri içeren yanıla öne çıkan bir anayasa oldu. Ülke tarihindeki en özgürlükçü anayasa olarak kabul edildi. Gerçekten de kimi hak ve özgürlükler yasal olarak tanındı. Ama aynı zamanda bazı yönleriyle de ülkede sonraki yıllarda uygulanacak baskıların koşulları, bu anayasayla oluşturuldu. İşte kimi örnekler: Yürütme güçlendirildi, genel oy sınırlandırıldı, halkın meclise girmesi- öğretim düzeyi vb. nedenlerle- sınırlandırıldı.

12 Eylül faşist cuntası tarafından 1982 Anayasası ise açık faşizmi kurumsallaştırmayı amaçlayarak hazırlanan bir anayasa olmuştur. Bu anayasa da yer alan hemen her "hak" aynı maddedeki "ama" "ancak" ifadesiyle ortadan kaldırılmıştır. Bu cunta anayasası olarak halkın üzerinde de MGK, YÖK, YHK gibi pek çok faşist kurum oluşturulmuştur.

Bugün gündemde olan "yeni" anayasa da oligarşi içi ilişki ve dengelerdeki değişimin yansıması olacaktır. O nedenle genel olarak mücadele açısından, egemen sınıflarla ezilen sınıflar arasındaki güç dengeleri açısından nitelik önem arzeden bir değişim olmadı için, bu açıdan çok özel bir değişiklik

ihtimali söz konusu değildir.

AKP iktidarının ortaya attığı "yeni" anayasa tartışmaları konusunda kitlelerde yaratılmak istenen beklentiler, ancak devrimci politikalarla boşa çıkarılabilir. İşte devrimci hareket Halk Anayasası'yla anayasa tartışmalarını egemen sınıflar arası tartışma olmaktan çıkarmıştır. Marksist-Leninistler bilmektedir ki, oligarşinin iktidarı yıkılmadan halkların çıkarını esas alan bir anayasa yapmak mümkün değildir.

Reformizm, küçük burjuva aydınların ve düzen partilerinin önerdiği anayasalar ile devrimci hareketin Halk Anayasası önerisi arasındaki nitelik farkı da budur. Emperyalizm koşullarında, oligarşik düzen yıkılmadan, yapılacak hiçbir anayasa halkların kurtuluşunu sağlayamayacaktır. Kısacası, anayasanın alt yapı tarafından belirlenen bir üst yapı kurumu olduğu unutulmamalıdır. Aksi halde aldanmak kaçınılmaz olur.

Devrimci hareket bu konuda çarpık-bilimsel olmayan yaklaşımlar karşısında şunları söylemiştir:

"Kendi başına hiçbir anayasa elbette hiçbir şeyi çözemez. Çünkü o nihayetinde kavgıt üzerindeki bir metindir. Bilindiği gibi 'Anayasalar yapmaz, saptar! Yani anayasalar esasında varolan bir durumun ifadesidirler. Var olan güçler dengesini yansıtır. İşte sorun tam da bu noktadadır. Güçler dengesinin böyle bir anayasayı mümkün kılacak hale getirmek..." (Halk İçin Kurtuluş, 8 Şubat 1997, syf. 17, Aktaran, age, syf: 287)

**Devrimci Hareketin,
Oligarşinin Anayasasına
Karşı Alternatif Olarak
Gündemleştirdiği Halk
Anayasası Taslağı M-L'lerin
Nasıl Bir Devrim, Devlet,
Anayasa İçin Mücadele
Ettiklerinin Kitlelerin**

Kafasında Somutlanmasıdır!

Bir anayasa, mevcut sınıflar dengesinin hukuksal düzeyde ifadesidir. Ve toplumsal sistem içinde hakim üretim ilişkisi neyse, anayasa da onun damgasını taşır.

Bu bilimsel bir doğrudur. Ancak sol, bu doğrudan yanlış sonuçlar çıkarmıştır. Devrimci hareketin '97'de ortaya koyduğu "Halk Anayasası" önerisi, solun saldırısına hedef olmuştur. Oportünizm hemen pek çok konuda çarpık – şabloncu anlayışını Halk Anayasası konusunda da ortaya koymuştur. Örneğin, ML anlayışla hiçbir alakası olmayan şu tespiti yapabilmıştır: *"İktidar alınmadan halkın çıkarına bir anayasanın gerçekleşmesi mümkün olmayacağına göre, o zaman bir anayasa önermek, mutlaka düzen içi reformların yapılması politikasıdır, reformistçedir..."*

Ne yazık ki, şablonculuk oportünizmin gözlerini kör etmiştir. Oysa ortada, onun söylediklerinin tam tersine, ML bir bakış açısı vardır: Halk Anayasası önerisi, oligarşinin mevcut düzen içinde halkın anayasasını yapamayacağını göstermekle kalmamış, onu güçlü şekilde teşhir etmiş ve kitlelerde bilinç yaratmıştır.

Oportünizm, ekonomik-demokratik mücadelenin gelişim sürecinin nasıl olduğunu anlamıyor. Oysa kitleler bu mücadele içerisinde düzeni tanımakla kalmaz, taleplerinin ancak kendi iktidarında mümkün olacağını da görür. O nedenle Halk Anayasası'nın kitlelerin talebi haline getirilmesi, kitle mücadelesinde devrimci bir gelişmeyi ifade eder.

Devrimci hareket, kitlelerin kurtuluşunun bir anayasa ile olabileceğini hiçbir zaman iletir sürmemiştir. Ki zaten ortaya konulan anayasanın muhtevası da, sürdürülen mücadele de buna engeldir.

Devrimci hareket, Halk Anayasası'nı sunarken şöyle demiştir:

"Kuşku yok ki, böyle bir anayasayı kağıt üzerinde yapıp ortaya koymak önemli ama tek başına yetersizdir. Kağıt üzerinde

Nasıl bir devrim? Nasıl bir devlet? Nasıl bir anayasa kitlelerin kafasında cevabı olmalı. Yani, tüm bunları kitlelerin kafasında somutlama becerisini gösterebiliyoruz. Bunu başardığımız oranda mücadeleyi geliştirebiliriz, kitleleşteirebiliriz. İşte Halk Anayasası bu işlevi görmüştür. Devrimcidir. Çünkü kitlelerin devrim ve sosyalizm mücadelesine katılımı için somut ve güçlü bir zemin olmuştur. En önemlisi de kitlelere kendi iktidarını göstermiştir.

kalan bir anayasa hiçbir derdimize çare olmaz. Yaptığımız anayasanın mücadelesini vermek durumundayız. Uygulamasının koşullarını mücadelemizle yaratmak durumundayız."

Söylenenler gayet açıktır. Ancak ne var ki solda bu türden faaliyetleri, çalışmaları gereksiz görme anlayışı yaygındır. Solun bir kısmı, bu tür faaliyetleri soyut olarak görür. Gerçekleştirme – uygulama durumu olmadığı tespiti yapar. Ve emek harcamaya, gündemleştirmeye de gerek olmadığını ileri sürer. Daha da kötüsü devrim sonrasına bırakır. Kısacası ortada "soyut" olan bir şey varsa, o da işte oportünizmin bu anlayışıdır. Bu soyut-şabloncu anlayışın kitlelerde kurtuluş umudu yaratması zordur. Türkiye solu iddiasızlaşmıştır. O nedenle halka bir alternatif gösterememektedir. Kapitalizmin alternatifinin sosyalizm olduğunu, bunu mutlaka ama mutlaka gerçekleştireceği inancını kitlelere taşıyamıyor. Çünkü kendisi inanmıyor. Kendisinin inanmadığı bir konuda halkı inandırması tabi ki mümkün değildir.

Oportünizmin, Halk Anayasası Taslağı'nı reformist olarak nitelemesi, kelimenin gerçek anlamıyla içi boş bir safsatadır. Her şeyden önce bilinmeli ki, herhangi bir talep, her-

hangi bir eylem biçimi, soyut olarak ele alındığında tek başına reformist veya devrimci olarak tanımlanamaz. Yapılması gereken, o talebin sınıflar mücadelesi içindeki rolüne –karşılığına bakmaktır.

Nasıl bir devrim? Nasıl bir devlet? Nasıl bir anayasa? Kitlelerin kafasında cevabı olmalı. Yani, tüm bunları kitlelerin kafasında somutlama becerisini gösterebilmeliyiz. Bunu başardığımız oranda mücadeleyi geliştirebiliriz, kitleleşteirebiliriz. İşte Halk Anayasası bu işlevi görmüştür. Devrimcidir. Çünkü kitlelerin devrim ve sosyalizm mücadelesine katılımı için somut ve güçlü bir zemin olmuştur. En önemlisi de kitlelere kendi iktidarını göstermiştir.

Anayasaya ilişkin tartışma ve gelişmelere sınıfsal niteliğiyle bakılmalıdır. Devrimci bir iktidar ve anayasa alternatifiyle bakıldığında, mevcut tartışmaların sınıfsal niteliği görülecektir. Örneğin, tartışmalarda en çok “demokratik anayasa” tanımı kullanılmaktadır. Doğru değildir. Burjuva demokrasisi içinde yapılmış herhangi bir anayasa o sistemin ölçüleri içinde “demokratik” de olabilir. Ancak bu onun sınıfsal niteliğini ortadan kaldırmaz.

Devrimci hareket, işte bu nedenle, “demokratik anayasa” dememiş, Halk Anayasası demiştir. Oligarşinin anayasasına karşı Halk Anayasası’nı gündemleştirmiştir. Emperyalizme bağımlı yeni-sömürgeciliği ve faşizmle yönetilen sosyo-ekonomik yapıyı sürdüren anayasaya karşı “bağımsızlığı, demokrasiyi ve ulusların haklarını esas alan bir anayasa”yı halklarımıza bir mücadele aracı olarak sunmuştur.

**Halk Anayasası Taslağı Bir
Yanıyla Devrim Programıdır!
İşte Bu Devrim Programına
Sadece Emperyalizm ve
İşbirlikçi Oligarşi Değil,
Aynı Zamanda Reformist
Oportünist Solda Saldırdı!**

Devrimci hareketin Halk Anayasası Taslağı sadece emperyalizm ve oligarşinin saldırı hedefi olmakla kalmadı, oportünist solun da saldırısına uğradı. Karşı –devrim soruna sınıfsal bakıyordu ve Halk Anayasası Taslağı’nı öyle ele alıyordu. Sol ise soruna ne sınıfsal açıdan, ne de ekonomik-demokratik mücadele cephesinden bakıyordu. “Devrim yapmadan, iktidarı almadan anayasa mı yapılırmış” diyerek karşı çıkıyordu. Ve Halk Anayasası Taslağı’nı bir anlamda bir örgütün, bir ülkenin, bir halkın programının değişik biçimdeki ifadesi olarak görmek istemedi.

Marksist-Leninist partiler-örgütler “program açıklamama gerek yok, iktidara gelince programımı yaparım-açıklarım” demezler. Dememelidirler de. O halde bir parti programını değişik bir alan ve biçimde ortaya konulmasına solun itirazı doğru değildir.

Ancak sol, soruna sınıfsal bakmamaktadır. Halk Anayasası emekçi halkın taleplerini içermektedir. Ama asıl olarak da, bir halk iktidarının programına biçim vermektedir. Ancak ülkemiz solunun bu noktadaki şabloncu çizgisinin en önemli nedenlerinin başında devrim hedefinden ve iddiasından uzaklaşması gelmektedir.

Devrimci hareket iddialıdır ve devrime kilitlidir. Halk Anayasası da bu iddiasının, iktidar perspektifinin yaşamdaki somut karşılığıdır. Evet, iddianın bir yanı, her koşulda kesintisiz mücadeleyse, diğer yanı, hayatın her alanını kucaklayacak alternatif politikalar üretebilmektir. “Yeni” anayasa tartışmaları ve bu temelde oluşturulan zeminde, ML’ler burjuvazinin değil, kendi devrimci politikalarıyla yer alır ve sınıflar mücadelesini geliştirirler. Ve kitlelerde “iktidar bilinci”ni adım adım yaratırlar.

Oportünizm, Devrimci hareketi reformistlikle suçlaması kendi içinde tutarlılığı olmayan bir iddiadır. Çünkü Halk Anayasası Taslağı, ekonomik-demokratik mücadelenin bir parçasıdır. Devrimci hareket anayasayı gündeme getirerek, kitleleri bu doğrultuda

mücadeleye katmıştır. O halde oportünizm “reformist” iddiasında tutarlıysa ekonomik – demokratik mücadeleyi reddetmesi ve bu alanda hiçbir faaliyet yürütmemesi gerekir. Kaldı ki Halk Anayasası Taslağı devrimci bir öze sahiptir. Halka devrimi göstermekle ve onu kazanmak içinde mücadele etmek gerektiğini ortaya koymaktadır.

Aslında bu durum, oportünizmin sadece dogmatikliğini ve şablonculuğunu göstermekle kalmamakta, aynı zamanda solun önemli bir bölümünün demokratik mücadeleye, ilişkin bir programının olmadığını ortaya koymaktadır. Kuşkusuz bunun nedeni, yanlış devrim anlayışı ve demokratik mücadelenin öneminin kavranmamasıdır.

Reformist, Oportünist Sol, Dogmatik Ve Şabloncu Bakış Açısından Kurtulamadığı İçin Halk Anayasası Taslağı’nın İşlevini Anlamaktan Uzaktır.

Halk Anayasası’na ilişkin diğer bir yaklaşım ise, “devrim sonrası”na bırakma anlayışıdır. “Herşeyi devrimden sonraya bırakma” anlayışının altında yatan gerçek, kelimenin gerçek anlamıyla mücadele kaçkınlığıdır. Sadece bu kadar da değildir; devrim için mücadele etmemek, devrimden vazgeçmektir. Bilinir ki, devrim soyut değil, somut bir olgudur. Kitleleri mücadeleye ancak somut araçlarla çağırabilir, mücadelenin gelişimini sağlayabiliriz. Kitlelerin “Devrim nedir?”, “Devrim ne getirecektir?” sorularının cevabı, Halk Anayasası Taslağı’dır. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, Halk Anayasası Taslağı, bir yanıla demokratik mücadelenin somut bir aracıdır.

Bu gerçeği görmeyen reformist, oportünist sol şunları söyleyebilmiştir:

“(Halk Anayasası’nın) Tek gerçek işlevi, yayınların dikkatini gerçek siyasal hedeflerden hukuksal biçimlere, devrimci çözümlerden anayasal hayallere çekmek, böylece onların bugünkü geri bilincini pekiştirmektir.

Halk Anayasası da devrim sorunudur. İşte bu ML doğrularından yine doğruları almalıyız. Nasıl ki “demokrasi devrim sorundur” dememize rağmen, haklar ve özgürlükler mücadelesi veriyorsak, Halk Anayasası Taslağı’na da bu perspektifle bakmalıyız.

(...) Çünkü mücadelenin önüne ‘demokratik anayasa’ talebi konursa daha geniş bir kitle katılım sağlayabilir; ama kitlelerde faşist diktatörlükten kurtuluşlarının ‘demokratik anayasa’yla yani burjuva demokrasisiyle gerçekleşebileceği hayali ve bilinci geliştirilmiş olunur.” (Aktaran, age, syf:380-381)

İşte bu bakış açısı ML değil, şabloncudur. Devrimci değil, oportünist-reformist bakış açısıdır. Ülkemizde mücadelenin bulunduğu aşama ne devrim arifesidir, ne de kitlelerin bilinç düzeyi çıkarlarının devrimde olduğu gerçeğini göstermektedir. Zaten aksi bir durum olsaydı, elbetteki devrim gerçekleştirilip iktidarın ele geçirilmesinin dışındaki her türlü talep-hedef mücadeleyi gereletici bir işlev görürdü. Ne reformizm ne de oportünizm ülkemizdeki sınıflar mücadelesinin böyle bir aşamada olduğunu iddia edemez. O halde mücadele ekonomik, demokratik, politik, ideolojik olarak çok çeşitli kanallardan ve biçimlerden geçerek gelişecektir. Halk Anayasası Taslağı da halkın kendi iktidar mücadelesine hizmet etmektedir.

ML’ler faşizm sorunun bir devrim sorunu olduğunu, dolayısıyla halk demokrasisinin de ancak halk iktidarıyla kurulacağını bilir.

Halk Anayasası da devrim sorunudur. İşte bu ML doğrulardan yine doğruları almalıyız. Nasıl ki “demokrasi devrim sorundur” dememize rağmen, haklar ve özgürlükler mücadelesi veriyorsak, Halk Anayasası Taslağı’na da bu perspektifle bakmalıyız.

**Reformist Oportünist
Sol Düzeniçileşmiştir!
O Nedenle Ne Gerçek
Bir Anayasa Alternatifi
Gündeme Koyabilmektedir,
Ne de Halk Anayasası
Taslağı'nı Savunabilmektedir!**

Daha önce de vurgulamıştık; anayasalar ancak bir alt-üst oluş sürecinin sonucu olarak yapılır. Bir çok tarihsel örnekte, yeni anayasaların yapılmasıyla yeni bir devletin kuruluşu iç içe geçmiş süreçler olarak karşımıza çıkar. O nedenle, devlet kurmak, yeni bir anayasa yapmak, yeni bir hukuk düzeni kurmaktır.

Bu durum dönem dönem uygulanan – yapılmakta olan anayasa değişiklikleriyle karşılaştırılmamalıdır.

İki tür değişiklik vardır:

- 1) Niteliği itibarıyla tümüyle bir öncekinden farklı bir anayasa değişikliği yapmak,
- 2) Mevcut anayasa üzerinde kısmi değişiklikler yapmak.

Evet, ilki, köklü bir değişikliktir. Diğer bir ifadeyle, yapılan değişiklik sınıfsaldır. İkinci ise kısmidir. Yani düzeniçidir. Birinci anayasayı genellikle “kurucu meclisler” yapar.

Ülkemizde anayasa değişiklikleri ne zaman gündeme gelse “kurucu meclis kurulsun” tartışmaları yapılır. Ancak doğru kullanılmaz ve yanlış tartışılır. Çünkü “kurucu meclis”leri esas olarak devrimlerin veya farklı biçimlerde gelişen alt üst oluşların sonucu olarak kurulurlar. Dolayısıyla da “kurucu meclis”ler, kendilerinden önceki hukuka bağlı değildirler. Yeni toplumsal yapının, yani, içerdiği sınıfsal bileşiminin ideolojisine ve çıkarlarına uygun yeni bir sistem kurar. Ve bu yeni sistemin anayasasını yapar.

Anayasalar sadece sistemin ana belgesi değil, aynı zamanda sistemin işleyişini de düzenler. Onun içindir ki, anayasaları de

tirmeye kalkışmak “en ağır suç” olarak kabul edilmiştir. Ancak ne var ki sistemin en temel yasası olan anayasalar, bizzat sistemin sahibi sömürücü egemen sınıflar tarafından çiğnenir.

Emperyalizmin ve işbirlikçi iktidarların ihtiyaçları değiştikçe, anayasalarda da ihtiyaçlara cevap verecek değişiklikler yaparlar. Ama kendi dışlarındaki düzen içi, ya da düzen dışı güçlerin bu yöndeki – yasal ya da yasadışı - girişimleri ise “suç” olarak görülür ve en ağır “ceza”larla cezalandırılır.

İşte bu nedenle, meşruluk ve yasallık genellikle birbirine karıştırılır. Fiili olarak iktidar olan, kanuni olmayabilir. Örneğin, devrim hükümetleri böyledir. Ancak meşrudur. Bu meşru iktidarlar, hukuk düzenine göre kanuni değildir. Kendi sınıfının, yeni sistemin hukukunu oluşturanlar ve böylelikle kurumlaşırlar. Tüm tersi örneklerde olabilir, fiilen iktidarlar, kanunidirler, ama meşru değildirler. Emperyalizm ve işbirlikçisi iktidarlar böyledir. O nedenle onların yaptığı anayasa da meşru değildir. ML’ler, halktan yana olanlar, onu meşrulaştıracak herhangi bir tavır–davranış içerisine girmezler – girmemelidir. İşbirlikçilerin anayasası “sivil anayasa” ya da “kurucu meclis” örtüsüyle meşrulaştırılmamalıdır. AKP’nin gündeme getirdiği anayasa değişikliğiyle ilgili “sivil anayasa” ifadesinin yine “kurucu meclis yap-sın” sözlerinin hiçbir anlamı yoktur. Sadece demagojiden ibaretti.

Anayasa sınıflardan bağımsız değildir. Diğer bir ifadeyle, o anki sistemin tanımını yapar, işleyişini düzenler. O nedenle, sömürücü sistemlerde anayasaların “toplumsal uzlaşma” ile yapılması imkansızdır. Çünkü sömürücülerle sömürenleri uzlaştırmak–eleştirmek, çıkarlarını ortaklaştırmak olanaksızdır. Aksi yöndeki sözler, içi boş bir safsatadan ibarettir.

Sömürücü sistemlerde işçiler, köylüler, burjuvalar başta olmak üzere pek çok ana katman – sınıf vardır. Temel çelişki emekle – sermaye arasında olmasına rağmen, diğer tüm sınıf ve katmanların da iktidarı elin-

de bulunduran sömürücülerle çeşitli düzeylerde çelişkileri vardır. İşte bu nedenle emek – sermayenin çıkarlarını birlikte yansıtan bir anayasa yapılamaz. Çünkü sınıfsal olarak böyle bir anayasa yapmak mümkün değildir.

Bilinmelidir ki anayasalar “devletin kuruluşunu, bireylerin hak ve sorumluluklarını düzenler.” Devletin kuruluşunu o devletin sınıfsal niteliğine göre belirler.

Kapitalizmin hakim üretim biçimi olduğu bir toplumda, devletin kuruluşu da hak ve özgürlüklerin sınırları da, nasıl kullanılacağı da, doğal olarak kapitalist üretimin ihtiyaçlarına ve özelliklerine göre şekillenecektir. Onun içindir ki ne bir “toplumsal sözleşme” ne de bir “toplumsal uzlaşma” söz konusu olmaz.

Mevcut anayasayı revizyondan geçirmek, düzen içindir. Revizyondan geçirilen anayasada halkın çıkarları yine olmayacaktır. Yeni bir anayasa ancak devrimle mümkündür. Ancak ne yazık ki, küçük burjuva aydınlardan Kürt milliyetçilerine, reformistlere kadar geniş bir yelpaze düzenin anayasası üzerinden tartışıyorlar. Ve ileri sürdükleri tüm talepler düzen içi talepler. Ki burjuvazi o düzeniçi talepleri de dikkate almamaktadır.

Reformizm ve oportünizm ne gerçek bir anayasayı alternatif olarak gündeme koymaktadır, ne de nitelik olarak temelden farklı bir anayasayı savunmaktadır. Diğer bir ifadeyle, bağımsız bir politikası yoktur. Politikasını, oligarşinin yaptığı anayasalar üzerinden kimi değişiklikler yapılmasıyla sınırlamaktadır. Politikaları da talepleri de düzeniçidir. Halk Anayasası Taslağı ise, emperyalizme ve işbirlikçisi oligarşiye karşı cepheden mücadeleyi – çatışmayı esas alan bir muhtevadır. Reformizm ve oportünizmin cesaret edemediği tam da budur. Düzeniçi politika yapanlar, iktidar iddiasını kaybettikleri için, halkın çıkarlarını temel alan bir anayasa ortaya koyamamakta, onun yerine oligarşinin anayasası üzerinden politika yapmaktadır.

Anayasa sınıflardan bağımsız değildir. Diğer bir ifadeyle, o anki sistemin tanımını yapar, işleyişini düzenler. O nedenle, sömürücü sistemlerde anayasaların “toplumsal uzlaşma” ile yapılması imkansızdır. Çünkü, sömürücülerle sömürenleri uzlaştırmak, eşleştirmek, çıkarlarını ortaklaştırmak olanaksızdır. Aksi yöndeki sözler, içi boş bir safsatadan ibarettir.

Kürt milliyetçi hareketi gelinen noktada düzeniçileşmekle kalmamış, AKP’ye yedeklenmiştir. AKP’nin “yeni” anayasasıyla kürt sorunun çözüleceğine inanmaktadır. Ama yanılmaktadır. Çünkü, Kürt sorunu devrimle çözülecektir.

Kürt milliyetçi hareketinin anayasayı ele alış tarzı da reformist, düzeniçidir. A.Öcalan’ın İmralı savunmalarında, silahlı mücadeleyi mahkum etmiş, “zor”un ömrünü doldurduğunu belirtmiştir. Kürt sorununun çözümünde ise “anayasal evrim” yolunu önermiştir.

“Türkiye Cumhuriyeti’nin tarihi demokratik laik hareketlenmesi başarıyla gitmek zorundadır. Demokratik cumhuriyet sisteminde şiddete yer olmaz. Barış içinde anayasal evrim yolu geçerlidir. Yirminci yüzyılın sonu bunu böyle emretmektedir.” (Aktaran, age, syf:384)

Öcalan, 1982 Anayasası’nda “temel insan hakları, özgürlükleri konusunda kapsamlı olduğu”nu söylüyordu. Bunu “Anayasal evrim yolu” teorisini güçlendirmek için ileri sürüyordu. Kuşkusuz söyledikleri sadece içi boş bir safsataydı. Ancak Öcalan’a bunu söyleten, Kürt sorunun da geldiği noktaydı: Bağımsızlıktan düzeniçi tercihe dönüş yapmıştı. Yeni politikalarını da buna paralel yapıyordu. Öcalan’ın ortaya koyduğu “yeni” düşünceleri, reformistlerin düşünceleriyle

aynı kaynaktan besleniyordu. Her ikisi de çözümlü düzeni içinde arıyordu. Bundan önceki “anayasal değişikliği” tartışmalarında olduğu gibi, “yeni” anayasada da “anayasal evrim” teorisinin temelsiz olduğu görülecektir. Kürt sorununu çözecek olan “anayasal evrim” değil, devrimdir.

Ayrıca “Anayasal evrim” teorisi bizim gibi ülkelerde geçerli değildir. Çünkü düzeni anayasal değişiklikler, o anayasanın sınıfsal niteliğini değiştirmeyecektir. Bugünde “yeni” anayasa değişikliği gündemdedir. Görülecektir ki “yeni” değişikliklerle sömürücülerin gözünü daha da pekiştirecektir. AKP’nin “yeni” anayasayla yapacağı budur. Zaten bu yanılla oligarşi cephesinde bir çelişki de bulunmamaktadır.

Yine sık sık “Evrensel standartlar”dan bahsedilmektedir. Ve buradan hareketle, “standartlar” halkın çıkarlarını ifade ediyormuş gibi bir hava yaratılmaktadır. Bu doğru değildir. Kopenhag kriterleri, Tahkim, MAI gibi anlaşmalar, gümrük duvarlarının kaldırılması, emperyalist tekellere yatırım ve karlarını dışarı çıkarma kolaylığı sağlanması, yabancılara mülkiyet hakkının önündeki engellerin kaldırılması, anayasa ve yasalardaki ulusal sınırların kaldırılmasıdır. O nedenle, yapılan, yapılacak olan anayasa değişikliklerinin vatanımız ve halkımız açısından “12 Eylül Anayasası’ndan daha ileri” olmayacağına kuşku yoktur. Kısacası AKP’nin “yeni” anayasası, 12 Eylül Anayasası’nın özünü – niteliğini koruyacaktır.

Ülkemiz solu, “yeni” anayasa tartışmaları karşısında kendi alternatif politikasıyla yer almalıdır. İşte Halk Anayasası Taslağı bu işlevi görmektedir. Oligarşinin “yeni anayasası” karşısında alternatiftir. Ama ne yazık ki solun kimi hastalıkları, subjektivizmi Halk Anayasası Taslağını sahiplenilmesine engel olmaktadır.

Devrimci Hareketin hedefi devrimdir, sosyalizmdir. Solun bir çok kesiminde de hedef böyle ifade edilir. Ancak hedefin böyle belirlenmesi, yapılan her şeyin direkt devrime ve sosyalizme hizmet ettiği anlamına

gelmektedir.

O nedenle, politika ve taktikler, çalışma ve örgütlenme tarzı, mücadele anlayışı, kullanılan araçlar... kısacası tüm bunların hedefe hizmet edip etmediğini, siyasal sonuçlarıyla birlikte değerlendirilmelidir. Bunu başarabildiğimiz oranda, yolumuzda bir sapma olup olmadığını görebiliriz. Aksi durumda subjektivizme düşmek kaçınılmaz olur.

Devrimci Hareket, Halk Anayasası Taslağı gibi bir mücadele aracının herkes tarafından, hemen ve olduğu gibi kabul edileceği gibi bir anlayış içerisinde olmadı. Çünkü ülkemiz solunu tanıyorduk. Ancak buna rağmen, Türkiye solu; asgari anlamda bağımsızlığı, demokrasiyi, ulusların haklarını esas alan bir anayasa üzerinde uzlaşabilir. Bu gerçekleştiği oranda, ülkemiz sınıflar mücadelesinde gelişecek, daha ileriye taşınabilecektir.

O nedenle Devrimci Hareket, soyut tartışmalar değil, somut tartışmalar yapılmasından yanadır. Türkiye solu, Halk Anayasası Taslağı’nı eline alıp şu soruları sormalıdır:

1-Halk Anayasası Taslağı, kitlelerin taleplerine cevap veriyor mu?

2-Devrimci mücadeleyi geliştirme potansiyeli taşıyor mu?

3-Kitlelerin örgütlenmesinde bir sıçrama basamağı olabilir mi?

4-Kitlelere somut bir hedef gösteriyor mu?

Evet, Halk Anayasası Taslağı, tüm bu sorulara olumlu cevap veriyorsa, bu taslak –anayasa, birlikte mücadelenin zemini olacaktır. Sol soyut, şabloncu yaklaşımdan kurtulmalı, Halk Anayasası’nın mücadeleyi geliştirici bir araç olduğunu görmelidir.

-AKP’nin Yapacağı Anayasa Tekellere Hizmet Edecektir. Sol Güçler, Emperyalizm ve Oligarşinin Anayasasını Teşhir Etmeli, Halkın Anayasasını İstemeli, Birleşmeli ve Devrim İçin Savaşmalıdır.

AKP’nin amacı ne demokrasidir, ne de

bağımsızlıktır. Tek bir amacı vardır; o da emperyalizmin ve oligarşinin desteğinin gereklerini yapmaktır. O nedenle AKP'nin yapacağı anayasanın “emperyalizmin ve oligarşinin anayasası” olduğuna hiçbir kuşku yoktur. Çünkü AKP iktidarı, emperyalizmin ve oligarşinin iktidarındır.

İşbirlikçi AKP iktidarının yapacağı bir anayasa, özde 12 Eylül cuntasının yaptığı 1982 Anayasası'ndan farklı olmayacaktır. Aradaki fark biçimsel olacaktır. O fark da, emperyalistlerin ve oligarşinin dönemsel sorun ve taleplerindeki değişikliklerdir. Emperyalist tekellerin ve işbirlikçilerinin bugün neler istediği kimse için sır değildir. İşte bu istekler doğrultusunda anayasada yapılacak değişikliklerle tekellerin sömürsünün önünde engel olan maddeler ayıklanacak, yerlerine ihtiyaca cevap veren maddeler konulacaktır. Yani, emperyalist tekellerin ve işbirlikçilerinin özünde engel olarak gördüğü, Kemalist döneme kadar uzanan “devletçilik” kalıntıları temizlenecektir.

Kaldı ki '82 Anayasası üzerinde, çeşitli iktidarlar döneminde de pek çok kez kısmi değişiklikler de yapıldı. Halkın değil ama emperyalist tekellerin ve işbirlikçi oligarşinin istekleri doğrultusunda kimi bölümleri revizyondan geçirildi. AKP tarafından yapılmak istenen anayasa da farklı olmayacaktır. Mecliste oluşturulan “Anayasa uzlaşma komisyonu”nun basına yansıyan açıklama ve tartışmaları da çok açık şekilde göstermektedir ki, 12 Eylül Anayasası'nın özünü, esasını değiştirme gibi amaç yoktur.

AKP iktidarı Anayasa'da asıl işi olarak tekellerin talepleri doğrultusunda düzenlemeler yaparken, aynı zamanda oligarşi içi ilişkiler konusunda, türban konusunda tarikat örgütlenmeleri konusunda, kendi sosyal tabanının da önünü açacak değişiklikler yapmaya çalışacaktır. Bunları ne kadar uygulayabileceğinin ise, oligarşi içi güç dengeleri belirleyecektir. Türban, tarikatlar, laik-

Devrimci Hareket, Halk Anayasası Taslağı gibi bir mücadele aracının herkes tarafından, hemen ve olduğu gibi kabul edileceği gibi bir anlayış içerisinde olmadı. Çünkü ülkemiz solunu tanıyorduk. Ancak buna rağmen, Türkiye solu; asgari anlamda bağımsızlığı, demokrasiyi, ulusların haklarını esas alan bir anayasa üzerinde uzlaşabilir. Bu gerçekleştiği oranda, ülkemiz sınıflar mücadelesinde gelişecek, daha ileriye taşınabilecektir.

lik vb. konularda oligarşi içi ilişkiler ön plana çıkacak, ancak emperyalist tekellerin ihtiyaçları doğrultusunda yapılacak değişiklikler ise “tartışmadan” yerini alacaktır.

Türkiye solu, Anayasa sorununa oligarşinin çizdiği ve dayattığı sınırlar içinde kalarak bakmaktadır. Düzeniçidir. Bu anlayıştan uzaklaşmalıdır. Anayasa tartışmalarında; ne türban meselesine, ne Genelkurmay'ın kime bağlı olacağına ne de Kürt sorununda ne denip ne denilmediğine bakılarak tartışılmamalıdır. Anayasa sorununa sınıfsal, yani sistemin niteliğini tartışacak bir muhtevadan bakılmalıdır. Sol güçler “benmerkezci” bir yaklaşım içinde olmamalıdır. Böyle bir anlayış demokrasi mücadelesini dar sınırlara hapseder. Böyle bir hataya düşülmemelidir.

İşte şu yaklaşım tamda buna örnektir:

“Türkiye’de bir metnin bir anayasanın veya programın demokratik olup olmadığını belirleyen ölçü Kürt sorunudur. Kürt sorunun doğru tahlili varsa, Kürtler bu metinlerde doğru ele alınmışsa, demokratik, değilse demokratik değildir. Yeni anayasayı belirleyen de bul olacaktır.” (Aktaran, Yürüyüş, sayı: 120, 2 Eylül 2007, syf: 4-5)

Bu anlayış benmerkezci bir anlayıştır. Demokrasi mücadelesini dar bir alana kapatmakla kalmamakta, aynı zamanda sorunun çözümünü AKP'nin insiyatifine terk etmektedir. Sol güçler bu tuzağa düşmemelidir. Yapılması gereken halktan yana bir anayasa temelinde sürece müdahale edilmelidir.

İşte Devrimci Hareketin bu konudaki önerisi;

“Bağımsızlığı ve demokrasiyi hedefleyen bir anayasa, tüm devrimci, demokratik güçlerin ortak hedefi olabilir. Böyle bir anayasa için mücadele, tüm halk güçlerini kitle örgütlerini, giderek örgütsüz kitleleri harekete geçirmesinin basamağı olabilir.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin (...) gündeme getirdiği “Halk Anayasası Taslağı” döneminde kimilerinin ortaya attığı soyut teorik tartışmaları hatırlamanın ve hatırlatmanın anlamı yoktur. Şurası devrimciler açısından tartışmasıdır: Halk için bir anayasa mücadelesi, halkın iktidarının yolunu açmaya yönelik mücadelenin bir parçasıdır. Bundan koparılması, düzen içi bir zeminde ele alınması sözkonusu değildir ve olmaz.

Bugün Türkiye solu açısından iki ihtiyaç tartışılmayacak kadar açıktır. Birinci ihtiyaç solun çeşitli kesimlerini bir araya getirebilecek asgari bir zemindir. Bağımsızlık ve demokrasiyi hedefleyen bir anayasa mücadelesi, bu zemini sunmaktadır. İkincisi, halkın mücadelesini kısa vadeli sorun ve hedeflerin ötesinde alternatif bir düzen umudunu güçlendirecek hedeflere ihtiyaç vardır. Bağımsızlık ve demokrasiyi hedefleyen bir anayasa mücadelesi, bu açıdan ihtiyaca cevap verir niteliktedir.” (Yürüyüş, sayı: 121, 9 Eylül 2007, syaf: 29)

Devrimci hareketin ortaya koyduğu perspektif açık ve nettir. Aksi taktirde ‘demokrat’ görünümü verme aracı olarak kullanılacaktır. Ve iktidara "demokrat" görünümü vermek olacaktır. Ve iktidar, başta reformistler, küçük burjuva aydınlar ve Kürt milliyetçileri olmak üzere, çeşitli sol ilerici kesimle-

ri aldatmakla kalmayacak, kendisine yedekleyebilecektir. AKP'nin sunduğu anayasa üzerinde tartışmak ve o sınırlarda kalmak, sorunlara çözüm aramak, demokrasi mücadelesine ihanet etmekle eş anlamlı olacaktır. Türkiye solunun yapması gereken, Anayasa konusunu ‘halk için anayasa’ hedefiyle emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadelenin zeminini yapmaktır.

İşbirlikçi AKP 10 yıldır iktidardır. AKP, emperyalist tekellerin ve işbirlikçisi oligarşinin güvenilir partisi – iktidarı olduğunu kanıtlamıştır. 10 yıllık iktidarında uşaklıkta sınır tanımamıştır. Emperyalizmin ve işbirlikçisi oligarşinin AKP'den bu kadar hoşnut ve memnuniyet içinde olmaları bu nedendir. Bu gerçek orta yerde dururken, AKP'den, onun anayasasından umut aramak, beklenti içerisine girmek tam bir körlüktür.

Meclise pek çok kez “Anayasa değişikliği paketi” getirilmiştir. Oligarşi her seferinde anayasa tartışması başlatmıştır. Ve tüm bu tartışmalarda insiyatifi elinde tutan tek elci burjuvazi olmuştur. Bir yanıyla, içi boş tartışmalarla anayasa sorunun özünü boğmak istemişlerdir. Sınıfsal niteliğini göstermişlerdir. İşte tüm düzeniçi yaklaşımlar buna hizmet etmiştir. Oysa solun görevi, mevcut anayasasının ruhunu, sınıfsal niteliğini tartışmak olmalıdır.

“Sol anayasa tartışmasına halktan yana bir müdahalede bulunabilir. 1982 Anayasası'nın bugüne kadar neredeyse yarısı değişti. Ama bir şey değişmedi. Anayasa nasıl değişir ve nasıl değiştirilirse, demokratik olur, halktan yana olur, bunu halka gösterebilmeliyiz. Bu anayasayı, bağımsız bir ülke getirecektir. Onurlu özgür bir halk yaratacaktır. Bunu anlatabilmeliyiz. Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz; sol anayasa konusunda sürece ortak bir müdahalede bulunabilir. Ortak bir alternatifle ortaya çıkabilir. Önümüzde kendimizden başka bir engel yoktur.” (age, syf: 29)

Sonuç olarak, bir kez daha vurgulamak gerekirse, anayasa tartışması sadece bazı hukuki maddeler tartışması değildir. Bu gün

gündemde olan “yeni” anayasa tartışmaları; emperyalizmin “küresel yağma ve talan” politikasının tartışmasıdır. Faşizmin sürdürülmesi tartışmasıdır. Sistem kendi anayasasını, emperyalizmin ve oligarşinin ihtiyaçları temelinde yeniden elden geçirmektedir. Durum bu kadar açıktır. O nedenle kimse ne kendini ne de halkımızı aldatmamalıdır. Türkiye solu, emperyalizmin ve oligarşinin değil, halkın anayasasını gündemleştirmeli ve halka taşımalıdır.

Biliyoruz ki halkın anayasası, ancak halkın iktidarıyla olanaklıdır. Bu da ancak toplumsal altüst oluşla, yani devrimle mümkündür. Emperyalizm ve işbirlikçisi oligarşinin iktidarının yerine halkın iktidarının kurulması, sözünü ettiğimiz türde bir alt-üst oluşturmaktır. O nedenle halkın anayasası için, emperyalizm ve işbirlikçisi oligarşiye karşı savaşmak şarttır.

Devrimci Hareketin Halkımıza ve Sola Sunduğu Halk Anayasası Taslağı, İktidar Perspektifini Somutlanmış Halidir! Ve İktidarı Hedeflemektedir!

AKP iktidarının “yeni” anayasası ile Devrimci Hareketin Halk Anayasası Taslağı arasındaki temel fark: birinin sömürenlerin, yani oligarşinin anayasası olması, diğerinin ise sömürülenlerin, yani halkın anayasası olmasıdır. Diğer bir ifade ile birinin düzen içi, diğerinin ise düzen dışı olmasıdır. Düzenîçilik ve düzendışılık ise iktidar sorunuyla doğrudan bağlantılıdır.

Bilinmektedir ki, iktidar: sınıflar mücadelesinin temel kavramlarının başında gelir. Sınıflar mücadelesi, bir yanıyla iktidar kavramında ifadesini bulur. Hedefi devrim olan ve devrim yürüyüşünde yalpalamadan, sağa-sola sapmadan ilerlemek isteyen her güç, net bir iktidar perspektifine sahip olmak zorundadır.

Devrimci Hareketin Türkiye halklarına

– soluna sunduğu Halk Anayasası Taslağı her satırıyla iktidar perspektifini ifade ediyor. O nedenle devrimci hareket sadece bir anayasadan değil, iktidarın niteliğinin değişimini vurguluyor. İktidar değişmeden böyle bir anayasanın gerçekleşmeyeceği belirtiliyor. Ama buna rağmen, solun kimi kesimleri: Halk Anayasası’nı gündeme getirmekle iktidar sorununu bir kenara koyduğumuzu söylüyor. Bu doğru değil. Tam tersine, Halk Anayasası taslağı iktidar sorununu gündeme getiriyor. En somut haliyle kitlelerin eline veriyor. Ve pek çok yerinde “halkın iktidarının anayasası” deniyor. İşte, iktidarı şöyle tarif edip: *“Demokratik Halk Cumhuriyeti’nde iktidar emperyalizm ve işbirlikçisi sömürücü sınıflar dışında kalan tüm halk sınıf ve tabakalarının demokratik iktidarıdır.”* Ne yazık ki, solun subjektivizmi Halk Anayasası’nın bu niteliğini görmesini engelliyor.

Genel olarak iktidar, bir toplumu şekillendirme gücü, olarak tanımlanır. İşte biz bu gücün halkın elinde olmasını istiyoruz. Halk Anayasası Taslağı bir yanıyla bu gücün somutlanmış halidir.

Bir partinin – örgütünün programında “halkın, proletaryanın iktidarı”nın yada “sosyalist iktidarın” hedeflendiğinin yazılması, yayınlarında, söylemlerinde bu temel kavramlara vurgu yapmaları; o parti ve örgütlerde iktidar perspektifinin olduğu anlamına gelmez. Ancak ne var ki, iktidar ve iktidar perspektifi yanlış anlaşılmakta veya eksik kavranmaktadır. O nedenle böyle bir yanılgıya düşülmektedir.

İktidar, iktidar perspektifi soyut kavramlar değildir. Çünkü ML bir partinin – örgütün sınıflar mücadelesinde yerini belirlemekle kalmaz, ona yön gösterir. O nedenle, ML bir partinin ideolojisinden kadrosuna, örgütlenmesinden eylemlere kadar tüm faaliyetleri iktidar perspektifine göre şekillenmelidir.

Ancak Türkiye solu uzun yıllardır iktidar ve iktidar perspektifi kavramlarından uzaklaşmıştır. Öyle ki, bugün bulunduğu

nokta, bir “protesto” hareketi, “muhalif” bir güç görüntüsündedir. Politikası da örgütlenmesi de, kadroları da iktidar hedefinden çok düzen içi hedeflere odaklanmıştır.

İktidar perspektifine sahip olmak, iktidar alternatifi olmaktır. Dolayısıyla ideolojisinden kadrolarına, örgütlenmesinden eylemlere – tüm faaliyetler – politikalar onunla uyumlu olmak zorundadır. Bu başarıldığı oranda iktidar iddiası ete-kemiğe bürünebilecektir.

Alternatif olmak, sadece belli bir ideolojiye sahip olmak, belli bir programa sahip olmak ve o programda iktidardan bahsetmek değildir. Kuşkusuz bunlar da olacak. Ama alternatif olmak esas olarak politik, ideolojik, örgütsel bir bütünlüğü ve bunlara eşlik eden bir pratiği ifade eder. İşte bunlar bir biçimiyle uyum içinde güçlendiği, pekiştiği oranda, alternatif olmak, soyut olmaktan çıkacak ve somutlaşacaktır.

Halkın her geçen gün daha fazla yoksullaşmasına neden olan sömürünün ve zulmün sorumlusu düzen partilerine yönelmesinin en temel nedeni, devrimci bir alternatifin kendini güçlü bir biçimde ortaya koyamamasıdır.

Halkımız alternatif aramaktadır. Alternatif devrimcilerdir. Oligarşide bunun farkındadır. O nedenle devrimci bir alternatifin gelişmesini, kitlelerle buluşmasını engellemek için her yonteme başvuruyor: Katliamlar, kitlesel gözaltı –tutuklamalar, işkenceler, F tipleri... Amaç, devrimci bir alternatifin önünü kesmektir. Devrimci harekete yönelik en yaygın saldırılardan biri de emperyalizmin – oligarşinin anayasasına karşı Halkın Anayasası’nı gündeme sokması olmuştur. Ancak devrimci hareket tüm saldırılara rağmen halkımıza, biz tek alternatifiz diyerek devrimci bir anayasayı ulaştırmış, halkın çeşitli kesimlerini tartıştırmış, bunu başarmış, kendi iktidarlara için mücadelenin zorunluluğunu anlatmaya çalışmıştır.

Evet, alternatif olmak yeni bir sistem kurma, yeni bir toplum yaratma iddiasını taşımaktır. İşte bu iddiayı, diğer bir ifadeyle dev-

rimi kitleler gerçekleştirecektir. O nedenle kitleleri örgütlemek, savaşın asli unsuru yapmak şarttır. Bunu başarmanın yolu kitlelerin kafasında devrimi, halk iktidarını, sömürünün olmadığı bir sistemi somutlaştırmaktan geçmektedir. Kitleler neyin ne olduğunu bilmediği bir şey için mi, niçin savaşıyor? Halk Anayasası Taslağı işte tüm bu nedenlerden dolayı Türkiye solu için önemli bir kazanımdır. Kitlelere, devrimcilerin eline “nasıl bir toplum inşa edileceğini” her yönüyle açıklayan bir belge – program kazandırmıştır. Ki devrimci hareket, kitle faaliyetlerinde bunun sonuçlarını somut olarak görmektedir.

Yeni-Sömürge Türkiye’de İktidar İddiası Taşıyan ve Alternatif Olduğunu Söyleyen Her Örgüt-Parti Anti-emperyalist, Anti-Oligarşik Bir Çizgiye Sahip Olmalıdır!

İktidar karşısında devrimci alternatif olmak, bu iddiayı büyütme, kitleler içinde sadece gerçekleri –doğruları açıklamakla değil, aynı zamanda yine onların içinde madde güç olmakla mümkündür. Bunu başarmanın yolu, özellikle kitlelere güven vermektir. Güven verebildiğimiz ölçüde alternatif olma iddiamız büyüyecektir. Ve tabi ki güven soyut bir kavram değildir. Bir partinin pratiğinden, kitle çalışmasından, yarattığı kültür ve geleneğe, adalet anlayışına kadar – somut bir kavramdır.

İktidar perspektifi, iktidar hedefine kitlidir. Sınıflar mücadelesindeki yerini de, sağlamlığını da bu kararlılığı belirler. Hedef iktidardır. Çünkü sömürsüz bir toplum, sosyalizmin inşası ancak iktidar ele geçirildiği noktada başlayacaktır. Diğer bir ifadeyle, aşağıdan yukarıya sömürücü devlet mekanizmasını parçalayan devrimi, yukarıdan aşağıya yeni bir toplum inşa edecektir.

İşte bunu ancak iktidarı ele geçirerek başarabilir. O nedenle ki, stratejiyi, iktidar hedefiyle somutlar. Sınıflar mücadelesinde her taktiğin, her politikanın, eylemin, örgütlenme biçiminin, hatta belirlenen bir sloganın amacı da iktidar mücadelesini güçlendirmek içindir.

O nedenle politikalar, taktikler, eylemler, örgütlenme biçimleri... ve daha pek çok faaliyet, iktidar mücadelesine hizmet edip etmediğiyle, onu güçlendirip güçlendirmedeğiyle değerlendirilecektir.

Devrimci bir partinin iktidar alternatifi olabilmesi için, hem politik hedefleri bakımından, hem de mücadele biçimi ve örgütlenme açısından net olmak durumundadır. Bu da ancak ülkemizin sosyo-ekonomik yapısının ML bakış açısıyla tahlil edilmesine bağlıdır.

Sömürge tipi faşizmle yönetilen ülkemizde iktidar iddiası taşıyan her parti-örgüt anti-emperyalist, anti-oligarşik olmak zorundadır. Bunların herhangi birinde net olmayan bir hareket, iktidar alternatifi değildir. Olduğunu iddia etse de olamaz. Çünkü şabloncu olduğu için, örgütlenme, mücadele, çalışma anlayışı ülke gerçeğine uymayacaktır. Oportünizmin durumu tam da budur.

Anti-emperyalist, anti-oligarşik ve anti-faşist olmak Türkiye solunun bir anlamda kimliği denebilecek temel bir öneme sahiptir. Ancak ne yazık ki, 12 Eylül sonrası gelişen süreçte sol bu temel kavramlardan sapmış, uzaklaşmıştır. Ve bugün karşımıza anti-emperyalist olmayan bir sol çıkmıştır. Yine, mevcut sisteme neredeyse hiç dokunmayan bir sol yaratılmıştır. Ülkemizde iktidarı, emperyalizm ve oligarşi bloku oluşturduğuna göre, bunlara karşı çıkmayan bir solun iktidar hedefinden – iddiasından söz etmek mümkün değildir.

Kuşkusuz IMF'ye, NATO'ya, emperyalist tekellere karşı çıkmayan, onları ülkemizden kovmayı savunmayan bir solun; halktan, devrimden yana olduğu dolayısıyla iktidar iddiası taşıdığı düşünülemez. Bilir ki, IMF'nin, NATO'nun, emperyalist te-

Hep ifade ettik; bağımsızlık ve demokrasi sorunu bizim gibi ülkelerde bir devrim sorunudur. O nedenle demokrasi mücadelesi de ona göre şekillenmektedir. Demokrasi mücadelesinin hizmet ettiği hedef; halkın devrimci iktidarıdır. Ülkemizde faşizme karşı demokrasi mücadelesi, burjuva demokrasisi için veya AB için değil, halk için demokrasi mücadelesidir. Yani, devrimci halk iktidarı mücadelesidir. Anayasa tartışmalarında bizimle, düzen içi politika yapanları ayıran temel zemin de budur.

kellerin bulunduğu yeni-sömürge bir ülkede iktidar olmanın yolu, onlara karşı savaştan geçer. Ama ne yazık ki oportünist, reformist solun bir kısmı IMF'yi kovmaktan değil, IMF'ye olan "borçların ertelenmesinden" bahsediyor. NATO, üsler konusunda ne dediği ise belirsizdir. Örneğin kovmaktan değil de "Türkiye'nin denetiminde olmasından" söz edebiliyor. Ancak tüm bunlara rağmen iktidardan, devrimden, sosyalizmden söz etmekten vazgeçmiyorlar. Tabi ki söylemleriyle pratikleri arasında bir uyumluluk bulunmaktadır.

Bizim gibi ülkelerde, ML bakış açısı bir yana; reformist sol açısından, hatta düzeniçi sol açısından bile bir alternatif olabilmek, iktidar adayı olmak, anti-emperyalist, anti-faşist olmaktan geçer. Aksi durumda diğer düzen partilerinden bir farkı kalmaz. Nitekim, bugün faaliyet gösteren legal sol partilerin durumu tam da budur.

Özellikle '90'lardan itibaren – sosyalist sistemin yıkıldığı yıllar – "emperyalizmin değiştiği", "demokratik emperyalizm" olduğu tespitleri yapıldı. Bu türden iddialar, burjuva ideologlarla kolkola giren sol tarafından teorileştirildi. Öyle ki, ABD emper-

yalizminin halklara yönelik katliamları, ülkeleri işgalleri savunuldu. Hem de “demokrasi”, “insan hakları” götürdüğü iddia edilerek desteklendi. Ne yazık ki, Türkiye solunun anti-emperyalist tarihsel mirasına ihanet edildi. Oysa emperyalizmin ideolojik ve fiili saldırılarını tarihin de hiç olmadığı ölçülerde yoğunlaştırdığı bir dönemde yapılması gereken; iktidar perspektifli bir mücadele ile antiemperyalist niteliğini daha öne çıkarmalıydı. Devrimci Hareket tam da bunu yaptı. Çünkü, anti-emperyalist olmayan iktidar alternatifi de olamaz.

Sömürge Tipi Faşizmle Yönetilen Ülkemizde Bağımsızlık ve Demokrasi Sorunu Devrim Sorunudur! O Nedenle Demokrasi Mücadelesi de Ona Göre Şekillenmek Zorundadır!

Sol, ülkemizin faşizmle yönetilen bir ülke olduğu gerçeğini de adeta görmemektedir. Reformist solun, hatta oportünist solun büyük bir kısmı, teoride faşizm dese de, teoriye uygun pratikleri yoktur. Faşizme karşı mücadele anlayışından – çizgisinden hep uzak durmuşlardır. Bu anlayışların beslenmediği yer ise “iyi-kötü bir demokrasimiz var” tespitleridir. İşte tüm faaliyetleri de buna göre şekillenmektedir.

Sonuç olarak, ortaya giderek daha çok sağcılaşan, düzeniçileşen ve hatta sivil toplumcılaştıran bir sol çıkmıştır.

Reformist solun anayasa konusundaki yaklaşımı hep düzen içi olmuş, burjuvazinin çizdiği sınırlar dışına çıkmamıştır. Demokrasi derken de “Burjuva demokrasisi”ni tarif etmiştir. Devrimci Hareketin sunduğu Halk Anayasası Taslağı ise sınıfsal olarak, burjuva demokrasinin tam karşısında durmaktadır. O nedenle Devrimci Hareketin hedeflediği demokrasi “düzensiz” reformizmin savunduğu demokrasi ise “düzeniçi”dir. Aradaki fark da bu kadar açık ve net-

tir.

“Bağımsızlığı, demokrasiyi ve ulusal hakları temel alan bir anayasanın işlevi de bu çerçevede değerlendirilmelidir. Böyle bir anayasa burjuvazinin düzeninde kabul edilemez. Biz şimdi diyoruz ki, tüm sorunlarımızın çözülmesi için böyle bir anayasa olmalıdır. Ama böyle bir anayasanın kabul edilip yürürlüğe konulması içinde halkın iktidara gelmesi gerekir. İşte Bağımsızlığı, demokrasiyi, ulusal hakları hedefleyen bir anayasa, esasında halkın iktidarı sorusunu gündeme getirir. Bu anayasa doğrultusunda bir mücadelenin örgütlenmesi, halkın iktidarı için mücadeledir.(...)” (Halk Sınıfı, syf: 121)

Hep ifade ettik; bağımsızlık ve demokrasi sorunu bizim gibi ülkelerde bir devrim sorunudur. O nedenle demokrasi mücadelesi de ona göre şekillenmektedir. Demokrasi mücadelesinin hizmet ettiği hedef; halkın devrimci iktidarındır. Ülkemizde faşizme karşı demokrasi mücadelesi, burjuva demokrasisi için veya AB için değil, halk için demokrasi mücadelesidir. Yani, devrimci halk iktidarı mücadelesidir. Anayasa tartışmalarında bizimle, düzen içi politika yapanları ayıran temel zemin de budur.

Hatırlanacaktır, hemen her seçim sonrası gündeme gelen tartışmalardan biri de “solun zayıflığı”, “güçsüzlüğü” olur. Seçim – sandık – oy çerçevesinde bakılırsa, bu en genel anlamda doğrudur. Ki bunu o ana kadar görmemek ise tam bir körlüktür. Evet, seçim sandıklarından çıkan rakamlar bir sonuçtur. Bu sonuç, reformist, oportünist solun mücadele içinde olmaması, dolayısıyla halktan kopması ve diğer düzen partileriyle arasına fark koyamamasının sonucudur.

Solun görevi, sömürü ve zulme, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı savaşmaktır. Bu doğrultuda halkı örgütlemek, halkı savuşturmak ve kendi iktidarını kurmaktır. Sol, bunu başardığı oranda soldur – devrimcidir. Bunu yapmayan bir solun iktidar perspektifi de, iddiası da yoktur. O nedenle iktidar iddiasıyla bakan bir solun yapması

gereken, “sandıktan çıkan oyları” saymak – tartışmak değil, halkların devrim mücadelesini ileriye taşımanın yol-yöntem ve araçlarını tartışmaktır, yaratmaktır.

Sınıflar mücadelesi deneylerinden bilir ki egemenler, mevcut koşullar kendileri açısından elverişliyse, kimi hak ve özgürlüklerin sınırların genişleterek, reformlar yaparak halkın mücadelesini düzen içine çekmeye, geriletmeye çalışırlar. Devrimci mücadelede, iktidar perspektifi – iddiası işte bu noktada çok daha büyük bir önem kazanır. Bu perspektife – iddiaya sahip olmayanlar, burjuvazinin sunduğu bu zeminde savrulur. Elbette ki tam tersi durum da, yani karşı devrimin saldırıların arttığı koşullarda iktidar iddiası açısından bir sınavdır. Kimileri de bu terör ortamında devrim hedefinden uzaklaşır. Nitekim ülkemizde her iki sapmanın da pek çok örneği bulunmaktadır.

İktidar Perspektifine Sahip, İktidar İddiası Taşıyan M-L Bir Parti Silahlı, Mücadele Demokratik Mücadele İlişkisini Doğru Kurmalıdır. İşte Devrimci Hareket Tarihi Boyunca Bunu Hep Başarmıştır!

“İktidar iddiası ve perspektifine sahip bir siyasi hareket için, ülkemiz koşullarında alternatif olmanın belirleyici iki koşulu, silahlı mücadele ve illegal örgütlenmedir. Ülkemizde bunlar olmaksızın bir hareketin madde anlamında alternatif olduğu iddiasında bulunması söz konusu olamaz.

Elbette burada kastettiğimiz her ikisinin de stratejik bir olgu olarak ele alınmasıdır. Zaman zaman zorunluluklar nedeniyle kısmi bir illegaliteye başvurulması veya dönemsel olarak zaman zaman silahlı eylemler yapılması, kast ettiğimiz stratejik anlayışın karşılığı değildir. Silahlı mücadelenin iktidar hedefiyle ve stratejik bir anlayışla ele alınmasının iki önemli ölçütü vardır: bi-

Devrimci hareket tek başına demokratik alandaki direnme geleneğini daha da geliştirerek sürdürmektedir. Tabi ki sorun, meşruluğun nasıl algılandığı sorunudur. Reformist, oportünist sol meşruluğunu, sınıflar mücadelesinde karşı-devrime dayatmak yerine, onunla uzlaşmayı, diğer bir ifadeyle onun icazetini tercih etmiştir.

rincisi silahlı mücadele ve askeri örgütlenmenin, halk savaşı ve halk ordusu yaratma anlayışıyla ele alınması, ikincisi ise silahlı mücadeleyi savunan ve uygulayan bir hareketin emperyalizmin ve oligarşik diktatörlüğün yoğun saldırılarına maruz kalacağı açık olduğuna göre, her ikisinin de ısrar ve kararlılık gösterilmesidir. Bu ısrar, iktidar perspektifinin gereğidir.” (Hayatın İçindeki Teori, 2, Syf:411)

Alıntıda da özellikle vurgulandığı gibi ülkemiz sınıflar mücadelesinde iktidar olmanın yolu illegal örgütlenme ve silahlı mücadelede ısrarlı ve kararlı olmaktan geçmektedir.

İktidar perspektifine, iddiasına sahip olmak ve bunu devrime taşıyabilmek için, temel-tali ilişkisinin, legal-illegal alan işbirliğini ve yine silahlı mücadele – demokratik mücadele ilişkisini doğru kurmak zorundadır. Bu zorunluluk yerine getirilmediğinde legalizme veya fokoculuğa savrulamak kaçınılmaz olacaktır. Devrimci hareket tarihi boyunca bu yanılsaya düşmemiş, iktidar perspektifinin –iddiasının gereklerini ısrarla – kararlılıkla hayata geçirmiştir.

İktidar perspektifi, iddiası kendini sadece silahlı mücadele alanında değil, hayatın her alanında ete-kemiğe büründürmelidir. İdeolojik mücadeleyi hapisanelerde, demokratik alanda ve diğer tüm faaliyet alanlarında iktidar perspektifli bir mücadele anlayışıyla sürekli ileriye taşıyarak büyüt-

melîyiz.

Devrimci hareket tüm bu alanlarda iktidar perspektifini, daha da güçlendiren pek çok gelenek, değer yaratmıştır. Reformist, oportünist sol ise yaratılan bu değerleri, gelenekleri sahiplenmek bir yana, direniş çizgisini görmezden gelmiş, uzlaşmacı, teslimiyetçi bir çizgiyi tercih etmiştir.

Devrimci hareket tek başına demokratik alandaki direnme geleneğini daha da geliştirerek sürdürmektedir. Tabi ki sorun, meşruluğun nasıl algılandığı sorunudur. Reformist, oportünist sol meşruluğunu, sınıflar mücadelesinde karşı-devrime dayatmak yerine, onunla uzlaşmayı, diğer bir ifadeyle onun icazetini tercih etmiştir.

İktidar perspektifi, stratejik ve taktik olanı, temel ve tali olanı ayırtedebilmektedir. Sınıflar mücadelesinde gerek politikalarında gerekse mücadele ve örgütlenme biçimlerindeki pek çok sapma, genellikle stratejik ve taktik olanı ya da temel ve tali olanı birbirinden ayırt edememekten, karıştırmaktan kaynaklanmaktadır. Bunlardan biri diğerini yerine geçirildiğinde, amaç kaybolur, neyin niçin yapıldığı belirsiz hale gelir. Ve ortaya, iktidar perspektifi olmayan, neyi niçin yaptığı belirsiz hale gelen bir sol çıkar. Tabii bunun asıl nedeni ideolojik netliğin sağlanamamış olmasıdır. Bir örgütün strateji ve taktiklerini belirleyen ideolojisidir.

Sınıflar mücadelesinde kazanılan her direniş, her zafer ancak stratejik hedefe, yani iktidar perspektifiyle bütünleştirildiğinde devrimi geliştiren bir muhteva kazanır. Bu başarısızlığında; yani üniversitelerde anti-demokratik uygulamalara son verilmesi, hapishanelerde karşı-devrimin saldırılarının püskürtülmesi, memur alanında sendikal hakların kazanılması, fabrikada işçilerin direnişi zaferle sonuçlanması ya da farklı bir alanda kazanılan zafer iktidar mücadelesine, örgütlenmemize hizmet etmez.

Onun içindir ki, sömürü ve zulüm düzenine ancak silahlı savaşla son verilebileceği tespiti yapıyor ve stratejimizi buna göre

belirliyoruz. O halde her alandaki mücadele ve örgütlenmelerimiz iktidar perspektifimizle bütünleşmelidir.

Türkiye Solundaki Çürüme Derinleşmekte ve Kökleşmektedir! Bu Gelişmeye Paralel Devrimci Hareketle, Reformizm ve Oportünizm Arasındaki Çizgi de Kalınlaşmaktadır!

Mücadelemizin ve örgütlenmemizin bir parçası olarak yürüttüğümüz her şeyin stratejimizle, iktidar perspektifimizle bir ilgisi vardır, olmalıdır. Dağıtılan bir bildiri, dergi, duvara yazılan bir slogan, yapılan bir basın açıklaması, örgütlenen bir direniş, yazılan bir şiir, öykü, roman... okuduğumuz bir kitap... İşte bunlar ve diğer küçük-büyük bütün faaliyetlerimiz devrime hizmet etmeli, mücadelemizi ve örgütlenmemizi geliştirmede bir basamak olarak görülmelidir. Emperyalizme ve oligarşiye karşı yürüttüğümüz savaşta, attığımız her adım, yaptığımız küçük büyük her iş bizi devrime yakınlaştırmaktadır. İktidar perspektifini mücadele ve örgütlemelerde somutlamak bir yanıyla budur.

Reformist sol, genellikle militan direnişleri küçümser. “Maceracılık” veya “kaba devrimcilik” gibi tanımlar kullanarak mahkum etmeye çalışır. Bunun nedeni, iktidar perspektiflerinin olmaması ve düzeniğine yerleşmelerinden kaynaklanmaktadır. Böyle olunca, direniş örgütlemek, bedel ödemek, militanca direnmek gereksiz görülmektedir.

“Türkiye solunda halk savaşından ayaklanma savunuculuğuna... ayaklanmacıktan legal particiliğe... İşçilikten gecekonduların keşfine... bağımsızlıktan otonomiye...devrimden barışa... savrulmaların nedenleri arasında iktidar perspektifinden uzaklaşma veya o perspektife hiç sahip olmama vardır. (...) Halk Anayasası karşı-

sındaki küçümseyici, yok sayıcı tutumlarının kaynağı (...) da aynı.” (age, syf: 413)

Sadece reformizm değil, oportünizmin tamamında direniş çizgisi yerine, uzlaşmacılığı hatta teslimiyeti tercih etmektedir. Büyük Ölüm Orucu Direnişi sürecindeki tavırları direniş kırılcılığıyla, teslimiyette kalmamış, düşmanla aynı cephede yer almış ve direnişe saldırmışlardır. Biz buna çürüme demiştik... Bu tespitimizin ne kadar doğru – bilimsel olduğu defalarca kanıtlandı. En son Dersim’de 24 MKP gerillası eller başlarının üzerinde teslim oldu... Ama daha da kötüsü MKP bu teslimiyeti meşrulaştırmaya çalıştı. Oysa ortada, Türkiye devrimine, halklarına ihanet vardı. İşte çürüme dediğimiz budur.

Devrimci Hareketle, reformizm ve oportünizm arasında gittikçe kalınlaşan bir çizgi oluşmaktadır. Çizginin bir tarafında biz, diğer tarafında onlar durmaktadır. Biz militan çizgiyi temsil ediyoruz. Çünkü alternatif olmak, iktidar perspektifiyle hareket etmek ancak direniş çizgisinden sapmadan mümkündür. Emperyalizm ve işbirlikçisi oligarşinin saldırıları karşısında teslimiyeti tercih edenlerin, karşı devrim rüzgarları karşısında sağa-sola savrulanların iktidar alternatifini olması olanaklı değildir.

Türkiye solundaki çürüme o kadar derinleşmiştir ki, artık geldiği noktada faşizme karşı bedelleri göze alacak örgütlenen direnişleri, ödenen bedelleri, kazanılan zaferleri ya görmemezlikten gelmekte, ya da açıktan küçümsemektedir. Reformist ve oportünist solun direniş ve zaafı karşılarındaki tutumu, onun iktidar perspektifine ne kadar yabancılaştığını göstermektedir. Bilinir ki ML’ler küçük kazanımlara, zaferlere; devrim mücadelesine hizmet ettikleri için değer verir, ama bunlarla yetinmez. Abartmaz da. Ama abartıcılık, yetinmecilik ve bunun bir sonucu olan grupçuluk ve rekabetçilik, reklamcılık oportünizmin kökünde vardır.

Devrimci Hareket, iktidar perspektifindeki netliğini ve kararlılığının yanı sıra, dışımızdaki solun içinde bulunduğu durumu

şöyle ifade etmektedir:

“(...) Öyle sanılıyor ki, devrimciler açısından alınabilecek tek kıstas, biz mi daha güçlüyüz, yoksa dışımızdaki sol mu? Bu türden kıyaslamaların bazı durumlarda anlamı elbette vardır. Ne var ki, sınıf mücadelesinin şimdiki aşamasında genel solun (dışımızdaki solun) gücü göz önüne alındığında kıyaslamada bulunmanın fazla bir önemi olmadığı anlaşılmaktadır.

Bu çerçevede, devrimci solun temel hedefi, sol içinde güçlü olmak, onun içinde iktidar olmak gibi bir düşünceyi savunmak olamaz. Böylesi bir düşünce, Devrimci Hareketin etki alanını sağlamlaştırmak bir yana, onun gücünü olduğundan daha da güçsüz görmeye yol açar. Devrimci bir hareketin temel hedefi, siyasi iktidarı almaya yönelik olacak kadar ileri boyutta olmalıdır.

Dışımızdaki solun bütününiünden güçlü oluşumuzdan hareketle küçük burjuvaca kibirlenmenin devrimci açıdan fazla önemi olmadığı bilinmelidir. Şöyle diyelim; sözün gelişi, solun bütünü yüz kişi, bunun doksan dokuzu devrimci solcu ya da on bin kişinin dokuz bini devrimci solcu... En iyimser ifadeyle bununla güçsüz solun içinde güçlü solcu olunur, başka bir şey olunmaz.” Yeni Çözüm, sayı; 21, 1989 Şubat, Aktaran age, syf: 414)

Evet, eğer bir kıyaslama yapmak gerekiyorsa, kıyasın hedefinde düşman olmalı. İşte biz iktidarı, emperyalizm ve oligarşinin elinden iktidar perspektifimizle, iddiamızla öncülüğümüzle, inisiyatifimizle ve savaşımla alacağız.

Devrim kendiliğinden değil, devrimci iradeyle gerçekleşecektir. O nedenle iradi yan devrimin örgütlenmesinde de, devrim sonrasında da, sosyalizm inşasında da temel bir öneme sahiptir.

İktidar perspektifine sahip olmak, ihtilalci inisiyatifin rolünü yerli yerine oturtmakla mümkündür. O nedenle ihtilalci inisiyatifin rolü, Türkiye devriminin yolunu netleştirmesi sürecinde üzerinde en çok durulan, tartışılan konuların başında gelmiştir. Çünkü bu tar-

tışma ve netleşme bir yanıyla reformizmle devrimci çizgi arasındaki ayrışmadır. 1970’li yıllarda kendiliğindencilik ve iradilikle yığın biçimde tartışılmıştır. Reformistler, özellikle öncü savaşı çizgisini “aşırı iradeci” ilan ederek, kendi uzlaşmacılıklarını haklı göstermeye çalışmışlardır. Görmek istemedikleri yeni-sömürge olan ülkemizde milli krizin sürekli olduğu; böyle bir ülkede kitlelerin durumu dönemsel olarak değişse de, nesnel olarak milli krizin ve devrimci durumun varlığını sürdürmekte olduğudur. Sorun, yeterince güçlü olmayan devrimci alternatiftir. Böyle olunca devrimci güçler sürece müdahale etmekte yetersiz kalmaktadır. Ancak reformizm siyasi tercihleri gereği bu doğruları anlamak istememiştir.

Emperyalizm ve işbirlikçisi oligarşinin yönetememe krizi ne kadar derinleşirse derinleşsin, tüm kurumlarıyla ne kadar yozlaşmış ve çürümüş olursa olsun, kendiliğinden yıkılmayacaktır. Devrimci bir alternatif sürecin gelişmesinde rol oynamadığı sürece, mevcut sistem bir biçimiyle varlığını koruyacaktır. Bunu emperyalizmin desteğiyle, oligarşinin ekonomik, politik manevralarıyla, yönetme tecrübesiyle ve iktidar olmanın avantajlarıyla yapacaktır. Dolayısıyla iradi yan, devrimin örgütlenmesinde de, devrimde de, devrim sonrasında da temel bir öneme sahiptir.

İhltilalci insiyatifin rolünü reddeden, kendiliğindencilğe boyun eğen reformistlerin anlayışıdır. Bunlar aynı zamanda statükocudurlar ve gerçek anlamda devrimden korkarlar. ML’ler ise, statülerin kırılmasından, krizlerin derinleşmesinden korkmazlar. Tam tersine tüm bu gelişmeleri devrim lehine kullanmaya çalışırlar. Kuşkusuz bunu ancak iktidar perspektifine –iddiasına sahip olanlar yapabilir.

Çok çeşitli nedenlerle sürekli var olan halkın hoşnutsuzluğunun, öfkesinin kendiliğinden irili ufaklı yerel ayaklanmalara dönüşmesi ülkemiz sınıflar mücadelesinde sık karşılaşılan bir durumdur. Bu gibi gelişmeler karşısında ML parti-örgütler ge-

lişmeleri dışarıdan takip etmez, tam tersine gelişmelere iradi –örgütlü müdahalelerde bulunarak, ortaya çıkan durumu iktidar perspektifiyle ele alırlar. İşte bir örnek:

“Gazi ayaklanması bu açıdan önemli bir örnektir. İktidar diye bir derdi olmayanlar daha ilk andan ‘ortamı yatıştırmayı’, ‘halkı sakinleştirmeyi’ düşündüler, ‘sağduyu’ çağrılarını yaptılar. İktidar hedefli devrimci bir bakış açısıyla yapılması gereken ise, halkın ayaklanmasını geliştirmektir. Reformizmle devrimcilik, işte bu noktada iktidar perspektifi açısından ayrılırlar birbirlerinden. Gazi ayaklanması sadece bir örnektir. Statükoları sarsan, değiştiren her gelişme karşısında bu iki tavır karakteristiktir.”

Tabi ki iktidar perspektifi “dönemsel” karakterli hareketlerle, sürecin bütünü açısından kalıcılacak hareketleri de ayırt edici özelliğe sahiptir. Kimi hareketler dönemsel olarak başarılı olmuş olabilir, ancak iktidar perspektifleri yoksa o dönemsel başarılar da kalıcılazamaz. Bu ister kitlesellik açısından ya da askeri, politik anlamda elde edilen başarılar olsun: Devrime yönelecek yolda birer basamak olamazlar. O nedenle küçük büyük atacağımız her adımda mutlaka iktidar perspektifi olmalıdır.

Türkiye solunun kronikleşmiş hastalıklarının başında “benmerkezcilik” ve “siyasal dar görüşçülük” gelir. Bunun temel nedeni, iktidar perspektifinin olmamasıdır.

İktidarı hedefleyenler, tüm halk kesimlerini birleştirmeyi hedefler. Bilirler ki, tüm halkı birleştirmeden, asgari düzeyde örgütlenmeden ve savaştırmadan emperyalizmin ve işbirlikçisi oligarşinin iktidarını yıkmak, yerine yenisini kurmak olanaksızdır. ML’ler sadece halkın birliğini değil, onun bir parçası olan solun birliğine de önem verir. Bunu yaparken de kendi gündem ve faaliyetlerini dayatmazlar. Ancak ne yazık ki, reformistler başta olmak üzere, oportünizmin bir kısmı Devrimci Hareketten uzak dururken, burjuvazinin çeşitli kesimleriyle, düzen güçleriyle ilkesiz birlik arayışı içine girmekte hiçbir çekince göstermezler. Bu-

nun nedeni iktidar hedefinden vazgeçmiş olmalarıdır. İktidar perspektifin olmadığı yerde meşruluk da yoktur. Örneğin Kürt milliyetçi hareketi, düzen güçleriyle ittifakı, sola ittifaktan çok daha meşru görmektedir. Solu genellikle “ikincil ittifakların ikincil halkası” olarak tanımlamaktadır.

Bu ittifaklar güçleri kullanmak için değil, devrimi güçlendirmek için hedeflemelidir. Bunu da ancak iktidar perspektifine sahip olanlar başarabilir. Devrimci Hareketin sola ve halka sunduğu Halk Anayasası böyle bir araç-zemindir.

İktidar perspektifi stratejilerde, örgütlenme biçimlerinde, birlik anlayışlarında olduğu gibi ML bir partinin – örgütün kadrolarında, savaşçılarında, taraftarlarında, sempatizanlarında somutlanmaktadır. Devrimci Hareket özellikle de her kadrosu, savaşçısı, yöneticisi iktidar alternatifi olma bilincini kendinde somutlaması zorunludur. Bunu kendi kişiliğinde, bilincinde başardığı oranda, görev yaptığı alana da taşıyacaktı. Orada yapılan her plan, program, her eğitim, her eylem iktidar iddiasını yansıtmalıdır.

ML bir parti, iktidar persepektifini – iddiasını kadrolaşmadan kitle çalışmasına kadar tüm faaliyetlerinde somutlamalıdır. Kitle bunu yaşamda ne kadar somut-canlı görürse o oranda devrim saflarına katılacaktır.

Alternatif olmak, onun bilincinde olmak, her koşulda devrim iddiasını sürdürebilmektir. Hiçbir zorluğa, olanaksızlığa, nesnellığe, diğer bir ifadeyle hiçbir olumsuzluğa teslim olmamaktır. İktidar perspektifine sahip bir devrimci 24 saatini devrim için kullanacaktır. Her anda devrime kafa yoran, örgütlerimizi, mücademizi nasıl ileri taşıyacağını düşünen devrimciler olmalıyız. Bu da ancak, iktidar perspektifinin içselleştirilmesiyle mümkündür.

İktidar iddiasını kendimizde, faaliyet alanımızda somutlamalıyız. İşte bu noktalar plan ve programın önemi ortaya çıkmaktadır. Çünkü plansız, programsız bir çalışma sonuç alıcı olmayacaktır. Belki günü kurtaracak ama devrime hizmet etmeyecektir

Türkiye soluna düşen görev kitleleri, bu düzen içinde sorunlarının ne kadar çözülebileceğini görebilecekleri bir mücadelenin içine çekmektir. Halk Anayasası Taslağı bu yanıyla önemli bir işlev görecektir. Aksi durumda AKP, kitleleri demagojiyle aldatmaya devam edecektir

İşte böyle bir çalışma tarzıyla iktidara yürümek bir yana, bulunduğumuz alandaki mevcut kazanımlarımızı da kaybettirecektir. Plansız, programsız bir çalışma büyümenin önünde en büyük engeldir. O nedenle hem kendimizi geliştirmek için, hem de faaliyet gösterdiğimiz alana ait ayrı ayrı plan ve programlarımız olmalıdır. Tabi ki, kısa ve uzun vadeli programlarımız olacaktır. Kısa vadeli programı hayata geçirmeyi başardığımızda, uzun vadeli plan programımızın da önü açılacaktır.

Kuşkusuz, oligarşi her alanda faaliyetlerimizi engellemeye çalışacaktır. Sömürge tipi faşizmle yönetiliyoruz: tutsaklıklar, şehitlikler, gözaltılar yürüttüğümüz mücadelenin gereğidir. Böyle bir gerçek var diye, plansız, programsız olmayı tercih etmek, kendiliğindenciliktir. İktidar perspektifinde kendiliğindencilığe yer yoktur. O nedenle her koşulda planlı-programlı olmakta ısrarlı olmalıyız. Bir alanda, birimde insanlar değişse de, tutsaklıklar, şehitlikler ya da ihanetler yaşansa da, planlar – programlar yarım kalmamalıdır. İşte iktidar yürüyüşü, kendini bir anlamda bu devamlılıkta somutlamaktadır.

Planlar – programlar kayıpların yerini dolduranlar tarafından devam ettirilecektir. Bu ise örgütsel gelişimimizin istikrarını sağlayacaktır. Örgütsel gelişimimiz istikrarı olmazsa olmaz bir öneme sahiptir. Milyonları örgütlenme iddiamız vardır. Milyonları örgütlemek ısrar ve kararlılıkla olacaktır.

Devrimci Hareketin kadroları, savaşçıları iktidar perspektifiyle, iddiasıyla yaşarlar. O nedenle günlük yaşamı, diğer bir ifadeyle 24 saatini iktidar persepektifini – iddiasını yansıtır: Devrimciliği ele alışı, faaliyetlerini yapış tarzı; iktidar perspektifini, iddiasını kendinde – yaşamında ne kadar somutladığını bize gösterir.

Kitleler, iktidar perspektifimizi, iddiamızı yaşamda nasıl, ne kadar somutladığımızı yakından takip eder. Daha da önemlisi görmek ister. Kadrolaşmadan kitle çalışmasını yürütme biçimine, demokratik merkezîyetçiliğimizin nasıl uygulandığından adalet anlayışımıza, sorunlara yaklaşıma kadar bütün bu konular halkın bizi “iktidar” açısından sınıadığı alanlardır. Tüm faaliyetlerimizi doğru devrimci bir anlayışla yapmak, iktidara iddiamızın, tutarlılığımızın ifadesi olacaktır.

Bunlara daha pek çok şey eklenebilir. Örneğin verilen bir sözün yerine getirilmemesi, sorunlar karşısında ortaya koyduğumuz adaletin ölçüleri, yaptığımız işlerde ve girdiğimiz ilişkilerdeki ciddiyet ve ciddiyetsizlik, saygı ve saygısızlık... gibi tavır ve tutumlara yine günlük yaşamda bizim önem verdiğimiz pek çok ayrıntı bizim iktidarımıza yönelik düşüncelere, yargılara kaynaklık edecek, halkımız için ölçü olacaktır.

Bu konularda yapacağımız her hata hem kişi olarak bizi, hem partimizi iktidar he-definden ve iddiasından uzaklaştıracaktır. Çünkü her kadromuz, yöneticimiz, iktidar alternatifini partimizin kitleler önündeki temsilcisi durumundadır. Bu asla unutulmamalıdır.

Sonuç olarak, Halk Anayasası Taslağı’nı halka götürürken, oradaki devrimci programı uygulama iddiasına, perspektifine sahip insanlar olarak götürmeliyiz. Halkımız o devrimci programda partimizi; partinin kadrolarında, taraftarlarında o devrimci programı, yani Halk Anayasası’nı görmelidir. İşte bu hem Halk Anayasası’na, hem partimize güveni, inancı büyütecektir. Ve iktidar perspektifimiz, iddiamız halkın içinde somut-

lanacak, ete kemiğe bürünecektir.

Burjuva Demokrasisinde ve Sömürge Tipi Faşizmle Yönetilen Ülkelerde Halk Yönetilen Olmakla Kalmamış, Hep Aşağılanmış, Zor ve Baskı Uygulamıştır! Ama Halk Sosyalist Demokrasilerde Hep Yöneten Olmuştur!

En gelişmiş burjuva demokrasilerinde bile halk “yönetilen” olmuştur. Çünkü burjuvazi kendi sisteminde halka bu rolü biçmiştir. Gerek burjuva demokrasisinde gerekse bizim gibi ülkelerdeki “demokrasilik oyunu”nu savunan tüm düzen içi güçlerin halka bakış açısı budur. Aksini iddia edenler ne söylerse söylesinler, gerçek budur.

Tarih boyunca, sömürülenlerin “yönetilen” olmaktan çıkıp “iktidar olabilecekleri” tek sistem sosyalizm olmuştur. Bunun ilk örneği 20. yüzyılın başlarından kurulan Sovyetler Birliği’dir. Ve sonraki on yıllarda da onlarca halk iktidarı kurulmuştur. Halk iktidarının toplumlar tarihi açısından en büyük kazanımlarından biri tüm dünya halklarına, sömürülenlerin de yani emekçi halkların da iktidar olabildiğini göstermesidir.

Emperyalizmin ve işbirlikçi oligarşinin iktidarı AKP, “yeni” anayasa tartışmalarına bir bakış açısıyla bakmaktadır. Yürürlükte olan, ya da yapılacak olan “yeni” anayasanın kimin anayasası olduğudur. Tartışılması gereken, anayasanın sınıfsal niteliğidir.

“Yeni” anayasada nitelik olarak bir değişiklik olmayacaktır. Çünkü mevcut iktidar emperyalizm ve işbirlikçilerinin iktidarındır. Yapılacak “yeni” anayasada emperyalizm ve işbirlikçi oligarşinin sınıfsal ihtiyaçlarına cevap verecektir. O nedenle, demokratik, bağımsızlıktan yana, eşitliği, adaleti, özgürlüğü sağlayacak, halkın taleplerine çözüm getirecek bir anayasa istiyorsak, yapmamız ge-

reken halkın iktidar sorununu çözmektir.

Anayasa tartışmalarında devrimcilerin tarzı net olmalıdır. Sadece teorik doğruları ortaya koymakla kalmamalı, kendi alternatifini sunmalıdır. Solun, düzenin anayasasına karşı alternatifi Halk Anayasası Taslağı'dır:

"Solun anayasa konusunda ciddi bir hazırlığı olmadığı doğru değildir. Haklar ve özgürlükler cephesi tarafından hazırlanan ve Türkiye Solunun hemen tüm kesimlerine ulaştırılan Anayasa Taslağı, herkesin kabul ettiği gibi, oldukça kapsamlı bir hazırlıktır.(...)" (Yürüyüş, sayı: 121, syf: 29)

Türkiye soluna düşen görev kitleleri, bu düzen içinde sorunlarının ne kadar çözülebileceğini görebilecekleri bir mücadelenin içine çekmektir. Halk Anayasası Taslağı bu yönüyle önemli bir işlev görecektir. Aksi durumda AKP, kitleleri demagojiyle aldatmaya devam edecektir.

AKP gerçeğini göremeyenler, düzen içi statükoları savunanlar, oligarşinin yedeğine düşmektedir. Bu tuzağa düşenlerin başında ise reformizm ve Kürt milliyetçileri gelmektedir. Reformizmin ve Kürt milliyetçileri başta olmak üzere solun bir kısmı AKP anayasasına destek vermektedir. Öyle ki, Kürt halkının en meşru talepleri pazarlık konusu yapılmaktadır. Kuşkusuz bütün bunlar sömürü ve zulüm düzenine güç veren politikalar olmaktadır. Sol; Kürt, Türk halkları başta olmak üzere tüm halklara seçenek olarak işbirlikçi AKP'nin anayasasını değil, Halk Anayasası Taslağı'nı, halkın iktidarını hedef olarak göstermelidir.

Birleşelim, Savaşalım Kazanalım: Halk İktidarını Kuralım!

Sol olmak, devrimci olmak; iktidar iddiasına sahip olmak ve bunun için savaşmak demektir. Bu iddiadan uzaklaşanlar düzeniyleşmekle, faaliyetleri de düzen sınırları içine hapsedilmektedir.

Solun gerek uzun, gerek kısa vadeli bir-

Devrimci Hareket, emperyalizmin ve oligarşinin dünya çapında silahlı mücadeleyi tasfiye etme operasyonları karşısında teslim olmamış her koşulda, her türlü bedeli göze alarak Marksizm-Leninizmi, devrimi, devrimci halk iktidarını, sosyalizmi savunmaya devam etmiştir.

likler oluşturamamasının temel nedenlerinden biri iktidar perspektifinden uzaklaşmasıdır.

İktidar iddiasına sahip olup olmamak, oluşturulan her türlü birliğin niteliğini de belirlemektedir. O nedenle iktidar perspektifinin, yani iktidar hedefinin olmadığı yerde, oluşturulan birlikler emperyalizmi, oligarşiyi hedef almaktan uzak, düzeniçi mücadele anlayışıyla hareket etmektedir.

Böyle bir sol, halkın değil, emperyalizmin görmek istediği bir soldur. Emperyalizm, özellikle 11 Eylül 2001'den sonra devrimci, yurtsever örgütlere karşı saldırılarını bu amaca göre planlamıştır. "Terör örgütü" listeleri hazırlayarak, emperyalizm ve işbirlikçisi iktidarlara karşı direnen ülkelerin, örgütlerin, tecrit ve tasfiyesi hedeflenmiştir. Saldırılarla, devrim iddiasından ve sosyalizmden vazgeçmiş bir sol yaratılmak istenmiştir. Sol yine olacaktır, ama düzeniçi olacaktır. Sistemin değiştirilmesini değil, eksikliklerinin tamamlanmasını talep edebilecekti.

İşte tüm bu emperyalist dayatmalar, burjuva, küçük burjuva ideologlar tarafından teorileştirildi.

Önderimiz Dursun Karataş o tarihte bu süreci ve olası gelişmeleri şöyle değerlendirmişti:

"Emperyalizm ve oligarşiler, böylece devrimciliği, ezilen halkların mücadelesini denetimleri altına alacaklar, iktidar iddiasını yok edecekler ve önlerinde kendi egemenliklerinin sürekli olması için hiçbir engel kalmayacaktı. Devrimci söylemler, il-

legalite, örgütlenme, silahlı mücadele, direniş, iktidara karşı savaş, iktidarı alma düşünceleri artık eskimiş, bir kenara atılması gereken düşüncelerdi. Bunun yerine emperyalistlerin ve oligarşilerin hoş görülebileceği, onların demokrasilerinin hazmedebileceği düşünceler ve buna uygun pratik savunulmalıydı.”

Emperyalizm ve işbirlikçileri iktidarın bu dayatması, solun belli kesimleri de sonuç alıcı olmuştur. Dünya çapında yaratılan emperyalist operasyonlar sonucu sol önemli ölçüde tasfiye edilmiş, düzeniçileştirilmiştir.

Emperyalistler deneylerinden şunu öğrenmiştir; solu örgütsel, fiziki olarak zayıflatmak bir yere kadar sonuç alıcı olmaktadır. O nedenle ideolojik olarak darbe vurmayı, geriletmeyi çok daha fazla önemsemektedir. Ve tercih eder. Zaten “düzen solu”nu da böyle yaratmıştır. Emperyalizm için sol güçleri düzen içine çekmek, onları “düzen solu” yapmak sistemini korumanın en temel yöntemlerinden biridir.

Emperyalist sistemle ve işbirlikçi oligarşilerle uzlaşma politikalarını benimsemiş bir sol, doğal olarak Marksist –Leninistleri tasfiye etmesi kendine görev edinecektir. O nedenle düzen soluyla, devrimci solun arasındaki ideolojik mücadele, iktidar mücadelesinin bir parçası olarak dün de vardı, bugün de olacak, yarın da olmaya devam edecektir.

Bir hareketin niteliğini belirleyen temel ayrımlardan biri iktidar perspektifine, iddiasına sahip olup – olmamasıdır. Solun genel olarak iki türü vardır; biri sistem içidir. Diğeri sistem dışıdır. Birincisi, sistemin bazı uygulamalarına karşıdır. İkincisi ise, sistemin kendisine karşıdır. Kuşkusuz sistemin halk düşmanı uygulamalarına karşı muhalefeti örgütlenme çerçevesinde iki kesim dönem dönem birlikte mücadele edebilir, çeşitli birlikler, platformlar oluşturabilirler. Ancak iktidar sorunu ya da daha ciddi birlikler söz konusu olduğunda bir araya gelmeleri mümkün değildir.

Elbette iktidar perspektifi olmayan dü-

zen içi sol – muhalif, hareketleri dönem dönem militan, radikal bir mücadele yürütebilirler. Ki Avrupa’daki “küreselleşme karşıtları”ndan Yunanistan’daki anarşistlere, Fransa’daki göçmen gruplardan Almanya’daki otonomculara kadar çeşitli kesimleri buna örnek verebiliriz. Ancak bu özellikleri onları “düzen içi muhalefet” olmaktan çıkarmaz. İktidar perspektifine sahip olmak, iktidar iddiası taşımak, esas olarak politik bir iddiadır. İşte bu iddia ve perspektife sahip olmayanların radikalliği – militanlığı düzeni tehdit edecek bir noktaya varmaz. Bunu ne düzen içi sol-muhalif anlayış ister ne de sistem izin verir. Radikallik bir noktaya kadar yükselse de tekrar söner. Çünkü kendiliğindendir. O nedenle sınıflar mücadelesine hiçbir değer, gelenek katmadığı gibi olanı da zamanla çürütür.

İktidar perspektifine sahip bir hareket açısından ise durum farklıdır. Bir basın açıklamasından mitinge kadar, bildiri dağıtımından dergi dağıtımına kadar, duvar yazılmasından pankart asmaya kadar kısacası en barışçıl, en yasal eylemleri dahi halkın iktidarı hedefine, devrime hizmet eder.

İktidar perspektifine sahip olmayan sol-muhalif hareketler düzeniçileşmekten kurtulamazlar. Bu da doğaldır. Çünkü, iktidarı hedeflemeyen bir sol hareket, zaten kaçınılmaz olarak bir “protesto” hareketi olarak kalmaya mahkumdur.

Marksist-Leninist literatürde “parti” olmak, iktidar alternatifi olmaktır. Ancak, düzeniçileşmeyle, sivil toplumculukla birlikte bu iddialarını yitirirler. Ve süreç içerisinde ise burjuva güçlere yedeklenirler. O nedenle partilerin sıfatlarının “komünist” “Marksist-Leninist” olması belirleyici değildir. Belirleyici olan iktidar-perspektifine sahip olmaktır.

Bugün tüm reformist güçler, politik ve örgütsel olarak tarihlerinin en güçsüz politika dönemini yaşamaktadır. Oligarşinin geliştirdiği politikalar karşısında sık sık savrulmalarının nedeni de budur. Reformizm halklarının özlemlerini, umutlarını, talep-

lerini... düzen içi kanallarda eritmekte, yok etmektedir. Buna izin vermemeliyiz. Bunun yolunda iktidar iddiamızı – perspektifimizi büyütmekten geçmektedir.

İşte devrimci hareket bu bilinçle, iktidar perspektifiyle devrim yürüyüşünü sürdürmektedir: Marks ve Engels’in 175 yıllık Komünist Manifestosu’ndaki kavramlarla konuşmaktadır.

Burjuva ideologların, reformistlerin, küçük burjuva aydınların, silahlarını emperyalizme teslim edip düzeniçileşen solun, “demokratik emperyalizm” tespitleri, “emperyalizmin değiştiği” teorileri yaparken, devrimci hareket anti-emperyalizm bayrağını en yükseklerde dalgalandırma onurunu yaşamıştır. Solun silahlarını bıraktığı, legalizmin revaçta olduğu zamanlar devrimci hareket silahlı mücadeleyi yükseltmiştir.

Dağlarda, sokaklarda, hapishanelerde, üstlerde çatışmış, direnmiş, yeni gelenekler – değerler yaratmıştır. Polis baskınlarında, barikatlarla direnmiş, çatışmış geleneklere yenilerini katmıştır. Linç saldırıları karşısında boyun eğmemiş, geri adım atmamış, oligarşinin linç saldırısıyla solu sokağa dahi çıkarmama, teslim alma, yıldırma politikasını boşa çıkarmıştır. Emperyalizm ve oligarşinin F tipi tecrit saldırı karşısında teslim olmamış, dünya direniş tarihimizde eşine az rastlanır büyük bir direniş yaratmıştır.

Devrimci Hareket, emperyalizmin ve oligarşinin dünya çapında silahlı mücadeleyi tasfiye etme operasyonları karşısında teslim olmamış her koşulda, her türlü bedeli göze alarak Marksizm-Leninizmi, devrimi, devrimci halk iktidarını, sosyalizmi savunmaya devam etmiştir.

